

S. A

Contents

S. A	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	57
14. Chương 14	60
15. Chương 15	62
16. Chương 16	65
17. Chương 17	68
18. Chương 18	73
19. Chương 19	78
20. Chương 20	87
21. Chương 21	90
22. Chương 22	92
23. Chương 23	96
24. Chương 24	99
25. Chương 25	103
26. Chương 26	108
27. Chương 27	111
28. Chương 28	114
29. Chương 29	117
30. Chương 30	124
31. Chương 31	127
32. Chương 32	130
33. Chương 33	135
34. Chương 34	138
35. Chương 35	142
36. Chương 36	145
37. Chương 37	147
38. Chương 38	152
39. Chương 39	156
40. Chương 40	158
41. Chương 41	165

42. Chương 42	170
43. Chương 43	174
44. Chương 44	180
45. Chương 45	183
46. Chương 46	187
47. Chương 47	190
48. Chương 48	194
49. Chương 49	197
50. Chương 50	200
51. Chương 51	203
52. Chương 52	207
53. Chương 53	209
54. Chương 54	212
55. Chương 55	215
56. Chương 56	219
57. Chương 57	222
58. Chương 58	226
59. Chương 59	232
60. Chương 60	236
61. Chương 61	246
62. Chương 62	258
63. Chương 63	262
64. Chương 64	267
65. Chương 65	271

S. A

Giới thiệu

Trong mắt người khác, cậu ta là một người con trai ngang tàn hống hách, ngỗ nghịch, đầu óc kém cỏi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/s-a>

1. Chương 1

Trong mắt người khác, cậu ta là một người con trai ngang tàn hống hách, ngỗ nghịch, đầu óc kém cỏi.

Trong mắt người khác, cậu ta chỉ là một công tử giàu có ăn chơi trên gia tài kếch sù của gia đình.

Trong mắt người khác, cậu ta hiện lên với gương mặt sáng, làn da trắng, mịn như làn da Bạch Tuyết (ko quá nếu so sánh da cậu ta với làn da nàng công chúa trong cổ tích Disney), body khá ổn và đặc biệt là phong

cách đeo khăn trên cổ, loại khăn của dân hip hop mà những người ko ưa thường gọi là...khăn ăn của tụi con nít. __=

Trong mắt người khác, cậu ta là một đại thiếu gia khó tính nhất là trong vấn đề bạn gái.

Trong mắt tụi con gái, cậu ta là hình mẫu bạn trai lí tưởng cần chinh phục.

Trong mắt người khác, cậu ta...có rất nhiều điều để tranh cãi, phiếu tốt có, ko tốt cũng có, cực kì tốt có, thậm tệ ko tốt cũng có.

Nhưng trong mắt cô ấy, cậu ta là ai, giống ai?

Trong mắt cô ấy, cậu ta loại người gì?

Một câu hỏi khó với những ai nhìn thấy cô ấy, nhìn thấy ánh mắt cô ấy dành cho cậu ta, thấy những hành động luôn luôn thay đổi của cô ấy dành cho cậu ta.

Câu chuyện mà các bạn chuẩn bị đọc là một câu chuyện học đường hết sức nhẹ nhàng và trong sáng, là một câu chuyện khác biệt nhất từ trước đến nay của tôi.

Một câu chuyện ngắn nhưng đảm bảo mọi thứ vẫn ko đơn giản.

Câu chuyện về một cô gái có đôi mắt khác với người thường, nhưng ko phải là một câu chuyện xa vời đời sống này.

Câu chuyện về một chàng trai có tính cách đặc biệt kì lạ và một trái tim đặc biệt đông lạnh.

Là một câu chuyện tình hài hước nhưng ko phải là chuyện tình vui vẻ.

Là tình yêu nhưng ko phải là love.

Một cô gái hoàn hảo nhưng ko hẳn là perfect.

Là một chàng trai gây khó chịu nhưng ko hẳn là ko dễ chịu.

Nếu thấy tò mò và khó hiểu với lời quảng cáo này thì cách tốt nhất và đơn giản nhất là các bạn hãy đọc câu chuyện này. S.A (Sweet chAllenge – Sự thách thức ngọt ngào).

2. Chương 2

Trường Chuyên Cao trung hình như vừa có học sinh mới khối B.

Mọi người đều đổ xô bàn tán về học sinh mới đó.

-Hình như là cháu trai ông chủ tịch trường mình.

-Là một công tử đích thực.

-Phong cách của cậu ta rất là bắt mắt.

-Ko biết sẽ vô lớp nào nhỉ?

-Liệu học hành có tốt ko?

Câu nói cuối cùng là của cô ấy, một người luôn chốt lại mọi thứ bằng một câu gây xuyên xao lòng người.

-_____

-Tập trung học đi, đừng hót chuyện thể chứ, lớp trưởng!

-Mấy cậu làm ồn quá.

-Vậy tụi tớ ra chỗ khác.

Rồi cả lũ kéo nhau đi.

Cô gái thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ, những ánh nắng thu đã lan nhanh khắp nơi.

Một chú chim non yếu ớt đáp xuống một cành bằng lăng biến thành hình ảnh ẩn hiện trong đôi mắt sâu đen láy của cô gái.

Chú chim non có liên quan gì đến chuyện này chứ?

...

Cô gái trở lại lớp sau khi vừa ra hóng mát ngoài vườn trường mà thực chất là lắng nghe những âm thanh của thiên nhiên để tâm hồn trở nên thanh dịu hơn. Vốn dĩ chẳng ai có được tâm hồn đẹp đến lạ thường như của cô ấy cả.

Phát hiện ra bàn học của mình đã bị chiếm mất.

Một tên con trai đang nằm gục trên đó.

Mọi người xung quanh thì ko ngớt nhìn về hướng chiếc bàn với kẻ lạ mặt đồng thời nhìn cô gái bối rối thay.

Ánh mắt cô ấy vẫn ko có gì thay đổi,

chỉ bình thản đến bàn của mình và gõ tay xuống bàn.

Ko có phản ứng gì.

Lần này thì cô gái đưa tay về phía cổ của chàng trai và...túm lấy cái khăn kéo lên.

Mọi người ko có thái độ hay phản ứng gì, vì đây là một kiểu hành động dễ thấy ở người con gái này.

Thấy có kẻ đang làm ảnh hưởng đến mình, chàng trai ngửa cổ lên với ý khó chịu.

-Làm gì thế hả? >”

Cậu ta trừng mắt lên nhìn cô gái.

Một người con trai với gương mặt sáng, làn da mịn. Gương mặt như thể được cấu tạo từ những điều kì diệu, khiến cho giây phút cậu ta ngẩng mặt lên mọi thứ đều bừng sáng.

Ngược lại vẫn là nét mặt thản nhiên như chưa bao giờ da mặt có thể căng ra.

-Xin lỗi nhưng đây là chỗ của tôi.

-Là con gái sao?

Một điệu cười khẩy đầy nhạo báng.

Cô gái vẫn chỉ nhìn mà vẫn ko có ý buông tay mình ra.

-Trước hết hãy buông cái tay bẩn thỉu của cậu ra khỏi chiếc khăn trên cổ tôi.

Mọi người nhăn nhó với câu nói đầy chất bất lịch sự của kẻ lạ mặt.

Tuy thế, cô gái cũng vẫn ko có gì thay đổi, chỉ là đã buông chiếc khăn trên cổ của chàng trai kia ra và phủi tay.

-Cảm ơn vì đã nhắc, lâu hơn chút nữa thì phải đi rửa tay thật rồi.

-Cái gì???

Một vài người bật miệng cười.

-Giờ thì đến cậu rời khỏi chỗ tôi, chỗ đó ko sạch sẽ như bộ đồ bẩn thỉu của cậu đâu.

Lần này thì nhiều người cười hơn.

Cậu ta bắt đầu thấy khó chịu.

-Cậu là lớp trưởng sao?

Ko trả lời.

-Là lớp trưởng sao?

Lần này cậu ta đã nói lớn hơn và thái độ cũng ko được bình thản như trước nhưng điệu bộ của cô gái kia vẫn lạnh lùng như thế.

-OK, có lẽ tôi đã hơi quá đáng.

Cậu ta đứng lên và cười thân thiện nhìn cô gái.

Chỉ chờ có thể cô ấy lập tức đẩy cậu ta sang một bên và ngồi xuống bàn của mình.

Rồi ko ai nói gì nữa.

Cậu ta cướp lấy bàn của người ngồi sát bên cạnh bàn của lớp trưởng.

Chú chim non đã bay đi.

Sự bình yên dường như vừa mới biến mất.

Giờ học đã bắt đầu nhưng lớp học của cô ấy hôm nay trở nên sôi động hơn với sự có mặt và sự gây chiến với lớp trưởng của một thành viên mới.

Trong khi tất cả đổ xô bàn tán về cô bạn lớp trưởng và cậu bạn mới thì cả hai đều ko có vẻ quan tâm. Một người tập trung với việc học của mình còn một người thì gục đầu xuống bàn ngủ.

Giáo viên chủ nhiệm đã đến muộn.

-Cô xin lỗi, đáng lí ra lớp ta có thành viên mới nhưng cô bị thất lạc bạn ấy. Thật là tệ. ^__^

-Vâng, thật là ko tốt chút nào...

-Vì bạn ấy đã xuất hiện rồi ạ.

-Thế sao?

Giáo viên trẻ giật mình nhìn quanh thì phát hiện ra có sự thay đổi tại bàn bên cạnh lớp trưởng.

-Đáng lẽ em phải báo với cô một tiếng chứ? ^__^

Tuy hơi giận vì bị xúc phạm nhưng giáo viên trẻ cũng chỉ dám nói với giọng hơi trách và cười. Ngược lại, vẻ mặt của cậu ta lại đầy chất kiêu căng.

-Có nhất thiết ko ạ?

-Sao?

-Em đến đây ko phải để chịu sự quản lí của giáo viên đâu.

-Em nói thật lạ, đến trường học là để giáo viên dạy bảo và quản lí mà. ^__^

-Em nói là ko mà. ^__^

-Ừ, vậy chắc cô sai. ^__^

“Dẫu sao đây cũng là cháu chủ tịch, cứ nên nhẹ nhàng với cậu ta một chút.”

-OK, có phải là em nên giới thiệu về mình với các bạn ko nhỉ?

-Ko phải đó là nhiệm vụ của giáo viên sao?

-(Cô ko nghĩ là có nhiệm vụ đó cơ đấy, thẳng thớm kiêu ngạo này) Vậy thì để cô giới thiệu vậy. ^__^ (Nhưng có gì ko phải thì em đừng trách cô nhé!).

Trước thái độ ko ngoan ngoãn một chút nào của cậu bạn mới, mọi người có vẻ đã ko còn tỏ vẻ mặt thiện chí như ban đầu.

-Bạn mới của chúng ta là cháu trai ông chủ tịch, tên là Hoàng Nam Nam...

-Nam Nam?

Mọi người lúng lỉnh cười trước cái tên nghe rất chi là ngây dại của cậu bạn mới kiêu ngạo.

-Là tên do đích thân ngài chủ tịch của mọi người đặt cho đấy.

Cậu ta cố nhấn hai từ chủ tịch để mọi người biết cậu ta là ai và thái độ như thế là ngu ngốc như thế nào.

Và quả thực mọi người đã nín bật.

Chỉ có cô ấy vẫn ngồi yên lặng.

-Lúc trước bạn Nam Nam là học sinh của trường * *.

_* *?

Thái độ của mọi người lúc này là sững sờ vô cùng.

-Đó là trường toàn học sinh cá biệt.

-Bạn ấy bị nhà trường đuổi học vì luôn

gây bạo lực trong trường, là một thành phần cá biệt...

-Hình như hơi quá rồi cô ạ.

-Xin lỗi, vì em bảo cô giới thiệu về em mà. ^__^

-Dẫu sao cũng cảm ơn cô ạ. ^__^

“Thằng nhóc này khi cười trông thật ghê gớm.”

-Từ trường dở nhất chuyển đến một trường chuyên tốt nhất, đúng là hơi quá rồi.

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên như thể câu nói được phát ra từ radio công cộng chẳng cần biết người nghe sẽ cảm thấy như thế nào, và có thích hay ko.

Tính cách của cô ấy luôn như thế, cố tình hiểu sai ý người khác đặc biệt là những người có tính cách khó chịu như Nam Nam.

“Có thể cô nhóc này sẽ kiểm chế được cái tính xấu của cậu ta đây, cháu ông chủ tịch, thật là đáng ghét.”

Hình như quên mất một điều rồi rằng... bà cô chủ nhiệm này có vẻ hơi lấu cá. =__=

Nhìn lớp trưởng một lúc với vẻ khó chịu, cậu Nam Nam quay sang giáo viên trẻ.

-Đúng rồi, có một vấn đề mà em muốn tham khảo ý kiến của cô. ^__^

-Thế sao? ^__^

“Cảm ơn vì đã nghĩ đến cô.”

-Vấn đề gì vậy, cô sẵn sàng nghe đây.

-Theo cô thì tiêu chuẩn của một lớp trưởng là như thế nào?

-Tiêu chuẩn của một lớp trưởng sao?

Giáo viên trẻ hơi gật gù.

-Em có thể thấy ở bạn lớp trưởng ngồi cạnh em đấy.

-Nhưng em vừa mới vô lớp, đâu biết được bạn ấy tài giỏi ra sao, bất lịch sự như thế nào. Đúng ko? ^__^

Nam Nam quay sang nhìn lớp trưởng cười đầy thách thức đồng thời vẫy mấy ngón tay ra vẻ thân thiện. Cô ấy cũng quay nhìn đáp lại bằng một nụ cười ghê gớm hơn mà chẳng mấy khi ai đó có được diễm phúc chiêm ngưỡng.

-Thôi nào hai em.

“Cái bọn nhóc này làm tốn thì giờ quá!”

-Theo cô thì lớp trưởng là phải gương mẫu, là bộ mặt của một tập thể lớp nên ko thể tầm thường được.

-Ý cô là bạn này ko hề tầm thường?

-Đúng thế, và cô nghĩ là em nên tìm hiểu thêm về bạn ấy hơn là nghe cô nói.

Đường như sự có mặt của cậu ta ko được vẻ vang như cậu ta đã nghĩ. Nếu như ở ngôi trường trước cậu ta như một thủ lĩnh làm mưa làm gió với những trò bạo lực thì ở ngôi trường học tập này chỉ có thông minh và học giỏi thì mới có thể là thủ lĩnh. Và có thể cậu ta ko hề biết rằng muốn được làm thủ lĩnh ở đây thì phải đánh gục được thủ lĩnh hiện tại – lớp trưởng.

Mới đầu vô trường cái mà mọi người để ý trước hết chính là gương mặt, và từ đó hoa khôi của khối và của trường sẽ được lập. Và cô ấy đã ngay lập tức được chọn là hoa khôi của trường với nét đẹp ko thể có thứ hai dù là bất kì điểm nào trên thân hình mảnh mai và gương mặt sáng hơn cả ánh sao đêm.

Và đáng kinh ngạc hơn là cô ấy luôn đứng vị trí đầu bảng xếp hạng học tập của khối. Một con người có đầu óc vô cùng nhạy bén.

Tính cách nếu ko quen lâu thì sẽ dễ hiểu lầm bởi sự kiêu kì và vẻ mặt lạnh lùng thường ngày của cô.

Chỉ những điểm đó thôi một người cá biệt như cháu ông chủ tịch cũng ko thể nào đánh bại được.

Duy chỉ có một điểm giống giữa hai người là đều có tham vọng.

-Xin lỗi nhé, nhưng tôi ko biết tên lớp trưởng.

-Ko biết tên tôi đáng phải để một người như cháu ông chủ tịch đây phải xin lỗi sao?

Tính cách của cô ấy luôn luôn thay đổi mà ko cách nào biết được khi nào sẽ thay đổi và thay đổi như thế nào.

-Ko xin lỗi thì tôi sẽ cảm ơn sao?

-Có nhất thiết ko?

Cô ấy lặp lại giọng điệu của cậu ta khi nói với giáo viên trẻ khiến lượng đường huyết cũng ko thể điều hoà nổi.

-Vậy có muốn nói tên ko?

-Ko phải cậu đang tìm hiểu tôi sao?

-Cái gì?

Cậu ta ngạc nhiên với câu hỏi của cô ấy, một câu hỏi khiến cậu ta phải bật cười.

-Tìm hiểu cậu? Tôi sao???

-Ko phải là cậu muốn biết tiêu chuẩn của một người lớp trưởng à? Tôi là lớp trưởng, cậu ko biết sao?

-Lần đầu tiên tôi thấy có kẻ còn cao ngạo hơn cả mình.

Lớp trưởng ko quan tâm nữa mà lại cúi đầu vô tập của mình, mái tóc dài che đi gương mặt khiến Nam Nam có muốn cũng ko nhìn thấy gương mặt đáng ghét của cô gái kia.

-Nếu cậu đã tự tin với khả năng của bản thân như vậy thì hãy thử xem cậu có thể giữ nổi chức vị lớp trưởng ko?

-Cậu muốn tranh với tôi sao?

-Đúng thế.

Bỗng nhiên mọi người dừng lại mọi hoạt động và hướng toàn bộ sự chú ý về phía hai người đó.

Cuộc chiến tranh giành chức vị lớp trưởng B1 sao?

-Cậu ko thấy có sự bất công khi đấu với một người con trai chứ?

-Câu đó phải để cậu suy nghĩ chứ? Và tôi cũng muốn hỏi là liệu cậu có cảm thấy thua kém gì ko khi bản thân chỉ có thể mạnh là vóc dáng con trai và thân thể gia đình?

-Vậy coi như là cậu đã đồng ý, lớp trưởng B1 sẽ có sự thay đổi.

-Đừng nói trước điều ko thể.

-Cũng đừng quá tự tin với hiện thực cậu sắp phải đối mặt.

-Và đừng quá tự chủ như những người lớn ở đây, thừa hai vị.

Giật mình!

Sự xuất hiện đột ngột của giáo viên chủ nhiệm.

-Nam Nam, tuy em là một người quan trọng nhưng ở đây ko giống với ngôi trường trước của em, ko thể tự động phát động chiến tranh như thế. ^__^

Lúc nào nói chuyện với cậu ta cũng ko quên để lại một nụ cười trên môi để tránh chọc giận cháu ông chủ tịch.

-Đây là một cuộc chiến lành mạnh thưa cô. ^__^

-Nhưng...em làm sao có thể...?

-Em sẽ ọi người thấy khả năng của mình, ko phải cứ đủ tiêu chuẩn mới là lớp trưởng được, và một người như em cũng ko hẳn là kém cỏi so với một bạn nữ.

-Em sẽ thua thôi!

Cô giáo vô tư nói mà ko biết là mình đã quên người học sinh này là ai.

-Cô nói sao?

-Há...à...à...ý cô là...sắp tới có một cuộc tranh cử chức chủ tịch hội học sinh, em ko muốn giống ông mình cũng là chủ tịch *?

Cùng là sếp đó. ^__^

-Để sau đi ạ. ^__^

-Nhưng mà tại sao em lại muốn làm lớp trưởng chứ?

-Vì cái tính cách kiêu kì của cô bạn này đã kích thích em, em muốn biết khi thất bại thì cậu ta trông sẽ như thế nào?

-Thật là...sao em lại có thể có thái độ đó với một bạn nữ đáng yêu thế này chứ? Thật là tệ! ^-^

-Đáng yêu?

-Đúng thế.

-Nó nghe vô lí như câu trông cô rất xinh đẹp vậy.

-Cái gì?

“Cái thằng nhóc này...sao nó có thể hạ nhục mình trước mặt mọi người như thế chứ? T_____T”

-Chắc em ko biết rồi, ngày xưa cô là hoa khôi của trường đấy.

-Ngày xưa sao? Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi nhỉ?

“Nếu mi ko phải cháu ông chủ tịch thì đã sớm nát mộng rồi, >”<>

Giáo viên trẻ mặt mày nhăn nhéo ko biết phải nói gì nữa, cảm giác như có nhăm lẩn gì đó trong bản dự báo thời tiết tối qua.

“Ngày mai sẽ có những ánh nắng hết sức nhẹ nhàng cùng những làn gió mát. Thời tiết sẽ rất là dễ chịu...”

-Vân My, sao em ko có phản ứng gì vậy, em lại đồng tình theo cách này sao?

-Ko sao ạ, tùy cậu ta muốn làm gì cũng được, chỉ khi thất bại thì người ta mới biết được mình là ai.

-Câu này hay hen, vậy em hãy đánh bại cậu ta đi, cô ủng hộ em.

Giáo viên trẻ chỉ dám thì thầm để một mình lớp trưởng nghe thấy. Dẫu sao thì vẫn nhát gan. = =”

-Tự tin như thế chỉ bắt lợi cho cậu thôi.

-Đó là việc của tôi.

-Được rồi, vậy thì lớp ta sẽ tổ chức một cuộc thi cá nhân để chọn lớp trưởng thực sự cho lớp. Theo cô thì sẽ có ba phần của

cuộc thi được chứ?

-Cô nói tiếp đi.

-Đó là học tập, thể thao và văn nghệ. Được chứ?

Tất cả mọi người đều tán thành.

-Còn cô...sẽ là đội trưởng đội cổ vũ. Được chứ? ^-^

-No!!!

-Mấy đứa thật là...ngày xưa cô là hoa khôi đấy, đội trưởng đội cổ vũ cũng là do...

-Ngày xưa...

Mọi người lại tất bật với mọi công việc của mình để lại một mình giáo viên trẻ phô trương thanh thế của...ngày xưa. -_____ -

...

Ngày học hôm nay trôi đi lặng lẽ hơn thường lệ.

Bỗng nhiên một cuộc chiến bùng nổ vì những người tham gia cuộc chiến đều là những kẻ muốn mình chiến thắng.

Sự thật là thời tiết hôm nay vẫn dễ chịu như thời tiết đã báo.

Lớp trưởng đi ra đến cổng thì một người con trai vẫy tay nhìn cổ cười tươi.

Cô ấy cũng đáp lại bằng một nụ cười nhẹ.

-Bồ sao?

Cô ấy hơi giật mình quay sang bên cạnh. Cậu ta đã bám theo từ lúc nào.

-Tự nhiên mọc đuôi là sao ta?

-Thế mới nói, một người cục cằn như cậu thì sao lại có bồ chứ.

-Sao cậu thấy ghen khi một người hoàn hảo như cậu lại ko có nổi một cô bồ sao?

-Hứ, tôi mà phải ghen với cậu sao, đồ con mèo.

-Cái gì đây?

-Mọi người gọi cậu là My My đúng ko, nó nghe giống Meo Meo hơn đấy.

-Đó ko phải là việc của cậu, đồ đeo khăn ạ.

Vừa nói, cô ấy vừa kéo cái khăn trên cổ của cậu ta khiến cho đầu cậu ta bị kéo cúi xuống thấp hơn.

Một khoảng cách vừa phải để cô ấy thì thầm với cậu ta.

-Lo mà đánh bại tôi đi, khăn quàng cổ.

Cùng với đó là một nụ cười nửa miệng hết sức kiêu ngạo và đầy thách thức.

Cậu ta giặt lại chiếc khăn từ tay của cô ấy, đứng thẳng người và chỉnh sửa chiếc khăn một cách cân đối và đẹp hơn.

-Đừng có tự tiện đụng vô chiếc khăn của tôi. >_

Ko để ý mà bỏ đi.

-Và cũng đừng có gọi tôi là đồ đeo khăn hay khăn quàng cổ, tôi sẽ ko nể cậu là con gái đầu, đồ con mèo.

Vẫn thoải mái nói chuyện cười đùa với bồ của mình.

-Để coi cậu sẽ thách thức tôi được tới khi nào.

Thực ra người mà cậu ta nghĩ là bạn của cô ấy chỉ là một người em họ học khối dưới.

-Anh ta là học sinh mới chuyển đến lớp chị, cháu ông chủ tịch đúng ko?

-Sao em biết?

-Thấy cái khăn trên cổ của anh.

-Thế à?

Cả hai đi bộ cùng nhau trên đoạn đường trải đầy lá.

Những ánh nắng cùng tiếng chim.

Có cảm giác như mang hơi hương mùa thu dịu dàng của miền Bắc.

-Hình như mối quan hệ của hai người ko tốt, chắc tính cách của anh ta xấu lắm.

-Sao em nói thế?

-Vì chị ko thoải mái khi tiếp xúc với anh ta.

-Có thể là do tính cách khó chịu của chị thì sao?

-Chị My My ko như thế.

-Cảm ơn em. ^__^

Một nụ cười dịu dàng như mùa thu.

-Chị và cậu ta sẽ tranh chức lớp trưởng như em nhớ là đừng nói với ba mẹ chị nhé!

-Chị sẽ thắng phải ko?

-Ừ, nhất định ko thua đâu, em đừng lo.

“Em chỉ lo chị sẽ thắng thôi.”

-Nhớ là đừng nói với ba mẹ chị dù họ có hỏi như mọi khi nhé!

-Vâng.

-Hà Gia Bảo, em đúng là một người em tốt của chị. ^__^

Cô ấy bẹo hai bên má của cậu em họ và cười tươi hơn.

...

-Con về rồi ạ.

-Đi học bài đi rồi lát xuống ăn trưa.

-Vâng.

Ông bà của gia đình họ Hà là những người luôn đề cao về thành tích học tập của con mình, luôn buộc đứa con phải đứng đầu và ko bao giờ được phép đứng sau người khác. Họ huấn luyện đứa con gái của mình giống như thành một sát thủ hướng tới nhiệm vụ hơn là một con người hướng tới tương lai trước mắt.

Cách mà họ đặt đứa con vào cuộc sống là cách mà họ tìm kiếm niềm tự hào của bản thân.

Đó chính là một phần lớn tạo nên nét tính cách lạ lùng và khó hiểu của Hà Vân My.

-Tình hình học tập thế nào rồi, vẫn ổn cả chứ?

-Vâng, sẽ ko dễ bị đánh bại đâu ạ.

-Tốt, con phải biết là ba mẹ kì vọng ở con như thế nào.

-Con hiểu ạ, con sẽ ko phụ lòng ba mẹ.

-Nhớ những gì con nói đấy.

Một khoảng im lặng hiếm thấy trong những bữa ăn.

Thường thường ông bà Hà sẽ ko dễ gì để cho My My yên ổn trong bữa ăn cả.

-Mà ko biết chúng ta đã dạy chưa là con ko được phép yêu đương khi đang đi học.

-Vẫn sẽ có thể nếu như nó ko làm ảnh hưởng đến việc thành tích bị giảm sút, nhưng sẽ ko có chuyện đó đâu.

Sau khoảng thời gian im lặng hiếm có thì cả hai ông bà đều lên tiếng.

My My chỉ dám cúi đầu đồng ý, vả lại với cô ấy chuyện tốn thì giờ nhất chính là yêu đương khi còn đi học.

Biết ba mẹ mình đề cao chuyên thành tích và danh dự như thế nào đến nỗi luôn luôn kêu người em họ Gia Bảo phải để ý đến việc học tập ở trường của mình và thông báo thường xuyên nên My My ko muốn để họ biết về cuộc chiến với thành viên mới.

Con người Hà Vân My đã dần trở nên giống với ba mẹ cô, vì sự gò ép quá đáng từ khi cô trở thành con gái họ, vì sự kì vọng đến lạnh lùng mà họ dành cho cô.

Với Hà Vân My chỉ có một cách duy nhất để ko mất đi tình cảm yêu quý của ba mẹ là giữ vững vị trí số 1.

3. Chương 3

Vừa về nhà, Nam Nam đã nằm ườn ra ghế sofa.

-Chị Hoa!

-Vâng, cậu chủ.

Đang lúi húi dọn dẹp trong phòng, chị giúp việc cũng phải chạy ngay ra phòng khách phòng trường hợp cậu chủ nổi nóng.

-Lấy tôi cái gì đó để uống đi chứ, chị ko thấy là trời rất nóng sao? >__

-Vâng.

Vừa định đi vô nhà bếp thì chị giúp việc dừng lại và nói.

-Nhưng mà...thời tiết cũng ko mấy mát mẻ...sao cậu chủ ko tháo bỏ chiếc khăn để đến mùa...

-Cái gì?

-À...ý tôi là...

-Đừng giỡn trò với chiếc khăn của tôi, nghe ko????????? >”

-Tôi xin lỗi.

Rồi chị giúp việc quay đi về phía nhà bếp.

-Mà khoan...

-Sao ạ?

-Chị...chị đang mặc cái gì trên người vậy?

Giọng nói của cậu ta có vẻ ko được tốt khi nhìn thấy lưng chiếc áo mà chị giúp việc đang mặc.

-À, là xu hướng mới của áo phong năm nay đấy. ^__^

Chị giúp việc có vẻ tự hào với chiếc áo của mình.

-Con mèo quàng khăn hip hop sao?

Cái mặt nhăn đến nỗi ko còn thấy đâu vẻ sáng sủa thường ngày.

Ko để ý thái độ của cậu chủ, chị giúp việc thản nhiên vô tư gạt đầu.

-Thay ngay cái áo khác cho tôi!!! >”

-Ờ...

-Ờ cái gì? Mau làm theo lời tôi đi!!!

-Vâng.

Nam Nam bực bội nằm đạp chân ko ngừng xuống ghế.

-Con mèo mà đòi quàng khăn hip hop như của mình sao? Cậu ta đủ tư cách sao? Một lũ đáng ghét!!! ĐÁNG GHÉT!!!!

Đúng lúc đó, ngài chủ tịch cũng về tới.

-Sao thế? Có gì ko ổn ở lớp sao?

-Ông còn hỏi được nữa?

Như thể cơn giận bắt đầu nổi dậy.

-Ta làm gì cậu hử, thằng nhóc này?

-Sao lúc trước ông ko cho con học ở trường của ông luôn đi, phải đợi đến khi cái trường chẳng ra gì kia đuổi học mất mặt ra đây ông mới nhận con vô là sao?

-Hay nhỉ? Với khả năng của cậu có thể đậu được trường của ta sao mà còn lớn tiếng? Cậu bị đuổi học, chủ tịch như ta mới phải là người xấu hổ và mất mặt như thế nào mà còn ko biết à?

-Thế còn cho con học ở đó chi? Mất mặt chết được.

-Cái mặt của cậu mà mất được ấy à? Sao cái lúc bị đuổi học ko thấy nó có biểu hiện gì?

Ko thể cãi được nữa, thế là đành nằm ăn vạ ko nói gì.

-Đã thế còn muốn vô lớp tốt nhất, bị tụi bạn nó chọc cho chứ gì?

-Tụi nó dám.

-Vâng, ko dám, đến cả giáo viên còn ko dám làm gì cậu cơ mà.

Cái này phải gọi là gì nhỉ? Đại nghịch bất đạo?

-Nhưng thôi, cho qua đi, mấy nữa con nhất định sẽ chiến thắng giành lấy cái chức vị lớp trưởng cho bọn họ thấy.

-Cái gì???

Ngài chủ tịch tỏ ra sững sờ vô độ trước cái quyết định kinh hoàng của thằng cháu cứng đầu.

-Sao đến ông cũng có thái độ đó chứ? chẳng mấy khi con có quyết tâm đó đâu.

-Cậu có thể chiến thắng được Hà Vân My sao?

-Ừa, ông cũng biết con nhỏ đó hả?

-Học sinh ưu tú nhất trường ta mà ko biết sao? Ta là chủ tịch của trường thưa cậu.

Với tư cách người ông cũng đã tỏ ra bất lực. Cậu ta đúng là một kẻ bất trị.

-Mọi người cứ đề cao cậu ta đi, để coi khi bị đánh bại thái độ của mọi người dành cho cậu ta sẽ như thế nào.

-Phá trò vừa thôi, đừng để tôi phải khó xử với mọi người nữa, nếu ko phải cậu là cháu đích tôn của tôi thì tôi đã ko bao giờ cho cậu bước chân vô trường rồi.

-Một cuộc cạnh tranh chân chính...

-Cạnh tranh với một người con gái mà là chân chính sao?

-Chính cậu ta ko quan tâm việc đó, vả lại trong mắt con một người mà kiêu căng như vậy ko bao giờ là con gái đâu. Hừ!

-Vô phòng mà ảo tưởng đi, đừng ở đây khiến tôi mắc cười.

-Nhưng ông nhớ là nếu con thắng thì nhất định phải để con làm lớp trưởng đấy.

-Cứ chờ đến ngày đó đi!

-Đừng có coi thường con!!!

-Chị Hoa đâu rồi, lấy cho thằng nhóc li nước đá đi, mà thôi, lấy cho nó li đá bào đi.

- >”

Chính vì tất cả đều ko tin tưởng vào khả năng của cậu ta mà khiến cho cậu ta càng cảm thấy háu chiến hơn.

-Ko ai được phép coi thường mình!

4. Chương 4

Hôm nay mới thực sự là ngày Hoàng Nam Nam bùng nổ bởi sự xuất hiện của mình. Là người duy nhất được đưa đến trường bằng xe riêng (ko biết hôm qua cậu ta đến trường bằng cái gì?). Là người duy nhất có style trông rất bắt mắt và khác biệt (mà với một vài ai đó trông chẳng khác gì dân chợ búa).

Ko chỉ được để ý vì là cháu trai ông chủ tịch mà cũng bởi ngoại hình của cậu ta ko đến nỗi nào mà nếu đúng ra thì còn vào dạng cực ỏn, và một lí do nữa khiến mọi người để ý đến cậu ta là vì... quá khứ ở trường học trước kia.

Đi ngang qua dân khối 10.

Hầu như tất cả nữ sinh khối 10 đều chạy ra nhìn cậu ta và bán tán. Vẻ mặt kiêu căng đầy tự hào.

-Nhìn như thế mà học dốt sao?

-Trông cũng kiêu nhỉ?

-Trông cái khăn như dân ăn mày.

* _____ *

Tưởng bỏ rồi, anh bạn ơi! ^o^

Trong lòng tràn đầy lửa.

“Tụi này thật ko có mắt nhìn Thái Sơn, khăn hip hop hàng hiệu của người ta. Thật là bực mình mà! >”<>

-Trông cái khăn cũng ko đến nỗi mà.

-Sao?

Cậu ta giật mình bởi giọng quen quen của ai đó.

-Sao lại là cô?

-Ngẫu nhiên thôi! ^__^

Giáo viên này thật là phiền phức.

-Cô nói cái khăn ko đến nỗi?

-Đúng thế.

-Xem ra mắt nhìn của một bà già như cô còn hơn mấy tụi nhóc kia.

-Gì? Bà già???

-Ko phải sao?

“Vừa phải thôi ghen, tôi còn chưa lấy chồng đâu. >”<>

-Cái khăn ko đến nỗi nào, đúng là cô có nói thế nhưng với ý khác cơ.

-Ý gì?

-Nếu là khăn lau bàn thì ko đến nỗi nào.

-Cô nói gì??? >”

-Xin lỗi, cô phải đi rồi, còn em cố gắng trong cuộc thi sắp tới nhé!

- >”

Có vẻ thực sự ko có chỗ cho Hoàng Nam Nam tỏa sáng rồi.

Bỗng nhiên cậu ta nghe thấy tiếng của ai đó rất quen.

Quay lại nhìn.

Là lớp trưởng và em họ của cô ấy.

Vẫy tay tạm biệt em họ xong, My My quay đi thì chạm mặt Nam Nam, cô ấy coi như ko thấy gì và bước qua Nam Nam.

-Thì ra bồ của cậu là một thằng nhóc khối 10.

-Ít nhất thì đầu óc của cậu ấy còn hơn một thằng nhóc khối 11.

-Cậu...

Điều bộ thản nhiên khi nói móc Nam Nam của cô ấy thực sự khiến cho người ta phải cảm thấy khó chịu thay.

-OK, cứ kiêu ngạo đi.

-Ko cần cậu cho phép điều đó.

-Ừ thì đúng rồi, cái đó người ta gọi là bẩm sinh mà.

Ko ai nói gì nữa, mỗi người đi một lối để về lớp. Mỗi quan hệ càng lúc càng khó khăn hơn.

...

-Nam Nam, em có thể làm được bài này chứ?

Thầy giáo hỏi một cách nhẹ nhàng và đầy tính bị động.

-Em á? Tất nhiên là...

-Ko sao, ko làm được cũng ko có gì...

-Em đã nói xong đâu. >_

-Thế nếu em làm được thì lên bảng.

-Sao phải rắc rối thế chứ? biết là mình làm được là được rồi, còn phải bày đặt lên bảng chi, mỗi chân lấm, bụi phấn cũng ko

được tốt cho sức khỏe.

-Thôi được, vậy em hãy làm vô tập của mình đi, Vân My, em kiểm tra bài làm hoàn thành của bạn Nam Nam cho thầy nhé!

-Vâng.

-Đâu cần phức tạp...

-Các em làm tiếp những phần còn lại đi

Có vẻ ko thể làm trái ý ông thầy này nữa nếu ko muốn mất mặt thêm.

Nhưng sự thật là cậu ta có biết gì đâu. Lòng tự trọng quá cao đôi khi chỉ có hại mà thôi.

-Một bài đơn giản như thế ko làm được mà đòi đấu với tôi sao?

-Gì chứ? Vì đơn giản quá nên tôi ko muốn làm thôi, cậu đừng vội đắc chí.

-Vậy thì làm 10* đi, có lẽ bài đó hợp với khả năng của cậu đấy.

-Tất nhiên.

Cậu ta lật giở tờ đề của mình để tìm bài 10*. Chợt có giọng nói khê vang lên.

-Những bài * là những bài ôn tập kiến thức lớp 10 đấy.

Cậu ta quay sang bên cạnh mình.

-Thì sao?

-Những bài bình thường mới là kiến thức nâng cao cho chúng ta.

-Thì sao?

Vẫn ko hiểu. =_ =

-Tức là bài dễ nhất đấy. = =”

-Sao?

Giờ thì đèn bên trong vỏ đại não mới được bắt lên.

Lập tức Nam Nam quay sang phía lớp trưởng.

- ^ _ ^

- >”

-Thì cậu cứ làm thử coi, ko chừng với cậu * là sao thật đấy.

Ý của My My là bình thường bài khó nhất sẽ được kí hiệu là *, thì với đầu óc như của Nam Nam bài dễ nhất sẽ thực sự là bài

khó nhất.

Lại một lần nữa bị mất mặt, ngay cả cái quy định * là dễ nhất cũng ko biết.

-Vân My, sao rồi?

Tiếng của thầy.

-Dạ, có vẻ bạn ấy thấy mấy bài này quá tầm thường so với khả năng của mình.

-Vậy sao? Nam Nam, em làm thầy bất ngờ đấy.

-À...đúng vậy... ^__^

-Vậy thì những đề này sẽ hợp với em đây.

Thầy giáo đi lại phía bàn của mình và lấy một tập đề dày cộm.

-Đây là đề chuẩn bị cho kì thi HSG sắp tới của trường ta, em làm thử coi sao?

-Em...em nghĩ là chưa cần thiết, có lẽ thầy nên đưa cho bạn lớp trưởng...

-Ko phải em đang có ý định tranh cử chức lớp trưởng sao, em cũng nên cầm lấy để làm.

Rồi thầy quay sang My My.

-Em cũng cần chứ?

-Vâng ạ.

Cầm trong tay cái thứ mà chưa bao giờ trong cuộc đời mình cậu ta được một lần có. Cảm giác gai ốc nổi đầy mình.

Bài * còn ko làm nổi, sao có thể nhai được mấy cái thứ này chứ?

“Tất cả là tại câu nói chết tiệt của cậu, đồ con mèo đáng ghét!”

Hết giờ:

-Nếu ko cần có thể đưa cho người khác ko nên biến nó trở thành cái thứ vô dụng trog tay những kẻ ko biết sử dụng nó.

-Gì chứ? Nó là của tôi mà. Đừng tưởng chỉ cậu mới có khả năng làm được chúng.

Cậu ta gơ tập đề lên đầy mạnh bạo rồi sau đó nhét vô balô của mình mà lòng chưa xót ko sao diễn tả nổi.

Chưa bao giờ cảm giác nhục nhã lại xuất hiện lan tràn thế này với cậu ta.

Sức mạnh lấn át của Hà Vân My thật ghê gớm.

Hôm nay có giờ thể dục.

-Là thằng nhóc bỏ của con mèo sao?

Hà Gia Bảo cũng là một học sinh ưu tú như chị họ của mình và đồng thời cũng là nam hoa khôi của khối 10 cả về đầu óc và ngoại hình. Phong cách đơn giản nhưng vẫn đủ để bộc lộ rõ nét đẹp của cậu ấy.

Chị em nhà họ Hà được coi là cặp đôi hoàn hảo nhất của trường Chuyên Cao trung.

-Nam Nam, chúng ta có thành lập khá nhiều đội tuyển, em có khả năng đặc biệt gì chứ?

-Khả năng đặc biệt ấy à? Cái đó em cũng ko chắc nhưng...bóng rổ thì sao nhỉ?

-Bóng rổ sao?

Thầy giáo có vẻ ngạc nhiên.

-Thử sức chút coi sao nhỉ?

Và thế là một trận đấu bắt đầu, vì đội khối 11 ko đủ các thành viên nên tập hợp thêm một vài thành viên của đội khối 10 và 12. Trong đó có Hà Gia Bảo, thành viên chủ chốt của đội bóng rổ khối 10.

“Cậu ta mà cũng biết chơi bóng rổ *?”

Tụi con gái bắt đầu cổ vũ, trong đám người coi trận đấu có cả lớp trưởng My My.

“Đúng là bồ của nhau mà, mình và cậu ta còn chơi hai bên khác nhau, chắc sẽ càng ủng hộ cho cậu ta hơn đây, bồ của con mèo thì cũng chẳng khác con mèo, đều là đối thủ của mình.”

Cái chứng nhận bữa đối thủ thật là xấu, có phải ai cũng là đối thủ của mình đâu. ==

Trận đấu giao hữu bắt đầu, sân vận động hôm nay trở nên sôi động hẳn.

Tất cả đều cổ vũ cho những người mình hâm mộ, còn riêng Nam Nam, chưa ai biết thực lực cậu ta ra sao nên cũng chỉ ủng hộ cho có lệ.

Vừa dành được trái bóng thì lập tức Gia Bảo đã áp sát lấy Nam Nam.

-Lại muốn đấu với tôi sao, cậu nhóc?

-Tôi ko có hứng thú với chuyện tranh giành như trong suy nghĩ của anh, thật trẻ con.

-Thằng nhóc này...

Vì có lợi thế là cao hơn Gia Bảo một chút nên cậu ta nhảy người lên và ném trái bóng về phía rổ với một khoảng cách khá là xa. Nhưng thật đáng ngạc nhiên, trái bóng đã rơi trúng vô rổ và rớt xuống. Một pha bóng thật đẹp mắt.

Mọi người hô lên rất kinh khủng.

Giờ thì cậu ta có thể lấy được một chút danh dự của bản thân.

Tuy nhiên lúc cậu ta đáp đất thì thấy...

Cái cảnh đó khiến cho cậu ta mất đà và ngã lăn ra đất.

Điên tiết với kiểu hành động kia, cậu ta lập tức đứng bật dậy mà quên luôn chuyện đồ của mình đã bị dơ.

-Cậu muốn gây chuyện phải ko?

Cậu ta đến và túm cổ áo Gia Bảo.

-Chỉ vì muốn cản anh lại, trong trận chiến luôn phải như thế mà, nhưng ko may tóm hút lấy cái khăn chẳng ra gì của anh thôi.

Các giáo viên liền chạy tới.

-Sao thế chứ?

-Nhặt cái khăn lên trả tôi mau!

-Nó bị dơ rồi.

-Mau lên!!!

Dường như cậu ta đã bị kích động mạnh.

Đối với cậu ta, chiếc khăn rất có ý nghĩa và quan trọng, vì thế cậu ta sẽ dễ dàng bị kích động nếu ai đó động đến chúng và đặc biệt là làm chúng bị dơ.

Gia Bảo đẩy cậu ta ra và lại phía chiếc khăn đang nằm trên đất.

-Để yên đó đi!

Gia Bảo chững lại và quay về phía giọng nói của chị họ mình.

-Đối với cậu đó là một trận chiến thì hậu quả sau trận chiến cậu là người phải chịu. Rất công bằng còn gì. Có phải là cậu ấy cố tình kéo cái khăn của cậu và dục nó xuống đất đâu.

-Đây ko phải việc cậu có thể xen vào.

-Tự mình nhặt lấy nó đi, nếu nó quan trọng với cậu như vậy thì ko phải là cậu ko nên để bàn tay bẩn thỉu của người khác động vô sao?

-Nói hay lắm.

Cậu ta lượm lại chiếc khăn của mình rồi bỏ đi.

Mọi người đều thấy khó hiểu với kiểu hành động của cậu ta. Chỉ là một chiếc khăn thôi mà.

Còn các giáo viên thì...

-Để yên cho cậu ta bỏ tiết thế sao?

Đúng là các giáo viên. +__+

5. Chương 5

-Cậu làm gì ở đây vậy hả, thằng nhóc này?

Bỏ tiết để vô phòng chủ tịch nằm ngủ.

= =”

-Sao bỏ tiết đến đây hả? Lại còn gây chuyện ngoài sân vận động là sao?

Ko nói gì cả, chỉ nằm yên.

-Sao ko nói gì hả?

-Con nhỏ Hà Vân My gì gì đó dám coi thường chiếc khăn của con.

Nghe thế, ngài chủ tịch ko nói gì cả.

Lát sau ngài mới nhẹ nhàng nói.

-Đi học tiếp đi.

-Ko!

-Có đi ko hay là để ta phải kéo con đến đó. Muốn mất mặt nữa sao?

Chủ tịch gất lên, mỗi lần ngài nổi cáu thì cậu ta đều phải nhượng bộ.

-Con biết rồi.

-Và quên chuyện lúc đó đi.

-Sao con phải quên chứ? Cậu ta đã ko coi con ra gì thì tại sao con lại phải nhượng bộ cho qua, đến ông cũng bênh vực vì cậu ta giỏi giang hơn con sao?

-Có nghe ko? >”

-Vâng...nhưng mà...

-Gì nữa?

-Con...phải thay đồ chứ? Đồ dơ hết rồi.

-Đừng có giở thói công tử ở trường!!!

-

...

Lớp học đang sôi nổi thì cậu ta bước vô, mọi người đều nín bật.

Duy chỉ có lớp trưởng vẫn chăm chú
với việc của mình.

Ko khí bỗng nhiên căng thẳng.

Giờ của giáo viên chủ nhiệm.

-Các em sao thế?

Hình như việc cháu trai chủ tịch đại náo sân vận động ko thể làm kinh động đến một người như giáo viên này. = =”

-Nào, ai đó cho cô biết chuyện gì đã xảy ra coi nào, lớp trưởng?

-Dạ, ko có gì ạ.

-Thế sao?

-Ko có gì, chỉ là có những người thiếu tôn trọng đối với những món đồ của người khác.

Câu nói đầy ẩn ý của Nam Nam.

-Chỉ là có những người quá trẻ con.

Câu này thì quá rõ ràng của My My.

Còn giáo viên thì sao?

-Chúng ta học tiếp thôi nhĩ?

“Chẳng hiểu tại này lại có chuyện gì, tốt hết là ko nên để tại nó câu giờ của mình”

-_____

-À mà...cô muốn nhắc về chuyên tranh cử chức vị lớp trưởng...có ai có ý kiến huỷ bỏ ko? Chúng ta nên tập trung cho buổi

khai giảng thì tốt hơn...

-Tất nhiên là ko có chuyện đó.

-Phải tham gia để ai đó tỉnh ngộ với khả năng của mình chứ?

-Tức là...vẫn tiếp tục?

-Vâng.

“Thật xui xẻo, hôm đó mình đang có kế hoạch đi mua sắm với mấy người bạn. Tại nhóc đáng ghét khéo chọn thời điểm mà. T_____T”

-Có lẽ hôm nay nên dành tiết này để bàn về vấn đề đó.

Mọi người đề nghị. Giáo viên trẻ lập tức phản bác ngay.

-Ko ko...đó là vấn đề của giờ ra chơi...

Thế nhưng tất cả đã tắt bật bàn bạc khiến giáo viên trẻ chỉ còn nước thâm than trách trời.

“Lần trước khi thằng nhóc Nam Nam đó đến đã mất gần nửa tiết với nó rồi, lần này lại cũng thế nữa, có định cho tôi kiểm ăn ko đây? TT_____TT”

Cả My My và Nam Nam đều ko nói gì cả, chỉ nhìn nhau đầy thách thức.

-Theo em phần thi học tập sẽ dành cho tiết của cô, mọi người thấy thế nào?

-Wa, ý kiến hay đấy.

-Nghe được đấy.

-Ko được, ko được...

Nhưng chẳng ai còn nghe thấy tiếng của giáo viên đâu nữa.

Cay đắng ngậm ngùi.

-Ko cần thi phần thi học tập đâu.

Mọi sự chú ý đều hướng về phía cậu Nam Nam. Ko khí chột lạng thình.

“Sao cậu ta có thể gây được tiếng vang hơn cả một giáo viên như mình chứ?”

-Tự tin đến mức đó sao?

-Ko cần thi là chắc chắn mình sẽ thắng sao?

-Chắc chắn là tôi sẽ thua đấy.

+_____+

Cả lớp như nghiêng ngả.

Lần này thắng thắn ghê ta.

My My hơi cười.

-Vây coi như tôi đã thắng một bàn.

-Tỉ số 2-1 vẫn là thắng mà.

Cậu ta nói về chắc nịch.

-Tức là sẽ ko cần dùng đến một tiết của cô nữa phải ko?

Giáo viên trẻ vui ra mặt.

-Cậu ấy là con trai có thể thắng trong phần thi thể thao, nhưng còn phần thi văn nghệ thì sao nhỉ?

Mọi người bắt đầu phân tích vấn đề.

Hà Vân My là một người ko bao giờ tham gia các hoạt động văn nghệ, ko ai biết khả năng của cô ấy như thế nào. Lần này để

chiến thắng cổ sẽ bộc lộ sao?

Còn Nam Nam, cậu ta chắc chắn sẽ thắng 2-1, ngoài khả năng bóng rổ ra ko lẽ còn có khả năng văn nghệ trời phú sao?

Tất cả đều thấy hết sức tò mò.

-Tất cả sẽ được sáng tỏ vào ngày Chủ Nhật tuần này.

-Hồi hộp quá!

“Ngày Chủ nhật tươi đẹp của mình...”

-Nào, học tiếp thôi, chấm dứt mọi kế hoạch của cuối tuần đi!

My My quay sang nhìn Nam Nam và cười vẻ coi thường.

“Cậu nghĩ cậu có thể thắng được tôi sao?”

Cậu ta cũng cười đáp lại.

“Cậu sẽ sớm phải từ bỏ vẻ kiêu ngạo đó của mình đi thôi.”

...

Nhìn thấy hai chị em họ Hà đi cùng nhau, Nam Nam tỏ ra khó chịu.

-Một đôi đáng ghét!

Đáp lại ánh mắt khó chịu của cậu ta là vẻ mặt tươi cười của họ khiến cậu ta càng được thể điên tiết.

Khi xe của cậu ta đi khuất, Gia Bảo mới hỏi.

-Sau giờ TD đó, anh ta ko làm gì chị chứ?

-Ko có. Hành động khi đó của em rất cừ.

-Thế sao? Cảm ơn chị. Chị lúc đó cũng rất oách.

-Nhưng sao em lại làm thế?

-Vì em ko thích cái kiểu khinh người của anh ta.

-Chị nhất định sẽ đánh bại cậu ta trong cuộc thi sắp tới. Cậu ta đã bỏ cuộc trong phần thi học tập.

-Vậy sao? Thế thì chị cố lên nhé!

Có rất nhiều lí do để Hà Vân My ko thể thua cuộc.

...

-Nghe nói có kẻ muốn giành chức lớp trưởng của con sao?

-Sao...ba mẹ biết?

Vẫn là khủng hoảng tinh thần trong bữa ăn.

-Tất nhiên là Gia Bảo nói rồi, sao, định giấu chuyện đó à?

-Ko ạ.

Có lẽ Gia Bảo đã ko thể giấu được chuyện đó.

-Nếu mà bị cậu ta cướp mất thì đừng gọi chúng tôi là ba mẹ.

-Nhất định là ko có chuyện đó đâu ạ, ba mẹ yên tâm.

-Mong là thế.

Ko khí trong gia đình này luôn căng thẳng như thế.

Trước khi nhận My My về nuôi, thứ đầu tiên mà hai ông bà Hà coi đó là thành tích học tập ở trường của cổ. Khi đó My My đã 12 tuổi.

Họ coi cô ấy như một công cụ để tìm kiếm danh dự và niềm tự hào cho gia đình.

Suốt 5 năm sống cùng họ, cái mà My My phải làm luôn là cố gắng giữ vững vị trí số 1 của mình.

Lần này tuy chỉ là tranh chức vị lớp trưởng nhưng cũng có nghĩa là vị trí sẽ bị ảnh hưởng.

Những lối suy nghĩ của họ đã khiến ột đứa trẻ như My My ko được sống đúng với tuổi thơ trong sáng của cổ.

Vì muốn giữ lấy cái hạnh phúc mong manh ở gia đình này mà cô ấy ko thể từ bỏ bất kì điều gì và cái tính cách tự tin 100% vào bản thân cũng từ đó hình thành.

Bề ngoài nhìn vô, chẳng ai biết những áp lực mà cô ấy phải chịu. Chỉ có một người duy nhất biết những điều khó khăn đó là Hà Gia Bảo.

Đây chính là điểm ko hoàn hảo ở con người tưởng chừng là đã hoàn hảo về mọi mặt như Hà Vân My.

6. Chương 6

Một ngày đặc biệt.

Ko phải ngày học nhưng toàn trường dường như đều có mặt đông đủ.

“Ko ngờ mọi người lại đến đông đủ như vậy, xem ra kế hoạch của mình bị huỷ bỏ cũng ko phải là xui xẻo gì.”

Giáo viên trẻ chủ nhiệm B1 lúc nào cũng như thế, đề cao bản thân là trước hết.

Một tấm băng rôn bự chẳng cũng được đặt làm để dành riêng cho ngày có 102 này.

“TRẬN CHIẾN GIỮA ĐỈNH EVEREST VÀ ĐÁY MARIANNA.”

Ko hiểu kẻ vô duyên nào đã nghĩ ra cái băng rôn này.

-Dám ví tôi là đáy Marianna sao? >”

-Có lẽ phải khen thưởng cho ai đó đã có ý tưởng này.

Đáng ngạc nhiên là người thân duy nhất của mình lại là người nói câu đó.

-Ông nội!

-Ko đúng sao?

-Để rồi ông coi con sẽ làm được gì.

-Ta vẫn chẳng có thiện cảm gì với việc con chiến đấu với một người con gái.

-Thế kỉ này bình đẳng nam nữ rồi, nam nữ như nhau cả thôi, nếu xét ra thì đáy Marianna chẳng khác gì đỉnh núi cao nhất

thế giới lộn ngược.

-Cứ tự tin như thế đi.

-Đến cả ông nội còn ko ủng hộ thì liệu chiến thắng rồi con có cảm thấy vui nổi ko đây.

-Thôi đi, đến khi nào thắng rồi thì hãy lên mặt.

Rồi ngài chủ tịch bỏ đi.

Mọi thứ nhộn nhịp đến nỗi người ta nghĩ rằng trường Chuyên đang có một buổi hoạt động ngoại khoá. Trong khi thực chất đây chỉ là một hoạt động cá nhân của riêng tập thể B1. ==

Nhộn nhịp đến nỗi tất cả mọi người đều có trò ỉn. Nổi bật là...cá cược coi ai sẽ là lớp trưởng B1.

Hầu hết số phiếu nghiêng về phía Hà Vân My.

Ngay cả các thầy cô giáo cũng nhập cuộc.

-Chủ tịch, ngài nghĩ ai sẽ là người chiến thắng, nếu là cháu trai ngài thì hãy mua chiếc khăn hàng nhái này, còn nếu là Hà Vân My thì hãy mua chú mèo bông xinh xắn này.

-Mèo bông?

-Nghe nói biệt danh của lớp trưởng Vân My là mèo.

“Đó là biệt danh mình đặt cho cậu ta mà. Lại còn dám mang bán loại khăn nhái của mình nữa. == ”

-Bán cho ta một...

Tất cả mọi người đều đồng tai nghe câu nói quyết định của ngài chủ tịch, đến ngay cả Nam Nam cũng thấy tò mò mà vểnh tai lên nghe. ^-^

-Một chú mèo bông đi, ko phải hàng nhái chứ?

-Tất nhiên ạ.

Rồi ngay sau đó thì...

-Chủ tịch đáng kính của chúng ta đã chọn mèo bông, ngay cả ông nội cũng ko có niềm tin vào khả năng của cháu trai mình thì tại sao các bạn và mọi người ko nhanh chân mua ngay 1 chú mèo bông nhỉ? Nhanh lên, số lượng có hạn, người nào chậm chân sẽ chỉ có thể mua khăn nhái mà thôi...

Một lời quảng cáo hết sức khủng bố.

-Tôi sẽ ọi người thua hết một lượt cho coi. >”

Cậu ta tỏ ra cău kỉnh.

-Phần thưởng dành cho những người chiến thắng trò đen đỏ này là cái mà họ đã mua cộng thêm một phần quà nữa, còn thua cuộc thì chỉ mất có một số tiền nhỏ bỏ ra để mua những thứ đó mà thôi. Chỉ là một trò chơi vui, ko hơn.

-Thế sao?

Rồi cậu ta giật mình vì ko biết mình vừa nói chuyện với ai.

Quay sang thì thấy My My đứng cạnh mình và cười đểu.

-Nhưng dấu sao cũng phải để cho ông nội mất một chút tiền.

-Thôi chết, ta quên ko mang tiền rồi.

-+_+ (Vẽ mặt của người cháu).

Thật là đáng thương, có muốn trả đũa ông cũng ko có cơ hội.

-Thôi, miễn phí cho ngài chủ tịch chú mèo bông này, nhờ ngài mà sẽ có nhiều người đến mua mèo bông hơn.

-Lỡ cô bé đó thắng thì sao? Ko phải sẽ bị lỗ à?

Cái gã bày ra trò này nói nhỏ với ngài chủ tịch những gì gì đó mà Nam Nam ko sao nghe thấy được.

-Định bày trò gì đây chứ?

Phần thi thể thao cuối cùng cũng bắt đầu.

Giờ mới để ý My My mặc đồng phục thể thao trông rất năng động với mái tóc uốn mềm được cột lên gọn gàng nhưng vẫn ko làm mất đi nét cá tính mà có chút nhẹ nhàng thường ngày. Trông cô ấy như một tuyển thủ thực sự.

Còn Hoàng Nam Nam vẫn ko quên chiếc khăn yêu quý trên cổ, chính vì thế mới bán khăn nhái. ^-^

Trong trang phục thể thao kết hợp với chiếc khăn đúng là toát lên một phong cách khác lạ nhưng sự thật là hiệu ứng rất tốt với body ốn của cậu ta.

Thoáng nhìn qua sẽ nghĩ hai người ấy là một đôi.

Nhưng ai mà biết tình cảm mà họ dành cho nhau...“sâu sắc đến ghê gớm” như thế nào. Một thứ tình cảm khủng khiếp.

-Hoàng Nam Nam cố lên! Cố lên!!!

Thì ra cái cách của mấy người này là thế này sao?

“Nhờ ngài chủ tịch mọi người sẽ mua nhiều mèo bông hơn, vì thế mà để giữ danh dự ỉnh cậu Nam Nam buộc phải cố gắng giành thắng lợi, còn tụi con sẽ làm nhiệm vụ cuối cùng là cổ vũ tinh thần cho cậu ấy. Chuẩn hen!”

Xì xà xì xầm là vì thế đấy. Thật hết nói nổi dân này. Ai nói dân Chuyên chỉ biết học chứ, riêng về khoản bày trò họ cũng tinh thông lắm đấy. -_____ -

Nhưng mà theo như cái cách đó thì... vẫn có vẻ như...mèo mù chắc cũng vẫn sẽ vớ được cá rán như tục ngữ đã nói.

Thử thách của Hà Vân My và Hoàng Nam Nam là chạy 500m.

Tất nhiên là ai về đích trước sẽ là người chiến thắng phần hai.

Và nếu như lần này My My chiến thắng thì cổ sẽ là lớp trưởng và kế hoạch của mấy người kinh doanh cá sẽ đổ bể và bị hớ.

Còn nếu Nam Nam thắng thì tất nhiên mọi người sẽ được tiếp tục chứng kiến phần thi văn nghệ đặc sắc vào chiều nay.

Bày ra trò này chẳng ai mất gì cả ngoại trừ hai người tham gia. Xem ra mọi người lại được cơ hội giải trí hiếm có ấy chứ.

-Cả hai vào vị trí đi nào!

Những tiếng hò reo vẫn tích cực vang lên ko ngừng.

-1, 2, 3...xuất phát!

Ngay sau đó, cả hai bắt đầu chạy.

Đúng là với sức của một người con gái dù có khoẻ đến đâu cũng sẽ ko thể vượt được sức chạy của một người con trai.

Tạm thời Hoàng Nam Nam đang dẫn trước.

Những tiếng cổ vũ cho My My càng lớn hơn.

“Ko thể dễ như thế được, mình nhất định ko thể thua cậu ta.”

Còn hơn 100m nữa thì Nam Nam sẽ về đích, trong khi đó khoảng cách với My My mỗi lúc một xa hơn.

Vì nghĩ mình sắp thắng nên cậu ta chạy chậm hơn để tỏ ý chọc tức My My.

Bỗng nhiên, cô ấy khụy xuống. Tất cả đều lo ngại ồ ạt hô lên.

Nam Nam chợt dừng lại và quay về phía cô ấy.

Con đường tự nhiên biến thành hai thế giới. Một là chạy về phía vạch đỏ, bỏ mặc lại đối thủ đáng ghét của mình để giành

chiến thắng phần thi này cân bằng tỉ số. Hai là tạm thời bỏ qua những khúc mắc chạy về phía My My và giúp cô ấy để mọi người thấy mình ko phải là một kẻ nhỏ mọn.

Và cuối cùng thì cậu ta quyết định giúp đỡ đối thủ. Ít ra cậu ta cũng ko phải là một người thấy chết ko cứu.

Mọi người đều ngạc nhiên vô độ trước hành động cao thượng của cậu ta.

Tuy nhiên, ko đỡ My My dậy mà chỉ giơ tay về phía cô ấy.

-Đứng dậy đi.

My My nắm lấy tay cậu ta và kéo cậu ta xuống, rồi rất nhanh bật dậy và chạy trước.

-Xin lỗi nhé, ko cố ý, tự đứng dậy đi.

-Cậu dám...

Trước khi thi ko ai nhắc về luật cả, và đây cũng ko phải là một cuộc thi chính thức nên chẳng ai có phản ứng gì trước hành động ko được đẹp mắt của My My.

Còn Nam Nam thì bực bội bật dậy và chạy hộc tốc về phía trước.

Dẫu sao thì cuối cùng Hoàng Nam Nam cũng giành phần thắng. Tỉ số được cân bằng 1-1.

Mọi người cũng đều thấy phấn khích với kết quả vì trong quá trình đúng là Nam Nam đã bị thiệt một chút, và mọi người cũng

có vẻ có thiện cảm hơn với hành động cứu đối thủ của cậu ta.

Xem chừng My My tính toán ko được kĩ rồi, mà cũng một phần do cô ấy ko biết cách sử dụng triệt để cơ hội mà phải rất dằn

vật mới dám quyết định dùng đến.

Kết quả của phần thì này đã khiến cho lượng người mua khăn nhái tăng lên kha khá và sắp cân bằng với lượng mua mề bông.

Giờ chiến thắng, Nam Nam mới đến tính sổ việc khi nãy với My My.

-Sao cậu dám gỡ trò...

Chưa kịp nói hết câu và có những hành động trả đũa lại thì My My đã vòng tay lên cổ và ôm lấy cậu ta. 100% những người có mặt ở đây đều từng sờ đến lưng người trước hành động của My My, và cả trước phản ứng bối rối ko biết xử lí thế nào của Nam Nam.

-Cảm ơn cậu...

Giọng My My thì trầm.

-Cậu...

Lấp bắp ko nói lên lời.

Rồi ngay cả đến khi My My dừng hành động lạ lùng khác thường và vô cùng gây shock của cổ lại, cậu ta vẫn ko thể giữ nổi trạng thái bình thường trước kia.

Nhưng rồi...

-Đừng hiểu lầm, cảm ơn về chiếc khăn thôi. ^__^

Vừa nói My My vừa lấy chiếc khăn của cậu ta và lau mồ hôi đang chảy trên trán mình rồi dúi lại vào tay cậu ta.

Trạng thái vẫn chưa ổn định, nhưng lần này là vì quá ngỡ ngàng trước hành động tháo chiếc khăn yêu quý của cậu ta và dùng nó để lau mồ hôi.

-Thế này là để nhắc nhở cậu đừng quá vui mừng trước chiến thắng lần này. Còn một phần thì nữa.

Nói rồi, My My bỏ đi.

Đúng là một con người đáo để.

Giờ thì đã lấy lại được tinh thần.

-Aaaaaaaaaaaaaa!!!

Cậu ta hét lên khùng khiếp và ném chiếc khăn xuống đất. Có cảm giác như chấn động của cơn tức giận này đã lên đến đỉnh điểm.

Tất cả đều co rúm trước điệu bộ đó của cậu ta.

-CON MỀO XẤU XÍ ĐÁNG GHÉT KIA, ĐỨNG LẠI CHO TÔI!!! >"

...

My My ko dám về nhà vì với tính cách của ông bà Hà nhất định sẽ nghĩ cô ấy rồi cũng sẽ thua.

Áp lực như thế khiến cho cổ làm những trò ko đẹp là phải.

Lúc nào họ cũng quan trọng vấn đề chức vị, thành tích, và mọi thứ chỉ có thể có ở trên đỉnh.

Họ ko bao giờ chấp nhận thất bại.

-Ko có cách gì để chiến thắng được đối thủ thì chỉ còn một cách là chơi xấu.

-Sao ạ?

-Gia đình này sẽ ko bao giờ chấp nhận thất bại, bằng mọi giá phải luôn luôn là người chiến thắng số 1.

-Con hiểu rồi ạ.

Giọng cô ấy trầm xuống.

Con người này thực chất ko mạnh mẽ như bề ngoài.

...

Phần thi thứ hai: Văn nghệ.

Trò cá cược tiếp tục được mở. Lần này mọi người có vẻ hứng thú hơn rất nhiều.

-Ngài chủ tịch hôm nay có mang tiền chứ?

-Lại miễn phí ko được sao?

-Ko được, lần này thì khác rồi.

-Mấy cậu thật, chỉ là một con mèo bông thôi mà...

Chủ tịch giở giọng mặc cả như mấy bà bán hàng ngoài chợ. +__+

-Ông vẫn quyết định mua mèo bông sao, ông biết rõ khả năng âm nhạc của con rồi mà.

Nam Nam nói nhỏ với ông nội. Nhưng ông vẫn kiên quyết mua mèo bông. ==_=_

Buổi hôm nay sẽ là phần thi quyết định cho chức vị lớp trưởng B1.

Gia Bảo cảm thấy tò mò về tiết mục văn nghệ mà chị họ mình sẽ biểu diễn.

-Chị ko hát hò bao giờ mà.

-Ừ.

-Thế chị định làm gì?

-Sẽ có cách thôi mà.

-Hai bác...chắc...

-Ko phải vì họ mà chính là vì chị mà chị buộc phải chiến thắng.

-Nếu lỡ chị ko thắng?

-Sẽ ko có chuyện đó đâu, em ko tin vào khả năng của chị à?

-Ko ạ.

-Nếu như chị ko thắng...

Bỗng nhiên giọng của My My trở nên trầm hẳn như những lúc nói với ba mẹ mình.

-Thì chị sẽ bị ba mẹ xa lánh và có khi còn bị gửi trả về nhà thờ.

-Chị...

-Tất nhiên là ko thể có chuyện đó rồi, em đừng lo. ^__^

-Ừ.

“Vui về gớm nhỉ? Để coi hết ngày hôm nay cậu sẽ trở thành cái gì? Dám hành hạ chiếc khăn của tôi sao??? Tôi nhất định ko nương tay với cậu một lần nào nữa, đồ mèo già hoá cáo!!!”

Tất cả đều vô cùng hồi hộp chờ đợi hai tiết mục văn nghệ từ hai ứng cử viên chức lớp trưởng B1. Mọi người đều chưa bao

giờ được coi hai người đó biểu diễn bao giờ. Trong tay các khán thính giả thì đều có ít nhất là một chiếc khăn hip hop hàng nhái hoặc một chú mèo bông chẳng biết hiệu hay nhái nữa. Vừa tò mò vừa lo sợ vì mình đã lỡ rót vô trò đồ đen của mấy tên học sinh lấu cá. Đúng là nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò.

“Mình thì vẫn tin tưởng vào Hà Vân My, tuy nhiên ai mà biết được thằng nhóc gây chuyện kia có bày ra trò gì ko. Tốt hết là cứ mua cả mèo và khăn, dù ai trúng cử thì cũng ko thua. Hehe!”

Trên đây là dòng suy nghĩ của giáo viên chủ nhiệm. Cái này người ta gọi là... Ngư bà đắc lợi đây.

-Tôi còn chưa lấy chồng, bà cái gì mà bà, mấy người thật chẳng có phép lịch sự chi cả. Bực mình à? >”

Đây là một cuộc thi đấu cá nhân của 1 tập thể lớp chứ có phải là gì đâu mà có cả đến MC. Thật hết biết, tận dụng mọi cách, mọi phương hướng và mọi khả năng có thể. Theo đà này thì chắc lớp nào cũng tổ chức tranh cử chức vị gì đó trong lớp từ lớp trưởng cho tới tổ phó mất thôi. = =”

Vì là con trai gallant nên Nam Nam quyết định sẽ biểu diễn trước.

Cậu ta bước ra với một cây đàn ghita mộc, ngồi trên một chiếc ghế gỗ, trên cổ vẫn quấn chiếc khăn hip hop quen thuộc.

Nhìn tổng quan chúng như bị mâu thuẫn với nhau nhưng lại tạo lên một hiệu ứng đặc biệt. Một sự kết hợp giữa mộc mạc của dân gian và chút phá cách của hiện đại. Một sự kết hợp đẹp và lạ. Nói ngắn gọn là đẹp lạ.

Mọi người như nín thở để nghe giọng hát sẽ cất lên từ con người ngổ ngáo, háo thắng này.

Ko chỉ là một giọng hát ấm và hay như tiếng hát của những thiên thần, ko đơn giản là thiên thần Việt mà còn đẳng cấp hơn... thiên thần ngoại quốc. Hát tiếng Anh.

Mọi người như điêu đứng trước người đang hát tên Hoàng Nam Nam.

-Tôi ko nghĩ giờ nó lại hát hay đến như thế, mà hình như nó biết mỗi bài này.

-Sao?

+____+

Mất hết cả cảm hứng.

*Just like a star...in my heart

You are like that all day long

Both you and I want freedom

Just like a star in the sky

The light that you brought in my life, made me feel vague, oh no!

Oh... I cuz love you

~Still I wonder why it is

I don't argue like this

With anyone but you

We do all ourselves

Blowing out my mind...

Just like a song...in my mind

You are like that long time

Both you and I want safe and sound

Just like melodies in the song

The sound that you brought in my soul made me feel I am alive

Oh...my love

~Still I wonder why it is

I don't argue like this

With anyone but you

We do all ourselves

Blowing out my mind...

Yeah~ yeah~ lalala...

~Our love is like a star, twinkling at any time

We can get lost then go back like stars can set then rise...set then rise~*

Lời bài hát thật nhẹ nhàng và trog sáng. Nó khiến cho tất cả mọi người đang lắng nghe đều như trôi đến một thế giới khác.

Sự kết hợp giữa con người, lời hát cùng điệu nhạc của ghita khiến cho ca khúc như hấp dẫn hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên một làn gió thổi qua khiến mái tóc của Nam Nam khẽ lật phất, đúng lúc cậu ta vừa ngẩng lên nhìn mọi người và mỉm cười.

-Oh my god!!!

-Đúng là một thiên thần

~Cứ như là khung cảnh đang sáng bừng lên. Và cậu ta giờ có khác nào thần Apollo đang gảy chiếc đàn thần kì của mình trong

vườn táo vàng lấp lánh.

Nhưng rồi...một âm thanh ko mong muốn vang lên.

Một sợi dây đàn bị đứt.

Tất cả hô lên đầy tiếc nuối.

Cậu ta thì bối rối ko biết phải làm gì.

My My chỉ khẽ mỉm cười.

Còn Gia Bảo thì nhìn theo cổ.

Tuy phần biểu diễn có bị hỏng một chút nhưng cũng nhờ đó mà mọi người thấy được Hoàng Nam Nam có những điểm mạnh

rất đặc biệt.

Lát sau mọi người hồi hộp chờ đợi phần biểu diễn tiếp theo của lớp trưởng đương nhiệm Hà Vân My.

Cổ bước ra ngoài sân khấu và cầm trong tay chiếc mic.

Háo hức trước tiết mục của Hoàng Nam Nam bao nhiêu thì mọi người lại càng háo hức với tiết mục của Hà Vân My bấy nhiêu.

Ko biết con người hoàn hảo về mọi mặt đó sẽ ra sao khi biểu diễn văn nghệ.

Tiếng nhạc vang lên rất linh động.

“We gonna sing like, dance like

So just watch us

We never give it up

We never give it up

So sing with us

So be with us

Cuz... we're mighty stars~”

Mọi người nín lặng nghe tiếp nhưng rồi tiếng nhạc dứt và...My My ko hát nữa.

Cô ấy cúi chào và rời khỏi sân khấu.

Mọi người ô lên.

-Hơ...

-Hết rồi ấy à?

-Bao nhiêu giây vậy?

-Mà bài hát gì kì vậy?

-Chán thế!

Sự thật là có ko ít bài để hát thế mà lại chọn một bài ngắn tũn mà ý nghĩa lại rất chi là mắc cười.

Một vài người còn chê My My hát dở ẹc. Thì có lẽ biết là mình ko có năng khiếu đó nên mới phải chọn một bài ngắn như thế

để hát.

Trước phản ứng thế này của mọi người cô ấy bắt đầu thấy bối rối như sự cố mà Nam Nam vừa gặp phải.

Nhưng ko khí bất ổn của mọi người nhanh chóng biến mất dần vì giờ mọi người lại quay sang hồi hộp chờ đợi kết quả.

Tỉ số đang là 1 đều, trong phần thi văn nghệ Nam Nam tham gia với một bài thi ko hoàn chỉnh, My My hoàn chỉnh nhưng lại

quá ngắn và bị mọi người đả kích khá gay gắt. Kết quả sẽ thế nào?

Người quyết định kết quả là giáo viên chủ nhiệm và ngài chủ tịch.

-Kết quả sẽ được thông báo vào ngày mai.

-Ờ...

Rất nhiều tiếng phản đối vang lên. Đơn giản vì bọn họ đang rất muốn biết kết quả để còn biết mình thắng hay thua cái trò

đỏ đen kia nữa. = =”

-Vì chúng ta đã ko may nhúng vô cái trò đỏ đen của mấy đứa nhóc đó rồi nên phải suy xét thật kĩ càng. Ko lẽ lại để thua tụi

nhóc đó ngay trong cái trò đơn giản này?

Ngài chủ tịch thì thăm với giáo viên trẻ. Cô ta cũng gật gù.

-Tôi đã mua mèo bông rồi.

-Tôi cũng thế chứ bộ.

“Cũng may mình còn mua thêm khăn nữa.”

-Vả lại phải nói thật là nếu cháu trai ngài làm lớp trưởng lớp tôi thì danh dự lớp tôi sẽ bị hạ thấp.

-Hơi quá rồi!

-Tôi xin lỗi nhưng mà...

-Ta cũng nghĩ thế.

-Sao?

+__+

-Nhưng mà thực sự tiết mục của nó rất tốt đấy chứ, nếu ko phải là có sự cố thì chắc nó thắng một cách vinh quang rồi.

-Chính vì thế mới phải suy xét kĩ, tiết mục hỏng có khác nào ko tham gia đâu.

Hai người một là chủ tịch một là giáo viên thế mà chúi đầu vào nhau bàn bạc như mấy đứa nhóc. Thật là hết sức buồn lòng.

Đã thế lại còn bị ảnh hưởng bởi mấy trò cá cược nữa chứ.

Ko biết rồi kết quả mà họ sẽ đưa ra là gì đây?

7. Chương 7

Cậu ta tìm khắp nơi mà ko thấy My My đâu cả.

Mọi người chán nản đã về gần hết.

-Thua rồi nên chắc bỏ về rồi chứ gì?

-Thế cậu nghĩ cậu sẽ thắng với tiết mục đó sao?

Tìm ko thấy nhưng lại đột ngột xuất hiện. Đúng là cô nàng khác lạ.

-Còn cậu nghĩ tôi sẽ thua trước tiết mục chẳng ra sao và bị mọi người chê ổng chê eo của cậu à?

-Dẫu sao thì cũng phải nói là bài hát của cậu rất hay.

-Sao?

Tự nhiên chuyển chủ đề mà lại còn là một chủ đề rất chi là lạ.

Được đổi thủ khen bao giờ cũng thấy tự hào hơn.

-Nhưng cậu hiểu nghĩa của nó chứ?

-Gì?

+__+

Rõ ràng câu này đang nói xéo cậu ta học hành tồi tệ.

-Nếu ko hiểu thì sao?

-Thế cậu hát bằng cái gì được nhỉ? Niềm tin hay đơn giản chỉ là ý chí muốn đánh bại tôi?

-Bằng cái gì là việc của tôi.

-Hát như thế dây đàn bị đứt là phải.

-Chứ ko phải là cậu luôn thích giở trò bắn thỉu ra sao? Té ra sự ngạo mạn của cậu cũng giấu sau những trò như thế.

-Với những kẻ như cậu đâu cần chơi công bằng.

-Tôi thách thức cậu chính vì cái tính cách kiêu căng ngạo mạn này của cậu đấy.

-Còn tôi đồng ý tham gia vì muốn làm nổ tung cái tính háo thắng trong con người cậu. Muốn cho cậu một bài học là ko phải

với ai cũng có thể thách thức.

-Cậu ko thấy cậu đang tự tin quá sao? Cậu đã tự mình huỷ bỏ phần thi của mình bằng cái bài hát mấy chục giây. Dù cậu có

là Hà Vân My hay là ai đó rất hoàn hảo thì cậu cũng đã bị mọi người chê trách. Cậu đã thua rồi.

-Cậu ko biết là tiết mục hồng đồng nghĩa với việc ko tham gia sao?

Cả hai nhìn nhau đầy khó chịu. Đều là những kẻ háo thắng cả mà. =_ =

-Dẫu sao cậu cũng thấy rồi đấy, tôi sẽ ko thua đâu.

-Hi vọng cũng ko có gì sai mà.

My My vẫn thản nhiên chọc tức cậu ta.

-Chị Vân My!

Tiếng gọi của Gia Bảo.

Bỗng nhiên Nam Nam cúi sát xuống,

My My vẫn mở đôi mắt to tròn của mình ra nhìn mà ko phản ứng gì, cũng ko có thái độ gì đơn giản vì cổ ko có đeo khăn và

cũng ko có thích cái thứ đó, ko sợ bị trả đũa.

-Chắc cậu ko biết là thằng nhóc bồ của cậu lại là người đề nghị tôi nhất định phải đánh bại cậu. ^_ ^

Giờ thì cô ấy đã cảm nhận được điều mà mình vừa nghe thấy, đôi mắt mở to hơn vẻ ngạc nhiên lẫn hoang mang.

Bỏ lại cô ấy như thế mà bỏ đi, thấy tâm trạng tốt hơn nhiều.

“Cũng may cậu ta ko giở trò với chiếc khăn của mình, mà cậu ta còn dám?”

Đi ngang qua Gia Bảo, cậu ta hơi cười khẩy.

Gia Bảo chạy lại chỗ chị họ của mình.

-Chị...

Bốp!

Chưa nói được gì đã bị cô ấy tát.

Lắp tức Nam Nam dừng lại và ngỡ ngàng trước hành động đó còn hơn cả người bị tát là Gia Bảo.

-Sao cậu lại làm thế?

-...?

-Tôi đã ko kêu cậu ủng hộ cho tôi thì thôi, sao cậu còn làm ngược lại? Tôi có thù oán gì với cậu *? Cậu có phải em tôi ko hả?

Gia Bảo ko nói gì, ko biết có phải vì cái tát của một người chị họ ko chung huyết thống hay vì cái tát của một người mà mình

luôn yêu quý tôn trọng mà cậu ấy ko thể nói được gì?

Nam Nam vẫn đứng đó nhìn theo hai người kia.

-Cậu có gì để nói ko?

-Em muốn chị thua.

Tận tai mình nghe thấy câu nói thế này tất nhiên là shock hơn rất nhiều khi nghe người khác truyền đạt lại.

-Cậu có biết cậu đang nói gì ko? Tôi làm gì cậu mà cậu đối xử với tôi như thế?

-Nếu em ko nói thế thì Hoàng Nam Nam cũng sẽ ko cố đánh gục chị sao?

-...

Giờ thì đến My My bị dồn ép ko nói được.

-Em muốn chị phải thua, chị phải biết cái cảm giác của một người thua cuộc.

“Kiêu căng đến mức cậu ta cũng phải công nhận cơ đấy.”

-Nếu tôi thua cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ?

Giọng cô ấy lại dịu xuống.

-Chính vì em biết có những điều khủng khiếp sẽ xảy ra với chị nên em muốn nó sớm kết thúc. Em ko muốn vì nó mà chị thay

đổi, chị Vân My đã ko còn...

-Đi về!

Cô ấy hơi gắt khi thấy có kẻ đang cố đồng tai lên nghe chuyện người khác.

Thấy cô ấy hơi liếc nhìn mình, cậu ta tỏ ra khó chịu rồi bỏ đi.

“Làm như chuyện của các người hay ho lắm vậy mà tôi phải đứng đó vênh cái tai mèo lên nghe?”

Cả hai ra về, ko ai nói một lời nào nữa.

Sở dĩ lí do khiến My My tức giận như vậy vì cô nhận thấy mình sắp thua, biết trước sẽ ko thể thành công với tiết mục như thế

nên cô muốn tìm cách phá Nam Nam nhưng cô lại ko ngờ tiết mục của cậu ta lại hay như vậy. Cô tức giận ko hẳn vì biết người cô coi như em trai lại như thế mà vì cô đag tức giận trước sự bất lực lần đầu tiên của bản thân. Có lẽ đó là sự giận cá chém thớt.

Nhưng cô lại thấy những lời của Gia Bảo rất đúng. Vì ý muốn của những người nhận cô là con mà một cô gái ko thể sống

đúng với tố chất của một người con gái, lúc nào cũng tìm cách chiến thắng và đứng đầu trong mọi thứ.

Giờ thì cô sẽ phải đối mặt như thế nào với những người đó?

-Ngày mai sẽ thông báo kết quả...

-Nhưng chúng tôi muốn biết kết quả của phần thi hôm nay.

-Tiết mục của con đã ko được như ý nhưng mà...tiết mục của cậu ta bị hỏng...

-Ko được như ý?

Thái độ của hai ông bà Hà trở nên rất đáng sợ.

-Một đứa con gái mà lại để ột thằng con trai thắng trong mấy thứ văn nghệ hát hò sao? Cô có phải con gái ko?

-Chúng tôi lại ko biết con gái mình ko biết hát cơ đấy, ở nhà thờ ko ai dạy cô điều đó sao?

Cô ấy ko dám nói gì dù biết hai người đó đã rất quá đáng. Vì chính họ đã mang đến cho cô ấy một cuộc sống mới tốt hơn

nhà thờ có thể mang đến, chính họ là vị cứu tinh đã nhận cô ấy làm con nên cô ko thể làm trái ý họ, ko dám trách những

quyết định gò ép của họ. Chỉ biết cam chịu coi như một hình thức của sự trả ơn và báo hiếu.

-Cô thật biết cách làm người khác thất vọng.

-Càng lớn lại càng kém cỏi là sao?

-Một lần thất bại coi như là tiền đề cho những thất bại sau nữa.

-Thật là sai lầm khi rước cô từ nhà thờ về, thà ko có con còn đỡ khổ.

Trong lòng đang rất bức bối vì chuyện của Nam Nam giờ lại phải nghe những lời quở trách đầy nhiếc móc của ba mẹ, My My

rất muốn được nổi dậy đòi công bằng nhưng vẫn biết phải cố gắng nín nhịn. Họ là ba mẹ của cô. Sự thật đã là như thế 5

năm trước rồi

Trong ngôi nhà này suốt 5 năm qua chưa bao giờ có tiếng cười của cô ấy vang lên. Đơn giản vì chẳng có thời gian để mà cười, chẳng có thời gian để vui chơi. Tất cả đều dồn vào việc học.

.....

-Ông ơi, con thắng rồi đúng ko?

-Thắng thua cái gì? Hát hò như thế mà đòi hả?

-Con hát càng ngày càng hay, lúc đó ai cũng tập trung nghe con hát, ông ko thấy sao? Kém thế!

-Cái thằng ranh này...

-Nhớ lại lúc đó mà coi...con có khác nào thiên thần ngẩng mặt lên nhìn mọi người và mỉm cười...

-Roẹt!

-Gì thế?

Cậu ta giật mình quay sang nhìn ông, đang trong tâm trạng lơ lửng.

-Tiếng của dây đàn bị đứt đó.

- >”

-Cái gì mà thiên thần chứ?

-Lúc đó mà ko phải cái dây đàn chết tiệt đứt thì con đảm bảo dù con nhỏ mèo bông kia có thi thể nào đi nữa thì cũng chỉ thua

mà thôi.

Nhắc đến mèo bông ông lão lại đau xót

“Sao mình lại lỡ để tụi nhóc đó xỏ mũi cơ chứ, ko mất tiền nhưng thua thì vẫn mất mặt lắm.”

-Con nhỏ mèo bông đó chơi xấu, chính nhỏ đã bày trò với cây ghita của con.

-Làm ko nổi đi đổ thừa cho người ta vậy hả? Con trai con đứa, vô trách nhiệm.

-Con mà đổ thừa cho nhỏ sao? Chính cậu ta thừa nhận đó.

-Có nói thế nào thì cũng chẳng ai tin đâu nhóc.

- >”

Ông lão này tuy đã lên chức ông, tuổi tác cũng ko đến nỗi trẻ trung lắm nhưng tiếp xúc với tụi học sinh nhiều nên có phần bội nhiễm mấy câu giang hồ, tính cách trẻ hơn so với tuổi nhiều. Kể cũng khả quan.

-Ko đôi co với ông nội nữa, ông chỉ toàn bênh người ngoài thôi.

-Ko thôi.

-Nhưng mà...cháu nội yêu quý mà ông cũng ko nói cho con biết kết quả sao? Thắng chắc rồi hen?

-Tự tin như thế thì còn hỏi làm chi?

-Cho chắc ăn thôi, ông từng dạy là con người ít nhất cũng phải có lúc ko được phép tự tin quá mà, dù muốn hay ko con cũng phải tỏ ra là ko tin tưởng vô bản thân chút. Chuẩn hen?

-Thôi đi bố già, cậu làm ông nội hay ta làm ông nội đây hả? Đầu còn một thứ tóc mà bày đặt.

-Ông nhiều tuổi mà vô duyên muộn à nha, còn nói con là bố già, tụi học sinh trường ông có ngon nghề gì đâu chứ, ăn nói cũng chọt búa thể thôi.

-Câu đó là của giáo viên mà.

-OMG!

Cậu ta ôm đầu than trời, sao giới người lớn ngày nay lại...tiến bộ đến thế?

Bỗng nhiên bị chẳng vô đầu.

-Oái, sao ko đừng đầu ỳnh con zậy?

-Dám nói ta vô duyên muộn hả con?

-Ông nội ghê quá à, già rồi mà như lưu manh vậy!

Vừa nói cậu ta vừa chạy vội lên lầu tránh bị ông già trả đũa.

-Cái thằng này...

Có lẽ cũng bởi tâm trạng đang tốt vì đang có cơ hội chiến thắng nên cậu ta trở nên nhí nhảnh hơn mấy ngày trước nhiều.

Nhất là khi còn nhìn thấy hai kẻ đang ghét tương tàn.

Thực ra cậu ta rất tin vô khả năng của mình nhưng chỉ hồi ông nội để lên mặt chút, thấy điệu bộ có chút hoang mang của ông cậu ta càng chắc hơn mình sẽ đánh bại được Hà Vân My kiêu ngạo.

Lên phòng và đập phá.

-Càng giở trò thì cậu sẽ càng thất bại thảm hại hơn mà thôi. Đồ mèo cáo trơ tráo chẳng khác gì cái gáo! You lost!!!

8. Chương 8

Mới đầu tuần mà ko khí đã sôi nổi vô cùng. Mọi thứ cứ như lễ hội vậy.

Và sự xuất hiện của hai người đó càng làm cho ko khí trở nên bùng nổ hơn.

Ngày hôm nay, mọi người tỏ ra quan tâm để ý đến Nam Nam với một thái độ đầy thiện cảm, coi cậu ta như một thần tượng vậy bởi phần biểu diễn hôm qua đã làm tất cả quá bất ngờ.

Còn hành động chơi xấu buổi thi thể thao của My My lại khiến ọi người có ấn tượng ko mấy tốt về cô ấy như trước kia nữa. Những kẻ ganh tỵ với cô ấy thì giờ đã tỏ ra coi thường.

Tất cả đều trở nên tệ hại.

Giây phút thông báo kết quả.

“Lại mất thêm một chút thời gian với tụi này rồi đây.”

Mọi người im lặng chờ đợi kết quả được thông báo dẫu rằng nhiều khả năng phần thắng sẽ nghiêng về phía Nam Nam.

Còn hai nhân vật chính thì vẫn nhìn nhau ko ai chịu thua ai.

Nụ cười ngày hôm nay của My My đã trở nên yếu hơn trước. Cũng bởi yếu tố gia đình khiến cô thấy áp lực nặng nề.

-Ừm...phải nói sao đây nhỉ?

-...

-Cô rất tiếc, Nam Nam...

Ánh mắt cậu ta thay đổi nhanh chóng.

-Tiết mục văn nghệ của em rất hay thế mà lại bị như thế...

-Là sao? Cô đừng có câu giờ thêm nữa.

“Ừ nhỉ? Sao mình lại bày trò vớ vẩn thế này, tốn phí quá!”

-Nam Nam, tuy nhiên em vẫn là người chiến thắng!

-Oh yeah! Có thể chứ. Mình biết mà!

Mọi người đều đánh mắt nhìn về phía My My, ánh mắt cô ấy vẫn ko có gì cả.

-Tuy nhiên...

Câu nói lập lờ này lập tức gây được tiếng vang bằng chứng là 100% ánh mắt đều nhìn giáo viên chủ nhiệm.

-Theo số đông ý kiến thì thật chẳng đành lòng để một người như bạn Vân My rời chỗ của mình, vì thế...

-Lại sao đây?

Giọng Nam Nam rõ cần nhân.

-Trên danh nghĩa thì Nam Nam sẽ làm lớp trưởng B1 có quyền phụ trách và tiếp quản các hoạt động của trường liên quan đến mình còn với mọi người trong lớp chúng ta thì vẫn sẽ coi Vân My là lớp trưởng, cứ coi như lớp chúng ta có hai lớp trưởng đi.

-Ý cô...em sẽ là bù nhìn thay cho cậu ta...?

Nam Nam chỉ tay về phía My My và tỏ thái độ bất hài lòng.

-Ko thể dùng từ bù nhìn được.

-Thế phải dùng cái gì?

“Cái đó mà cũng phải hỏi sao?”

-Người nộm.

+__+

-Cô đang chọc tức em đấy sao?

-Ko, cô ko có ý đó...chỉ là em hỏi...

-Vậy đúng là em sẽ làm bù nhìn hay hình nộm gì đó cho người này sao? Các người coi Hoàng Nam Nam này là ai hả?

Đột nhiên My My đứng bật dậy khiến cậu ta giật nảy mình tròn mắt nhìn.

-Cậu ta sao vậy? O_o

Cái vẻ mặt thì như lần đầu tiên nhìn thấy TV. +__+

-Em cũng ko cần cái thứ đã ko còn là của mình. Nhưng ko có nghĩa là em chấp nhận mình đã thua.

Rồi cô ấy bỏ ra ngoài.

-Em đang tính bỏ học sao, học sinh ưu tú Hà Vân My?

-Em chẳng còn xứng với cái danh hiệu cao quý đó nữa rồi.

Ý cô như thể là thua trước một kẻ đầu óc tệ hại như cậu ta thì đã ko thể được coi là học sinh ưu tú nữa.

Trong lúc này mà vẫn khiến cậu ta phải nổi điên được.

-Em muốn xuống phòng y tế.

Dẫu sao vẫn giống một hành động nổi loạn.

...

Hoàng Nam Nam xuống phòng y tế thăm Hà Vân My. Tin này thật là thú vị.

Tâm trạng đang khó chịu nhìn thấy cái bản mặt của Nam Nam càng thấy muốn nổi điên lên.

-Cái thái độ phản đối khi đó của cậu là gì? Làm cao sao? Một kẻ làm lớp trưởng có dah mà ko có phận như tôi đây mới là người nên nói ko cần, cậu nói câu đó thì có ý nghĩa gì chứ? Muốn hạ nhục tôi thêm nữa à?

Có danh mà ko có phận, nghe có vẻ như là...hồng nhan bạc phận. (^-^)

-Ko nghe rõ tôi nói gì à? Tôi ko cần cái thứ đã ko còn là của mình. Làm cao hay gì đó tùy cậu muốn hiểu sao thì hiểu.

-Thế ko chấp nhận thua là gì? Đã bày trò *** hại tôi bao nhiêu lần mà vẫn thua còn ko chịu chấp nhận sao?

-Tôi ko thể chấp nhận được là một người như tôi lại bị cướp mất những thứ của mình bởi một kẻ như cậu.

-Kẻ như tôi? Là ý gì đấy?

-Một kẻ đầu óc nông cạn, xốc nổi, một học sinh cá biệt của trường tôi tệ nhất. Tôi ko thể chấp nhận được.

Nam Nam bật cười.

-...???

-Thật ko ngờ một kẻ như cậu lại có những suy nghĩ hạ đẳng đó, thua thì chấp nhận đi lại còn suy xét việc mình thua bởi ai? Những kẻ có đầu óc thì đều có chí lớn như cậu vậy hả?

-Đúng thế, ít nhất ko thể để cho những kẻ như cậu hạ gục.

-Muốn đấu tiếp sao?

-...?

-Chủ tịch hội học sinh...

-...

-Nếu ai làm được thì người kia sẽ chấp nhận mình là kẻ thua cuộc thực sự và phải làm theo tất cả những gì người thắng cuộc yêu cầu.

-Chủ tịch hội học sinh?

Giờ thì đến lượt My My bật cười.

-Cậu nghĩ cậu sẽ làm được sao? Một cực học sinh trường **? Một kẻ còn ko thắng nổi tôi trong phần thi học tập?

-Như thế thì có ảnh hưởng gì?

Một câu hỏi ngớ ngẩn khiến mọi người vây ngoài phòng y tế đều phải nín cười để giữ lịch sự.

-Ko hiểu điều đó có nghĩa là gì?

-...?

-Thế cậu có hiểu chủ tịch hội học sinh phải là người như thế nào ko?

-...???

+__+

Hết chịu nổi với người này thôi.

-Ko phải cũng như lớp trưởng sao?

-Cậu nghĩ nó đơn giản như vậy à? Muốn làm chủ tịch hội học sinh ko chỉ là người có khả năng lãnh đạo...

-Lớp trưởng là có khả năng lãnh đạo rồi.

-Mà – còn là người có kết quả học tập vào loại tốt.

Câu này lập tức làm sứt nguồn năng lượng đang dồi dào trong tim.

-Hơn nữa phải có đạo đức.

-Ha, điều này thì cậu ko có chắc rồi.

-Cái gì?

-Cậu mà có đạo đức thì chó hoang cũng có thể làm nhà giáo rồi.

-Ăn nói cẩn thận nhé!

-Ko cẩn thận thì cậu tính làm gì?

-Chưa thấy tôi dùng vũ lực bao giờ nhỉ?

-Sao??? O_o

Vừa mới nói dứt từ sao trắng gì đó thì cậu ta đã ngay tắp lự được linh giáo một cú đá vô chân đau điếng.

Tức giận la oai oái và trừng mắt lên đồng thời gờ nắm đấm.

-Đây là phòng y tế, cứ uỳnh lộn thoải mái, nhưng nhớ chú ý giới tính.

Giáo viên y tế bước vô trong điềm tĩnh lên tiếng nhắc nhở.

Cậu ta dừng lại và nhìn ra ngoài cửa. Tất cả mọi người đang ko ngừng chú ý vào hành

động vũ phu của cậu ta.

Thế rồi cậu ta đành nhân nhượng hạ tay xuống nhưng vẫn ko quên nhanh tay bứt của My My một sợi tóc.

-Áh!

-Tóc bạc! ^-^

- >”

Dẫu sao thì cậu ta vẫn giống một đứa con nít. = =”

My My tiến lại gần cậu ta. Dè chừng bị lừa như vụ chiếc khăn lần trước ở sân vận động nên cậu ta tỏ thái độ phản đối.

-Định làm gì hả?

My My vẫn tiếp tục hành động lạ lùng của mình rồi nói nhỏ.

-Cẩn thận ko tôi sẽ cạo hết lông chân của cậu đấy.

-Oh cũng hay, đỡ phải đi Spa tốn tiền.

Dẫu sao thì cậu ta vẫn giống một chàng trai tuổi dậy thì chăm lo cho sắc đẹp. Ah... có vẻ giống hồng nhan bạc phận hơn.

9. Chương 9

Tiết học tiếp theo Ngoại ngữ:

-Monitor!

-Yes!

Gọi lớp trưởng nhưng lại chỉ nhìn về phía My My.

Và theo như phản xạ thường ngày cô ấy lập tức đáp lại.

Cậu ta cảm thấy nóng trong người.

-Thưa thầy, em mới là lớp trưởng.

-Oh, I'm mistaken, sorry!

-No problem!

Rõ ràng là cậu ta rất khó chịu thế nhưng lại nói no problem đơn giản vì tiếng anh cậu ta hình như chỉ biết được câu này với mấy câu đơn giản khác. ++

Câu này khiến cho thầy giáo hơi cười.

-By the way... I want to ask you something. OK?

-Ừm...OK.

Thực chất là ko hiểu OK cái gì. ++

-Your song in last contest...

-Song...oh, yes!

-What's it name? I have never heard it.

Cậu ta hơi dần vặt suy nghĩ một lúc rồi ớ lên.

-Ah... tên bài hát đó hả? Là “Like a star”.

“Còn have never gì gì đó nghĩa là gì nhỉ?”

-It’s very interesting. I really like it.

-Oh...yes!

-But...I wonder if it is by yourself...

Bỗng nhiên mọi người ầm lên.

-Impossible!

“Cái gì vậy trời?”

Giờ thì tôi đã hiểu ý nghĩa của câu vệt nghe sấm.

-He can pose that song? If so, the dog can be also a teacher.

My My cười khẩy nhìn cậu ta đang ko biết trời đất ở đâu.

“Cậu ta nói cái gì mà dog thế?”

-You shouldn’t that. He can also.

-Mấy người thôi hết đi! Muốn chọc điên tôi đấy hả?

Cuối cùng cậu ta cũng nổi điên thật.

Tất cả tròn mắt nhìn cậu ta (tất nhiên là trừ My My ra).

-Well...you don’t understand?

-Tôi chẳng hiểu nãy giờ mấy người các người đang lải nhải cái gì về tôi, rồi cái gì mà dog, tôi ko hiểu gì cả đấy. Vừa bụng mấy người chưa?

-Oh, tôi đã quá đề cao cháu trai ngài chủ tịch, có thể hát được nhưng ai biết được có hiểu nghĩa ko.

Giáo viên ngoại ngữ phán ngay một câu khiến cậu ta càng được lúc điên hơn.

-Thế mới nói cậu ta có thể sáng tác được bài hát kia thì chó cũng có thể làm nhà giáo mà. “The dog can be also a teacher” có nghĩa là như thế đấy, lớp trưởng Nam Nam.

Cùng với đó My My cũng thừa cơ hả cơn giận của mình.

Quá mất mặt và bực mình, cậu ta liền đứng bật dậy và bỏ ra khỏi lớp.

-Em đi đâu thế, lại tính bỏ học sao?

-Em xuống phòng y tế thưa thầy.

#_____#

Giờ đã có lí do để cậu ta ko muốn học nhưng cũng ko bị coi là bỏ giờ.

...

Nằm trong phòng y tế và suy nghĩ.

-Câu đó chuyển sang tiếng Anh cậu ta đã nói là gì nhỉ? The dog can...a teacher? Ko đúng, nó dài hơn cơ.

-The dog can be also a teacher.

-Ô đúng rồi!

Đang nói với ai thế?

Giật mình bật dậy.

Chỉ có một giáo viên y tế trong phòng với cậu ta.

-Là cô vừa nói hả?

-Ko cậu nghĩ ai?

-Sao đến một giáo viên y tế mà cũng rành tiếng Anh quá vậy?

Mặt mày nhăn nhéo vì đã nhận ra mình quá kém cỏi.

-Là giáo viên y tế thì tôi cũng đã đậu được trường Y thừa cậu.

-Giờ ai cũng biết tiếng Anh hết sao?

-Gần như thế. Còn cậu hát hay như thế mà ko biết về tiếng Anh sao?

-Hát sao giống được.

Rồi cậu ta lại nằm xuống.

-Hát được tiếng Anh còn hơn cả việc nói giỏi hay ko đấy.

-Thế cơ hả?

Cậu ta lại ngổm đầu lên nhìn.

Ko nói gì nữa mà chỉ cười.

Được một lúc bỗng nhiên cậu ta bò dậy và rời khỏi phòng y tế lên lớp.

-You OK?

-I'm OK, thank for your care!

Mọi người tiếp tục được một bất ngờ.

-Oh, từ phòng y tế về mà cũng có tiến bộ nhỉ?

Cậu ta cười tự mãn rồi đến bàn của mình.

-Keep on learning!

Cậu ta vẫn thản nhiên lục lọi cái balô của mình (vì ko hiểu gì).

Thế rồi cậu ta cầm lấy điện thoại cùng headphone của mình và rời khỏi lớp.

-Where do you go?

Biết cậu ta ko hiểu tiếng Anh nhưng vẫn cứ cố tình nói, chắc vì thói quen.

Nhưng rất may câu này cậu ta có hiểu.

-Xuống phòng y tế tiếp chứ sao?

-Thế em lên lớp...?

-Tất nhiên là để lấy mấy thứ này mang xuống đó.

* _____ *

Trả lời hết sức hồn nhiên.

-Em muốn nghe nhạc thư giãn, đó là cách để bớt stress hơn. Sao, có vấn đề gì à?

-OK, em hãy làm gì em muốn, cháu trai ngài chủ tịch.

Nói mấy từ đó như thể với ý đã bắt lực chỉ vì cậu ta là một người quá quan trọng.

Xuống phòng y tế.

-Thank for your help.

-No problem!

Sự thật cho cái câu rất chi là mới lạ của cậu ta là...

-Cậu đi đâu thế?

-Em lên lớp lấy một vài thứ, lát xuống liền ấy mà, khéo lo.

Gớm thật!

-À mà...nếu người ta có hỏi thăm mình thì đáp lại như thế nào bằng tiếng Anh nhĩ?

-Thank for your care!

-Thật ko đấy?

-Hỏi ngớ ngẩn, tôi lừa cậu làm gì?

-Hỏi cho chắc ăn, mà thật ko tiếng Anh là gì?

-Really?

-Really?

-Yes! = =”

Ai mà ngờ cậu ta lại có cơ hội dùng đến câu đó thật. Mèo mù vớ cá rán.

Tiếp tục nằm trên giường và lần này thì nghe nhạc.

Một bản nhạc có tên “Like a star” kết hợp với ghita nhưng do một người con gái hát.

Giọng hát trong như suối từ một đỉnh núi chảy xuống.

Có vẻ như đó ko phải do một ca sĩ hát. Và cũng có vẻ ca khúc này ko phải là một ca khúc mà mọi người có thể dễ dàng tìm thấy. Ý tôi là do ai đó ko trong ngành nghệ thuật sáng tác. Là cô gái này chẳng hạn.

Sự thật đúng là như thế. Và cô gái đó chính là mẹ của Hoàng Nam Nam.

Cậu ta chợt nhớ đến ngày xưa...

Just like a star...in my heart

You are like that all day long

Both you and I want freedom

Just like a star in the sky

The light that you brought in my life, made me feel vague, oh no!

Oh... I cuz love you

~Still I wonder why it is

I don't argue like this

With anyone but you

We do all ourselves

Blowing out my mind...

Just like a song...in my mind

You are like that long time

Both you and I want safe and sound

Just like melodies in the song

The sound that you brought in my soul made me feel I am alive

Oh...my love

~Still I wonder why it is

I don't argue like this

With anyone but you

We do all ourselves

Blowing out my mind...

Yeah~ yeah~ lalala...

~Our love is like a star, twinkling at any time

We can get lost then go back like stars can set then rise...set then rise

~Mẹ hát hay chứ?

-Nhưng Nam Nam chẳng hiểu gì cả.

-Ừ, rồi sau này con sẽ hiểu.

Đó là một người với gương mặt đẹp một vẻ dịu dàng và trang nhã. Giọng nói cũng nhẹ như âm thanh của gió.

-Ba đã ghi âm rồi, khi nào mà ko có mẹ thì Nam Nam lấy ra nghe nhé!

-Ba ko thể hát cho Nam Nam nghe sao?

Người cha cười rộ lên rồi bỏ vô má người con.

-Ba hát thì Nam Nam sẽ chẳng bao giờ ngủ nổi đâu.

-Vậy là ba ko biết hát à?

-Ba Nam Nam ko biết hát.

Người mẹ hơi chế giễu.

-Thế Nam Nam giống ba hay mẹ nhỉ?

-Sao?

-Nam Nam cũng muốn hát hay như mẹ, nhưng nếu giống ba rồi Nam Nam ko thể hát thì sao?

-Nam Nam tất nhiên là giống mẹ rồi.

-Giống ba nữa.

Người cha nói xen vô.

-Lớn lên Nam Nam sẽ đẹp trai giống ba còn sao nữa.

-Vậy là Nam Nam hát hay giống mẹ và đẹp trai giống ba?

Cậu nhóc Nam Nam gật gù.

Đôi vợ chồng trẻ cười đầy hạnh phúc.

Trong vô thức cậu ta cũng cười theo.

10. Chương 10

Cậu ta là con một trong một gia đình nhà giáo có mẹ là giảng viên thanh nhạc tại Học viện Nghệ thuật, ba là Hiệu trưởng trường Chuyên Cao trung hiện giờ, ông nội là chủ tịch. Không chỉ là một gia đình nhà giáo mà còn là một gia đình giàu có và rất có thế lực trong ngành giáo dục.

Khi cậu ta lên 6 thì ba mẹ qua đời vì một tai nạn bất ngờ xảy ra.

Cậu ta là một người quá quan trọng vì là người cháu duy nhất của ngài chủ tịch, là người duy nhất có thể tiếp nhiệm một khối tài sản đồ sộ của gia đình họ Hoàng.

Chính vì người cháu trai của mình đã phải chịu những tổn thương mất mát lớn như thế nên ngài chủ tịch chẳng còn biết làm gì ngoài việc bù đắp. Không chỉ là nghiêm khắc dạy bảo mà cũng còn phải kết hợp với một chút nhẹ nhàng, chiều chuộng.

Ai mà biết được bài hát tuyệt vời “Like a star” lại là một bài hát người mẹ dành cho đứa con của mình.

...

Tiết cuối nên cậu ta đã lên lớp.

Vừa lên lớp đã gục xuống bàn ngủ.

-Này!

My My quay sang cậu ta. Đang nghe nhạc nên không nghe thấy gì.

Nghĩ là cậu ta coi thường mình, nên cô ấy đứng dậy và nắm lấy cái khăn trên cổ cậu ta.

Cậu ta giật mình ngẩng lên.

-Cái gì vậy hả? Tôi đã dặn cậu đừng có động đến cái khăn của tôi chưa hả?

Cô ấy buông tay ra nhưng vẫn nhìn cậu ta với ánh mắt không mấy dễ chịu.

Còn cậu ta tháo bỏ headphone cũng nhìn khó chịu đáp lại.

Hai người này luôn đấu nhãn lực với nhau.

-Người khác gọi thì phải đáp chứ?

-Người khác đang ngủ thì phải biết ý chứ?

-Cậu đang coi thường tôi đấy.

-Còn cậu đang làm phiền tôi.

-Cậu nghĩ cậu là cái gì để tôi phải mất thời giờ làm phiền?

Vừa nói My My vừa lẳng tập giấy gì đó lên bàn cậu ta.

-Đó là nhiệm vụ của lớp trưởng có danh mà không có phận.

Rồi cô ấy ngồi xuống bàn của mình và coi như không biết gì nữa cả.

Cậu ta cầm tập giấy dày cộm lên coi.

“Specialist knowledge”.

-Cái gì đây?

-Lớp trưởng thường có thêm một tập bài như thế để làm thêm, vì lớp trưởng thường là học sinh ưu tú mà.

Một người bạn trong lớp giải thích.

“Cậu nhắc đến cái cụm từ học sinh ưu tú với ý gì đấy?”

-Lớp trưởng đều bị thế này à?

-Ừ.

-Hay thật! (T_____T)

Nếu muốn công nhận mình là lớp trưởng thì đành phải nhận lấy và làm thôi.

-Ko làm ko sao chứ?

-Với cậu thì chắc chẳng sao.

Thế thì ko làm nữa.

-Cậu đừng quên là nếu ko cần có thể đưa cho người khác ko nên biến nó trở thành cái thứ vô dụng trog tay những kẻ ko biết sử dụng nó.

Lần thứ hai My My nói lại câu này.

Mà nhắc mới nhớ hình như ở xó bàn học ở nhà của cậu ta vẫn còn tập đề toán. +_+

“Mà tiết này là tiết toán thì phải. Giờ là lớp trưởng chính thức rồi thể nào cũng chết với lão già cho coi.”

-Tôi lại ko được khoẻ rồi.

Cáo từ xuống phòng y tế tiếp. #_____#

Còn ko kịp phản ứng lại với cậu móc méo khi nãy của My My.

Khi thầy giáo lên lớp.

-Vừa mới là lớp trưởng chưa đầy một ngày mà đã bệnh rồi sao? Ko biết tập đề lần trước đưa cậu ta làm đến đâu rồi?

-Tụi em nghĩ là chắc bạn ấy chưa làm đâu. = =”

-Thật là...

Giáo viên toán thở dài chán nản.

Ko hiểu sao mọi người lại đề cử My My là người mang đồ xuống phòng y tế cho cậu ta khi hết giờ. Chắc vì cùng là lớp trưởng với nhau.

-Còn ko thêm lên lấy đồ nữa, đồ quàng khăn điên khùng!

Vừa đi vừa lẩm bẩm ***** thề cậu ta.

Đến trước cửa phòng y tế thì cậu ta cũng bước ra.

-Gì vậy? O_o

Nhìn thấy cô ấy xách balô ình, cậu ta ko hết ngỡ ngàng và hết hồn.

Cô ấy ko nói gì mà dúm chiếc balô vô người cậu ta rồi bỏ đi.

-Hơ...đồ điên!

Ackk!

Bỗng nhiên quay lại đánh người.

-Tôi đã nói cậu ăn nói cho cẩn thận, tôi là người vừa giúp cậu đấy.

-Tức là tôi đang mang ơn cậu?

-...

Ackk!

Giờ thì đến lượt cậu ta đá vô chân cô ấy. Thật là hèn!

-Con gái đánh con trai thì được mà con trai đánh con gái lại kêu hèn là sao? Xã hội giờ bình đẳng, gái trai như nhau, trai đánh gái cũng là chuyện thường tình rồi, thưa tác giả!

Khéo ăn nói!

-Tôi chẳng mấy khi đánh ai mà ko có lí do đâu, chỉ làm thế với người có ơn với tôi thôi.

-Như vậy nghĩa là đó là cách cậu vừa trả ơn?

-...

ACKK!!!

Giờ ko phải là đánh nhau ụynh lộn mà chỉ đơn giản là túm lấy cái khăn của cậu ta và kéo cổ cậu ta xuống phía mình.

Quá bất ngờ nên ko kịp phản ứng.

-Con nhỏ này...

-Đồ mặt dày đeo khăn này...

-Gi???

Câu này quả thực quá sức tưởng tượng ko chỉ là với cậu ta mà với bất kì ai nghe thấy cũng đều thế thôi.

-Sao cậu dám...

-Nghe cho rõ đây, cuộc đời này tôi nhất định sẽ ko bao giờ tha cho kẻ nào dám động đến người tôi. Đã giúp mà còn ko biết lối mà cảm ơn còn đánh tôi hả?

-Dám động đến người cậu? Như thế này ấy hả?

Cậu ta bất ngờ ôm lấy eo My My.

Những người gần đó có phản ứng y chag cái lúc cô ấy ôm lấy cổ cậu ta lần trước Nhưng với My My thì cô ấy ko tỏ thái độ bối rối như cậu ta lúc đó mà chỉ trừng mắt lên nhìn.

Một người túm khăn chẳng khác nào túm cổ áo, một người lại ôm eo. Giống cái gì được đây? ==

-Cậu muốn tôi phải cảm ơn cậu bằng cách này à?

-Tôi sẽ dạy cậu cách cảm ơn bằng hành động là phải như thế nào.

Ngay sau đó thì cô ấy húc một quả chí mạng vô bụng của cậu ta, khi tay cậu ta đã buông ra khỏi người mình thì cô ấy tiếp tục cho thêm một cú nữa vô chân khiến cậu ta

khụy xuống với tư thế...quỳ trước mặt cô ấy

Mọi người gần đó vẫn còn tròn to mắt nhìn đầy kinh ngạc.

-Với ai thì tôi ko biết nhưng với tôi cậu phải cảm ơn như thế đấy.

-Cậu...

Cậu ta đứng bật dậy, điệu bộ như sắp phát điên đến nơi.

Nhưng cô ấy đã bỏ đi.

-CON MÈO XẤU XÍ ĐÁNG GHÉT KIA, ĐỨNG LẠI CHO TÔI!!! >”

Lần thứ hai núi lửa phun trào khủng khiếp.

Qua lần này, mọi người lại được biết thêm một góc khuất nữa mà họ chưa từng nhìn thấy ở Hà Văn My.

-Chị ghê thật đấy!

Gia Bảo nức lòng trước hành động đó của My My.

-Lần đầu tiên em thấy chị bạo lực như vậy đấy.

-Lạ lắm à?

-Ừ.

Rồi bỗng nhiên mọi thứ chợt trở nên lặng thinh.

-Lần trước chị xin lỗi...

-À...chuyện đó là lỗi của em mà.

-Lúc đó chị ko có ý trách em, là chị giận bản thân mà làm ảnh hưởng đến em. Chị đúng là một kẻ hèn nhát, giờ thua còn chưa chịu nĩa cơ.

-Chị đừng như thế mà.

Nụ cười của cô ấy những lúc thế này đều buồn đến thấu tâm can, khiến cho ai vừa chứng kiến cảnh khi này đều sẽ cảm thấy xót xa vô cùng.

-Hôm nay em sẽ đến nhà chị.

-Làm gì?

-Em đến thăm hai bác thôi.

-Chị biết em là một người em tốt nhưng đừng làm thế, chỉ khiến chị thấy khó xử hơn mà thôi.

-Biết thế rồi thì chị hãy chấp nhận thế đi. ^ _ ^

Hà Gia Bảo ko chỉ coi cô ấy như một người chị họ, một người chị gái mà tình cảm cậu dành cho cô còn hơn cả thế nữa. Cậu quyết tâm thi vô trường Chuyên ko phải vì gia đình muốn thế, ko phải vì hai người bác yêu cầu thế, mà vì bản thân cậu muốn như thế. Cậu muốn được đi học cùng với cô ấy, được nhìn thấy cô ấy mỗi ngày. Đường như ngoài những người thân thiết ở nhà thờ với cô ấy ra thì trên đời này chỉ có một người duy nhất là cậu luôn suy nghĩ và làm tất cả vì cô ấy.

Nhưng lúc nào cậu cũng cất giữ những tình cảm trong sáng và tươi đẹp của mình trong thâm lặng.

-Con đang nguy biến cho chị họ mình sao?

Hai ông bà Hà quả thực đã trở nên khó chịu với kết quả thực sự.

-Tuy ko phải lớp trưởng nhưng tất cả đều công nhận sao? Cái đó để làm gì? An ủi hả? Đến con mà còn nguy biến cho nó nữa.

-Ko thể làm lớp trưởng nhưng con sẽ cố thể...

-Thôi đi, ko biết chúng tôi đã nói gì sao? Thất bại lần này chính là tiền đề cho tất cả những lần sau nữa. Sẽ chẳng còn cơ hội gì để làm lại đâu.

Sự có mặt của Gia Bảo ko làm cho hai người họ bớt giận hơn mà cơn giận như còn tăng lên gấp bội đơn giản vì cháu trai của họ ko chỉ là học sinh ưu tú mà còn là lớp trưởng.

Thực sự, chỉ có thể thôi mà những người này lại quá đề cao việc đó. Chắc cũng bởi lời đồn “làm lớp trưởng trường Chuyên * chẳng khác nào làm giáo viên trường khác”. Những học sinh của trường Chuyên * đều có thành tích vượt trội và đều là những người có đầu óc nhạy bén nhất. Khả năng luôn là 100% đậu các trường ĐH danh tiếng. Ko một trường nào có tiêu chuẩn về lớp trưởng cao như trường Chuyên *, tất nhiên Hoàng Nam Nam là một ngoại lệ, là một trường hợp đặc biệt (thông cảm, cậu ta là một người quá quan trọng).

Có lẽ chưa bao giờ hai ông bà Hà cảm thấy thất vọng như bây giờ. Vì thế mà họ đã rời khỏi bàn ăn sớm.

-Lớp trưởng thì sao chứ? Mấy nữa con sẽ tranh chức chủ tịch hội học sinh, con nhất định sẽ...

-Đừng cố làm thêm điều gì nữa.

-Con nhất định sẽ làm được để ba mẹ coi, nếu ko thể làm chủ tịch hội học sinh con sẽ rời khỏi đây.

-Nếu cô muốn.

Còn lại My My và Gia Bảo ngồi tại bàn ăn. Cảm giác trống rỗng. Vừa nói gì vậy chứ? Cái mà khiến cô ấy thất bại lần này ko phải là vì quá tự tin sao?

-Chị...

-Đừng nói gì cả.

-Nhưng mà...

-Em ko tin tưởng vô khả năng của chị sao? Lần này chị nhất định ko thua.

-Chị ko thể dừng lại sao? Quá đủ rồi.

-Nếu thua chị sẽ ko còn là chị họ của em nữa.

Đột nhiên trong ánh mắt Gia Bảo loé lên một hi vọng. Ko còn ràng buộc bởi mối quan hệ chị – em họ, cậu có thể làm gì cậu muốn, thậm chí là công khai theo đuổi người mình thích.

Nhưng nếu rời khỏi đây, cô ấy sẽ như thế nào, chính vì rất khó khăn để nuôi ăn học cho những người đã đủ lớn như cổ mà nhà thờ phải tìm người nhận nuôi và trao cổ cho ông bà Hà, giờ cổ ko thể về lại đó được nếu ko giành được vị trí chủ tịch hội học sinh như đã nói.

Vì thế chỉ còn một cách duy nhất là cô ấy phải thắng, như thế còn là đánh bại thực sự được một kẻ hống hách như Hoàng Nam Nam. Một con đường mạo hiểm nhưng điểm dừng của nó ko đến nỗi nào. Vả lại với khả năng của Hà Vân My, chức vị chủ tịch hội học sinh dường như có rất nhiều khả năng có thể thuộc về cổ.

-Chị hãy cố lên!

-Cảm ơn vì đã tin tưởng chị.

-Á, á...á...sao ông nội đánh con?

Ngài chủ tịch lấy cái chổi gà và đánh ko ngừng vô mộng của cậu ta khiến cậu ta cũng ko ngừng la lối om sòm.

-Còn hỏi được à? Trường học hay bệnh viện mà tiết nào cũng xuống phòng y tế hả? Ko muốn đi học thì ở nhà. Đến trường gây rối với bạn bè, lại còn đòi làm lớp trưởng.

-Có thể mà ông đánh con sao? Sao hôm nay ông dữ thế?

Lí do thì đơn giản thôi.

-Buổi họp hôm nay chúng ta sẽ nói về...

Chẳng ai tập trung vô chuyên môn gì cả.

-Mọi người hôm nay sao thế?

Tất cả nhìn ngài chủ tịch với vẻ mặt buồn thiu.

-Bị tụi học sinh nó lừa, mất toi mười mấy ngàn mua mèo bông chẳng để làm cái gì, đem về nhà tụi nhóc cũng ko thèm chơi chê đồ quê.

Một giáo viên moi ra một chú mèo bông xinh xắn.

-Biết thế ủng hộ cháu ngài chủ tịch, mua cái khăn còn đem về lau nhà được.

-Ai mà biết được là Hà Vân My lại ko biết hát chứ.

-Đã thế cháu ngài chủ tịch còn hát rất hay nữa chứ.

-Thôi đi, mấy cái người này...

Thấy thái độ tức giận của ngài chủ tịch tất cả liền cắt ngay mất chú mèo bông đi và tổ vệ tập trung làm việc.

Nhưng rồi...chủ tịch đứng bật dậy và ném lên bàn hai con mèo bông lộn.

-Tưởng 1 mình các người mới bị lừa à? Chính tôi đây còn mua nữa hai con lộn nè!

#_____#

Shock trăm phần trăm.

-Ko làm gì được thì dùng làm móc chìa khoá đi! Coi như đồng phục móc chìa khoá của giáo viên trường Chuyên *.

-Đành thế vậy.

Hết nói nổi mấy người trường này, từ giáo viên đến học sinh ai cũng đều lấu cá như nhau cả.

-Vì cậu mà tôi mất mặt quá rồi, cho chừa cái thói đó đi!

“Sao cái lúc muốn cậu thắng trong cuộc thi gì đó thì cậu ko thắng mà cái lúc muốn cậu thua lại như thế hả?”

Ông lão có mất tiền mua mèo bông đâu mà bày đặt thế nhỉ?

-Cả người nữa, lúc nào cũng xỉa xối người khác.

Ôi trời, đang có ý định gì đây chứ?

Tốt hết là lượn qua cảnh khác.

11. Chương 11

Dường như lại 1 cuộc chiến nữa bắt đầu.

Đúng là những thử thách ko thể dừng lại vì vẫn chưa thấy nó giống S.A ở điểm nào. Lúc nào cũng chẳng nhau như đầu gấu như vậy thì lấy đâu ra mà ngọt với chả ngào.

Giờ gặp nhau mà cứ như muốn xông vô túm đầu bẻ cổ nhau đến nơi.

-Lớp trưởng My My, bài này khó quá, giảng dùm tớ một chút được ko?

-Ừ, chỗ nào ko hiểu?

“Lớp – trưởng – My – My, dễ làm người khác mắc nôn nhỉ?”

Trong khi lớp trưởng đang dương dương ngời ngời đó mà mọi người vẫn thân nhiên gọi cô ấy là lớp trưởng, lại còn gọi thân thiết là lớp trưởng My My để tránh có kẻ hiểu lầm và nhận vơ.

-Như thế...hiểu chưa?

Giọng cô ấy nhẹ nhàng và nụ cười dịu dàng khác hẳn với những lúc đối diện với cậu ta. Thấy thế cậu ta bực lắm!

“Làm trò giả bộ hiền lành trước mặt mọi người. Các người đã quên cậu ta là một kẻ hung hăng bạo lực như thế nào với tôi rồi sao? Ôi ko, nhắc đến mà thấy nổi cơn điên.”

-Cảm ơn My My. ^__^

-Ko có gì. ^__^

Khi người bạn kia vừa đi thì cô ấy hơi quay sang phía cậu ta.

-Nhìn gì? Bộ chưa thấy ai đẹp trai như tôi sao? >”

Ồi, tự tin thấy ghê!

-Ừ.

-Gi??? O__o

-Chưa thấy ai đẹp trai mà có đầu óc tối giản như cậu.

-Cái gì?

-Nếu ko muốn bị người khác nói là đầu óc tầm thường thì tranh chức chủ tịch đi, khi đó cậu sẽ thay đổi đấy.

-Tất nhiên, và khi đó cậu cũng sẽ ko yên ổn nổi với tôi đâu.

-Cậu nghĩ sẽ có thể là chủ tịch khi đã có tôi ở đây sao?

-Con nhỏ này vẫn kiêu ngạo như khi chưa bị đánh bại nhỉ?

-Còn thằng oắt con như cậu thì vẫn háo thắng như thế, chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ đây mà.

Cả hai lại đấu nhãn lực với nhau.

Bó tay với hai người này luôn rồi.

Làm thế nào để thay đổi bản chất của những con người ko thể lớn này? Tính cách của họ quá cứng đầu & khó mà cảm hoá nổi.

Và làm thế nào để biến sự thách thức vốn mang đầy căng thẳng và kịch tính thành một hương vị ngọt ngào được đây?

Làm thế nào để câu chuyện đúng với cái tên của nó S.A?

Đúng là một đề bài ko hề dễ. Có phải vì tôi đã chọn khung cảnh là 1 ngôi trường Chuyên quá cao cấp?

...

-Everybody!

Từ khi nào mà cái giờ ngoại ngữ này khiến cho cậu ta nhàm chán ko chịu nổi. Nhưng vì ông nội đã đánh cho bầm dập chân tay chỉ vì coi phòng y tế là lớp học nên cậu ta cũng ko có hứng thú đến đó nữa.

Và thế là đành ngồi nghe sấm một mình.

-Mà có lẽ bây giờ tôi phải nói tiếng Việt nhiều một chút trong giờ ngoại ngữ nhỉ?

Ông thầy nhìn cậu ta và nói khiến ọi người lại tím tím cười.

- >”

Rồi ông thầy hắng giọng để nhắc mọi người yên lặng.

-Chắc lớp ta sẽ có nhiều người tham gia tranh cử chức chủ tịch học sinh?

-Cũng ko nhiều lắm đâu ạ, chỉ có hai lớp trưởng mà thôi.

-Thế sao? Hà Văn My thì tôi nghĩ ko có vấn đề gì nhưng với Hoàng Nam Nam...

-Ý thầy là gì đây? Đang coi thường em sao?

-Ko phải thế, nếu như thường thì em vẫn có thể tham gia nhưng lần này thì khác, nhà trường quyết định sẽ có thêm một phần biện luận...

-Biện luận thôi mà.

Cậu ta tỏ vẻ khinh thường, thì đúng, hát trước mọi người ổn thì khả năng biện luận cũng ko đến nổi.

-Bằng tiếng Anh.

-Cái gì???

Lần này thì cậu ta nhảy dựng lên giật gân.

-Biện luận bằng tiếng Anh? Là ai đã bày ra trò này thế?

-Hội đồng, và chủ tịch là người quyết định thông qua.

-Ko thể như thế được.

Vấn đề này có vẻ đã gay ra khó khăn thực sự cho cậu ta rồi.

My My cười khẩy quay sang nhìn cậu ta khiến cậu ta càng cáu điên lên.

“Ông muốn con phải thua nhục nhã như thế này sao? Ko thể để các người đắc ý, nghĩ tôi là ai mà ko làm được chứ? Còn tên xấu xa cậu, đừng có cười cái kiểu như thế với tôi. >”<>

-Ko sao, bắt đầu luyện tập từ bây giờ luôn đi, còn gần một tháng nữa mới đến ngày tranh cử mà. ^__^

-Thầy đừng có cười trước hoàn cảnh đó của em. ^__^

-Ồ...I know...

Trước nụ cười thánh thiện của cậu ta, ko một giáo viên nào thấy bình thường cho được.

Cậu ta bực bội gục đầu xuống bàn và chẳng thèm quan tâm đến ai nữa.

Tiết thứ hai:

-Lớp trưởng Nam Nam đâu?

Giáo viên chủ nhiệm lên tiếng hỏi khi vừa bước vô lớp.

-Tiết đầu ngoại ngữ, nghe thầy nói là phải biện luận bằng tiếng Anh trong cuộc tranh cử chức chủ tịch hội học sinh...

-Cậu ta shock quá nên xuống phòng y tế rồi.

Giáo viên trẻ gật gù.

-Ra thế...vậy là lần này bạn ấy bệnh thiệt nên mới xuống phòng y tế?

-Có lẽ thế ă.

“Thật là lảm chuyện với cậu ta.”

-Ko sao, chúng ta học tiếp thôi.

My My quay sang phía bàn của cậu ta đang trống trơn.

“Thua rồi, ko shock mới lạ.”

...

Nằm trần trọc dưới phòng y tế.

“Biện luận tiếng Anh...biện luận tiếng Anh...các người coi tôi là gì hả? Biện luận tiếng Anh...T_____T”

-Bây giờ mà học cũng ko đến nỗi, ko có ý chí thì sẽ chẳng bao giờ thắng nổi một người như Hà Văn My trong cuộc thi đó đâu, cậu nhóc ă.

-Ai là cậu nhóc chứ?

Cậu ta nhắm dậy thì thấy giáo viên y tế đang ngồi trên ghế và đọc sách.

-Là cô vừa nói đấy hả?

-Ko ai?

-Cô nói thế có ý gì? Cả một giáo viên y tế cũng đòi coi thường tôi!

-Giáo viên y tế thì sao?

-Thì...

-Tôi có thể giúp cậu đấy.

-Giúp gì?

-Thay vì bực bội và chán nản với phần thi biện luận tiếng Anh đó thì sao cậu ko bắt đầu học từ bây giờ luôn đi. Thực chất sức học của cậu như thế nào cậu tự biết, cậu là người duy nhất biết mình có thể làm được hay ko.

-Làm được ko sao? Tất nhiên là làm được.

Cậu ta bỗng nhiên trở nên phấn khích và bỏ khỏi phòng y tế.

-Đi đâu thế hả?

Ko hiểu cái mà cậu ta nói là làm được nghĩa là gì mà lại mò đến...phòng chủ tịch?

-Sao ko học mà đến đây?

-Tại sao ông lại quyết định cho thêm phần biện luận tiếng Anh ngớ ngẩn vô? Rõ ràng ông đang muốn dìm dập người cháu trai duy nhất của ông đây mà.

-Tức là vừa nghe tin đó liền bỏ giờ đến đây trách ta luôn đấy hả?

-Ko.

-O_o???

-Con biết từ tiết đầu cơ, vừa ở dưới phòng y tế...

Ông chủ tịch lập tức đứng ngay dậy tính đánh cho cậu ta một phát thì cậu ta liền tránh ngay và nói luôn.

-Lần này là vì shock quá nên con mới phải xuống đó, là bệnh thiệt đó.

-Vì quá shock?

-Thì...cũng...shock shock...

-Thằng này, con trai con đứa có mỗi chuyện đó mà cũng lăn đùng ra shock này shock nọ được hả?

-Ồ, con trai thì ko được shock sao?

-Thế đến đây làm gì? Trách lão già này làm khó cậu? Hay là than vãn mình vừa từ côi shock trở về?

- = ="

“Ông nội thật là dân chơi khó đối phó.”

-Sao hả?

-Con chỉ là...để nói với ông nội là con sẽ quyết tâm làm cho bằng được, con nhất định sẽ thắng Hà Vân My. Bắt đầu từ hôm nay con sẽ học ngoại ngữ thật tốt. Ông cứ chờ đến ngày đó đi! Có ba mẹ chứng giám cho quyết tâm khùng khiếp của con.

-...?

-...???

-Chỉ có chuyện đến thông báo là cậu sẽ quyết tâm mà đang bệnh – tình – nghiêm – trọng cậu cũng mò lên phòng của chủ tịch *?

-Vâng.

Trả lời rất dễ dàng mà ko biết lúc nào nên mắc xương cá ở cổ họng.

Ở trên bàn có chiếc chổi lông gà, thế là...

-Thằng ranh này, nghĩ phòng chủ tịch là gì mà tự tiện mò vô làm trò cười hả? Lại còn dám vác cả ba mẹ mình ra nữa. Cậu hết thuốc chữa rồi.

-Á...á...bạo lực gia đình...bạo lực học đường...áaaaaaaa!!!

Bị chẳng túi bụi thế nên cậu ta vội vã bỏ chạy.

Ông lão còn tích cực la lớn theo.

-Từ sau còn dám vô đây thì biết tay!

Vừa đi vừa bực bội vò mái tóc hơi xù trên đầu và lẩm bẩm.

-Thật bực mình với ông nội! >__

Rồi sau đó lại trở lại phòng y tế.

-Nhưng có chắc chắn là từ bây giờ vẫn có thể có cơ hội làm tốt bài biện luận chứ?

Cậu ta vẫn tỏ vẻ nghi vấn.

-Cũng có thể, quyết tâm của cậu lớn thế cơ mà.

-Lỡ ko được thì sao?

-Đó là việc của cậu, ko tự tin thì đừng có làm. Nhiều chuyện!

-Hơ... >”

Đến giáo viên y tế cũng phải nổi cáu với cái kiểu của cậu ta.

...

-Sao em ko tham gia tranh cử chức chủ tịch học sinh?

My My ngạc nhiên khi nghe Gia Bảo thông báo quyết định của mình.

-Với chị chuyện tranh cử lần này rất quan trọng, bớt được một đối thủ là càng tăng thêm khả năng thành công cho chị mà.

-Nhưng mà...

-Vả lại...em ko thích mấy việc biện luận lắm, bằng tiếng Anh càng thiếu tự tin hơn. ^__^

-Tại sao chị lại có một người em như em chứ?

-Sao?

-Em đối xử với chị tốt hơn bất kì ai trên đời này. Cái tát lần trước chắc khiến em bất ngờ lắm. Còn đau ko? Bỗng nhiên cậu ấy bật cười.

-Sao cười?

-Đã bao nhiêu ngày rồi mà chị còn hỏi?

...

-Tất nhiên là có đau rồi nhưng ko sao. Chị quan tâm em như thế dù giờ còn đau cũng khỏi luôn rồi.

- ^__^

“Cười vui vẻ quá nhỉ?”

Cậu ta dừng gần đó tỏ vẻ khó chịu.

Cứ nhìn thấy hai người mà cậu ta ko ưa đó vui vẻ với nhau là cậu ta tức ko chịu nổi.

12. Chương 12

-Giờ thì chị có thể chiến thắng dễ dàng rồi, ai mà ko biết sau toán thì tiếng Anh là điểm mạnh nhất của chị chứ? Hơn nữa mọi người lại đang đồn ầm lên việc Hoàng Nam Nam ko có khả năng về ngoại ngữ.

-Nè! Ắn nói cho hần hơi nhé! Ai nói tôi ko có khả năng về ngoại ngữ?

Bỗng nhiên cậu ta chen ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Rồi cả hai chưa kịp có phản ứng gì cậu ta đã nói luôn.

-Đừng coi thường người khác như vậy. Cái gì mà sau toán thì tiếng Anh là điểm mạnh nhất chứ? Cứ tự tin như thế đi rồi cậu sẽ biết cái giá phải trả cho sự kiêu ngạo đó của mình là như thế nào.

My My ko nói gì cả, chỉ nhìn cậu ta vẫn với vẻ mặt thách thức mọi khi khiến cậu ta đã bực càng tức hơn.

-Anh ko thấy là chính mình mới là kẻ tự tin thái quá sao? Để tôi coi anh sẽ dùng cái gì & như thế nào để đánh bại được những người khác chứ chưa nói gì đến Hà Vân My của tôi.

Câu này khiến cho cậu ta hơi ngạc nhiên còn My My thì vẫn ko có thái độ gì.

-Hà Vân My của tôi? Đúng là hai kẻ chẳng ra sao mà. Đầu óc cũng giống nhau cả thôi.

-Anh nói gì hử?

Gia Bảo đang nổi cáu thì bị My My kìm lại.

-Thôi, cho qua đi, em đâu cần phí sức với một kẻ đã đi nghe lén lại còn xen vô chuyện người khác.

-Nói cũng đúng.

Rồi cả hai bỏ về, để lại cậu ta đứng giữa sân trường tức nổ pháo bông trong ruột.

-Một lũ kiêu ngạo đáng ghét!!!

...

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của kẻ tên là Hoàng Nam Nam làm việc này.

Việc này khiến cho bàn dân thiên hạ vô cùng kinh hoàng và ngỡ ngàng tột độ.

-Cậu vừa nói cậu định đi đâu?

Ngài chủ tịch thì mắt tròn mắt dẹt, còn cô giúp việc thì ko thể nào mà để miệng của mình thoát khỏi tình trạng chữ O.

-Con nói là bắt đầu từ tối nay con sẽ đi học thêm ngoại ngữ. Con nói đã là lần thứ ba rồi. = =”

-Nhưng ai mà tin được chứ...

Ông lão lẩm bẩm rồi quay sang cô giúp việc.

-Tin nổi ko?

Nhưng rồi nhìn phản ứng của cô ấy, ông lão đã thẩm hiểu câu trả lời. =__=

-Thôi được rồi, mọi người ko tin cũng chẳng sao. Năm xưa khi Hai Bà Trưng dựng cờ khởi nghĩa cũng có ai tin tưởng đâu.

-Ôi trời ạ, nó đang ví mình với Hai Bà Trưng sao? = =”

Ông lão lắc đầu chán nản.

-Vả lại cái thông tin đó nó lấy ở đâu ra vậy trời? = =”

-Giờ con phải đi học đây, con nhất định sẽ làm lên nghiệp lớn. Rồi ông sẽ thấy nở bùng mày mặt...

-Nở mày nở mặt. = =”

-Nở gì đó cũng được, nhưng ông sẽ cảm thấy hãnh diện như thế nào khi người ta biết rằng chủ tịch hội học sinh trường Chuyên * là cháu trai ngài chủ tịch.

-Rồi người ta sẽ nghi ngờ có gì đó ko ổn ở đây.

-Sao ông lại nói thế? >”

Làm cậu ta sụt nguồn cảm hứng. ^0^

-Hãy tin tưởng ở con, nhất định con sẽ mang về cho ông vinh quang.

-Sao ko mượn gia sư đi lại ban đêm làm gì chứ?

-Con có phải con gái đâu mà dè chừng ban đêm, và lại phải tự mình đến lớp học thêm để biết được cảm giác bản thân đang quyết tâm như thế nào.

Rồi cậu ta vác balô lên đường.

-Liệu cậu chủ có làm nổi ko đây?

-Đến cô cũng thiếu tin tưởng đến nó như vậy sao?

-Dạ...tôi xin lỗi tôi ko có ý...

-Ko sao, ta cũng như cô thôi.

-Dạ? O_o

...

-Con nhất định sẽ...làm được...

Vừa lẩm bẩm cậu ta vừa gặt gù rồi gục xuống bàn.

Lòng tràn đầy quyết tâm nhưng rồi... thế này đây. = =”

-Thế nhưng sao...lại buồn ngủ thế này?

-Cậu bạn quàng khăn...

Giáo viên đang giảng bài thấy cậu ta như thế liền dừng lại và đi đến bàn cậu ta.

Ko thấy cậu ta có phản ứng gì thế là ông thầy liền túm lấy cái khăn của cậu ta và kéo lên y như My My vẫn làm.

Giật mình cậu ta liền tỉnh giấc và ngẩng mặt lên quát:

-Sao cậu dám...

-Chính tôi phải nói với cậu câu đó, sao tron giờ học mà cậu lại thiếu tập trung như thế hả? Là học thêm thôi nhưng ít nhất cũng phải tỏ thái độ tôn trọng giáo viên một chút chứ?

Lần đầu tiên có giáo viên lại tỏ vẻ khó chịu với cậu ta như thế nên cậu ta thấy rất bức bối.

-Thầy biết tôi là ai ko mà dám nói thế hả?

-Chẳng cần biết cậu là ai nhưng trong giờ học của tôi nghiêm cấm việc học sinh ko nghiêm túc.

-Chỉ là tôi ngủ quên chút thôi mà thầy dám túm cổ học sinh như thế à? Tôi là cháu trai ngài chủ tịch trường Chuyên * biết ko mà dám tỏ thái độ đó với tôi!

Mọi người bắt đầu xôn xao.

-Cháu trai ngài chủ tịch trường *???

-Cậu ta là Hoàng Nam Nam của trường ** mới bị đuổi học mà.

-Đúng là kẻ vô lễ có tiếng có khác. Nếu đã là người của gia đình quyền thế như thế thì cậu đâu cần đến lớp học thêm nhỏ bé tồi tàn này của tôi.

-Kể ra cũng đúng, sao tôi lại đến cái lớp có một giáo viên như thầy chứ? Ở đất Sài thành này thì thiếu gì lớp học thêm?

Và rất nhanh cậu ta lại vác balô nhưng lần này là vác balô bỏ ra khỏi lớp. Những chuyện thế này cậu ta vẫn hay làm mà, ai mà ngờ ngay ở lớp học thêm cũng làm được chứ. Được cái là ông thầy ở đây lại chẳng sợ sệt hay dè chừng cậu ta làm gì khiến cậu ta mất đi vị thế của mình một cách nhanh chóng.

-Ông nội nói đúng, tốt hết là nên mượn gia sư cho nó chắc ăn. Tất cả đều là do các người nghĩ cách báo hại tôi phải mò đi học thêm như một thằng điên. Để coi sau cái vụ chủ tịch học sinh này tôi còn có những ý nghĩ điên khùng này nữa ko?

Cậu ta vừa định đi lấy xe ra về thì bắt gặp những người ko nên gặp.

-Ai đây nhỉ?

-Hoàng Nam Nam và lớp học thêm ngoại ngữ?

-Liệu có phải trời đã tối nên dễ bị hoa mắt ko nhỉ?

Một đám người từ đâu xuất hiện nhìn cậu ta với ánh mắt ngạc nhiên hết đời.

Những kẻ này là...bạn học cũ của cậu ta tại trường **, những kẻ cùng cậu ta tạo nên một nhóm lưu manh trường **.

-Nhìn cái khăn trên cổ thì đúng là Hoàng Nam Nam rồi.

-Thật ko tin nổi, vừa mới chuyển sang trường Chuyên của ông nội nó mà nó đã trở thành một con một đám mình ở các lớp học thêm rồi sao?

-Thủ lĩnh đáng kính của chúng ta lại thành ra thế này sao?

Cậu ta tỏ ra khó chịu khi thấy những kẻ này. Đơn giản vì bọn chúng chính là lí do khiến cậu ta bị đuổi học, những kẻ mà cậu ta luôn coi là đồng minh, là anh em tốt lại phản bội cậu ta trong một trận quyết chiến với một nhóm lưu manh của trường khác. Bỏ lại một mình cậu ta với một đám đang hăng máu muốn chiến thắng đội của trường **. Bỏ lại một mình cậu ta với án kỉ luật cao nhất là đuổi học đầy nhục nhã.

Giờ nhìn thấy bọn chúng, cậu ta ko thể kiềm chế được cơn căm phẫn.

-Trùng hợp đấy nhỉ? Được gặp lại những người anh em tốt đã giúp tao được cái trường tồi tệ đó đuổi học. Có phải ngày hôm nay là một ngày đẹp trời ko?

Cậu ta cười khẩy nhìn tụi kia dù ngay bây giờ rất muốn được đánh ổi tên một trận rụng răng chảy máu.

Chính vì đã từng có một bạn bạn như thế này nên cậu ta chẳng bao giờ muốn có bạn nữa.

Cậu ta hiểu bất kì ai và bất kì khi nào cũng có thể bị những kẻ thân cận của mình phản lại. Và khi bị như thế tức giận thì ít mà shock thì nhiều.

Cũng từ đó mà cậu ta cũng ko mấy khi dùng đến vũ lực nữa, tuy ko phải là một kẻ có thể kiềm chế được cơn thịnh nộ của bản thân nhưng ít nhất cậu ta cũng chán việc dùng đến nắm đấm với một ai đó mà chưa hẳn là cần thiết.

-Khi này bị đuổi khỏi trường tụi tao mới biết thế nào là sự giải thoát. Dưới chướng của mày tụi tao chẳng khác nào những con chó bám theo chân của mày cả. Mày có coi tụi tao ra gì. Bỏ rơi mày khi đó để ày nhận ra bài học khi chỉ có một mình thì mày sẽ làm được cái gì. Và kết quả thì sao nhỉ? Mày bầm dập như một con cá khô bị người ta lột da đem treo trên giá và bị người ta đuổi đi như đầy nhục nhã. Mày đã bị thất thế rồi đến nỗi còn giờ trò thách thức với một đứa con gái.

Tên thủ lĩnh lên tiếng và cười một cách thích thú trước sự nhục nhã mà hắn ta và bọn tay chân kia đã mang lại cho người từng coi bọn chúng là bạn.

Cậu ta cảm thấy máu trong người đang cồn cào và bàn tay nắm chặt lại sẵn sàng cho tên kia đổ máu.

Rồi rất nhanh ý định loé lên trong đầu cậu ta đã được bàn tay đáp ứng.

Tên kia bị đánh một cách quá bất ngờ nên ko kịp chống đỡ mà ngã lăn xuống đất, máu từ khoé miệng hắt tuôn ra. Những tên kia thì túm lại xuyết xoa.

Cũng ko có ý định đánh nhau nên nhân lúc đó cậu ta vội chạy ngay đi lấy xe và phóng biến mất bỏ lại tụi kia chạy đuổi theo hết hơi với đôi chân mệt mỏi.

“Lũ khốn, nếu ko phải tụi bay đông như thế thì tao đã cho tụi bay ra bã rồi.”

Té ra là thế... = =”

Hoàng Nam Nam ko phải là một người xấu tính. Cậu ta chỉ là ko biết cách bày tỏ tình cảm của mình một cách dễ dàng để người khác ko hiểu lầm.

Có lẽ vì thế mà những kẻ đó đã nghĩ cậu ta là một kẻ ko ra gì trong khi sự thật cậu ta đã coi chúng như bạn.

Ko có ba mẹ quan tâm chăm sóc như những người khác, ông nội cũng ko thể giúp được nhiều cho tâm lý của cậu ta nên cậu ta đã ko biết cách làm thế nào để cho người khác biết mình quan tâm đến họ.

Về mặt này, ko phải cậu ta và Mỹ Mỹ rất giống nhau sao? Đều có ko tình thương yêu của ba mẹ và đều ko biết cách làm thay đổi những điều mình biết là ko nên. Cả hai đều cứng nhắc và khó bảo, đều muốn chạy theo những điều ko hề quan trọng với việc bản thân sẽ trưởng thành như thế nào.

Chính vì thế mà mới cần những thử thách để giúp cả hai biết con đường giúp họ lớn lên.

Và chính vì họ là một sự kết hợp hoàn hảo trong những nét tính cách của nhau mà những thử thách đó đã vô tình trở nên ngọt ngào hơn ko ai biết.

Có thể nói họ chính là những thiên thần của nắng mang đến nét đẹp cho câu chuyện S.A thêm hoàn thiện.

S.A cũng có nghĩa là thiên thần nắng.

Sunshine's Angel.

...

-Sao về sớm thế?

-Ông tìm cho con một gia sư nhé!

-Sao hả?

-Ông thầy ở đó rất là bất lịch sự.

-Biết ngay là cậu sẽ gây chuyện mà.

“Thế mà làm ta ở nhà hi vọng mãi.”

+__+

-Con ko có gây chuyện. >_

Cậu ta vẫn còn bức bối vụ khi nãy nên tỏ ra cáu gắt rồi đi lên phòng.

Bóng tối mỗi lúc một lạnh lẽo hơn.

Hôm nay bỗng nhiên cậu ta ko ngủ được.

Nằm quay người hết bên này lại bên kia. Sau cùng thì nằm ngửa mặt lên trần nhà và vát tay lên trán đầy trầm tư.

Khi mây bị đuổi khỏi trường tụi tao mới biết thế nào là sự giải thoát. Dưới chướng của mây tụi tao chẳng khác nào những con chó bám theo chân của mây cả. Mây có coi tụi tao ra gì.

-Với tao tụi mây chỉ có thể thôi sao?

13. Chương 13

Thật ko ngờ trường Chuyên toàn một là một mà cũng ko thể thiếu được những quầy bán dừa đất khách.

Thông tin cậu ta làm loạn tại lớp học thêm tiếng Anh tối qua đã được lan truyền khắp nơi.

Điều đặc biệt ở đây khiến mọi người bận tâm đó là...

-Cậu ta lại đi học thêm sao?

-Chỉ vì muốn đánh bại Hà Vân My mà phá vỡ cả quy tắc của một người vốn là thủ lĩnh trường **?

-Có vẻ cậu ta rất là quyết tâm.

-Nhưng quyết tâm ko thôi thì được gì? Ai chẳng biết chủ tịch học sinh thì cần phải như thế nào chứ?

-Hà Vân My là ứng cử viên sáng giá nhất của chức chủ tịch học sinh, từ vụ lớp trưởng lần trước lần này cậu ta ko dễ gì để mình bị đánh bại đâu.

-Vả lại chiến thắng nổi những ứng viên khác ko mà đòi đánh bại Hà Vân My.

-Rõ là trứng chọi đá mà.

Dù ko có suy nghĩ xấu gì cậu ta lắm kể từ khi biết cậu ta là một thiên thần âm nhạc nhưng mọi người vẫn quyết liệt lên tiếng đề cao Hà Vân My khiến cậu ta tức điên lên.

Vừa bước vô lớp đã thấy cậu ta đang ngồi cặm cú học hành rồi.

“Quả là về việc học hành mình ko thể sánh được với cậu ta, ít nhất mình cũng ko thể nào mà ngồi yên một chỗ suốt ngày như thế kia.”

Cậu ta ngồi xuống bàn và lần đầu tiên tự động bỏ tập ra mà ko cần ai nhắc nhở. Hầu như tất cả đều tròn mắt nhìn.

-Náo loạn tại lớp học thêm, cậu cũng có cố gắng đấy chứ?

My My dừng việc của mình lại và quay sang phía cậu ta cười đều.

-Cậu có biết là tôi rất ghét cái nụ cười của cậu ko hả?

-Vậy sao?

-Đúng thế.

-Vậy...nếu ghét thì cậu định làm gì?

Cô ấy vẫn giữ trên môi nụ cười mà cậu ta vừa nói là ghét.

-Làm gì sao?

“Tất nhiên là...ko nói chuyện với cậu nữa.”

Ôi trời! ==

Và rồi cậu ta quay đi.

“Càng cố gắng nhiều thì thất bại càng ê chề mà thôi. Cậu nghĩ lần này tôi sẽ thua sao? Tôi cũng ghét cái khăn giẻ rách cậu đeo trên cổ quá chừng, chỉ muốn giật lấy nó và đục vô thùng rác cho hả giận.”

Ko ngờ trong lòng cô nàng lại như núi lửa dâng trào như thế. Đúng là lòng người khó đoán. ==

...

Dường như giờ của giáo viên chủ nhiệm bao giờ cũng là thoải mái nhất với mấy học sinh B1 này.

“Sao tụi nhóc lúc nào cũng khéo câu giờ của mình vậy nè? T_____T”

Tất cả xôn xao khi giáo viên thông báo về đại hội sẽ được tổ chức sau ngày khai giảng sắp tới.

-Đây là đại hội thể thao được tổ chức thường niên của trường ta nhằm giúp các em được thư giãn thoải mái trước năm học mới, tạo tinh thần lành mạnh trong sáng, đồng thời cũng nâng ối quan hệ giao lưu giữa các trường lân cận với trường ta.

Đúng là giáo viên Văn, sao có thể chất lọc được những ngôn từ mỹ lệ như thế để nói chứ?

-Tuy nhiên lần này...trường ta sẽ giao lưu với một trường khác mà ko mấy ai thích thú...

Bỗng nhiên trở nên ngập ngừng.

-Ừm...có thể nói là gì nhỉ? Nam Nam này, em sẽ có thể gặp lại...các bạn cũ của mình.

-Bạn cũ?

Tất cả ngạc nhiên với câu nói của giáo viên chủ nhiệm.

Cậu ta lại lạ lùng là ko có phản ứng gì.

-Ý cô là chúng ta sẽ giao lưu với trường cũ của lớp trưởng Nam Nam, trường **?

-Đúng thế.

-OMG!!!

Có những tiếng chu chéo vang lên đầy thảm thiết.

-Liệu mấy kẻ đó có gây chuyện với chúng ta ko nhỉ?

-Chúng ta và bọn chúng đối lập nhau về mọi mặt, ắt hẳn bọn chúng chẳng có thiện chí gì khi gặp chúng ta đâu.

-Cái bọn trường ** thật nguy hiểm.

-Một lũ lưu manh ngu dốt.

Người phán câu cuối cùng là...Hà Vân Mỹ.

Cậu ta hơi nổi điên đứng bật dậy.

-Cậu nói cái gì? Cậu kêu ai là lưu manh ngu dốt?

-Tôi có nói cậu sao?

Biết cậu ta ghét nụ cười của mình nên cô ấy càng cố cười nhiều hơn.

Nụ cười cùng mái tóc buông xoã là một sự kết hợp tinh túy đến tuyệt đẹp. Đúng là xứng tầm hoa khôi của trường.

Tuy nhiên với một người nào đó sự kết hợp đó lại trở nên vô hiệu và chẳng có sức cuốn hút nào cả. Đúng là xứng tầm kẻ có trái tim băng lạnh bậc nhất.

-Tôi là cựu học sinh trường đó, cậu đang nói những người ở đó chẳng khác nào đang nói tôi.

-Hiện tại cậu là học sinh trường này, sao phải suy diễn nhiều làm gì chứ? Ko phải tự mình đang nhận mình là lưu manh ngu dốt sao?

-Cậu...

-Thôi nào, sao lúc nào hai em cũng gây chuyện với nhau hết vậy? Cả hai ko thấy là mình rất xứng đôi sao?

-Sao?

-Cô nói gì?

Ko chỉ là cả hai mà cả lớp đều phản ứng ác liệt.

Thân là giáo viên mà lại nói ra những lời phạm tục...à ko phải, lại nói ra những lời trái với tiêu chí của những học sinh đến trường học tập, thật ko ra thể thống gì.

Nhận ra lỗi lầm của mình nên cô ta tỏ vẻ bối rối xám hối.

-À...ý cô là...

-Sao cô có thể nói ra những lời đó, em mà nói với ông nội thì cô chỉ còn nước...

-Cô xin lỗi, chỉ là lỡ lời thôi mà. ^__^

-Thiếu gì cái để cô lỡ lời mà lại nói ra như thế?

-Mà sao mọi người lại tỏ ra thái quá như thế nhỉ? Ko phải tụi nhóc như mấy em lúc nào chẳng muốn người lớn thông thoáng chuyện đó còn gì. Àyza, khéo làm bộ.

“Bà cô này vô duyên ko tưởng nổi.”

-Nhất là em đẩy Nam Nam.

-Em sao?

-Người nên tỏ vẻ phản đối phải là Vân My mới đúng chứ? Sao em lại có thái độ ngược đời như thế?

-Ý cô là gì?

Cô ta ko nói nữa mà chỉ nhìn cậu ta dè chừng.

-Là ý gì chứ? >”

Cậu ta nổi cáu với cách nhìn soi mói của giáo viên rắc rối.

-Ý của cô là cậu ko xứng với một người như tôi nên người có thái độ phản đối phải là tôi chứ ko phải một kẻ lưu manh ngu dốt như cậu. Hiểu chưa hả?

Giọng nói ôn tồn giảng giải mà như hắt nước vô mặt người ta. Gớm lạnh thật!

Cậu ta căng mắt ra sừng sốt.

-Ý...đó...hả?

Còn nói ko nên lời nữa. +__+

Cô ấy vẫn bình thản cười.

Cậu ta quay ngay sang cô giáo vô duyên và...

-SAO CÔ DÁM COI THUỜNG TÔI NHƯ THẾ??!!?

Đúng là vô lễ.

Nhưng mà có vẻ cậu ta bị shock quá rồi thì phải.

Bà cô thì hình như hết chịu nổi thái độ vô lễ của cậu ta nên cũng nổi cáu.

-Sao cậu dám ăn nói với giáo viên của mình như thế?

-Sao?

Cậu ta như ko tin là giáo viên đó lại đang nói như thế với cậu ta.

-Dù cậu có là cháu trai duy nhất của chủ tịch đi, dù cậu có là người quan trọng như thế nào thì cậu cũng ko thể có những hành động vô lễ đến như thế với giáo viên của mình. Nếu cậu thông minh học giỏi thì chẳng ai nói gì đằng này lại là cựu học sinh của trường **, bị đuổi học vì có những trò bạo lực phá phách, vậy mà ở đây cậu lại vẫn nghĩ mình là số một à? Sao cậu ko tự nhìn lại mình đi hả, thằng nhóc con này?

Mọi người bàng hoàng với câu nói của giáo viên chủ nhiệm. Nhưng...ko phải vì câu nói một hơi một hồi của cô ta mà bởi câu nổi giận con cún ở trên.

Thực chất mấy lời dài dài ngay trên là.. suy nghĩ muốn đột phá của cô nhưng tất nhiên...làm sao mà cô dám chứ?

Thiệt tình là...

-Cô vừa nói gì?

-À...à...cô chỉ là...muốn em ăn nói lễ phép hơn thôi. ^__^

Nụ cười như đang nhìn thấy xác chết của mình.

-Cô đừng có giả giọng coi thường người khác ra như thế. Một người như Hà Vân My thì dù có làm gì cũng ko bao giờ xứng với Hoàng Nam Nam này.

-Ồ...

Cả lớp ồ lên, còn My My chỉ cười đều trước câu nói đầy tự tin của cậu ta.

-Ko bao giờ có chuyện tôi và cậu ta...

Vừa nói cậu ta vừa chỉ tay về phía My My.

-...Là một đôi. Never!

Chẳng mấy khi dùng đến tiếng Anh, chắc vì chắc chắn lắm mới phải dùng tới.

Trái ngược với sự tự tin đầy chắc nịch của cậu ta lại chỉ là sự gật gù.

-Thì đúng rồi, làm sao có thể chứ?

Lúc nào cũng cố tình hiểu sai ý của cậu ta sát.

Tức lắm nhưng ko thể nào nổi loạn với cả một lớp học này được, vả lại nổi loạn như thế thì chỉ khiến ọi người công nhận cậu ta là lớp trưởng bù nhìn mà thôi. Thế là đành nín nhịn.

14. Chương 14

-À phải rồi, vấn đề quan trọng nhất lại quên ko nhắc tới. Vì là đại hội thể thao nên tất nhiên các đội tuyển của trường ta sẽ được quyền tham gia. Là thành viên của đội tuyển bóng rổ lại là lớp trưởng nữa, Nam Nam, em sẽ cố tham gia chứ?

Có sự xuất hiện của trường **, lại mới gây sự với nhau tối qua giờ mà gặp lại chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Nhưng nếu nói là ko muốn tham gia thì thể nào cũng sẽ bị nói là ko dám.

Vì danh dự nên tốt hết là cứ OK cho qua chuyện. Dẫu sao cũng đâu thể chắc sẽ có chuyện gì xảy ra, tại địa bàn đây thế lực của mình thì mấy kẻ kia có thể làm gì cậu ta.

-Tất nhiên là phải tham gia rồi, em đại diện cho lớp và cho cả đội bóng của mình cơ mà. ^__^

Nói hơi quá nhưng thực chất trong đội bóng cậu ta quả là một thành viên có khả năng khá vượt trội.

-Sau đại hội thể thao sẽ là cuộc tranh cử chức chủ tịch hội học sinh, tất cả sẽ tập trung ngay trong đầu năm học để sau đó các em sẽ chú trọng vô việc học suốt cả năm học còn lại.

Đó chính là những vất vả của một trường Chuyên.

Kể ra ở đây cậu ta bận rộn hơn hẳn, ko chỉ là nhiều phong trào khó khăn hơn mà còn là việc học hành nghiêm túc. Ko hiểu rồi một người chẳng khác gì lãng tử như Hoàng Nam Nam rồi sẽ như thế nào khi ở ngôi trường cao cấp này?

...

Giờ thì cậu ta ko có chút thiện cảm gì với những người dạy bộ môn ngoại ngữ.

Nhất là khi ông thầy này còn bới móc chuyện tối qua ra bàn bạc.

-Thật ko ngờ lớp trưởng Nam Nam lại có quyết tâm với môn ngoại ngữ như thế. Nhưng thật tiếc vì em lại ko biết cách điều tiết tính cách của mình.

Ko nói gì cả dù rất tức, đang muốn điều tiết tính cách của mình đây sao?

-Nếu em muốn trau dồi thêm thì tôi sẽ giúp em, cứ nói với tôi, đâu sao đi học thêm hay học những người ko phải trường này thì em sẽ gặp rất nhiều bất lợi và khó khăn.

-Ý thầy là gì vậy?

“Tức là chẳng ai có thể chịu nổi cái tính cách ngang tàn hống hách ngạo mạn của cậu đâu ngoài những người ăn lương hưởng lộc của ngài chủ tịch như chúng tôi ra, thằng nhóc ạ.”

-Ko có ý gì, chỉ là tôi nói thể để em hiểu. ^__^

-Vậy thì thầy làm gia sư cho em đi, đỡ phải mất công đi học thêm.

Mọi người lại xì xào kinh ngạc.

Ko ngờ vẫn còn quyết tâm học thêm.

-Alright!

“Gia sư cho cậu ta cũng được thêm chút lương, kể cũng đáng.”

Giờ học bắt đầu mà lần đầu tiên có mặt cậu ta lại suôn sẻ từ đầu đến cuối.

Cậu ta tỏ ra khá là tập trung, tuy lâu rồi ko có ý muốn học hành hăn hoi lại còn là kiến thức nâng cao nên cậu ta có vẻ chẳng khác nào học sinh thiếu năng ngồi trong lớp học bình thường. -_____ -

Rất may cậu ta đã ko có ý định từ bỏ giữa chừng mà cố gắng chịu đựng và hiểu được đến đâu thì hiểu.

Ít nhất con người này cũng có chí tiến thủ và ý chí kiên cường đấy chứ.

Giờ giải lao cậu ta còn ko thèm đi lang thang khắp nơi trong trường hay gục đầu xuống bàn ngủ mà ngồi chễm chệ tại chỗ của mình và làm một vài bài tập đơn giản mà giáo viên chuẩn bị sẵn cho.

Cái cảnh này đã thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò vây quanh lớp B1 để chiêm ngưỡng hiện tượng lạ. Lớp trưởng có danh ko phận của B1 tu chí học hành để chiến đấu giành vị trí chủ tịch hội học sinh xa vời.

Giờ cậu ta còn ko có tâm trạng để quan tâm mấy việc bị người ta tỏ ý coi thường.

Trong lớp học đa phần mọi người đều vui chơi thoải thích, đọc manga, coi film, lướt net, chat chít. Chỉ có hai vị lớp trưởng là tập trung vô học hành. My My thì đã đành luôn như thế, còn Nam Nam thì đúng là một sự lạ thiệt mà.

Nghe tin này ngài chủ tịch vui ra mặt.

-Nó như thế sao? Hoàng Nam Nam???

-Đúng thế, là cháu trai ngài chủ tịch đang chăm chỉ học hành, mọi người trong trường đang đồn ầm lên vấn đề đó.

Ông lão cười đầy mãn nguyện.

Dẫu sao có những điều thách thức nhau như thế cũng giúp cho con người ta đột nhiên trở nên thay đổi, theo chiều hướng xấu có nhưng tốt cũng có. Và thật may với cậu ta lại là một sự thay đổi khiến cho người ta cảm thấy phấn chấn và hài lòng.

-Cũng mong sao nó có thể thay đổi sau những chuyện lần này.

Mọi chuyện vẫn còn ẩn giấu rất nhiều thử thách mà.

Chờ đợi là việc duy nhất con người có thể làm.

...

Gia Bảo và My My lại bàn bạc về việc chủ tịch học sinh.

-Ko ngờ anh ta lại có quyết tâm cao đến như thế. Xem chừng coi chị là đối thủ ko đội trời chung rồi.

-Tuồng chị cũng có hứng đội chung trời với cậu ta sao?

Gia Bảo hơi cười.

-Chị đúng là kiêu ngạo thật đấy. ^__^

-Em cũng nghĩ chị thế à?

Ngược lại cô ấy lại nghiêm mặt hỏi. Lập tức Gia Bảo ngừng cười.

-Em...ko có ý...

-Chị đùa đấy, ngốc ạ!

Cô ấy cười tươi và hơi dí nhẹ ngón tay mình vô trán của cậu em họ.

Một hành động đầy yêu thương.

-Chị có tin anh ta sẽ làm được ko?

-Ko thể, chị họ của em là ai chứ?

-Dẫu sao em cũng muốn nhắc nhở chị ko nên tự tin quá, phải rút kinh nghiệm từ lần trước.

-Em đang dạy khôn chị đấy hả?

-Ko phải thế.

-Chị hiểu, chị sẽ làm như thế, chỉ là lần này chị thực sự tin vô khả năng của mình. Con người ta ko dễ gì thay đổi được nhất là vấn đề liên quan đến học tập, ko phải cứ nói quyết tâm thì sẽ làm được.

-Trong thâm tâm em muốn...

Gia Bảo hơi ngập ngừng.

Cô ấy yên lặng lắng nghe.

-Em muốn...chị sẽ chiến thắng.

- ^__^

“Trong thâm tâm em ko biết là mình muốn gì nữa, vừa muốn chị thoát khỏi những áp lực mà những người thân của em gây ra, cũng vừa muốn chị ko phải chịu hoàn cảnh khó khăn sau khi mình thất bại. Em phải làm gì chứ? Em có thể giúp gì cho chị được đây?”

Những tia nắng tình nghịch trên những cành cây.

Tại sao khung cảnh lúc nào cũng bình yên? Rõ ràng sự yên bình trước kia đã biến mất. Tại sao chứ?

Câu trả lời là...con người & những vận động của thiên nhiên vốn dĩ luôn tách biệt.

15. Chương 15

Một khoảng thời gian kha khá dài đã qua đi. Có nhiều thứ đã theo thời gian thay đổi. Tích cực hay tiêu cực? Khả quan hay bi quan? Đó tùy theo cảm nhận của mỗi người.

Nhưng dẫu sao với nhiều người những sự thay đổi đó cũng đều là tích cực.

Trong khoảng thời gian đó, Hoàng Nam Nam đã học hỏi được rất nhiều, đã cố gắng rất nhiều. Và tất nhiên, đầu óc cậu ta cũng vốn ko đến nỗi bị gọi là ngu dốt. Nhưng cuối cùng cậu ta có đạt được những gì mình mong muốn ko thì đó lại là 1 chuyện ko đơn giản.

Tất nhiên dù lượng kiến thức cậu ta có được ình đã lớn hơn trước nhưng cái mà người ta gọi là đạo đức trong tính cách thì vẫn chỉ là con số 0.

Ví như cậu ta vẫn ko quên dành ra một chút thời gian và công sức của mình để phá My My, chọc tức và trêu đùa cô ấy. Như ở ngày khai giảng chẳng hạn là thời điểm thích hợp nhất để phô trương danh thế của cậu ta – một lớp trưởng, khiến My My tức điên tím tái mặt mày.

Dù bản thân có học hành tiến bộ như thế nào thì tính cách cũng chẳng thể tiến bộ và lớn lên được nếu như ko phải là chính bản thân muốn thay đổi.

Và ngày hôm nay là một ngày khá là quan trọng, là ngày thay đổi mọi thứ trong vô hình.

Ko khí sôi động vô cùng vì có nhiều học sinh của trường khác đến mà.

Sự sôi động còn được kích hoạt nhiều hơn khi có sự góp mặt của các thành viên chủ chốt trường **.

Đại hội thể thao trường Chuyên * đã bắt đầu.

...

Tuy là một trường có tình hình học tập vào loại thấp kém nhất thành phố nhưng có một điểm đặc biệt của các học sinh trường ** là khả năng bóng rổ vượt trội của khá nhiều thành viên.

Thì Hoàng Nam Nam cũng là một trong số đó mà.

Có lẽ bởi thế mà trường Chuyên * đã ko suy nghĩ nhiều về vấn đề đạo đức học sinh mà đồng ý việc giao lưu trong đại hội thể thao với trường **.

Những kẻ có thù oán với Nam Nam hầu hết đều là tuyển thủ trong đội bóng rổ.

Và thế là giáp mặt nhau.

Kể bị cậu ta đánh lần trước nhìn cậu ta đầy thù hận, như thể sẵn sàng bắt chấp gây chiến với cậu ta ngay trong trận đấu.

Vì có nhiều phần thi nên ko thể để các khối thi đấu với nhau mà mỗi môn thi đấu sẽ lập ra một đội duy nhất gồm những thành viên có khả năng nhất của ba khối để tham gia trong đại hội. Và thế là Gia Bảo và cậu ta tự nhiên lại trở thành đồng minh khi có mặt trong cùng một đội bóng rổ.

Cậu ta xuất hiện với một bộ đồng phục thể thao của đội bóng mà vẫn ko quên quàng chiếc khăn hip hop trên cổ như một dấu hiệu của người duy nhất tên Hoàng Nam Nam cháu trai ngài chủ tịch. ==

Tụi cổ động viên có vẻ đông đúc vô cùng. Và tất nhiên trong số đó còn có một cổ động viên ko bao giờ lớn tiếng cổ vũ hay ủng hộ mà chỉ đứng yên lặng nhìn theo đồng tình. Người có tính cách như thế còn có thể là ai được chứ?

Cậu ta lại gần Gia Bảo.

-Giờ là đồng đội rồi thì cậu nên biết điều một chút, đừng vì bỏ của mình mà gây chuyện với tôi.

-Đừng dễ dàng nói ra hai tiếng đồng đội trong khi chính mình ko biết ý nghĩa thực sự của nó.

-Thực sự là cậu khiến tôi ko sao mà thoải mái được mà.

-Nhưng mà vì đội thì tôi buộc phải coi anh là đồng đội thôi. Nhưng anh nên nhớ là đừng vì tình xưa nghĩa cũ với đám bạn mình mà gây ảnh hưởng cho kết quả thi của đội.

-Ko cần cậu phải dạy khôn, tên nhóc con!

-Ko phải cứ cao hơn và lớn tuổi hơn thì mình ko phải là nhóc con đâu.

Rồi Gia Bảo bỏ đi về phía My My đang đứng nhìn hai người.

-Cậu ta lại gây gì với em thế?

-Vớ vẩn ấy mà, chị quan tâm đến anh ta làm gì?

-Chị chỉ là đang quan tâm em thôi, ngốc ạ.

Những hành động với Gia Bảo luôn dịu dàng cùng với câu nói “ngốc ạ” đầy yêu thương. Chính vì những điều giản đơn đó mà những tình cảm trong lòng Gia Bảo đã bị người chị họ của mình làm cho biến động.

“Đang là ở đâu mà các người hành động như ở nơi hẹn hò như thế chứ? Thật ko biết phép tắc chi cả. >”<>

Just like a star...in my heart

You are like that all day long

Both you and I want freedom

Just like a star in the sky

The light that you brought in my life made me feel vague, oh no!

Oh... I cuz love you

~Still I wonder why it is

I don't argue like this

With anyone but you

We do all ourselves

Blowing out my mind...

Bỗng nhiên đài phát thanh riêng của trường vang lên bài hát với giọng hát nhẹ nhàng cùng tiếng ghita của cậu ta khiến tất cả giật mình, tất nhiên ko ngoại trừ việc chủ nhân của bài hát đó phải giật mình.

Còn My My thì tỏ ra ko mấy dễ chịu khi phải nghe lại cái ca khúc đã đánh bại cô ấy, đã khiến cô ấy phải hứng chịu cảm giác của một kẻ thua cuộc.

Cậu ta cảm thấy giật mình tột độ vì giờ cậu ta đã hiểu nghĩa của bài hát đó. Nghe lại thấy áy náy và khó xử vô cùng.

Ai cũng nghĩ đó là ca khúc do cậu ta sáng tác nghe rất lạ lạ ko tìm thấy trên trang mạng nào nên họ càng hiểu lầm ý nghĩa của bài hát hơn.

Và cái mà họ hiểu lầm đầu tiên chính là đối tượng xuất hiện trong lời bài hát đó.

Dù ko muốn ai hiểu lầm chuyện như thế nhưng cậu ta lại ko biết giải thích như thế nào, bí mật của bài hát đó liên quan đến ba mẹ cậu ta – một kí ức buồn mà ko muốn cho bất kì ai biết.

Thế nên chỉ biết khó xử và giật mình khi nghe thấy nó mà thôi.

Hà Gia Bảo hơi lo ngại nhìn My My.

-Bài hát đó...

-Đến em mà cũng hiểu lầm sao? Cậu ta ko bao giờ như thế. Mà cho dù có như thế thật thì cũng chẳng phải là chuyện của chị em ta. OK?

-Có lẽ thế.

Cậu ta thì bắt đầu thấy ko tốt.

-Kể điên nào lại làm thế này hả?

16. Chương 16

Xin chào các bạn, tôi là (...) giáo viên chủ nhiệm của lớp 11B1, lớp có cậu học sinh đã trình ca khúc vừa rồi. Tất cả âm i lên bàn tán.

Còn cậu ta thì như điên lên.

Sao cái bà cô này lại rồi hơi rảnh chuyện như thế chứ?

Giáo viên trẻ đó luôn tự khoe trước mình là hoa khôi của trường, là đội trưởng đội cổ vũ và mới đây thôi lại còn tham gia cả chương trình phát thanh thường nhật của trường.

Hết chịu nổi mà. =_=_

Các bạn thấy thế nào chứ tôi thì thực chất thấy rất là ấn tượng và còn thấy rất tự hào vì có một người học sinh tài năng như thế. Đó là một học sinh rất có quyết tâm, tuy là cháu ngài chủ tịch nhưng luôn muốn có mọi thứ bằng chính sức của mình mà ko dựa vào thân thế bản thân mà có.

Ôi trời, cái gì đây???

Chắc các bạn thấy rất tò mò tại sao ngày hôm nay chúng tôi lại làm thế này.

-Đúng, rất – chi – là – tò – mò.

Cậu ta nghiện rằng nói từng từ một như muốn ăn tươi nuốt sống bà cô chủ nhiệm của mình.

Sự thật bà cô này làm trò gì thế ko biết? Ko có một chút khi phách nào của người giữ trọng trách chủ nhiệm một trong ba lớp học tốt nhất trường.

Nghĩ sao mà ngài chủ tịch lại đồng ý cho bà cô ấy chủ nhiệm B1 nhỉ?

Hôm nay là một ngày rất trọng đại, ngày giúp khoảng cách giữa các trường trở nên ngắn hơn và thắt chặt hơn mối quan hệ giữa mọi người với nhau.

Chúng tôi muốn để các bạn trường bên thấy được rằng trường Chuyên * của chúng tôi ko chỉ có quan trọng việc học tập, ko chỉ đơn giản là những con một sách cứng nhắc. Mà ngược lại, chúng tôi là những con một tràn đầy nghệ thuật và những tài năng.

Chính vì thế mọi người hãy quên đi khoảng cách về học vấn và trình độ giữa các trường, cùng nhau bình đẳng thi đấu như những đối thủ bình thường chung đẳng cấp và địa vị.

-Thế ra đây là luận điểm của bà cô già sao? Thế thì lời tôi vô làm gì hử? Làm dẫn chứng à? >”

Mặt mày cậu ta xám xịt.

Còn bà cô chủ nhiệm thì ở một chỗ trong “đài phát thanh” tự mãn với ý tưởng của mình.

“Làm thế này vừa để quảng bá cho trường vừa là để lấy lòng ông chủ tịch và cậu nhóc đáng ghét đó. Một công đôi 3 việc. Minh thiết là suy nghĩ chu toàn mà. Hé hé!”

Gì vậy trời? * _____ *

Có lẽ là nhờ miệng lưỡi của bà cô này như thế nên mới được chủ tịch cho làm chủ nhiệm B1 chẳng?

Nhưng cuối cùng phản ứng của thính giả ngoại bang thì lại thế này đây.

-Cái trường này thật là biết cách khoe mẽ.

-Cái bà cô chủ nhiệm B1 đó muốn làm phát thanh viên sao?

-Dù thế nào thì vẫn thấy từ đầu đến cuối đều là khoe khoang.

-Ko hổ danh là trường Chuyên kiêu căng ngạo mạn mà. Cái gì cũng nghĩ mình là số 1.

Tụi học sinh trong trường thì bắt đầu thấy ngượng ngùng bởi cái trò chẳng ra sao của giáo viên chủ nhiệm B1.

Thân là lớp trưởng B1 thì lại càng khó xử hơn.

Lát sau tụi “bạn cũ” của Hoàng Nam Nam lại chỗ cậu ta.

-Thật ko ngờ ở đây mà lại còn danh tiếng hơn cả trước.

-Ko chỉ là lớp trưởng...

-Lại còn có bồ nghe nói là hoa khôi nữa chứ.

-Thế mà tụi tao cứ tưởng con bé đó là đối thủ của mày, té ra lấy danh nghĩa đối đầu với nhau để có thể quen nhau đấy hả?

Cả bọn hết đứa này tung đứa kia lại hứng, lại là tung hứng toàn những thứ chẳng đâu với đâu.

Cậu ta cười khây khẩy nhìn bọn chúng.

-Chúng mày mới điên về à?

-Gi???

-Đã điều tra được những gì mà ăn nói như mấy kẻ điên trốn trại như thế?

“Đạo này khả năng ăn nói của thằng này ghê gớm thế nhỉ? Hạn chế đánh đấm nên miệng lưỡi phát triển hơn sao?”

-Tốt thôi, có ai là muốn công nhận mấy điều như thế chứ?

Cậu ta tỏ ý khinh thường và tính bỏ đi, đơn giản vì cậu ta cũng ko muốn gây chuyện bạo lực trong trường với mấy kẻ này nữa, Nam Nam của ngày xưa nay khác rồi. ^-^

Tụi kia liền kéo cậu ta lại nói nhỏ.

-Mày đừng quên đã làm gì với tao tối hôm đó. Tao sẽ ko tha ày và cả con bồ của mày đâu.

-Ko tha thì định làm gì? Nếu tụi bay mà đụng đến...

-Sao? Mới đó mà đã muốn bảo vệ bồ rồi à?

“Tụi điên này, còn chưa nghe hết câu.”

-Tao nói là tụi bay mà đụng đến...tao thì sẽ ko ổn với tao đâu.

-Gi??? O_o

Tất nhiên là phải ngạc nhiên. Chính tôi còn phải sửng sốt với câu nói đó. Có ai trên đời lại nói một câu như thế chứ? Thường thường sẽ là “nếu tụi bay mà đụng đến bồ tao thì sẽ ko ổn với tao đâu”. Thế mà...+_+

-Còn với kẻ mà tụi mày nghĩ là bồ của tao ấy mà...tụi mày muốn làm gì cậu ta ko phải là việc liên quan đến tao.

-Là mày nói đấy nhé, vậy thì đến lúc đó đừng có hối hận.

-Thù oán giữa tao và bọn mày, tao mới là người phải trả thù, nhưng nếu thấy ầm ứ chỉ vì một cú đấm lần trước mà đổ lỗi lên đầu con nhỏ kia cũng ko có gì cả.

Sao có thể nói kiểu vô trách nhiệm như thế chứ? À mà...cậu ta đâu cần có trách nhiệm gì với Hà Vân My đâu. Hiểu lầm cũng là do tụi này ngu ngốc thôi mà.

-Chỉ vì cú đấm kia thôi sao? Mày nghĩ tụi tao lại nhỏ mọn đến như thế à? Vì tất cả những nhục nhã mà suốt hơn một năm qua mày mang lại cho tụi tao, phải trả cho bằng hết. Vì thế nếu mày đã nói là ko quan tâm đến con bé kia thì để tụi tao trả nợ lên đầu con bé đó như mày đã nói vậy.

-Tuỳ tụi bay thôi.

“Mày nghĩ như thế tụi tao sẽ bị lừa sao, người như mày ko dễ gì mà có bồ nên chắc phải thật lòng với con nhỏ đó lắm. Tao sẽ ày thấy những đau khổ và nhục nhã hơn cả những gì chúng tao phải chịu đựng.”

Lũ ngọc này ko biết khai thác cái thông tin My My và Nam Nam là bồ của nhau từ đâu mà lại có những suy nghĩ và dự định ngớ ngẩn đến thế này? Thiệt tình...

Cậu ta hơi liếc nhìn My My rồi quay đi

Trận thi đấu bóng rổ giữa đội chủ nhà trường Chuyên * và đội khách trường ** sắp bắt đầu.

Trước đó cậu ta đã kịp đi xử lí...bà cô chủ nhiệm lắm trò nhiều chuyện.

-Sao cô lại giở trò ngớ ngẩn đó ra chứ?

-Cô khen ngợi em như thế còn gì? Bộ em ko thích được người ta khen sao?

Bà cô già nhìn cậu ta thăm dò.

-Tôi ko phải bà cô già! >”

Sao cũng được.

-Tất nhiên là ko phải ko thích chỉ là...

-Chỉ là...?

-Đến đoạn cuối lại vút em ở xó xỉnh nào chứ?

-Há? O_o???

-Nhưng mà nói chung vì cái trò đó của cô mà mọi chuyện rắc rối hết cả rồi.

Cậu ta thấy khó chịu khi bị tụi trường ** nghĩ cậu ta và My My là bồ.

-Em...đang ngượng à?

-Gì chứ?

-Ko phải là em có cảm tình với My My thật chứ?

-Vớ vẩn!

Rồi cậu ta bỏ đi.

Đội hình đã sẵn sàng.

Với cậu ta ko chỉ có đối thủ là đội đối đầu mà đối thủ còn chính là đồng đội của mình Hà Gia Bảo.

“Tôi sẽ để các người thấy sức mạnh của Hoàng Nam Nam này.”

Một điểm ở Hoàng Nam Nam mà ko thể thay đổi qua thời gian được là...luôn thích thể hiện. ==

Tiếng thông báo bắt đầu của trọng tài.

Sự sôi động bỗng chốc tăng lên bội phần.

Sự hò reo cổ vũ vang lên khùng khiếp như vỡ chợ.

Người ta thường nói một người phụ nữ tương đương với một cái chợ, hai người thì tương đương với cả một siêu thị ý chỉ tụi đàn bà con gái rất chi là lắm điều lắm lời. Vậy mà ở đây cổ động viên thì đa số đều là con gái mà, nghĩ thử coi sân vận động sẽ thành cái gì? Thôi thì tạm tóm tắt tình hình bằng một câu thế này “một người phụ nữ thì tương đương với market, cả đám phụ nữ thì tương đương với Supermarket.” Nghe có vẻ nguy hiểm đây, có tiền tố Super mà lại.

Giờ nên tập trung vô diễn biến của trận đấu thì đúng hơn ấy nhỉ?

Cứ mỗi lần Nam Nam có được bóng thì đều bị mấy kẻ trong tụi “bạn cũ” của cậu ta vây kín lấy ko tha khiến cậu ta có muốn bứt phá cũng ko được, thực lực của mấy kẻ đó cũng đâu phải là tầm thường gì, lại còn một đồng nũa chứ.

Thế là những khi như thế vì muốn tạo cơ hội cho đội thì đều phải chuyền bóng sang cho người khác, mà người khác đó thì lúc nào cũng là Hà Gia Bảo khiến cậu ta ko đành lòng một chút nào.

Lần này đang giữ bóng cũng bị tụi “bạn cũ” bám gót.

-Tụi mày muốn gì hả?

-Ko muốn để mày có được vinh quang thôi, phải để ày ko có cơ hội ghi lấy dù chỉ là một bàn cho đội. ^__^

-Vậy thì để coi.

Lần này cậu ta đột nhiên luồn lách rất khéo léo như con lươn luồn lượn trong bùn tách ra khỏi sự vây *** của tụi bám đuôi và rất nhanh chạy lại phía rổ.

Vẫn là ném bóng từ khoảng cách xa.

Trái bóng bay về phía miệng rổ và...

17. Chương 17

Mọi người nín thở trước cú đánh bóng quen thuộc của Hoàng Nam Nam.

Đến gần miệng rổ và...đập vô thành rổ rớt xuống đất.

Mọi người hô lên đầy tiếc nuối.

Riêng cậu ta thì tức nổ đom đóm mắt.

Trước nụ cười chế giễu của tụi đối đầu, cậu ta càng thấy khó chịu hơn.

Bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt của Hà Vân My đang nhìn mình.

- ^__^

Nụ cười luôn khiến cậu ta thấy ghét.

“Đồ con mèo điên khùng, dám cười như thế với tôi sao?”

Giờ giải lao hết hiệp 1. Tỷ số đang là 1 đều. Quả là ngang tài ngang sức.

Giáo viên thể dục phổ biến tình hình và chiến lược cho hiệp 2.

-Nam Nam à, thầy biết thực lực của em nhưng mà em nên phối hợp với mọi người trong hiệp 2 hơn. Có thể em và đội trưởng ** có vấn đề gì đó với nhau nên bọn họ mới tập trung ko ngừng cản trở em. Vì vậy em ko thể tự ghi bàn được với kiểu solo như thế.

-Ý thầy là gì?

Lúc nào cũng hỏi câu này hết. -_____ -

-Em hãy chuyền bóng cho những người khác, đừng cố làm gì.

-Là một tuyển thủ mà em lại chỉ có thể chuyền bóng cho người khác mà ko thể tự mình ghi bàn sao? Thầy muốn em làm thế đó hả?

-Đó là cách tốt nhất, với tình hình như hiện nay sẽ ko thể làm gì để thắng nếu ko như thế đâu.

-Em ko muốn như thế.

Cậu ta bỏ ra chỗ khác. Một người với tính cách như cậu ta sẽ ko bao giờ chịu để mình bị người khác che khuất trong những lĩnh vực cậu ta am hiểu.

Bỗng nhiên chạm mặt My My.

-Lại nổi loạn rồi chứ gì?

-Sao lúc nào cậu cũng quan tâm đến tôi thế nhỉ? Hay là quan tâm đến bồ của mình đồng thời ké sang phía tôi một chút?

-Tôi chẳng việc gì phải quan tâm đến một kẻ như cậu cả. Chỉ là thấy thái độ và hành động của cậu ko thể nào mà ưa cho nổi

-Sao phải để ý đến thái độ và hành động của tôi làm gì chứ?

-Tôi có mắt...

-Ko nhìn người khác được à?

My My bật cười.

-Ý cậu là tôi lúc nào cũng chỉ nhìn cậu, để ý đến cậu, quan tâm đến cậu hả?

-Ko phải thế thì đừng làm cho nó giống như thế.

Cậu ta tính bỏ đi, nhưng rồi lại đột nhiên quay lại.

-Mà khi này cậu cười tôi với ý gì thế hả?

-Cậu đâu cần quan tâm.

Cô ấy nhún vai rồi quay đi.

-Nhưng đó là việc liên quan đến tôi.

-Cũng có liên quan đến tôi, mà những việc liên quan đến tôi thì cậu ko phải là ko có hứng thú đó sao?

-Đúng thế.

-Vậy thì mặc kệ việc khi này tôi cười có ý gì đi.

-OK.

Đạo này cậu ta rất khoái dùng tiếng Anh trong giao tiếp. ^-^

Hiệp 2 bắt đầu:

Tình thế vẫn bất lợi cho Nam Nam. Cậu ta ko thể nào mà thể hiện được khả năng của mình.

Thế là đành chuyển bóng cho người khác để mình chịu tủi nhục. (^o^).

Rồi bỗng nhiên cậu ta nghĩ ra một ý.

Có vẻ khả quan nên áp dụng.

Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy Hoàng Nam Nam ko tranh bóng nữa mà đứng đực ra sân.

Tụi “bạn cũ” vì thế cũng ko bám theo cậu ta nữa.

“Chắc nó chán nản rồi!”

Tình hình như thế khiến cho đội trưởng ** chơi tốt hơn hẳn, vì đa số những người có thực lực lại đều đi kèm cặp Nam Nam nên ko có cơ hội phát huy kĩ thuật, giờ cậu ta đổ dồn ra giữa sân như thế mấy người đó như rảnh tay hơn ra sức chiến đấu.

Còn cổ động viên thì xì xèo.

-Cậu ta bị sao thế nhỉ?

-Sao đang sung sức bỗng nhiên lại ko tiếp tục là sao?

-Ko lẽ tuyệt vọng bỏ cuộc rồi.

-Hoàng Nam Nam mà lại như thế ấy à?

Thời gian cứ trôi đi, cậu ta coi như ko tham gia trận đấu, còn những người khác thi nhau tranh giành quả bóng mà tỉ số vẫn ko sao được cải thiện.

Đúng là một trận đấu gay cấn.

Hà Gia Bảo đang giữ bóng và tiến về phía rổ của đối thủ.

Mọi người hò la ác liệt.

Khá nhiều người vây lấy Gia Bảo.

Thời gian của hiệp 2 sắp hết, tất cả chỉ trông mong vào khả năng xoay chuyển tình thế của Gia Bảo mà thôi.

Chính vì thế mà sự vây *** càng gia tăng hơn về phía sân của đội trường **.

Bỗng nhiên Hoàng Nam Nam chạy tới và như hiểu ý của cậu ta, Hà Gia Bảo đã nhanh chóng chuyển bóng về phía cậu ta.

Quá bất ngờ với sự xuất hiện đột ngột của Nam Nam nên những thành viên đội đối đầu ko kịp đề phòng gì mà để cho cậu ta tiến về phía rổ một cách nhanh chóng và...những tiếng hò hét thực sự nổ tung cả sân vận động khi trái bóng đã chui qua rổ rồi lọt xuống một cách chính xác dễ dàng.

Một lát sau đó trận đấu cũng kết thúc.

Sự phấn khích đến tột cùng.

Chiến thắng này càng chứng tỏ hơn tài năng của trường Chuyên * ko chỉ là số 1 về thành tích học tập mà còn là một đối thủ đáng gờm trong thể thao.

Và công lao lớn nhất tất nhiên thuộc về Hoàng Nam Nam. Oanh liệt đấy!

Tụi con gái càng lúc càng ngưỡng mộ cậu ta hơn.

Cứ dần dần có thiện cảm với người khác hẳn tốt hơn là có thiện cảm ngay từ đầu để rồi phai nhạt dần theo thời gian khi các thói xấu lộ ra. Cũng hay!

Điều đặc biệt đáng nói lần này là sự kết hợp giữa Hoàng Nam Nam và Hà Gia Bảo – hai kẻ vì Hà Vân My mà trở nên mâu thuẫn với nhau.

-Anh đã quá mạo hiểm khi làm như thế

-Làm gì?

-Ko phải anh tự nhiên ngừng tranh bóng vì muốn có cơ hội ra tay khi mấy người đó đã quên việc bám sát anh sao?

-Cũng thông minh đấy. Nhưng có gì mạo hiểm?

-Nếu trong khi đó bọn họ ra sức ghi bàn và anh ko còn cơ hội để thể hiện thì sao? Lúc đó anh chẳng khác nào kẻ bỏ cuộc từ đầu và chẳng ai còn biết ý định của anh nữa.

-Thế sao cậu biết?

-Vì tôi là một người thông minh.

Cậu ta hơi cười đều trước vẻ kiêu ngạo của Gia Bảo nhưng hiện tại cậu ta ko có ý xấu gì lắm. Vì ít ra là nhờ Gia Bảo cậu ta mới có cơ hội làm được điều mình muốn.

Lần đầu tiên kể từ khi biết đến Hà Gia Bảo, cậu ta cảm thấy ko khó chịu với những lời nói và hạnh động của cậu ấy.

Trái với sự vui vẻ phần chân của đội cậu ta lại là phản ứng tức tối khó chịu của đội trường ** và đặc biệt là ánh mắt đầy lửa của “những người bạn cũ” của cậu ta.

Chị đợi em ở chỗ chúng ta hay đợi nhau ấy, em có việc ở đội bóng nên sẽ về trễ hơn một chút. Nếu lâu quá mà ko thấy em thì chị cứ về trước.

Đó là một đoạn đường trải đầy lá và có hai hàng cây bên đường. Một nơi ko chỉ đẹp mà còn thơ mộng. Một địa điểm lí tưởng để đợi một ai đó. ^-^

Có nhiều lúc Gia Bảo đã phải đợi My My rất lâu nhưng cậu ấy lại ko bao giờ nói ra, tuy thế cô ấy vẫn biết được và cảm kích đứa em của mình rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Gia Bảo yêu cầu cô ấy đợi mình vì thế mà cô ấy ko thể nào từ chối hay bỏ về trước được.

-Lãng mạn quá nhỉ? Đợi người yêu ở một nơi như thế này. Thật ko ngờ cái tên đó lại có điểm phúc có được một hoa khôi như cậu bạn đây.

My My giật mình với giọng nói của ai đó vang lên sau lưng.

-Mấy người là ai?

Trong giọng nói cũng như vẻ mặt cũng vẫn ko có một chút bối rối lo sợ nào cả. Một con người quá mạnh mẽ đến kì lạ. Tại sao lại chỉ yêu đuổi trước những người chưa khi nào coi mình người thân?

-Ô, quên nhau nhanh vậy sao?

-Là...đội bóng rổ trường **?

-Xem ra cũng ko đến nỗi.

-Mấy cậu muốn gì?

-Có người nói nếu chúng tôi muốn trả thù người đó thì cứ đến tìm cậu tính sổ.

Đôi mắt cô ấy hơi căng ra.

-Là Hoàng Nam Nam phải ko?

-Wa, đúng là ko hổ danh hoa khôi số 1 trường Chuyên *. Thật ko hiểu cái tên đó có gì mà một người như cậu lại để ý chứ?

-Để ý? Cậu ta nói thế sao?

-Lại định lừa tụi này nữa hả?

Tên đầu trùm có vẻ đã hơi khó chịu nhưng rồi lại quay sang phía đồng bọn cười.

-Tụi này lạ quá hen? Tại sao yêu nhau mà lại cứ muốn giấu giếm người khác làm gì nhỉ? ^__^

-Ăn nói vớ vẩn.

My My nói giọng lạnh lùng rồi quay đi tỏ ra ko chú ý đến mấy người đó nữa.

Mà mấy tên này đúng là rất hèn, nói mặc cho đến tính sổ với My My thì lại mặt dày làm như thế thật.

Chán với mấy kẻ mang tiếng là đáng mày râu này. __=

-Kiêu thế này mà lại thích hấn ta, lại càng khó tin hơn. Liệu có phải là hấn ta nói thật ko nhỉ?

Tên đầu trùm tỏ ý nghi ngờ.

-Tất nhiên là bọn chúng phải giả bộ như thế rồi, để bảo vệ nhau mà.

Một tên lên tiếng. Nghe có lí!

-À mà...mấy người là bạn cũ của Hoàng Nam Nam sao?

-Bạn ư?

-...

-Là con chó dưới chân hấn thì đúng hơn.

-Thấy cũng giống.

-Cái gì??? >”

Với ai cũng gây sự được. Cô nàng này thiệt ko biết trời cao đất dày là gì mà.

-Là tay chân trước kia của cậu ta mà lại ko hiểu tính cậu ta ư?

-Hiểu cái gì?

-Cậu ta nói rằng tiêu chuẩn bạn gái của cậu ta phải hơn hẳn tôi. Như thế mà nói cậu ta thích tôi, ko thấy rất ngu sao?

“Con nhỏ ăn nói còn khó nghe gấp vạn lần cái tên khốn đó. Tụi trường Chuyên ăn nói nguy hiểm thật mà.”

-Đừng cố nguy biện nữa đi, ko phải là thích cậu thì chẳng bao giờ tên đó để ý hay quan tâm đến một đứa con gái nào trên đời đâu.

Cô ấy vô cùng ngạc nhiên với điều đó.

-Trừ khi...

-...?

-Trừ khi cậu thách thức và chạm đến lòng tự trọng của tên đó.

Điều này thì ko đúng lắm, vì cậu ta luôn là người gây chiến với cô ấy trước.

Khiến người khác khó nghĩ quá.

-Thôi, ko nói nhiều, dấu sao cậu là bồ của tên đó cũng là kẻ thù của chúng tôi, dù cậu có là con gái xinh đẹp đến mức nào thì cũng xin lỗi phải làm tổn thương đến cậu rồi

-Có thù oán gì với Hoàng Nam Nam mà lôi tôi vô hả?

Cô ấy trừng mắt lên bực tức, hiếm thấy cảnh này lắm.

-Đi mà hỏi bồ cậu ấy, chính hắn đã kêu làm gì cậu tùy ý nếu muốn trả thù. Cũng do bồ của cậu quá vô tình mà thôi.

-Mấy người muốn làm gì?

Biểu hiện đã có chút thay đổi.

-Đưa cậu ta đi!

Tên đầu trùm ra lệnh.

...

-Tên Nam Nam đó thật là vô tình, chắc phải khó khăn như thế nào mới kiếm được bồ là gái trường Chuyên thông minh xinh đẹp thế mà lại bỏ mặc để cho tụi (...) thanh toán nợ nần riêng tư của mình.

-Chắc giờ đã rạch mặt con nhỏ đó ra rồi, kể ra cũng ác quá!

Cậu ta nghe thấy những lời khá là khùng khiếp hình như là liên quan đến mình và người được nhắc là bồ của cậu ta chắc là Hà Văn My.

Lập tức cậu ta túm cổ áo hai tên trường ** tra hỏi.

-Tụi mày vừa nói gì? Tụi nó dám làm thế thiệt hả?

Cả hai ngắc ngứ nói ko nổi vì bị túm cổ áo chặt như túm cổ gà chuẩn bị cắt tiết.

-Nói mau, tụi nó đầu rồi???

-Đi...đi theo...bồ của cậu rồi...

“Dù cậu ko phải là bồ của tôi nhưng tôi cũng ko muốn vì chuyện này mà phải mắc nợ cậu. Tất cả là do bài hát và cái đầu óc ngu muội của tụi chúng mày.”

Và cậu ta ngay lập tức chạy đi.

Nhóm của cậu ta ngày xưa chẳng khi nào gây chuyện hay thanh toán gì với tụi con gái, đa phần là sử dụng nắm đấm với tụi con trai và nếu có dây dưa gì với tụi con gái thì ko đánh mà rạch mặt. Và tất nhiên chưa

dùng cách đó bao giờ cả. Vì thế cậu ta rất băn khoăn liệu bọn đó có dám làm thế với My My. Khi bị kích động quá bọn chúng có thể làm những điều chưa bao giờ làm. Thật là nguy hiểm khi cậu ta lại từng có một thời như thế.

Một người kiêu ngạo như Hà Vân My mà lại bị rạch mặt chỉ vì Hoàng Nam Nam, cô ấy nhất định ko bao giờ tha cho cậu ta. Bị đụng đến người đã phản kháng quyết liệt như thế nào nếu bị thế chắc phát điên lên mà bóp cổ chết tươi cậu ta mất thôi.

Ôi, ghê quá!!!

18. Chương 18

Trong khi đó My My đang phản kháng trước thái độ và hành động của mấy tên mà cô ấy cho rằng lưu manh ngu dốt.

-Mấy cậu ko hiểu tôi nói gì sao? Tôi ko phải là bồ của Hoàng Nam Nam, tôi và cậu ta chẳng khác gì kẻ thù của nhau đâu.

-Tụi tôi ko phải mấy thằng ngu mà tin lời cậu, tên Nam Nam đó chẳng rảnh hơi đâu mà đi sáng tác một bài hát dành tặng kẻ thù của mình cả.

-Cậu ta ko bao giờ đủ khả năng viết được bài hát đó, và dù có thì cũng ko phải viết cho tôi. >_

Giờ thì cô ấy đã nổi giận thực sự.

-Mấy người có muốn tôi hét lên để mọi người gọi cảnh sát đến ko hả?

-Muốn hét sao?

Tên đầu trùn ra hiệu cho bọn đàn em bịt miệng Hà Vân My lại và lôi cổ đi.

-Tao đã nói con nhỏ đó ko phải là bạn gái tao. Tụi mày điếc hay đầu óc có vấn đề ko hiểu những gì mình đã nghe?

Cuối cùng thì cậu ta cũng xuất hiện đúng lúc trước khi cô ấy bị lôi đi và bị rạch mặt. May thiệt là may. ^-^

-Đến cứu con nhỏ này sao? Vậy mà còn nguy hiểm ko phải bồ được nữa. Hoàng Nam Nam lại xả thân vì một kẻ ko có gì với mình sao? Chứ ko lẽ...

Hắn ta hơi ngập ngừng ánh mắt đầy thăm dò.

-Mày...đơn phương?

-Ngu ngốc, nói mà ko nghĩ là mình đang nói gì sao? Tao là Hoàng Nam Nam, ko bao giờ có cảm tình với bất kì một đứa con gái nào cả. Tao chỉ ko muốn mắc nợ người này, phiền phức. Cũng muốn đến để trả lại cho tụi mày những gì tao phải chịu lúc trước.

Ngay lúc đó, Vân My cắn vô tay của tên đang bịt miệng mình, hục cho hắn ta một quả vô bụng như với Nam Nam lần trước rồi chạy về phía cậu ta rất nhanh.

-Có khúc mắc gì với nhau thì tự mình mà giải quyết, tôi ko liên quan, đừng lôi tôi vô, lũ lưu manh ngu dốt.

Đến giờ này mà vẫn còn như thế được nữa. = =”

-Rời khỏi đây mau đi!

Cậu ta ra lệnh.

-Khỏi nói, ko rời khỏi còn định ở lại bảo vệ cậu chắc.

-Biến đi dùm tôi!!! >”

Giờ thì gắt lên bực tức. Lúc nào cũng chọc điên cậu ta được.

Nhân lúc cậu ta đang câu với cô ấy, tên đầu trùm liền đâm ngay vô mặt cậu ta một quả. Bất ngờ nên làm cậu ta chới với khụy xuống đất.

Cũng ko đến nỗi tệ nên cô ấy vội đỡ cậu ta dậy.

-Ko sao chứ?

Cậu ta mở to mắt nhìn cô ấy với ý “sao ko biến đi mà còn ở đó giả trò mèo khóc chuột chọc điên tôi?” và cũng vì bị đánh nên mới có ý quyết liệt đó.

Cô ấy nhìn đáp lại vẻ mặt cũng ko đơn giản chút nào “thấy chết nên cứu vậy thôi, coi như đáp lễ lần trước, ko chết rồi tôi đi liền khỏi cần đuổi.”

Hai cái người này...+_+

-Càng nói lại càng ko tin nổi, kẻ thù mà quan tâm đến nhau thế hả?

Bực mình với câu nói ngu xuẩn của tên đầu trùm, cậu ta đẩy My My ra và đứng dậy một cách tử tế.

Ko nói gì mà chỉ nhìn tụi kia.

Rồi tự nhiên ko ai nói gì nữa mà quay sang đấu nhãn lực với nhau.

Cậu ta đưa ngón tay cái lên và lau vết máu trên khoé miệng. Cậu ta nhớ lại lúc một mình bị tụi đầu gấu trường khác tấn ột trận te tua, những vết máu cũng âm ỉ như thể khắp người và trên mặt.

Một nụ cười nửa miệng trông đầy sắc thái khinh bỉ mà cũng ko mất đi nỗi căm phẫn đang ngập tràn trong tim.

Khi cười như thế này thật lạ là trông cậu ta lại đẹp hơn hẳn mọi khi.

Rồi như thể trong giây phút ko ai còn ý thức, cậu ta đâm ngay cho tên vừa đánh mình một quả còn đau điếng hơn cả thế. Ngay sau đó thì cuộc chiến bắt đầu, cả bọn túm lấy cậu ta và đánh.

Vừa chống và trả rất dễ mất sức và yếu dần nhưng cũng là cự thủ lĩnh nên cậu ta ko phải là một tay dễ chơi.

Trong hoàn cảnh này, cô ấy ko bình thản như ko phải chuyện của mình như mọi ngày nữa mà tỏ ra khá lo lắng.

Đúng lúc đó, Hà Gia Bảo xuất hiện và nắm lấy tay cô ấy.

-Chúng ta đi thôi!

Mọi thứ như lặng đi trong phút chốc giữa sự lựa chọn khi này của cô ấy. Ở lại tìm cách giúp Hoàng Nam Nam như lúc cậu ta giúp cô ấy trong phần thi thể thao, hoặc cùng Hà Gia Bảo chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm này như một kẻ hèn nhát và vô tình.

Hệ quả của sự hoang mang ko biết lựa chọn là đứng yên và nhìn Hoàng Nam Nam đang chiến đấu.

Thấy sự xuất hiện của kẻ lạ nên một vài tên hơi phân tâm.

-Là thằng nhóc trong đội bóng.

Và nhân lúc đó Nam Nam ở thế chủ động hơn.

Vừa đánh mấy tên kia vừa quát.

-Còn ko mau đi đi hả?

Và thế là Gia Bảo nắm chặt lấy tay cô ấy và kéo đi.

Đã đến thế rồi nên cô ấy cũng ko muốn phản kháng lại.

“Dẫu sao cũng ko phải việc của mình”

Chạy được một một đoạn thấy đã ổn, Gia Bảo liền dừng lại và buông tay cô ấy ra.

-Bọn chúng có làm gì chị ko?

-Ko.

Cũng ko hỏi thêm gì.

-Em nghe thấy mấy đứa trường ** nói chị gặp nguy hiểm, lại thấy Hoàng Nam Nam chạy học tốc ra khỏi trường nên em mới đuổi theo phòng trường hợp bất trắc. Chị ko sao là may rồi.

-Ừ, ko sao.

Biểu hiện của My My ko được tốt lắm.

-Chắc chị còn hoảng sợ...

-Sao chị lại thế?

-Nhìn vẻ mặt chị ko được tốt.

-Chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy bạo lực như thế thôi, ko có gì cả. Chúng ta về thôi.

Cả hai bình thần bước tiếp về nhà.

-Tất cả là do Hoàng Nam Nam, nếu ko phải anh ta gây thù chuốc oán với tụi đó, lại còn cả bài hát của anh ta thì chị cũng ko đứng đầu bị liên lụy. Anh ta đúng là một kẻ đáng ghét.

-Thôi kệ đi!

-Mà...bỏ lại một mình anh ta với một lũ như thế có sao ko nhỉ?

Gia Bảo hỏi giọng nhỏ nhẹ vẻ hơi áy náy.

-Cậu ta vốn là những kẻ như thế chắc chẳng sao đâu, mà có bị sao cũng là vì cậu ta thích gây chuyện.

“Thật may vì chị vẫn còn vô tình như trước kia.”

...

Trong khi đó thì...

Cậu ta cuối cùng cũng kiệt sức sau khi đã cho tụi kia mỗi đứa một vài cú đau.

Nhưng tất nhiên bọn chúng có yếu đi thì sức hợp lại vẫn hơn cậu ta.

Và giờ cậu ta bị đánh nhiều hơn, những vết thương cũng nhiều hơn và đau hơn.

Hơn cả đó lại là vết thương của những người cậu ta đã từng coi là bạn.

-Bọn tao lúc nào cũng phải cung phụng theo mày, ko bao giờ dám nói một lời nào cả, kể đầu tiên bị mày đổ sự bức tức và giận dữ lên đầu luôn là tụi tao. Mày cấm tụi tao ko được để ý đến bất kì đứa con gái nào. Những đứa con gái tụi tao quen biết mày ko dọa nạt thì lại rạch mặt tụi nó...

-Tao chẳng...rạch mặt đứa...con gái nào cả...

Giọng của cậu ta đã trở nên yếu ớt.

-Lúc nào rồi mà còn nói dối tụi tao hả?

-Tao đã nói là ko!

Cậu ta hơi gất lên và lập tức bị tên kia đâm ột quả vô mặt.

-Tụi tao cũng muốn rạch mặt người yêu của mày để mày biết cái cảm giác khi đó như thế nào. Mày đúng là một con ác quỷ, những việc như thế mà cũng dám làm thì tụi tao cũng chẳng có lí do gì mà ko làm được.

-Việc của tụi mày tao ko biết, đừng có động đến đứa con gái đó...

-Sao? Giờ lại muốn bảo vệ cậu ta rồi à? Dù đó là kẻ thù hay người yêu của mày cũng chẳng sao cả. Kẻ mà cậu ta có thể xử lí cuối cùng vẫn là mày.

-Một lũ hèn nhát, có gì thì giải quyết với tao, mọi người khác vô chi hả?

-Là mày đã gây sự như thế trước.

Trước khi bỏ đi còn tấn cho cậu ta một trận nữa.

Một mối, tuyệt vọng, chán nản.

Nằm lê lết trên đường. Một người như cậu ta vốn ghét mấy cảnh thế này.

Trên người đầy những vết thương đang rỉ máu.

Lỗi do ai? Vì sao?

Vì cậu ta đã ko biết cách thể hiện tình cảm của mình, khiến người ta dễ dàng hiểu lầm. Do cậu ta đã ko biết cố gắng học hành để có những người ko như thế. Do cậu ta luôn thích gây chuyện và các trò bạo lực.

Nếu giờ Hà Vân Mỹ – kẻ mà cậu ta luôn sợ phải mắc nợ vì cậu ta mà bị gì đó thì cậu ta chắc phát điên lên còn hơn cả cô ấy.

Trời chiều đã về, mọi người tan sở nhiều hơn nhưng chẳng ai chú ý đến ai và chẳng ai muốn xen vô chuyện người khác.

Ko muốn làm gì cả, chỉ muốn nằm đấy chờ ai đó đến giúp.

Giấc ngủ đang chấp chờn...

Thời thơ ấu của Hoàng Nam Nam...

Một cậu bé da trắng như mây, gương mặt đáng yêu và đầy vẻ ngây dại.

Chạy về nhà với vết thương đang chảy máu trên cổ và khóc ko ngừng.

-Nam Nam, con sao thế?

Một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp chạy lại phía cậu bé đầy lo lắng.

Nhìn thấy vết thương trên cổ của con, người phụ nữ càng bối rối hơn.

-Ai đánh con sao?

-Bạn Thuỳ ở lớp bắt nạt Nam Nam... T_____T

Đó là một cậu bé yếu đuối.

-Bạn ấy bắt nạt Nam Nam của mẹ à? Con gái mà dữ thế sao?

-Mấy bạn nữ lúc nào...cũng bắt nạt Nam Nam hết, vì Nam Nam biết hát. Mấy bạn ấy nói...Nam Nam giống con gái. Nam Nam có phải con gái ko mẹ?

Đôi mắt tròn mở to nhìn người mẹ hiền những tiếng nấc vẫn vang lên.

-Mấy bạn ấy đánh Nam Nam vì Nam Nam của mẹ là một người tài giỏi, mấy bạn ấy chỉ là ghen tỵ với Nam Nam thôi.

Người mẹ vẫn nhẹ nhàng giảng giải, nụ cười làm ọi thứ trở nên tốt đẹp hơn.

Rồi người mẹ dẫn con trai mình vô nhà và lấy thuốc băng vết thương trên cổ cho cậu ta.

Trước những cử chỉ dịu dàng mà yêu thương của người mẹ, cậu ta hơi cười.

-Ngoài mẹ ra chẳng có bạn nữ nào tốt cả, Nam Nam sẽ chỉ lấy những người dịu dàng và tốt với Nam Nam như mẹ thôi.

-Ừ, nhưng Nam Nam phải mạnh mẽ lên để những bạn nữ ko bắt nạt Nam Nam nữa, và còn để mai này bảo vệ bạn nữ mà Nam Nam lấy.

Giờ thì cậu bé cười tươi.

...

Lại có tiếng khóc vang lên.

-Ôi, Nam Nam của ba, con lại sao thế?

Cậu bé lại khóc nức lên. Để ý thấy vết sẹo khá dài trên cổ của cậu ta.

-Tụi bạn...trêu vết sẹo trên cổ Nam Nam do...tụi con gái gây ra, Nam Nam bị tụi nó chọc ghẹo hoài...-T_____T

-Vết sẹo này xấu thiệt mà.

- TT_____TT

Cậu bé càng khóc lớn hơn.

-Anh còn trêu con vậy hả?

Người mẹ trẻ đi đến và hơi nhăn mặt nhìn chồng. Người chồng thì nheo mắt cười.

- ^ _ ^

Cậu bé vẫn ko ngừng khóc.

-Thôi được rồi, ba xin lỗi, để ba cho Nam Nam cái này.

Cậu bé bỗng nhiên thôi khóc, ánh mắt tỏ rõ sự tò mò.

Người ba vô nhà một lúc rồi lại ra sân trên tay cầm một chiếc khăn trông khá đẹp (tất nhiên là hồi đó chưa có khăn hip hop).

-Cái này đeo lên cổ sẽ che đi vết sẹo của Nam Nam, lại còn khiến Nam Nam đẹp trai y chang ba vậy. Hé hé!

Một người ba tinh nghịch quá chừng là nghịch.

-Cái anh này...

Người mẹ hơi đánh vô đầu chồng.

Còn cậu bé thì ngơ ngác nhìn chiếc khăn quàng trên cổ mình, vẻ mặt nhanh chóng trở nên thích thú vô cùng.

...

-Đẹp quá à!

Cậu bé nhìn chăm chăm vô chiếc khăn xanh trên tay mình.

-Đẹp lắm phải ha?

Về mặt tinh nghịch quen thuộc của người ba.

Rồi người ba quay sang nhìn vợ với vẻ đắc ý.

-Nam Nam thấy dòng chữ này chứ?

Cậu bé gật đầu cười hớn hở.

-Là tên Nam Nam đấy, do chính ba thêu cho Nam Nam của ba. Đẹp hông?

-Đẹp. ^-^

-Thế mà mẹ Nam Nam nói ba ko thể làm được gì cho Nam Nam hết.

-Biết rồi, là em sai, có thể mà khoe khoang gớm.

Người mẹ bĩu môi.

-Giờ thì Nam Nam có một chiếc khăn rất chi là đẹp che đi vết sẹo xấu hoắc của mình mà ko sợ bị tụi bạn chòng ghẹo nữa. Thích ko Nam Nam?

-Thích ạ.

Người ba cười rạng rỡ và lấy chiếc khăn từ tay cậu bé.

-Đưa cho tôi!

Bỗng nhiên gương mặt ba biến thành... gương mặt của...Hà Vân My. +__+

Còn cậu ta thì biến thành Hoàng Nam Nam 17 tuổi cố giữ lấy chiếc khăn trong tay mình.

-Làm gì thế hả?

-Buông tay ra!

My My vẫn giữ chặt chiếc khăn và nhìn cậu ta như mắt của một sát thủ.

...

Giật mình tỉnh giấc thì thấy ngay gương mặt của cơn ác mộng.

My My đang cố tháo chiếc khăn trên cổ của cậu ta.

Cậu ta mở to mắt nhìn.

19. Chương 19

Cả hai đang ở trong một tư thế ko được tốt đẹp lắm trong mắt người khác.

-Cậu đang làm gì thế hả?

Ngược với thái độ bàng hoàng của cậu ta thì cô ấy lại có thái độ...bàng quan. - ____ -

-Ko thấy sao? Đang lấy chiếc khăn của cậu đấy.

Cậu ta lập tức đẩy cô ấy ra.

-Cậu mới điên à? Lấy nó làm gì?

-Đem đi bán đấu giá.

-Gi???

-Cậu nghĩ tôi sẽ làm thế à? Nghĩ lại coi cái khăn của cậu có gì đáng giá mà tôi phải lấy?

-Thế khi ko lấy làm gì?

Cô ấy ko nói gì mà quay lên phía người ngồi đằng trước.

Giờ mới để ý cả hai đang ngồi trong một chiếc xe, có lẽ là taxi.

-Chú có nước ko cho con xin một chút.

Tài xế lấy trong ngăn kéo một chai nước và đưa cho cô ấy.

-Cảm ơn chú.

Rồi cô ấy lại quay sang phía Nam Nam đang ko hiểu đầu cua tai nheo là gì.

-Ko muốn tôi tháo nó thì tự mình tháo đưa đây đi.

-Tháo gì?

-Cái khăn của cậu ấy? Cậu bị thiếu năng sao ko hiểu?

-Cậu định làm gì với nó?

-Mau lên.

-Ko.

-Nhanh lên!!!

-Ko đẩy làm gì nhau nào.

Mà cậu ta ko hiểu tại sao mình lại ở đây với Hà Vân My.

Đang tính tháo mắc thì cô ấy dúm vô người cậu ta chai nước.

-Dùng nó mà làm sạch vết thương đi.

Hình như cậu ta đã hiểu ra vấn đề.

-Cậu định nói tôi lấy chiếc khăn của mình và cái chai nước này làm sạch vết thương?

-...

-Vớ vẩn!

Cậu ta vứt chai nước một góc và quay đi.

“Tự nhiên lại nhảy vô giấc mơ của người ta, đúng là con mèo đáng ghét, ngay cả ngủ cũng ko yên được với cậu.”

-Vết thương mà nhiễm trùng viêm da thì đừng có kêu.

-Kệ tôi, đây là việc của tôi. Đạo này cậu rảnh quá ha, thích lo chuyện bao đồng.

-Tùy cậu thôi, chỉ là tôi đi qua thấy cậu nằm chết dầm giữa đường, là người quen nên giúp đỡ, tôi lại quên mất là kẻ như cậu có sự biết ơn như thế nào.

Rồi cả hai ko nói gì nữa.

Cậu ta chợt suy nghĩ linh tinh.

-Viêm da...có sao ko?

-Chẳng khác gì bị tạt acid.

-What???

Cậu ta nhảy dựng lên.

-Kính vậy ấy hả?

Thái độ của cậu ta kinh hoàng lắm.

Hình như cổ hơi quá rồi. ^-^

-Sao? Thấy rồi à?

-Sợ...sợ gì chứ?

My My bỗng nhiên ghé sát lại mặt của cậu ta và nhìn chăm chăm.

-Gì thế?

-Ko cần viêm da, chỉ cần chăm sóc ko hẳn hoi cũng đi đời cái gương mặt bóng bẩy của cậu rồi.

“Ý đang khen tôi đẹp trai đó hả?”

“Nhìn cái mặt chẳng khác nào thằng nhóc lên 5.”

+__+

-Giờ thì có để yên ko hả?

Ko nói gì.

-Hả?

Cô ấy gắt lên.

Cố tình ko hiểu im lặng nghĩa là gì.

-Làm gì tùy cậu. >__

Cậu ta vòng tay lên và tháo chiếc khăn trên cổ của mình. Nhưng rồi lại chững lại giữa chừng.

-Sao lại là chiếc khăn của tôi?

-Ko thì cởi áo ra.

-Gi???

-...

-Con gái nói ra câu đó mà ko thấy xấu hổ à?

-Ko cởi khăn thì cởi áo, chọn đi. Hoặc ko thì trên người cậu có cái gì có thể thay thế thì lấy.

Chẳng có gì cả. Xúi quẩy thật!

Thế là cậu ta đành cay đắng tháo khăn của mình ra. Để bảo vệ gương mặt thiên thần thì phải hi sinh chiếc khăn ấm áp.

My My giằng lấy chiếc khăn trên tay cậu ta y như trong giấc mơ nhưng lần này cậu ta đã buông tay mà ko dám nín kéo thêm gì.

Tuy nhiên vẫn cố gắt.

-Là con gái mà cậu ko có khăn tay hay cái gì tương tự sao?

-Có thì sao?

-...???

-Tại sao tôi lại phải dùng chúng để lau cái bản mặt xấu xí của cậu?

-Cậu...

Úc ko chịu nổi.

My My lấy chiếc khăn và thấm một chút nước. Cử chỉ hết sức nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn.

Còn cậu ta thì cay đắng nhìn chiếc khăn yêu quý của mình.

“Ko ngờ lại có ngày chính mình hành hạ chúng. Trời ơi! T_____T”

Ko còn gì để tùm nũa nên cô ấy chuyển sang túm cổ áo cậu ta. #_____#

-Làm gì thế?

-Cúi xuống!

-Chi?

-Ko thì tự mình làm đi.

Cô ấy giờ chiếc khăn ra.

-Tự thì...

Đang nói thì chợt nhận ra vấn đề, biết vết thương trên mặt chỗ nào mà làm sạch, ko lẽ lại biến chiếc khăn quàng cổ thành cái khăn rửa mặt luôn, mà nước ngâm trong khăn cũng chẳng đủ để rửa mặt (tránh làm ướt xe nên My My chỉ thấm một chút nước vô khăn mà thôi).

Lại một lần nữa cứng họng và đành cắn răng làm theo lời My My.

Khi chăm sóc người khác dù là người khó ưa hay tính cách khó chịu như thế nào thì cũng chợt trở thành người dịu dàng lạ thường.

Tuy nhiên có nhẹ nhàng đến mấy thì cậu ta cũng la lối ko ngừng.

-Nhẹ nhàng chút đi!

Thấy thế cô ấy càng mạnh tay hơn khiến cậu ta càng tru ầm lên.

-Con nhỏ này!!! >”

-Còn nhiều lời nữa thì đừng trông mong sự nhẹ nhàng từ tôi mà ngược lại cậu có thể ko bao giờ nhìn thấy vẻ mặt đẹp đẽ của mình trước kia đâu.

Cô ấy nói nhỏ mà giọng như đang nghiến răng nói từng lời, vẻ mặt thì dữ tợn trông thấy sợ.

Cậu ta nuốt nước bọt cho qua.

-Lúc nói tôi xấu xí khi lại nói đẹp là sao hả?

-Tò mò trog mắt tôi cậu như thế nào à?

-Tò mò? Ai thèm.

-Vậy thì đừng có hỏi linh tinh.

“Làm cao, tưởng hỏi một câu thì có nghĩa là tôi tò mò sao?”

Lau sạch những vết thương trên má và trán, My My chuyển xuống lau ở cằm, bỗng nhiên nhìn thấy trên cổ của cậu ta có một cái gì đó như thể là...

-Một vết sẹo?

-Sao?

Cậu ta giật mình đẩy cô ấy rất nhanh để tránh cổ nhìn kĩ hơn về vết sẹo.

-Vì nó mà phải đeo khăn sao?

Vậy mà lúc trước ở sân vận động ko để ý. Thì đúng rồi, ai lại bất lịch sự nhìn coi trên cổ người ta có cái gì chứ.

Cậu ta ko bao giờ đeo dây chuyền hay cái gì cả ngoài chiếc khăn để tránh khi ko có khăn người ta sẽ để ý và nhìn thấy vết sẹo. Có lẽ cô ấy là người đầu tiên ngoài lũ bạn lớp mẫu giáo ngày xưa và gia đình nhìn thấy vết sẹo trên cổ cậu ta.

Nhắc đến vết sẹo, vẻ mặt cậu ta trở nên thật đáng sợ.

-Vết sẹo xấu xí!

Xấu xí vì nó được gây ra bởi một lũ con gái.

Đó chính là lí do cậu ta ko bao giờ quan tâm đến lũ con gái.

-Ko.

Một câu nói ngắn gọn đến nỗi cậu ta ko hiểu ko cái gì.

-Trông nó rất đẹp.

-Gì?

Cậu ta hơi ngạc nhiên.

-Dù là vì điều gì thì nó cũng là dấu ấn của một kỉ niệm nào đó ko thể quên.

-Vớ vẩn, tôi chẳng còn nhớ cái kỉ niệm đó là gì.

Nói dối.

Nếu mà quên thì đã chẳng vì nó mà trở nên băng lạnh với những người con gái.

My My vẫn nhìn ko dứt vô vết sẹo trên cổ cậu ta.

Cậu ta bắt đầu khó chịu.

-Nhìn cái gì mà...

Bỗng nhiên xe quẹo sang trái khiến cậu ta ngã vào người My My. Vì quá bất ngờ nên đã ôm lấy cô ấy mà ko ý thức.

Lần đầu tiên trước mặt cậu ta, cô ấy có phản ứng sững sờ đến thế này.

Cú bất ngờ này khiến kinh động khá nhiều đến các vết thương trên người nên cậu ta ko thể nào mà cử động mạnh được.

Cô ấy nghiêng rằng bực bội.

-Sao cậu còn chưa tránh ra?

Cậu ta cũng nghiêng rằng đáp lại một cách khó khăn.

-Tôi đang đau khắp cả người đây, ko lẽ tôi thích ôm cậu?

Có cảm giác cô ấy đưa tay tính đẩy mình ra, cậu ta liền nói luôn.

-Làm ơn nhẹ nhàng một chút.

Nếu ko có câu này chắc cậu ta lại bị một cú gãy xương sống mất.

-Khi nào có vòng trái hay phải xin chú làm ơn nhắc trước cho tụi con khỏi bất ngờ.

My My lên tiếng đề nghị tài xế, còn bác ta chỉ hơi cười.

“Ông chú này cười cái gì vậy chứ?”

Cậu ta thấy khó chịu lắm liền quay sang My My.

-Từ mai đừng lại gần tôi nữa.

-Ý cậu là gì?

Câu này luôn là cậu ta hỏi người khác.

-Là tránh xa tôi ra chứ còn ý gì? >_>

-Ý cậu là tôi bám theo cậu sao?

-Ko phải thì cũng tránh xa tôi ra.

-Tôi cũng muốn lắm nhưng tôi và cậu học cùng lớp, cùng trường...

-Tôi nói là đừng coi tôi là kẻ thù nữa.

Cậu ta nổi cáu.

-Gi???

Câu này nghe thật có nhiều hàm ý.

Ko lẽ cậu ta...âyza, sao có thể.

-Ko coi là kẻ thù ko lẽ là...

-Tôi ko muốn dây dưa gì với cậu nữa, được chưa?

Đôi mắt cô ấy hơi thay đổi.

Được một lúc, cô ấy quay đi, ánh mắt lại trở về thường.

-Tốt thôi, vậy còn việc chủ tịch hội học sinh, cậu định bỏ cuộc chứ gì?

-Tất nhiên là ko, chuyện đó vẫn ko có gì thay đổi, chỉ là tôi và cậu sẽ ko qua lại với nhau nữa, ko cãi nhau hay gì nữa, dù có ko ưa nhau thì cứ cố mà nhịn.

-Ko ưa nhau thì nhịn, còn nếu ưa nhau thì phải làm sao?

-Gì?

Câu này quả là khó hiểu mặc dù nghe qua thì rất đơn giản.

-Nếu ưa nhau? Nghĩa là gì? Cậu thích tôi hả?

My My phá lên cười, chưa từng thấy như vậy bao giờ hết, thực sự quá sức tưởng tượng.

-Tôi chỉ là nói thể thôi. Tôi thích cậu? Khi nói câu đó cậu ko thấy có gì trong miệng à?

-Có gì?

-+_+

Anh chàng này thật dễ khiến người ta thấy shock.

-Ý cậu là tôi và cậu sẽ ko giao tiếp với nhau nữa, chỉ là cạnh tranh âm thầm.

-Nói kiểu gì thế? Cũng là dạng như thể thôi, đâu cần ăn nói mỹ lệ ý tôi lên làm gì.

-OK, tưởng tôi thích cãi lộn với cậu lắm sao?

-Vậy là từ giờ chúng ta coi như ko quen biết.

-OK.

Rồi My My quay về phía tài xế.

-Chú cho con xuống đây được rồi ạ, người này sẽ thanh toán.

-Hơ...ko quen biết, sao tôi phải thanh toán cho cậu, là tại sao tự nhiên lôi tôi lên taxi chứ?

Cậu ta giãy nảy lên.

-Tự nhiên sao? Chứ ko phải ai đó lắm bầm nói tôi đưa cậu về bằng taxi à?

-Ai đó? Tôi ấy hả?

-Là – tôi.

-Ko thể như thế.

Chắc khi đó mệt quá mà ko biết là có người đến giúp và mình đã nói như thế.

-Vậy chú cứ dừng đi, lát về nhà tôi trả luôn tiền của cậu ta.

Thế là xe dừng lại

Cô ấy tính bước xuống thì cậu ta liền giữ lấy tay lại.

-Gì?

-Cậu cũng nên cẩn thận một chút.

-Đây là việc của tôi.

-Tôi chỉ ko muốn mắc nợ người mình ko quen biết thôi.

Còn cố nhắc đến từ ko quen biết nữa, sợ cổ ko nhớ sao?

-Mắc nợ gì?

-Tụi khi này sẽ có thể lại đến gây chuyện với cậu...

-Cái gì? Cậu vẫn chưa thanh toán đủ với tụi nó hả? Bị đánh đến thế này mà...

-Nói cậu dễ phòng thì cứ làm theo đi, nói nhiều thế hả?

My My tỏ ý nhạo báng mấy lời cậu ta vừa thốt ra, nói cứ như cô ấy là người bám lấy cậu ta ko bằng.

-Mà thôi, lên xe đi, lát tài xế chở lại cậu về nhà.

-Vớ vẩn.

Cô ấy giựt tay mình ra nhưng lại bị cậu ta kéo vô trong xe.

-Chú đi tiếp đi.

Rồi lại quay sang cô ấy.

-Nói thế thì cứ làm thế, cậu thiệt gì sao? Cũng có phải bỏ tiền ra đâu.

-Cậu đang chỉ thị cho tôi đấy hả? Cậu là cái gì mà dám ra lệnh cho tôi.

-Ít nhất giờ tôi cũng là lớp trưởng, khi nào làm được chủ tịch hội học sinh thì cậu mới có quyền làm trái ý tôi.

-Nhưng đây ko phải lớp học! >_

-Hai người, đi tiếp hay là dừng lại?

Giọng người tài xế vang lên đầy ức chế, có vẻ đã nín nhịn tụi nhóc này lâu rồi, ko kiềm chế nổi nữa.

-Đi tiếp!

-Dừng lại!

- = = ”

Cả hai lại đấu nhãn lực rồi. = = ”

-Tôi là người trả tiền, vì thế chú cứ đi tiếp đi, nếu cậu trả được tiền xe thì làm gì cậu muốn.

-Đang ép tôi đấy hả?

-Đúng là ép buộc đấy, thì sao?

Hà Vân My đã thua.

Bị người khác ép buộc rất chi là khó chịu nên cô ấy ko nói gì nữa, quay ra nhìn phía ngoài cửa kiếng. Hận mình đã ngu ngốc quay lại đó coi tình hình cậu ta thế nào trong khi đã về nhà hẳn hoi, lại còn nói dối ba mẹ là đi mua chút đồ.

Sao hôm nay lại để ỉnh ở thế bị động như thế chứ?

Nhưng bỗng nhiên lại nhớ ra việc cậu ta đến giải cứu mình.

-Nếu khi đó cậu ko đến kịp...tụi đó sẽ làm gì tôi?

-Rạch mặt cậu.

-Sao?

Nói mà như dí dao vô cổ người ta, phát hoảng là phải.

-Đúng là lưu manh.

-Sao? Cậu mà cũng sợ à?

-Nếu cậu bị rạch mặt cảm thấy thế nào?

-Nhưng tôi nghĩ cậu thì khác chứ?

-Người thông minh hay ngu ngốc thì cũng đều là người cả mà.

- >”

Phong độ mọi khi đã trở lại.

-Tại sao tụi đó cứ nói tôi là bồ của cậu thế hả?

-Tụi nó ngu nên thế, đừng thắc mắc nhiều làm gì.

-Còn bài hát?

-Trùng hợp thôi, ko phải dành cho cậu đâu mà lo. Mà hôm nay cậu bị sao thế hả? Quan tâm đến mấy thứ đó làm gì?

-Vì chúng có liên quan đến tôi, nếu ko muốn tôi tò mò nhiều thứ như thế thì đừng bao giờ làm việc gì có liên quan đến tôi nữa.

-Biết rồi, sẽ ko bao giờ có việc gì của tôi dính líu đến cậu nữa đâu.

-Mà cậu có chắc chắn tôi và cậu ko dính líu đến nhau nữa thì những kẻ đó sẽ ko tìm đến gây chuyện với tôi ko.

-Ko chắc.

-Gì?

-Nhưng đó là cách tốt nhất, nếu ko làm bị làm sao đừng có kêu tôi.

-Vì ai mà tôi tự nhiên bị gây rối như thế mà cậu nói vậy được hả? Nếu ba mẹ tôi biết chuyện tôi có dính líu đến tụi con trai thì sẽ...

Nói đến đây cô ấy chột chột dạ, cổ chưa bao giờ có ý định nói về chuyện gia đình mình cho người khác nghe. Lỡ miệng nói rồi, xúi quẩy thiệt mà.

-Hoá ra cũng chỉ là một kẻ sợ ba mẹ.

-Vì tôi ghét cái thái độ kiêu căng ngạo mạn của cậu quá.

-Chính vì cái tính cách đó của cậu nên tôi mới bị liên lụy và bị mất những thứ vốn dĩ là của mình. Vì thế, dù lúc trước là cậu đến cứu tôi thì tôi cũng sẽ ko cảm ơn hành động đó của cậu đâu.

-Nghĩ tôi cần lời cảm ơn của cậu chắc.

-Ít nhất khi cảm ơn người khác tôi cũng ko bạo lực và hạ đẳng như một số ai đó.

-Tôi nói rồi, chỉ có những người có ơn với tôi mới được tôi cảm ơn theo kiểu đó thôi.

-Thế tụi kia cũng có ơn với cậu à?

-Đừng nhắc đến tụi đó nữa.

Ko khí lại trở nên căng thẳng. Cứ tự mình làm mọi thứ bất ổn.

Ko khí đó cũng ko kéo dài quá vì xe đã dừng lại trước một cánh cổng lớn.

-Đến rồi sao?

Tài xế quay ra sau và gật đầu.

-Để tôi gọi người ra thanh toán.

Cậu ta bước xuống xe một cách khó khăn, thấy thế nhưng My My cũng vẫn ngồi yên ko có ý muốn giúp.

Cậu ta bấm chuông.

-Cậu chủ...

Giọng cô giúp việc bối rối khi nhìn thấy gương mặt đầy thương tích của cậu ta qua máy bộ đàm.

-Mau ra ngoài này thanh toán tiền taxi cho tôi đi!

-Tôi ra liền.

Lát sau, cô giúp việc mở cổng ra và thanh toán tiền với tài xế.

-Trả luôn tiền sẽ đưa người đó về nhà nữa.

-Sao ạ?

-Ko nghe thấy sao mà hỏi lại? >__

Cậu ta gất lên.

Khó chịu với thái độ như thế nhưng My My lại ko có phản ứng chấn chỉnh gì, mặc kệ người mình ko quen biết đây mà.

Chiếc taxi quay lại nổ máy đi theo con đường dẫn về nhà My My.

Cô ấy vẫn ngồi yên như thế từ lúc cậu ta gất ko nhắc đến vấn đề của tụi bạn cũ của cậu ta.

Bỗng nhiên cô ấy hướng ánh mắt về chỗ ngồi khi nãy của cậu ta.

Chiếc khăn hip hop.

...

Vô trong nhà, cô giúp việc mới lên tiếng hỏi.

-Cậu chủ sao...

-Đừng hỏi nhiều!

Rồi cậu ta bỏ lên phòng.

Việc đầu tiên cậu ta làm là đi vô phòng tắm.

Nhìn vô trong gương và khuôn khiếp.

-Lũ khốn!

Những so với cái lần bị đánh hội đồng bởi tụi trường khác thì lần này có vẻ đỡ hơn, đặc biệt là trông ko đến nỗi quá nghiêm trọng. Có lẽ bởi đã được bàn tay của một người con gái chăm sóc.

Cậu ta xả nước âm âm như để cho ko khí bớt im ắng, ngọt thở hơn.

Tắm xong xuống nhà thì chạm mặt ông nội.

Nhìn thấy cậu ta trong tình trạng đó, ngài chủ tịch tỏ vẻ tức giận.

-Ko nhớ là ta đã nhắc cấm đánh lộn khi học trường của ta sao?

-Lần này ko phải lỗi của con.

-Ko phải lỗi của cậu? Nếu ko phải cậu luôn thích mấy trò bạo lực, thích tụ tập đánh nhau thì có bị đuổi học, có bị tụi nó trả thù ko hả? Lại muốn bị đuổi học ko một trường nào nhận thì mới chịu dừng lại hả?

-Con đã nói ko phải lỗi của con!

Ko lẽ làm cháu trai kích động khi mọi chuyện còn chưa sáng tỏ nên ngài chủ tịch cũng ko nói nữa mà chỉ đi vô phòng bếp.

Cậu ta thì cũng ko bao giờ muốn giải thích gì cả, với cậu ta chỉ có tin và ko tin, ai muốn làm gì thì tùy ý.

Bỏ bữa tối và lên phòng. Lại nghĩ đến những lời của tụi kia.

Bọn tao lúc nào cũng phải cung phụng theo mày, ko bao giờ dám nói một lời nào cả, kể đầu tiên bị mày đổ sự bức tức và giận dữ lên đầu luôn là tụi tao. Mày cấm tụi tao ko được để ý đến bất kì đứa con gái nào. Những đứa con gái tụi tao quen biết mày ko dọa nạt thì lại rạch mặt tụi nó...

Sự thực là cậu ta có ko ưa con gái thật nhưng cũng chẳng bao giờ cậu ta muốn gây chuyện với những đứa bạn gái của tụi kia hết. Nói là cấm tụi nó qua lại với tụi con gái nhưng làm sao cấm được, ko cấm được cậu ta cũng ko bao giờ làm trò rạch mặt vô xỉ đó. Vậy thì điều gì đã khiến tụi kia nghĩ chính cậu ta là người làm ra việc đó?

Ngày hôm nay cái mà cậu ta phải chịu là một sự bất chính đáng, vì thế cậu ta ko thể bỏ qua hay để yên.

20. Chương 20

Sự xuất hiện của cậu ta lại là một sự chấn động toàn trường học.

Chưa một học sinh nào của trường Chuyên * đến trường trong tình trạng trên mặt đầy vết bầm tím. Đó là biểu hiện của sự bạo lực mà ở trường Chuyên * thì ko bao giờ được phép chứa chấp sự bạo lực. (Thì thế mới nói là một sự chấn động).

Và nhanh chóng chuyện cậu ta đánh nhau với học sinh trường ** lan đi khắp mọi góc ngách trong trường. Hàng loạt những lời chỉ trích ko chỉ là của giáo viên mà còn của cả học sinh.

Trường Chuyên * như tôi đã nói là sự hội tụ của những thành viên xuất sắc nhất cả về mặt đầu óc lẫn đạo đức tư tưởng. Vì thế với “thành tích vượt trội” như thế cậu ta nhất định sẽ được lĩnh một phần kỉ luật.

Ko kể là ai, khi phạm lỗi liên quan đến bạo lực sẽ đều bị kỉ luật. Đó là quy tắc mà ko ai có thể phá vỡ hay bất hành.

Tụi con gái lại bắt đầu bàn tán. Nhưng lần này ko để nghe lấy một lời nào cả, cậu ta đã quát ầm lên.

-MUỐN NÓI GÌ THÌ VÔ WC MÀ NÓI!!!

Cả lũ sợ co rúm chạy ngay vô lớp.

“Tụi con gái phiền phức!”

Bước vô lớp đã bắt gặp ngay ánh mắt của Hà Vân My. Cậu ta ko để ý mà ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Kể từ khi chuyển đến, hôm nay là ngày đầu tiên thái độ của cậu ta bất cần như thế, chẳng còn quan tâm đến bất kì ai hay bất kì điều gì như thể đã lãnh đạm hoàn toàn với cả thế giới.

Thậm chí Hà Vân My và Hoàng Nam Nam còn ko đấu đá nhau.

Đúng là một sự lạ.

Nhưng chỉ với những người ko biết thì mới là sự lạ mà thôi. Còn với cả hai người đó, sự cạnh tranh hay có dính líu, liên quan đến nhau đều đã ko còn hứng thú hay chút sức lực nào cả.

Mọi thứ vẫn tiếp diễn bình thường và có lẽ còn hơn cả sự mong đợi vì cậu ta ko gây chuyện, giáo viên cũng ko muốn động đến đồng kiến lửa đang bốc cháy làm gì.

Tuy thế, ngoài cành cây vẫn ko thấy một chú chim nào đáp xuống, những âm thanh của thiên nhiên cũng biến mất ko quay lại.

Có thể là dấu hiệu của những thách thức vô hình, âm thầm diễn ra trong mỗi con người.

Chỉ đơn giản như thế thôi cũng đủ khiến cho tất cả mất đi sự bình yên thông thường.

Giờ giải lao tiết 2:

Các giáo viên chủ nhiệm thường có nhiệm vụ lên lớp để thông báo một vài thông tin gì đó hoặc giám sát việc học tập của các học sinh.

Hôm nay vừa bước vô lớp, giáo viên chủ nhiệm B1 đã lập tức nhìn cậu ta trước tiên. Rất may là việc bạo lực của học sinh đủ tiếng vang đến người giáo viên kì lạ này.

Cậu ta vẫn ngồi như bức tượng trong lớp, chẳng để ý sự đời ra sao, bất cần đời thật rồi.

-Cả lớp ổn định vị trí đi nào, hôm nay có việc hệ trọng cần nói cho các em biết đây.

Dù là người thông minh hay ngốc nghếch thì có một tính cách duy nhất ko ai có thể làm biến mất trong đầu óc đó là sự tò mò. Và chính vì thế mà tất cả ổn định vị trí hết sức nhanh chóng.

Giáo viên chủ nhiệm ko ngừng nhìn cậu ta đầy khó xử.

Dẫu có thái độ là bất cần đời thì người thực vật chắc cũng phải bật dậy nổi điên nói gì đến cậu ta khi cứ bị một người mệnh danh là “đại sư bà rắc rối” chăm chăm nãy giờ.

-Có gì thì cô nói mau đi, sao cứ nhìn em hoài thế hả? >”

-À...cô biết rồi, chuyện này có liên quan đến em nên cô mới...

-Về việc đánh nhau chứ gì?

-Đúng...thế.

-Có gì sao?

“Có gì sao? Nói tỉnh queo như ko có gì hệ trọng vậy?”

-Chắc em vẫn biết trường ta ko đồng tình hay có thiện chí gì với những hành động bạo lực trong học đường...

-Em ko biết.

“Vậy giờ thì biết rồi đấy. >”<>

-Chính vì thế mà...em đã gây chuyện như thế vào ngày hôm qua, dù ko biết là lí do vì sao nhưng như thế là...

-Ko quan tâm đến lí do? Ko cần biết là em đánh lộn là vì cái gì, là giúp người ta hay chỉ là đánh lộn mà đã định chê trách em sao?

-Dù thế nào thì đánh lộn vẫn là một chuyện xấu.

-Thế rồi sao?

-Nhà trường quyết định kỉ luật...

Giáo viên chủ nhiệm hơi ngập ngừng như thể dành chỗ cho cậu ta nhảy vô cãi lại. Nhưng lần này cậu ta lại nín lặng ko làm gì.

Cậu ta chỉ là thấy khó nghe với kiểu ko cần biết lí do vì sao đánh lộn thôi chứ thực ra việc bị kỉ luật cậu ta chẳng coi ra gì. chính vì thế nên mới im lặng cho qua.

-Chắc em sẽ cảm thấy ko vui...

-Chẳng sao cả, em ko quan tâm.

-Nhưng hình thức kỉ luật là...

-Đình chỉ hay đuổi học cũng...

-Em bị tước bỏ quyền tham gia tranh cử chức chủ tịch hội học sinh...

-What???

Cậu ta nhảy dựng lên, mấy vết thương trên mặt căng ra nhưng cậu ta chẳng còn có cảm giác đau hay gì cả. Chỉ thấy quá bất ngờ.

-Cô vừa nói gì?

-Thì cô đã nói là em sẽ cảm thấy ko vui mà lại... ^__^

Vẫn còn cười được. ==

-Ai là người quyết định kỉ luật?

-À, là hội đồng giáo viên đề nghị và tất nhiên như thường lệ ngài chủ tịch sẽ là người quyết định hình thức kỉ luật.

-Là ông nội sao?

Cậu ta lập tức bỏ ra khỏi lớp.

-Em đi đâu thế? Sắp vào giờ rồi!

Một vài người thở dài.

-Có vẻ cậu ta đã rất cố gắng để có thể làm được điều đó, vậy mà chỉ vì đánh lộn mà tiêu tùng hết mọi công sức.

-Điều bộ shock như thế chắc phải thất vọng lắm.

-Nhưng còn hơn là tham gia để chịu cảm giác thua cuộc.

Hà Vân My, luôn là Hà Vân My nói chắc chắn như thế.

Mọi người hơi nhăn nhó.

-Cái cậu này, làm mất hết cả ko khí.

-Dẫu sao cũng ko nên nói thế.

-Thì tất nhiên là cậu ta sẽ thua nhưng vẫn cần nói giảm nói tránh mà.

+__+

“Giờ thì mình chỉ cần giành được chức chủ tịch đó là xong. Xem ra sự hiểu lầm với cậu ta cũng có lợi.”

Còn cậu ta thì chạy ngay đến phòng chủ tịch.

-Sao vô đây hả? Ta đã nói là ko được tự tiện đến đây cơ mà.

-Ông nội thừa biết con đã cố gắng như thế nào, đến cả việc học thêm điên rồ mà con cũng phải dùng đến, vậy mà ông lại làm thế? Tại sao lại làm thế? Ko có hình thức kỉ luật khác sao? Tại sao?

Cậu ta gần như hét lên, cảm giác cơn phẫn nộ đã chèn lên tận hai thái dương.

Ngài chủ tịch cũng ko nhẫn nhịn như mọi khi.

-Còn dám quát lên hả? Một người ko có đạo đức, đi gây chuyện đánh nhau với người khác mà có tư cách để tranh cử chức chủ tịch học sinh sao? Còn muốn để người ta cười chê đến thế nào?

Những lời nói ko phải là khó hiểu, và nó lại quá có lí khiến cậu ta chỉ còn biết im lặng.

Cậu ta còn ko thể nói ra lí do khiến mình đánh nhau vì ko phải đơn giản là đến để cứu cho Hà Vân My mà lí do chính từ cậu ta, từ những chuyện trong quá khứ của cậu ta gây nên. Rút cuộc đều là một tay cậu ta “gây dựng” mà có. Càng nói sẽ càng khiến bản thân thêm thất vọng.

Nhưng ko lẽ cậu ta lại để yên cho những nỗ lực của mình tan đi như thế.

-Ko còn cách nào sao?

Giọng cậu ta yếu đuối vang lên.

-Cậu tiếc cho những cố gắng của mình sao? Những nỗ lực mà cậu đã làm, tất cả chỉ là tạm thời để cậu giành được những thứ mà cậu muốn, đơn giản ko phải là cậu tự mình muốn nâng cao, ko phải là bây giờ thì đến bao giờ cậu mới chịu tỉnh ra. Tôi ko thể là ba mẹ của cậu, dù có cố gắng lấp đầy những thiếu thốn cho cậu thì cuối cùng tôi cũng chỉ là một ông già. Chỉ có cậu mới có thể tự thay đổi và trưởng thành.

-Con ko hiểu.

Rồi cậu ta bỏ đi.

Trống đánh vào giờ nhưng cậu ta lại ko xuất hiện ở lớp học.

Bình thường những chuyện ko đâu còn bỏ tiết nói gì đến chuyện một việc hệ trọng vừa diễn ra khi này mà cậu ta còn tâm trạng để học. Mà thực chất có học gì đâu, chỉ ngồi cho đủ sĩ số mà thôi.

Cậu ta càng như thế người ta càng nghĩ đúng là nên bị kỉ luật kiểu đó.

Nằm trên ghế dưới một gốc cây trong khuôn viên sân vận động, một nơi khá khuất.

Những ánh nắng le lói chiếu xuống mặt cậu ta làm những vết bầm như nổi lên.

Có quá nhiều chuyện để cậu ta suy nghĩ.

Chuyện liên quan đến tụi trường ** rồi cả những lời ông nội vừa nói, và cả việc giờ cậu ta đã thua thảm hại, và nếu Hà Vân My là chủ tịch học sinh rồi ko biết có vì thù cũ mà ko tha cho cậu ta.

Nhưng giờ việc của Hà Vân My cậu ta ko quan tâm.

Cậu tiếc cho những cố gắng của mình sao? Những nỗ lực mà cậu đã làm, tất cả chỉ là tạm thời để cậu giành được những thứ mà cậu muốn, đơn giản ko phải là cậu tự mình muốn nâng cao, ko phải là bây giờ thì đến bao giờ cậu mới chịu tỉnh ra. Tôi ko thể là ba mẹ của cậu, dù có cố gắng lấp đầy những thiếu thốn cho cậu thì cuối cùng tôi cũng chỉ là một ông già. Chỉ có cậu mới có thể tự thay đổi và trưởng thành.

Từ khi ba mẹ cậu ta mất đến giờ chưa khi nào ông nội lại nói với cậu ta những lời như thế, cũng chẳng bao giờ nhắc đến ba mẹ để thúc ép cậu ta việc gì đó.

Nói ra những lời như thế có lẽ vì đã quá thất vọng và ko muốn nhìn thấy bộ dạng buông thả của cậu ta nữa.

Cậu ta thấy chán ghét tất cả, muốn nhắm mắt ngủ quên đi mọi thứ, muốn tìm lại những kí ức trước kia với ba mẹ mình.

Hoàng Nam Nam ngày xưa đâu có như thế này.

Nam Nam phải mạnh mẽ lên.

Chỉ vì muốn mạnh mẽ mà cậu ta biến thành thế này sao? Sự mạnh mẽ trong tư tưởng cậu ta có nghĩa là gì?

21. Chương 21

Thiếu một con người ko có nghĩa Trái Đất ngừng quay, ko có nghĩa sự tuần hoàn ngừng hoạt động.

Ko có cậu ta, mọi thứ vẫn sẽ tiếp diễn bình thường.

Ko một ai trên đời này đủ sức ảnh hưởng để cả thế giới dừng lại cả.

Nhưng vẫn có người có thể đủ sức ảnh hưởng để một ai đó ko thể từ chối lời đề nghị của những người khác. Và người đó thì có thể là bất kì ai.

Như cậu ta cũng là một trường hợp.

-Tại sao luôn là tôi phải mang đồ cho cậu chứ?

Vân My vừa đi vừa lẩm bẩm **** thề. Lần thứ hai cô ấy rơi vào hoàn cảnh này.

Nhưng mà biết cậu ta ở đâu chứ?

Xuống phòng y tế cũng ko có.

Một người hay thích sự lặng lẽ như Hà Vân My những lúc tâm trạng ko được tốt hoặc đơn giản là muốn thư thái tinh thần thường ra sân vận động, nhưng với một kẻ như Hoàng Nam Nam thì ko bao giờ có khả năng đó. Nghĩ là thế, tuy nhiên cô ấy vẫn muốn thử những điều ko thể.

Thoáng nhìn khắp nơi, ko thấy ai cả.

Định bỏ về mặc xác cậu ta ở đâu thì ở, dấu sao cậu ta cũng chẳng cần đến tập sách mà làm gì, giờ ko còn chủ tịch hội học sinh cho cậu ta nữa, cậu ta cũng chẳng học đâu.

Nhưng rồi cô ấy lại thấy thấp thoáng một đôi giày thể thao ở xa xa lòi ra từ một chiếc ghế.

Trường * ngoài cậu ta ra ko ai có hứng thú với việc nằm nghỉ mát mát thì giờ như thế (tan giờ tất cả đều về nhà hoặc tự học trên lớp, dân Chuyên mà). Còn với Hà Vân My thì cổ chỉ ngồi chứ ko nằm.

Và thế là cô ấy quyết định tiến về phía chiếc ghế phía xa xa đó.

Cậu ta đang nhắm mắt chứ ko ngủ, ko ngủ nổi với tâm trạng đang hỗn loạn.

Vân My đứng đó và nhìn cậu ta.

Có cảm giác bất ổn, cậu ta liền mở mắt ra nhìn.

Hình ảnh một cô gái tóc dài buông xoã nhẹ nhàng xuất hiện trong đôi mắt như một thiên thần (tuy nhiên thiên thần này kiêu căng vô cùng, gương mặt đẹp ko một chút biểu cảm nào cả) nhưng lại chẳng hề làm cậu ta giật mình mà chỉ lên tiếng thản nhiên.

-Gì thế?

Vân My giơ chiếc balô của cậu ta ra.

-Là bạn cùng lớp nên tôi mới làm thế.

Bạn cùng lớp? Ý gì thế?

Cậu ta đỡ lấy chiếc balô của mình rồi ngồi dậy.

Vân My cũng quay người bỏ đi.

-Giờ thì cậu vui lắm đúng ko?

Ko bước tiếp và quay lại nhìn cậu ta, vẻ mặt vẫn như hồi đầu mới gặp, mà nói đúng ra thì 8 phần trường hợp cô ấy đều có vẻ mặt vô cảm như thế, chỉ có 1 trường hợp là vẻ mặt khi bị cậu ta chọc tức, và 1 trường hợp khi nhắc đến vấn đề gia đình.

-Cố tình ko hiểu tôi đang nói gì sao?

-Đúng thế, tôi đang vui lắm, vui đến chết đi được.

Cậu ta hơi khó chịu.

-Nhưng...vui về cái gì?

-Cái gì?

Đúng là Hà Vân My sắc sảo ngày xưa.

-Cậu đang muốn chế nhạo tôi đấy hả?

-Vui vì ko phải cần đến sức của mình mà vẫn đánh bại được đối thủ, vui vì thứ mình muốn vẫn còn chưa có được sao?

Im lặng.

-Cậu biết chỉ cần đánh lộn thì trường này sẽ kỉ luật đúng ko?

-Biết thì sao?

-Là cậu cố tình ko ngăn cản tôi lại?

-Đó là việc của cậu, ko liên quan đến tôi, tôi bị kéo vô đã là ko tốt cho tôi rồi.

Một câu nói vô trách nhiệm và đầy tính ích kỉ.

Đạo này cậu ta ít đề phòng Hà Văn My hơn thì phải nên giờ bị nói móc mới thấy khó chịu như thế.

-Vả lại...nếu tôi ngăn cản...cậu sẽ dừng việc đánh nhau sao?

Đúng thế, cậu ta ko bao giờ nghe lời người khác nhất là việc can ngăn ko nên đánh lộn hay gây chuyện, nhất định là ko.

Vì biết tính cách cậu ta như thế nên mới ko ngăn cản sao? Chứ ko phải vì cô ấy luôn vô tình với mọi thứ, dù có người hi sinh vì mình cũng ko bận tâm?

-Dẫu sao thì tôi và cậu cũng ko còn muốn rắc rối gì với nhau nữa, giờ có thể kết thúc tất cả được rồi, nếu cậu là chủ tịch học sinh tôi vẫn sẽ giữ lời làm bất kể việc gì cậu yêu cầu và chấp nhận mình thua cuộc.

Cậu nói mang đầy sự chán nản và bất lực với bản thân.

-OK.

Cô ấy quay lưng bước đi. Nhưng rồi lại dừng lại.

-Còn gì nữa? >__

Ko nói gì mà lấy trong balô ra một thứ.

-Dù là ko quen biết nhưng đồ của ai thì vẫn nên gửi trả lại chủ của nó.

Chiếc khăn của cậu ta.

Cậu ta ko nói gì mà hướng ánh mắt về phía thùng rác gần đó.

Ko phải chứ?

-Cậu muốn thế sao?

-Thứ đã rơi vào tay người khác thì ko còn là của tôi nữa, dục nó đi!

-Tốt thôi!

Và cô ấy dục chiếc khăn vô thùng rác ngay khi đó.

Cậu ta cũng đứng lên và bỏ đi trước.

Giữa hai người này có lẽ đã kết thúc từ bây giờ.

Cả hai đều là những kẻ ko bao giờ muốn quan tâm đến chuyện của người khác, đều lãnh đạm với tất cả mọi thứ, là những kẻ vô tình lạnh nhạt vì thế sẽ chẳng còn muốn đấu đá tranh giành nhau nữa. Vả lại giờ cũng chẳng còn gì để tranh giành.

Hai người đó đã thế thì lấy đâu ra những thách thức cho S.A. Như tôi cũng đã nói, đâu phải cứ cạnh tranh thì mới có thách thức. Sự thách thức có thể âm thầm diễn ra ngay trong tư tưởng. Và tôi đảm bảo từ bây giờ những cạnh tranh trong tư tưởng còn gay gắt hơn, chỉ là...bạn có nhận thấy nó ko mà thôi.

22. Chương 22

Sự bình yên đã trở lại với trường Chuyên *.

Cậu ta giờ đã thực sự trở thành hình mẫu lí tưởng trong mắt tụi con gái.

Những lời của ngài chủ tịch tuy ko thể khiến cậu ta thay đổi hoàn toàn nhưng lại có thể một phần giúp cậu ta trở thành một con người khác.

Cậu ta ko muốn thấy có lỗi với ba mẹ khi một kẻ phá phách đầu óc kém cỏi như cậu ta lại là con của những người có truyền thống giáo dục. Vì thế cậu ta tích cực học tập thực sự chứ ko chỉ là học chớp nhoáng như trước.

Giờ trong mắt người khác cậu ta có thể được diễn tả tạm thời: một công tử giàu có, đẹp trai, có ý chí (chứ ko phải là thông minh học giỏi), và đặc biệt vô cảm hoàn toàn với tội con gái.

Dù sao cái vết sẹo thì vẫn còn trên cổ và những kí ức muốn quên thì vẫn còn đó, cậu ta ko muốn một chút nào có dính líu đến con gái nữa, kể cả Hà Vân My kiều ngạo.

Và sau cái buổi cậu ta bị tước quyền tham gia tranh cử chủ tịch học sinh, cậu ta & Vân My chưa 1 lần tranh cãi lại với nhau ko nói gì đến nói chuyện lại. Giờ cậu ta và Hà Vân My thực sự coi nhau như người lạ.

Có thể ko cần ko đội chung trời nhưng ko thể mở miệng với nhau nữa.

Một tuần trôi qua, mọi người cũng đã quen với việc bình yên như thế rồi.

Vài ngày nữa thì sẽ đến ngày tranh cử chức chủ tịch hội học sinh.

Ngày Hà Vân My sẽ biết mình sống ở đâu và như thế nào.

-Hoàng Nam Nam ko còn tư cách tham gia tranh cử nữa, nhưng cũng chẳng sao, dù anh ta có tham gia thì cũng chẳng thể đánh bại được chị đúng ko?

-Tất nhiên.

Vẫn cao ngạo như ngày nào.

-Vì chị và anh ta ko đấu nhau nữa nên có khá nhiều người quyết định lại tham gia tranh cử. Ko có khó khăn gì cho chị chứ?

-Ko sao, em đừng lo, mà ba mẹ em ko nói gì việc em ko tham gia chứ?

-Ko, ba mẹ em ko như hai bác...

Đang nói bỗng Gia Bảo nín bật, biết mình đã gọi vô nổi khổ của chị họ.

-Em nói tiếp đi.

Cô ấy lúc nào cũng giấu giếm nỗi lòng riêng của mình.

-À...em chỉ muốn nói...mà dạo này chị với Hoàng Nam Nam có vẻ đã yên ổn.

-Ko phải tranh cãi với cậu ta, đỡ mệt.

-Nhưng mà anh ta dạo này sao thế nhỉ?

-Ko phải chuyện của chúng ta, muốn sao thì sao?

Rồi hai người lại chuyển chủ đề, nói gì đó với nhau rất vui vẻ.

Giờ nhìn thấy thế, cậu ta cũng chẳng có cảm giác khó chịu nữa.

...

Vẫn tiếp tục là giờ ăn căng thẳng như chiến trường.

-Sắp tranh cử đúng ko?

-Vâng.

Chẳng có chuyện gì ở trường mà ông bà Hà ko biết cả, à, có vấn đề liên quan đến Hoàng Nam Nam, cô ấy tha thiết năn nỉ Gia Bảo tuyệt đối ko để ba mẹ cổ biết.

-Vẫn nhớ lời mình đã nói chứ?

-Con nhớ, nếu con ko làm được, con sẽ rời khỏi đây, ko khiến ba mẹ cảm thấy gánh nặng nữa.

Có rất nhiều người muốn có được một gánh nặng như Hà Vân My, thế mà hai ông bà Hà lại quá tham vọng những thứ hi hữu mà quên mất những giá trị đích thực cần có.

Ko khí trong ngôi nhà này mỗi lúc một ngột ngạt, chẳng mấy khi có tiếng nói cười của cô ấy, chẳng có cảnh cả nhà ngồi coi TV và nói chuyện vui vẻ. Tất cả chỉ hoàn toàn là sự ngột thở đến chết người cùng những lời nói làm trái tim ai đó tổn thương.

So với Hà Vân My thì cậu ta còn có nhiều hơn rất nhiều, ko chỉ đơn giản là một người ông, là một gia đình quyền thế mà chính là những kí ức đáng quý từ những người thân yêu. Còn Hà Vân My, ngoài những tháng ngày sống cùng mọi người ở nhà thờ, trong kí ức của cô chỉ có những áp lực từ ba mẹ nuôi, những sự bóc lột áp bức nặng nề về tinh thần, còn lại chẳng còn gì đáng nhớ đến cả.

Những người mà Vân My đang gọi là ba mẹ đây có lẽ chưa bao giờ coi cô là con.

Cuộc đời có những điều đáng buồn như thế đấy. Bởi thế mà trong tư tưởng mỗi con người như Hà Vân My luôn có những thách thức mà bản thân bắt buộc phải vượt qua để trưởng thành.

S.A – Những thách thức ngọt ngào.

Ko chỉ là những thử thách để tìm đến một cái đích của một chuyện tình đẹp, mà chính là những thử thách để tìm ra lối đi cho con đường hạnh phúc của mỗi người, là con đường cho sự trưởng thành dẫn đến cánh cửa của cuộc sống.

Vì thế mới nói S.A là một câu chuyện đặc biệt, hoàn toàn khác với tôi của mọi khi, ko hẳn là thấm đẫm giá trị cuộc sống hay hướng tới vấn đề học tập, gia đình nhưng những nhân vật trong câu chuyện này lại khiến các bạn cảm thấy khác, cảm thấy cần có sự giải phóng cho các nhân vật hơn là nghĩ đến việc sẽ có ai thích ai, và đến với nhau như thế nào.

Tuy nhiên ko vì thế mà các bạn cảm thấy chán câu chuyện này chứ?

.....

Đúng là ko hổ danh đại hoa khôi kiệt xuất của trường Chuyên *.

Hà Vân My đã thực sự khiến tất cả mọi người ngỡ ngàng trước khả năng của mình, điểm đáng chú ý nhất là một bản thuyết trình quá tuyệt vời và hơn cả sức tưởng tượng của mọi người.

Mọi người thấy tò mò là tại sao năm ngoái cô ấy ko tham gia tranh cử chức chủ tịch học sinh, nếu như thế thì có khi ba năm sau chẳng cần cần tổ chức tranh cử lại lém gẽ mất.

Trên đời lại có một người con gái vừa xinh đẹp như trăng rằm vừa thông minh, tài giỏi như...như cái gì được nhỉ? Nói chung ấy là vừa xinh đẹp vừa thông minh tài giỏi mà khó có thể tìm thấy một người thứ hai trên đời.

Nói suốt từ nãy giờ tất nhiên là các bạn đã hiểu, 100% chức chủ tịch học sinh đã về tay Hà Vân My.

Đó là một niềm vui lớn nhưng lại ko hề thấy một nụ cười thoải mái nào trên đôi môi của cô ấy cả.

Kiều căng đến mức đó sao?

Tất nhiên là ko. Cái gì gì cũng có lí do của nó mà. Mà lí do đó là gì thì...làm sao có thể tiết lộ lúc này được.
^_^

Bắt gặp Hoàng Nam Nam nhưng lại ko có thái độ chế giễu gì cậu ta hay nói bất kì một câu nào. Cô ấy thậm chí còn ko muốn trả thù lại lúc bị cậu ta làm nhục nhả khi mất đi chức vị lớp trưởng.

Với phương châm người xa lạ thì ko châm chọc nhau, hai người đó đã thực thi khá tốt đấy chứ.

Những kẻ có tính cách giống nhau thì thường kết hợp với nhau tốt hơn những người khác quả ko sai.

Thế ko lẽ bọn họ cứ vậy thì truyện của tôi phá sản à?

No, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi, đâu thể kết thúc dễ dàng chứ.

...

Gia Bảo cười rất tươi.

Đáp lại cô ấy cũng đành cười thôi dù có muốn hay ko.

-Em biết là chị sẽ làm được mà, Hà Vân My của em là người giỏi số 1.

-Em có coi chị là chị họ của em ko?

-Sao chị lại...hỏi thế?

Bỗng nhiên cậu ấy thấy khó xử.

-Chúng ta ko phải họ hàng ruột thịt với nhau, em nói Hà Vân My của em có thể ai đó sẽ thấy ko đúng đâu.

-Còn chị thấy thế nào?

Cậu ấy hỏi thăm dò, như muốn biết coi trong ý nghĩ của Vân My Gia Bảo có thực sự chỉ là một người em họ.

-Như thế cũng ko sao?

-Sao lại thế?

-Vì chị luôn coi em là em họ thật của mình mà.

“Em họ thật sự thì ko thể có gì với chị họ được. Ý chị là thế phải ko?”

Gia Bảo chỉ cười buồn.

-Sao thế? Em ko muốn chị làm chị của em sao?

-Ko phải thế, tất nhiên là muốn rồi, có một người chị họ như chị đúng là một niềm tự hào.

Có phải cứ là con người thì luôn muốn che giấu tình cảm của mình ko? Hay là chưa đến lúc để nói ra?

-Em...em phải báo với hai bác tin vui này mới được, nếu biết được họ sẽ...

-Ko.

-Sao?

Gia Bảo giật mình trước tiếng gắt của Vân My và cũng giật mình với quyết định kì lạ của cô ấy.

-Ko phải chị rất muốn để hai bác biết chị đã làm được sao?

-Chị...chị muốn tự mình nói...

-À...

“Chị muốn tự mình sẽ thay đổi cuộc đời mình.”

...

Sự thay đổi mà Vân My đề cập tới trog suy nghĩ chính là một sự thay đổi quyết liệt, một sự tự giải thoát cho bản thân.

Có nên ko chứ?

-Con sẽ rời khỏi đây.

23. Chương 23

Câu nói này ko làm ông bà Hà sững sốt hay thậm chí chỉ là hơi ngạc nhiên, mà ngược lại, họ lại bình thản như đã biết trước được điều đó.

-Chúng tôi biết mà.

-Một chức lớp trưởng còn ko giữ nổi thì làm sao có thể tranh giành được cái gì nữa chứ?

-Ba mẹ muốn con rời khỏi đây khi nào ạ?

-Cô muốn chúng tôi bị mọi người nói là đuổi con nuôi của mình ra khỏi nhà sao?

-Dạ?

Phản ứng của họ bỗng nhiên thay đổi. Sao vậy?

Nhưng rất nhanh Vân My đã hiểu.

-Con sẽ nói là con đã làm rất nhiều việc có lỗi với ba mẹ, con ko thể nào đối mặt với ba mẹ nữa, nên ko thể ở nhà ba mẹ được.

Hai ông bà Hà ko ai nói gì cả, có vẻ đã hài lòng với sự tự xử của Vân My.

-Xin ba mẹ cho phép con được dọn những đồ dùng học tập của mình.

-Muốn chúng tôi thành kẻ vô tình đến mức có bấy nhiêu đồ đạc cũng ko cho con mang đi hả?

-Dọn hết đồ của cô mà mang đi, chúng tôi giữ chúng lại để làm kỉ niệm à?

-Con cảm ơn ba mẹ.

Rồi Vân My lên phòng của mình, lặng lẽ thu dọn hết đồ đạc của mình.

Với cô ấy đây chính là một sự giải thoát, thấy phản ứng của họ khi nghe việc cô ko thể làm chủ tịch học sinh cô ấy đã biết như thế cũng ko hẳn quá đáng. Sự thực là họ chỉ quan tâm đến những thành tích mà cô có được, ko có thì ko là con.

Bao nhiêu năm nay, Vân My chỉ cố gắng đáp ứng những nhu cầu về danh dự cho họ mà thôi, cô ko thể tiếp tục được nữa. Nhưng liệu quyết định đó có đúng?

Mạo hiểm như thế có đúng ko? Cô sẽ biến thành gánh nặng cho nhà thờ mất, sẽ sống tiếp ra sao?

Nhưng cô ấy ko hối hận, chỉ cần được sống vui vẻ, hằng ngày tươi cười với những người ko gây ình áp lực, được tự do sống đúng với bản chất, được trải nghiệm những vị trí cao thấp, chỉ cần như thế cô đã thấy ko hối hận rồi.

Với những người 5 năm qua Vân My gọi là ba mẹ, cô ấy đã làm tròn bổn phận của mình, danh dự trong 5 năm qua coi như đã hoàn thành đủ.

Chỉ mong sao những người khác ko trách cô ấy, những người ko biết về cô ấy ko khinh thường hay dè bĩu hành động đó.

Hà Vân My, cô ấy đã quá chán phải là một Hà Vân My hoàn hảo về mọi mặt rồi. Sức ép với cô ấy đã quá sức chịu đựng rồi. Đã đến lúc chấm hết quãng thời gian căng thẳng đè nén.

Ko hối hận với quyết định của mình, như thế tức là một lựa chọn đúng, chỉ cần như thế là đủ.

-Cảm ơn ba mẹ suốt thời gian qua đã chăm sóc, coi con như người thân của mình.

Vân My cúi gập người cảm ơn ba mẹ nuôi của mình.

Họ có vẻ như chẳng để ý.

Trời sắp tối, Hà Vân My xách vali rời khỏi nhà, buông xuôi và giải thoát.

Cảm giác như chú chim non được tự do sải cánh trên bầu trời.

Bầu trời sau này của chú chim đỏ sẽ rất rộng lớn và nhiều thử thách. Nhưng chú chim vẫn cảm thấy toàn bộ sức lực đang dồn vào đôi cánh của mình. Lòng tràn đầy hi vọng và những niềm tin vào tương lai.

...

Trời tuy đã tối nhưng những ngọn đèn trong giáo đường nhà thờ hắt ra như vẫn rực sáng cả một góc trời.

Ánh sáng này khiến sự ấm áp lan toả trong con người của Hà Vân My.

Cô ấy bước vô trong khuôn viên của nhà thờ, những kí ức thời thơ ấu tươi đẹp hiện về xoá tan đi tất cả những căng thẳng khó chịu từ gia đình họ Hà mang lại.

-Vân My!

Một giọng nói nhẹ nhàng từ tốn vang lên đầy thanh thoát.

Cô ấy hơi chững lại và quay về phía giọng nói quen thuộc.

-Cha!

Tiếng gọi vang lên đầy nhen nhào như thể những giọt nước mắt yếu đuối có thể tuôn ra bất cứ lúc nào.

-Sao con lại đến đây?

Nụ cười trên môi Vân My chợt tắt.

Thấy thế, vị cha đáng kính vội nói.

-Ko sao, con về mọi người sẽ rất vui.

Người cha xù chạy lại và khẽ ôm lấy cô ấy. Một cái mà suốt 5 năm qua chỉ có cha mới dành cho cổ những lúc cổ về thăm.

-Cha nhớ con quá!

-Con cũng thế, giờ con cảm thấy thực sự hạnh phúc.

Rồi cha vội vã dục cô ấy vô trong giáo đường.

Nghĩ chắc cha cũng muốn biết lí do cho hành động ngày hôm nay nên cô ấy có ý giải thích.

-Con...

-Ko sao, dù vì lí do gì thì Chúa cũng sẽ hiểu cho con. Những ngày sau, chỉ cần con vẫn hạnh phúc như con đã từng nói với ta điều đó.

-Con cảm ơn cha đã hiểu, cảm ơn Chúa luôn bên cạnh che chở cho con.

-Con ngồi chờ một lúc để cha đi thu dọn phòng cho.

-Thôi cha, để con tự làm...

-Cứ ngồi đi, để cha gọi Bảo Ngọc ra chơi với con, gặp con chắc con bé vui lắm đấy.

-Vâng ạ.

Người cha tuy hiền hậu nhưng lại ko mấy khi muốn Vân My làm trái lời những việc như thế này vì thế mà cô ấy đành ngồi để cha làm việc cha muốn.

Ngồi nhìn khắp xung quanh một lượt, mọi thứ vẫn ko có gì thay đổi nhiều, vẫn đầy vẻ trang nghiêm mà thân thiện như ngày nhỏ cô ấy đến đây.

-Chị Vân My!

Giọng thanh khiết của một cô bé vang lên.

Biết ngay đó là ai nên Vân My quay lại và mỉm cười.

-Bảo Ngọc đấy à?

Cô bé với mái tóc bầm đáng yêu, đã 10 tuổi cũng bị ba mẹ bỏ rơi giống như Vân My. Cô bé rất quý Vân My, và từ nhỏ hầu như chỉ muốn gần với cô ấy. Có lẽ khi cô ấy rời khỏi đây, cô bé đã buồn nhiều lắm mà mỗi khi Vân My đến thăm đều thích thú vô cùng.

-Em nghe cha nói chị Vân My sẽ lại ở đây với em đúng ko?

-Ừ, có lẽ thế. ^__^

-Em thấy vui lắm lắm. ^__^

-Chị cũng thế.

Có ở đâu ngoài nơi này cô ấy cảm thấy thoải mái và muốn cười nhiều như ở đây?

...

-Đã khuya lắm rồi, sao con còn chưa đi ngủ mai còn đi học?

Giật mình với tiếng của cha.

-Con xin lỗi, con chỉ là muốn cầu nguyện.

-Sao con phải xin lỗi chứ?

- ^__^

Đúng là cười nhiều hơn.

-Con muốn xưng tội thưa cha.

-Ko cần phải làm thế đâu, hãy tâm sự với ta như một người con gái tâm sự với ba.

-Được chứ ạ?

-Sao lại ko được?

Cha xứ ngồi xuống bên cạnh Vân My và im lặng lắng nghe.

-Con đã nói dối thưa cha, nhưng đó là vì con muốn được giải thoát khỏi những điều với con là sự sợ hãi.

-Nói dối ko có nghĩa là xấu, chẳng lẽ con lại ko hiểu có loại nói dối xấu và cũng có loại nói dối tốt sao?

-Con ko nghĩ loại nói dối của mình là loại tốt, vì nó cho thấy con là một kẻ ích kỉ và hèn nhát ko thể chấp nhận được những thử thách của cuộc đời mình.

-Lời nói dối của con có làm cho người khác phải đau khổ?

-Con ko biết, nhưng có lẽ là...ko ạ.

-Một lời nói dối ko khiến cho người khác cảm thấy đau khổ là một lời nói dối tốt. Dù con có tự cho rằng mình là một kẻ ích kỉ hèn nhát nhưng chỉ cần điều đó giúp con hạnh phúc và ko ai phải bị làm sao cả thì cũng ko có gì nghiêm trọng để con phải dằn vặt.

-Nhưng lời nói dối đó có thể khiến cha gặp khó khăn.

-Ta sao? Khó khăn trong cuộc đời này đều là một thử thách, và chẳng có thử thách nào ko thể vượt qua, có thể đó sẽ là lúc ta phải bắt gặp thử thách để hoàn thiện mình hơn. Như thế ta cần phải cảm ơn người đã giúp ta làm được điều đó.

-Cha lại như thế rồi. ^__^

-Người khác tạo ra khó khăn cho ta ko phải là ta sẽ cảm thấy thù ghét người đó mà ngược lại ta phải cảm ơn họ vì đã giúp cho ta được trải nghiệm cuộc sống.

-Con hiểu rồi thưa cha.

-Và giờ thì đi ngủ thôi!

-Vâng.

Có lẽ nhờ những đạo lí của người cha xứ đáng kính này mà Vân My kiêu ngạo lạnh lùng sẽ trở về đúng với con người mình.

24. Chương 24

Chưa bao giờ Hà Gia Bảo lặn lội đến tận khu vực khối B để gặp Vân My cả. Vì thế điều này khiến tất cả tò mò vô cùng.

Còn Vân My thì hiểu tại sao cậu ấy làm thế.

Tính bảo cậu ấy ko nên xử sự trẻ con ở đây nhưng mà chưa kịp nói gì cậu ấy đã hỏi.

-Tại sao chị làm thế?

-Đó ko phải việc của em.

-Sao lại ko phải việc của em chứ?

-Thế sao lại là việc của cậu?

Vân My thay đổi thái độ nhẹ nhàng của mình. Mỗi khi ko đồng ý với cách xử sự của cậu là cô ấy đều làm như thế.

Thấy Gia Bảo ko nói gì, cô ấy lập tức lẩn át.

-Về lớp mau đi, sắp vào giờ rồi.

-Nếu chị ko nói lí do thì em sẽ bỏ tiết đứng ở đây.

-Tuỳ cậu thôi, như thế tôi ko có hại gì cả, giờ tôi đã ko còn cái nhiệm vụ chăm lo để ý đến cậu nữa rồi.

Cô ấy bỏ vô lớp trước ánh mắt và sự bàng hoàng của mọi người xung quanh.

“Giận nhau à? Chắc chắn cậu ta là kẻ gây sự trước mới vô tình với thằng nhóc đó như thế. Mình biết cái tính của cậu ta mà. Ủa, mà đó đâu có phải việc của mình, quan tâm chi? ”

Hà Gia Bảo vẫn đứng đó mặc cho tiếng trống vào giờ vang lên.

Mọi người đều nói cậu ấy nên về lớp, là lớp trưởng ko thể hành động như thế nhưng cậu ấy kiên quyết ko nghe, nhất quyết phải nhận được câu trả lời gì đó từ Vân My.

Bó tay với Hà Gia Bảo mọi người quay sang thuyết phục Vân My. Họ ko biết con người cô ấy sắt đá đến mức nào hay sao mà lại chuyển đổi tượng sang cổ chứ? ==

-Em họ cậu mà cậu lại lờ đối xử thế *?

“Em họ???”

Cậu ta tròn mắt quay sang nhìn Vân My. Vì đã lâu ko thấy cậu ta có thái độ gì với mình bỗng nhiên lại quay sang nhìn mình như thế nên cô ấy cũng hơi mở to mắt nhìn đáp lại.

-Sao? Có gì ko ổn với cậu à?

Cậu ta lắc đầu rồi quay đi, trông cứ như thằng đàn ấy. ^-^

-Tên xấu xa kia, nói ai là thằng đàn?

Nói thế thôi, ví von cả ấy mà. ^__^

- >”

“Sao lại là em họ? Tưởng là bồ chứ?”

Đúng là giống thằng đàn mà.

-Ăn nói vớ vẩn vừa thôi nhé! >”

-Tôi cũng thấy giống lắm.

-Tác giả đúng là một kẻ đáng ghét, tưởng mình là người tạo nên nhân vật thì có quyền nói nhân vật là thằng đàn hay con điên đều được à?

-Cậu đang nói móc máy sang tôi đấy hả?

-Khi nào?

Cậu ta tỉnh bơ.

-Nhân vật chính có tôi và cậu, cậu là thằng đàn thì đương nhiên tôi là con điên, ko phải ý đó thì là gì? Ko phải móc máy tôi thì là gì? Hay cậu là con điên còn tôi là thằng đàn?

Vừa nêu sự phẫn nộ vừa nói đều, đúng là Vân My tiểu thư.

Thế là cả hai quay ra ụng nhau túi bụi.

Rõ ràng tác giả là mình phải bị ăn ****, thế mà cuối cùng hai nhân vật chính trong truyện lại tự thanh trừng lẫn nhau. Tóm lại một điều là tác giả là mình thì rảnh rồi ngồi nhâm nhi chút trà, còn hai nhân vật chính thì dù trong truyện hay hậu trường truyện cũng luôn đấu đá nhau hoài. ^-^

Thôi, tạm dừng tiết mục giải trí để vô vấn đề chính của truyện tiếp, giấy có hạn.

Giáo viên đã lên.

Mọi người rỏ rít nhìn Vân My rồi lại lo lắng nhìn ra ngoài cửa nơi Gia Bảo đang đứng.

Giáo viên ngạc nhiên nhìn Hà Gia Bảo.

-Em là lớp trưởng A1 đúng ko?

-Dạ.

Lễ phép trả lời nhưng vẻ mặt vẫn đầy chất cứng rắn như bị ảnh hưởng bởi tâm trạng hiện tại của bản thân.

-Sao em lại ở đây? Muốn chuyển lớp à?

-Em có việc rất quan trọng ở đây ạ, xin thầy cứ mặc em.

-Thật ko hiểu nổi học sinh trường ta dạo này thế nào nữa? Đến Hà Gia Bảo mà cũng thế này được sao?

Thầy giáo lắc đầu rồi lại nhìn Gia Bảo.

-Em về lớp mau đi kéo lại có chuyện.

-Chưa làm xong việc cần làm ở đây em ko thể về lớp được, mong thầy thông cảm.

-Thôi tùy em vậy, có gì lại đừng trách thầy ko dặn trước.

Giáo viên trường Chuyên * rất ít khi lớn tiếng với học sinh vì những học sinh càng ưu tú lại càng có lòng tự trọng cao ko nên để họ cảm thấy xấu hổ.

Nhưng những hình thức kỉ luật thì ko bao giờ nương nhẹ cả.

Giờ học bắt đầu.

Suốt từ bấy giờ Vân My ko hề ngoái nhìn ra ngoài, vẫn tập trung vô bài học như thường.

“Đúng là một kẻ quá quái, với em họ mà cũng thế được thì với người ngoài còn sao nữa chứ?”

Những tiết tiếp sau đó, mọi sự vẫn ko có gì thay đổi.

Mọi người đã nói hết lời mà Vân My vẫn cứng như đá ko chịu nghe theo mặc kệ Gia Bảo muốn đứng đó đến chết thì chết.

Một nữ sinh A1 xuất hiện và chạy lại gần Gia Bảo.

-Cô giáo chủ nhiệm nói sẽ kỉ luật nếu cậu còn ko chịu về lớp.

Cậu ấy ko nói gì, vẫn nhìn Vân My ko dứt.

Hoàng Nam Nam bắt đầu thấy ức chế.

-Là một người chị mà lại đối xử với em họ của mình như thế, cậu có xứng đáng là chị ko hả?

-Đấy ko phải việc của cậu, ko phải nói là ko quan tâm đến việc của tôi rồi cơ mà.

-Nhưng mà tôi thấy thái độ của cậu chương mắt ko chịu nổi.

-Ko chịu nổi thì muốn làm gì?

Đúng là ko thể làm gì được, cả Hà Gia Bảo và Vân My đều là những kẻ mà từ trước cậu ta ko ưa, chẳng có lí do gì để xen vô chuyện của hai người họ cả.

Thôi thì an phận thủ thường đi.

Và đúng là cậu ta ngồi yên ko can dự đến nữa. ==

...

Hết giờ, Gia Bảo còn ko đi lấy đồ mà bám theo Vân My luôn.

-Cả một buổi học rồi, chị nói gì đi chứ?

-Tôi đã có ý để lúc về nói chuyện cậu lại ko chịu thì sẽ chẳng còn cơ hội để nghe tôi nói gì nữa đâu.

-Tại sao chị lại rời khỏi nhà chứ?

-Ôi trời!

Tất cả mọi người xung quanh đều ngoác miệng than trời.

Bỏ nhà đi, đó là một chuyện ko thể nào tin được ở một người có tên Hà Vân My mà mọi người biết.

Luôn sợ sự việc sẽ như thế này nên Vân My tỏ ra thực sự tức giận.

-Tôi đã nói là ko nói chuyện ở đây cơ mà, cậu coi tôi là cái gì vậy hả?

-Đúng như chị nói, giờ chị đâu còn là chị họ của em nữa.

-OMG!

Tiếp tục là những lời tru tréo đầy vẻ bàng hoàng.

Vân My đã trợn tròn mắt nhìn Gia Bảo.

“Hai chị em nhà này có vấn đề gì thế ko biết vậy?”

-Em sẽ ko hỏi tại sao chị lại làm thế nữa, vì có lẽ chị đã ko thể chịu đựng được...

-Im đi!

-Em chỉ muốn biết...

-Tôi đã nói là cậu im lặng đi!

Vân My quát lên.

-Em phải nói!

Gia Bảo còn quát lớn hơn.

Mọi việc nghiêm trọng thật rồi.

-Thôi được rồi, có gì thì cậu nói hết đi, có gì bức xúc, hoặc có bí mật gì về tôi mà tôi ko muốn cho người khác biết cậu cứ nói hết đi. Nói hết đi!!!

Tất cả mọi người nuốt nước bọt kinh hãi trước sự giận dữ chưa khi nào thấy ở Hà Vân My, lúc trước dù có bức xúc với Hoàng Nam Nam đến mấy thì cô ấy cũng ko bao giờ quát lên khùng khiếp như thế.

Chính cậu ta còn đang thấy shock.

“Con nhỏ này kinh thiệt.”

Tuy thế, Gia Bảo cũng ko muốn nhượng bộ, vẫn muốn làm cho ra mọi chuyện mới chịu thôi. Đồ cứng đầu.

-Chị quyết định như thế vì ko chịu đựng nổi nữa hay vì chị đã chán ghét những người họ Hà?

-Muốn biết câu trả lời vậy sao? Muốn tôi nói hết ra mới chịu buông tha phải ko?

-Đúng thế, dù nào thì mọi chuyện cũng phải được tiết lộ thôi, hơn nữa em còn muốn chị biết một điều.

-Được thôi, vậy để tôi nói. Cậu nghe cho rõ đây Hà Gia Bảo, sự thật tôi chỉ là một đứa con nuôi của hai người bác của cậu, tôi là một đứa bị ba mẹ bỏ rơi phải sống ở nhà thờ, may mắn được sống và mang họ Hà suốt 5 năm qua...

-Em ko muốn nghe những điều đó.

Mọi người ko nói gì, chỉ...O__O

-Tôi cứ tưởng mình sẽ được sống hạnh phúc và chẳng phải lo gì nữa, nhưng ai mà ngờ họ lại chỉ coi tôi như một công cụ, bắt tôi học hành, bắt tôi phải giành được mọi thứ của sự thành công để họ có được danh dự. Còn cậu có nhiệm vụ luôn ở bên cạnh giám sát tôi, thông báo mọi tình hình của tôi cho họ biết.

-Chị thôi đi!

- Tôi mất đi chức vị lớp trưởng thì coi tôi như một tên tội đồ, tôi nhất chết muốn giành lấy cái chức chủ tịch học sinh chỉ để tìm lại sự tin tưởng của họ dành cho tôi, để mình ko phải rời khỏi nhà một cách nhục nhã. Nhưng tôi đã quá chán ghét cái cảnh sống như thế rồi, thà sống khổ sở ở nhà thờ ịn hơn là bị người nhà họ Hà các người hành hạ.

-EM NÓI CHỊ THÔI ĐI!!!

Tiếng quát lớn này ko chỉ khiến mọi người giật mình mà còn khiến Vân My dừng việc nổi giận đáng sợ của mình lại.

Nhưng giờ dừng lại thì được cái gì? tất cả mọi người đều đã biết những điều ko nên biết.

Vân My tuyệt vọng hỏi Gia Bảo.

-Cậu nói muốn tôi biết điều gì?

-Để sau đi.

Gia Bảo cũng tỏ vẻ mệt mỏi.

Còn những người xung quanh thì ko như thế chút nào.

“Sao ko nói tiếp đi chứ?”

“Tò mò quá!”

* _____ *

Còn Hoàng Nam Nam đột nhiên trong lúc quan trọng này lại vác balô bỏ về. Những ánh mắt tròn xoe nhìn theo. (Như thế muốn được nổi bật giữa đám đông ấy. =__=).

-Em thích chị.

-ACKK!!!

Câu nói này đã lập tức cản trở bước tiến của Hoàng Nam Nam.

Tại sao lại chọn thời điểm đó để nói chứ? Có ý gì?

25. Chương 25

Cậu ta quay ngay lại và nhìn phản ứng của Vân My.

Ko thể có chuyện bình thản trước điều như thế được, Hà Vân My hay đơn giản chỉ là Vân My thì cũng phải ngớ ngàng đứng bất động mà thôi.

“Mình biết là sẽ như thế mà, dẫu sao thì hai người cũng là bồ, chị em họ cái nỗi gì. Nhăng nhút! Con mắt nhìn của mình sao có thể sai chứ? ”

Kéo theo câu nói đó là hệ quả của việc 100% dân số khu vực xung quanh ngập ngừng giữa sống và chết (quá shock đây mà).

-Cậu có biết cậu đang nói gì ko đấy?

Vì những lời nói đó của Gia Bảo mà tự nhiên cô ấy quên luôn việc vì cậu ấy mà cô đã nói ra những điều cấm kị.

-Tất nhiên là em biết, giờ chúng ta ko phải chị em họ, chẳng có gì là ko được cả. Chị ko thể là người nhà họ Hà thì có thể là con dâu.

Ôi, kinh hồn dị thảo.

Những lời như thế mà một cậu nhóc 16 tuổi có thể nói ra ngon ơ được? Người VN cứ có phải người Mỹ đâu? Ở mà cũng đúng, VN đạo này Tây tiến ghê lắm chứ đâu có đơn giản.

-Vớ vẩn.

Vân My ko để ý đến mấy lời Gia Bảo vừa nói cứ như thể coi đó chỉ là mấy lời của tụi nhóc mẫu giáo nói với nhau vậy.

Rồi cô ấy cũng tính bỏ đi.

Lập tức Hà Gia Bảo chạy theo.

Cả hai đều vượt mặt Hoàng Nam Nam. Tự nhiên biến cậu ta thành nhân vật phụ.

- >”

Cậu ta bực bội nhìn hai kẻ đang vượt mặt mình đi lên ko một chút đắn đo.

“Rõ ràng tôi mới là kẻ muốn bỏ về trước cơ mà. >_<>

...

Cả hai đã rời khỏi trường, đi được một đoạn khá dài, tiếng xì xèo bàn tán cũng ko còn nhưng ko khí giữa hai người vẫn thấy có gì đó bất ổn, ko được tự nhiên chút nào.

-Cậu đừng đi theo tôi nữa.

-Cùng đường mà.

-Vậy thì tránh xa tôi ra một chút.

-Sao lại phải thế, rõ ràng em và chị là người quen mà?

Hôm nay tự nhiên lại bị yếu thế trước Hà Gia Bảo nên Vân My ko thèm dùng lời nữa mà dùng hành động. Ko phải là đánh để dọa cậu ấy đừng làm trò ngớ ngẩn mà chỉ đơn giản là...vượt trước. +_+

Nhưng như thế thì có tác dụng gì chứ? Hà Gia Bảo lại bắt kịp và lần này thì nắm lấy tay Vân My.

Giật thót.

-Làm gì thế?

-Chúng ta vẫn như thế mà ngày trước mà.

-Nhưng giờ thì khác rồi, bỏ tay tôi ra mau ko thì đừng trách.

-Ko đấy, chị tính làm gì?

Chẳng thể làm gì chỉ là cố giựt tay mình ra mà thôi.

Nhưng ko biết các bạn có bao giờ thấy cảnh còng cổ làm trái ý một người con trai thì càng bị người đó làm những việc mình ko thích chút nào.

Hà Gia Bảo ko làm chuyện gì quá đáng cả, chỉ là nắm chặt lấy tay Vân My hơn và kéo cô ấy sát lại gần mình.

-Sao cậu dám hử?

Vân My trừng mắt lên.

-Từ nay em sẽ ở bên cạnh chị với tư cách của...

-...

-Một người con trai. ^__^

-Ko lẽ bình thường cậu là em gái tôi?

-Đừng cố ý ko hiểu ý em, với người

khác chị có thể lạnh lùng nhưng với em thì khác, em biết quá rõ tính cách của chị, Hà Vân My ạ, à quên, Vân My.

-Mới có thể mà cậu đã ko coi tôi ra gì rồi hử? Dù gì tôi cũng hơn tuổi cậu đấy.

-Có lẽ chỉ với em chị mới cười thoải mái hoặc tức giận thực sự nhỉ?

-Cái gì?

-Người ta khi thấy như thế sẽ chỉ nghĩ chúng ta là bồ của nhau mà thôi, chính Hoàng Nam Nam cũng nghĩ thế đấy.

-Cậu cẩn thận lời nói của mình đấy, tôi chưa dùng vũ lực với em họ Hà Gia Bảo bao giờ nhưng với một thằng nhóc cứng đầu Hà Gia Bảo thì tôi có thể.

-Em lại muốn thử.

-Cậu học đâu ra kiểu láu cá như thế hử?

Vân My đẩy Gia Bảo tránh xa mình ra, gương mặt khi bực bội trông thật khác lạ.

-Em ko biết khi chị bực bội với em trông chị lại xinh đến thế.

-Thôi được rồi, để tôi nói thẳng, tôi ko còn muốn có bất kì một mối quan hệ gì với những người nhà họ Hà nữa, cậu hài lòng chưa?

-Điều khiến chị thấy chán ghét là hai bác của em, nhưng chị làm con dâu ba mẹ em chứ có phải hai bác ấy đâu.

-Đừng có nói những từ con dâu hay hành động ngớ ngẩn gì nữa, tôi sẽ ko tha cho cậu đâu.

-Em đã nói là rất muốn thử khi bị như thế.

-Đồ điên!

Lần đầu tiên cô ấy nói với Gia Bảo như thế. Có lẽ vì thế mà cậu ấy cười toe.

-Cảm giác đúng là khác hẳn.

-Cậu còn ko hỏi là tôi có thích cậu ko hay có cảm giác gì với cậu? Từ bao giờ mà cậu lại trở thành người tự chủ như thế hử?

-Từ khi gặp chị đây.

-...

-Thường ngày ở cạnh chị em chỉ là giả bộ ngoan ngoãn thôi, chứ thực chất bản tính của em còn khó chịu hơn cả Hoàng Nam Nam. ^-^

-Giả bộ?

-Đúng thế. Là giả bộ đó.

-Tôi ko thích cậu, ko thích cậu, ko thích cậu, ko thích...

Bỗng nhiên cúi sát vô mặt người ta.

-Tại sao?

-Vì...tôi ko thích...

-Chị đã thích ai đó chưa?

-Đấy ko phải việc của cậu.

-Sao lúc nào chị cũng nói câu đó nhỉ? Tất nhiên giờ mọi chuyện của chị đều là việc của em và ngược lại rồi.

-Ở đâu ra kiểu lí lẽ đó cho cậu xài miễn phí thế hả?

-Ko thì phải đóng thuế sao?

-Đúng thế, phải đóng thuế.

-Trả thuế bằng cái gì thì được, bằng hiện vật là trái tim em còn chưa đủ thì bằng cử chỉ hành động chắc ko đến nỗi chứ?

-Ko được, tôi cấm đấy.

-Em nói thế thôi, làm gì mà sốt sắng thế, em còn nhỏ, chỉ biết yêu thôi, chưa biết dùng hành động để bày tỏ tình cảm đâu.

Tự nhiên thấy mắc cười.

-Chị cười gì?

-Đồ trẻ con mà đòi yêu.

-Còn chị người lớn lắm chắc?

-Ít nhất cũng hơn cậu.

-Vậy chị muốn em làm người lớn chứ gì?

Cô ấy ko hề biết Hà Gia Bảo lại là người như thế này, thực sự quá shock, trước giờ chỉ là giả bộ ngây thơ.

Tụi con trai thật là thâm hiểm, kinh khủng!

-Cậu định làm gì?

-Thì làm những gì mà người lớn hay làm

-Đừng có điên!

Vân My bắt đầu thấy ghê ghê khi Gia Bảo cứ tiến về phía mình. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ cô ấy trải qua chuyện này, đơn giản vì chưa bao giờ cô ấy để ý đến bất kì một ai ngoài mối quan hệ thông thường.

Khi trong trường hợp thế này thì nên làm gì? Dùng vũ lực? Cách này có thể nói là khả quan nhất hiện nay.

Nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị Gia Bảo giữ chặt lấy hai tay kéo lại phía mình.

-Chị tưởng em ko biết chị sẽ làm gì sao? Em đã nói là em hiểu chị cả mà.

-Biết tôi rồi thì đừng có làm trò vớ vẩn, tôi mà nổi giận thì cậu cũng biết sẽ ra sao...

-À...mà chị nhắc mới nhớ, cái tát lần trước...

Tự nhiên thay đổi sắc thái mặt, chuyển sang vẻ đau khổ lắm.

-Cậu...đã nói là ko sao rồi mà...tính lật lọng hả?

-Ko sao? Nói thế để chị yên tâm thôi chứ chị ko hiểu là khi người khác nói thế tức là phải đau đến thế nào à?

-Cậu được lắm, tính dùng sức mạnh con trai của mình trả đũa tôi đây hả? Tôi thách cậu đấy, coi cậu có dám động đến tôi ko?

-Thách em sao?

-Đúng...

Một đặc tính của những kẻ mang trong mình hoocmon nam đó là luôn muốn làm những gì mà người ta thách thức.

Và Hà Gia Bảo đã đáp ứng lời thách thức của Vân My ko phải là điều gì khác ngoài cái mà cậu ấy đã nói nãy giờ. Làm những gì mà người lớn làm. ^-^

Có thể là bất ngờ hoặc là ko biết phải phản ứng trong trường hợp đó như thế nào nên cô ấy đã ko làm gì cả.

Nhưng cũng may Gia Bảo đã dừng lại rất nhanh sau hành động vừa nãy của mình.

Nhìn cô ấy và cười.

-Nhưng em làm thế ko phải vì trả đũa.

Ko nói được một lời nào cả thậm chí là ko tức giận hay dùng đến hành động trừng trị cậu ấy.

Cảm giác chỉ có shock và shock.

Bỗng nhiên Gia Bảo cảm thấy khó xử.

-Chị bắt em phải làm người lớn mất rồi

Vẫn ko nói gì mà lững thững bỏ đi như người mất hồn.

Đúng là chỉ trước mặt Hà Gia Bảo cô ấy mới có những phản ứng và thái độ rất khác lạ.

Hà Gia Bảo tiếp tục đi theo.

-Chị sao thế? Giận em à?

- >_

Đang bắt đầu phun trào nham thạch nhưng cậu ấy lại ko nhìn thấy nên tiếp tục công kích.

-Rõ ràng là chị cũng có tình cảm với em, chứ nếu ko chị đã tát em rồi.

- >”

Thực sự nổi cơn tan bành nhưng cậu ấy vẫn tiếp tục ko nhìn thấy. Đơn giản vì mái tóc dài của cô ấy đã che hết đi gương mặt.

-Em...

-CẬU CÒN NÓI NỮA, TÔI CẮT LƯỠI CẬU ĐẤY!

#_____#

Làm cậu ấy giật bắn.

Gia Bảo nhăn mặt nhìn cô ấy.

-Nhưng...

-... >”

-Em hôn chị bằng môi mà.

-Cái gì????

Thằng nhóc 16 tuổi mà ghê gớm phát sợ.

Vân My sùng sộ chạy lại và tấn cho Gia Bảo tới tấp khiến cậu ấy chỉ biết la oai oái đỡ đòn.

Ngày hôm nay, cô ấy đã biết được một phần của hương vị cuộc sống.

...

Vẫn là ánh đèn quen thuộc của giáo đường.

Vị cha xứ đang đứng giữa giáo đường và cầu nguyện thì chợt giật mình quay lại.

-Con làm phiền cha rồi sao?

-Ko sao, có gì mà tối rồi vẫn còn đến đây.

Vân My bước lại gần cha.

-Con lại có thể tâm sự với cha được chứ?

-Tất nhiên.

Cả hai ngồi xuống ghế.

Có một cuộc sống dung dị, có một người cha đáng kính luôn lắng nghe những điều mà mình muốn nói. Chính vì những điều giản đơn đó thôi mà khiến cho cuộc sống của Vân My đã trở nên thật hạnh phúc.

-Hôm nay có chuyện gì ko tốt xảy ra với con sao?

-Ko phải là ko tốt mà là tốt một cách khó xử, và con thực sự ko muốn tiếp nhận điều tốt đẹp đó. Con phải làm gì cha? Có nên trả lại thiện ý của người cho con điều tốt đẹp đó? Hay là con tiếp nhận và tìm cách đáp trả lại?

-Con đã quên hồi nhỏ cha đã nói gì với con sao?

-...?

-Chúa đã cho ta trái tim là để ta làm mọi thứ mà ko hối hận, những điều mà ta làm xuất phát từ trái tim ta sẽ ko phải cảm thấy hối hận.

-Ý cha là...con hãy làm theo điều mà trái tim con mách bảo?

-Đúng thế.

-Nhưng...lỡ con ko biết điều mà trái tim con đang nói thì sao ạ.

-Ko ai là ko thể đọc được điều mà trái tim mình muốn diễn tả cả, con gái của ta.

Vân My ko nói gì nữa mà nhìn lên bức tượng của Chúa trên cây thánh giá trước mắt mình. Cổ nói như thể đang nói với Chúa chứ ko phải với bản thân hay với cha nữa.

-Con ko biết mình phải làm gì, vì một điều gì đó khiến con tuyệt vọng, con muốn chấp nhận nhưng trái tim con ko cho phép.

“Khi ta muốn lấy điều gì đó để thay thế cho cái mà ta ko có được, rất xấu phải ko cha?”

26. Chương 26

Giờ lại là lúc mọi người bàn tán về việc của Vân My và cộng thêm Hà Gia Bảo.

Ko ai nghĩ một người hoàn hảo như Vân My lại có một cuộc đời trớ trêu đến như thế. Cái này người ta hay gọi là “thời thế tạo anh hùng” tức là vì số phận cay đắng như thế thì mới có một Vân My thông minh tài giỏi đến như thế. Thật là vợ vắn mà.

Đã thế lại còn chuyện Hà Gia Bảo công khai bày tỏ tình cảm của mình với Vân My ọi người biết.

Những lời đàm đạo xung quanh vấn đề này thì có rất là nhiều và phong phú đủ chủng loại.

-Theo tôi thấy, Vân My rất là đáng thương, vì thế có một người bạn trai là Hà Gia Bảo coi như bù đắp lại những khó khăn của cô.

-Thấy họ đẹp đôi đấy chứ?

-Ko thể là cặp chị em hoàn hảo thì có thể là cặp tình nhân hoàn hảo. Thế nào cũng được mà.

-Nhưng liệu Vân My có chấp nhận ko? Nhà họ Hà coi như có thù oán với cô rồi, hành hạ cô suốt 5 năm cơ mà.

-Ai mà biết được, có thù oán là một chuyện, chuyện tình cảm vẫn có sức mạnh ghê gớm hơn chứ?

-Kể cũng phải.

-Nhưng các cậu ko thấy Vân My quá kiêu căng ngạo mạn sao? Sống trong một hoàn cảnh như thế mà lúc nào cũng lên mặt như mình là tiểu thư cao quý.

-Thấy cũng đúng, cậu ấy chẳng coi ai ra gì, tự tin vào bản thân quá đáng.

-Nhưng dẫu sao Vân My cũng là học sinh ưu tú nhất trường mình, chủ tịch học sinh cơ mà.

-Chủ tịch học sinh thì có gì hay ho chứ? Đến Hoàng Nam Nam còn có thể làm lớp trưởng cơ mà.

Ôi trời, tự nhiên lại moi cả cậu ta vô nữa. = =”

Một cuộc tranh luận vô cùng sôi nổi và khá là gay gắt. Có ba phe tất cả, một ủng hộ Vân My, một phản bác Vân My và một là... thả cần câu cá (nước đục thả câu).

Rõ là lảm chuyện để nói mà.

Ko khí của B1 thì lại hoàn toàn khác, mọi người vẫn tích cực tám chuyện giờ giải lao và ko nhắc đến chuyện của Vân My gì cả, mấy người này rất biết phép lịch sự.

Còn Vân My thì vẫn cứ là Vân My, dù có là chuyện gì thì cũng ko thể khiến cô ấy thay đổi quan điểm và phong cách thường ngày của mình. Vẫn tập trung cao độ cho việc học hành. Ở bất kì đâu cũng có thể day dứt chuyện mình đã làm gì ko tốt, đã gây tổn thương cho ai nhưng riêng ở trường – nơi chỉ dành cho việc học thì nhất quyết là ko suy nghĩ linh tinh. Đúng là một con người đáng để học tập.

“Cậu ta bình thần quá ha? Rút cuộc thì cậu ta cũng là một người rất đáng sợ.”

Cả trường có ầm ĩ lên việc Vân My là người như thế nào, ra sao thì cô ấy vẫn ko hề bận tâm một chút gì. Tự hỏi sao lại có một người như thế chứ?

-Cậu đang giả bộ đúng ko?

Bỗng nhiên cậu ta lên tiếng.

Cô ấy dừng việc viết của mình lại và quay sang nhìn cậu ta.

-Hay là vì quá kiêu ngạo mà ngay cả việc của bản thân cũng ko thèm để ý?

-Cậu ko chịu nổi nữa à?

-Gi?

-Mới có mấy tuần mà cậu đã ko nhìn nổi việc chằm chọc tôi sao?

-Điên!

-Vì tôi chưa có bị tụi đó tìm đến rạch mặt nên cậu yên tâm có thể tiếp tục xỏ xiên tôi à?

“Nói có một câu đầu nhất thiết cậu phải xỏ vô mặt tôi lắm thế hả?”

Tốt hết là ko nên nói chuyện với cô ấy nữa, chỉ tổ bực mình thôi.

-Hai người đó lại cãi nhau rồi.

-Bao lâu rồi ko như thế nhỉ?

-Ai thêm cãi nhau với cậu ta chứ?

Cậu ta gắt, rồi quay vô tập của mình.

Mọi thứ lại chấm dứt.

...

-Hôm nay chúng ta trở thành người nổi tiếng mất rồi. ^__^

-Còn cười.

-Ko khóc?

-Cũng được.

-Hôm nay chúng ta trở thành người nổi tiếng mất rồi. T_____T

Cô ấy bật cười trước điệu bộ ngớ ngẩn của Gia Bảo, bảo ko cười lại khóc thật.

-Sao chị ko nói là chị cũng thích em?

-Tại sao tôi phải nói, tôi có thích cậu đâu.

-Ko thích?

-Ko.

-Sao chị có thể nói ra câu đó một cách dễ dàng như vậy?

-Còn cậu sao khi nghe câu đó lại có thể bình thản đến vậy?

-Nhưng mà...chị nói thật chứ?

-Tôi ko thích nói dối.

-Thế sao chị nói dối hai bác em?

-Đừng nhắc đến họ nữa.

Thế là đành im lặng.

Nhưng rồi lại chẳng thể im lặng được lâu. +__+

-Chị nói thật?

Bực mình ko thềm nói nữa.

-Sao khi nói thật một chuyện như thế chị lại có thể ko có chút phản ứng đau lòng nào vậy?

-Sao phải đau lòng.

-Như thế là chị đang làm em tổn thương mà.

-Tôi ko có khái niệm tránh làm người khác tổn thương.

-Vậy là chị ko thích em?

-Ko thích, ko thích.

-Thế sao chị hôn em? >”

-Cái gì???

Cô ấy trừng mắt lên nhìn.

-Cậu nói gì? Ai hôn cậu?

-Ko phản ứng gì là đồng ý còn gì? Lúc đó chị ko muốn thì phải đẩy em ra rồi tát cho em một cái chứ? Như thế mà đòi em hiểu là chị ko thích à? Sao lại có loại người như thế chứ?

Gia Bảo nổi khùng.

-Tôi như thế đấy, ko phải cậu nói là cậu rất hiểu tôi sao?

-Thế thì chị giải thích lúc đó đi.

-Chẳng có lí do gì cả, vì tôi bất ngờ quá nên ko kịp phản ứng, với lại cậu cũng chẳng kịp cho tôi thời gian để phản kháng lại.

-Thôi được rồi, bỏ qua, ko thích thì em sẽ khiến chị phải thích, chỉ cần chị đừng thích ai là được. Điều này thì có thể yên tâm rồi vì Vân My của em ko bao giờ để ý đến ai khi đang đi học đâu. Hehe!

-Đừng bày trò nữa, tôi ko muốn cậu tổn thương đâu.

-Ko phải chị nói là chị ko có khái niệm tránh làm tổn thương người khác sao?

-Tôi như thế nên khi mà cậu bị tổn thương thật sự rồi đừng trách tôi quá vô tình.

-Chị đúng là Vân My mà.

“Cậu cứ vô tư như thế thực sự sẽ phải thấy đau hơn nhiều đấy.”

Cuối cùng thì cô ấy đã quyết định làm theo quyết định của trái tim.

...

-Ở lớp thế nào rồi?

Đang dùng bữa, ngài chủ tịch chợt lên tiếng hỏi.

-Sao tự nhiên hôm nay ông lại hỏi chuyện đó? Mà ông muốn chuyện gì ở lớp?

-Con bé Vân My đó sao rồi, tinh thần vẫn tốt chứ?

-Đang ăn ông làm ơn đừng nhắc đến con nhỏ đó đi!

-Sao? Làm cậu mắc ghen hả?

-Vâng, ghen ứ từ cổ cho tới ruột rồi đây.

-Có nước bên cạnh đó.

-Ông...

Ông lão này đúng là ko phải tay vừa mà, thì ông thế nào thắng cháu nó mới thế.

Thế mà cậu ta cũng uống nước thật.

-Con nhỏ đó ấy à? Tinh thần ko những tốt mà còn sung sức hơn cả trước rất nhiều. Nhìn qua ko ai nghĩ là trẻ mồ côi tội nghiệp đâu.

-Còn nói, thế cậu ko phải trẻ mồ côi *?

-Ông đừng có nói con thế, mà đúng là con mồ côi thật nhưng con ko có tội nghiệp.

-Chỉ đáng thương thôi.

-Ông vừa phải thôi ghen, con đang ăn đó. >”

-Thì cứ ăn, ai cấm đâu.

Lại uống nước.

Cô giúp việc thì ngồi cười.

-Bất lịch sự, đang ăn uống cười cái gì mà cười.

Cậu ta cúi kính gắt.

Một kẻ vô lễ khủng khiếp.

-Con bé đó thật đúng là đáng thương, thông minh giỏi giang như thế mà lại ko được sống yên ổn.

-Ông nội thương nhỏ như thế thì sao ko nhận nó về mà nuôi.

-Nghe cũng được đấy.

-Sao?

-Ta cũng có ý định đó lâu rồi, nhưng đúng lúc muốn đón con bé về nhà thì ông bà Hà – ba mẹ nuôi hiện giờ của nó lại nhận nó trước. Giờ có cơ hội rồi đấy nhỉ?

-Ồ, ông ko định làm thật đấy chứ?

-Thì chính cậu vừa gợi ý còn gì.

-Con nói thế thôi, ông lại tưởng thật thì đúng là con nít.

-Thằng nhóc, ăn xong rồi thì lên phòng mà học đi.

-Ông đã nói thế thì cung kính ko bằng tuân lệnh. Xin phép ông, con lên phòng chơi game.

-Cái gì?

-Ông ko biết tính con sao? Chỉ vâng lời một nửa thôi.

-Cái thằng láu cá kia, đứng lại mau!!!

Gia đình này thật là vui vẻ.

27. Chương 27

Một tuần đã trôi qua.

Cuộc sống của Vân My đã tốt hơn rất nhiều, nhưng cùng với đó lại là một nỗi lo ko hề nhỏ.

Nhà thờ ko thể nuôi dạy cô ấy đến khi trưởng thành hơn được, chi phí mỗi lúc sẽ một cao hơn và nhà thờ thì làm gì có điều kiện. Còn Bảo Ngọc và một vài em nhỏ khác nữa cũng cần được giúp đỡ học hành.

Biết là ko hối hận về quyết định liều lĩnh của mình nhưng vẫn cảm thấy có lỗi.

Từ xa nhìn về phía cha và những đứa trẻ vui đùa với nhau trong sân.

Trời đã xế chiều, ánh hoàng hôn biến khung cảnh đó trở nên thật dịu dàng.

-Chị Vân My kìa cha!

Giọng Bảo Ngọc lại thánh thót vang lên đầy phấn khởi.

Cô ấy khẽ mỉm cười.

-Về rồi à con?

-Vâng, mọi người đang chơi gì vậy ạ?

-Chơi rồng rắn lên mây, chị Vân My cũng chơi chứ?

-Ừ.

Vừa mới vô đã phải làm thầy thuốc.

-Mọi người bắt nạt con nhé!

-Khổ thân chị Vân My, nhưng hết cách rồi.

-Đã thế ọi người biết tay.

Nụ cười của cô ấy tươi như những hạt nắng mai, nhưng giữa khung cảnh hoang hôn thế này trông cũng ko đến nỗi ảm đạm mà ngược lại còn chẳng khác nào một bức tranh thủy mặc tinh túy.

Lát sau, cha xứ kêu mấy đứa trẻ đi tắm gội rồi cùng Vân My nói chuyện.

-Có chuyện gì sao cha?

-Ừ, cũng có chút chuyện, ko biết với con và mọi người là chuyện vui hay buồn nữa.

-Là chuyện gì vậy ạ?

Ko nói gì một lúc, bỗng nhiên cha xứ lại gọi tên Vân My.

-Vân My này...

-Dạ, con nghe cha.

-Ta biết con đã phải chịu vất vả như thế nào trong 5 năm qua...

- O__O

-Ko phải ngạc nhiên như thế đâu, khi hai ông bà Hà muốn nhận con về nuôi họ đã có những hành động rất khác lạ, ko muốn gặp mặt con luôn mà chỉ muốn biết trong những năm trước con học hành như thế nào...

Đôi mắt đen tròn của Vân My hơi nhấp nháy. Té ra với hai ông bà Hà cổ ko phải là con thật, cái mà họ muốn đúng là danh dự. Vậy mà bao nhiêu năm qua cố cứ tự trấn an mình đó là việc ba mẹ luôn mong đợi ở con cái của mình.

-Biết con là một đứa bé ngoan ngoãn thông minh họ mới nảy ý muốn nhận con về nuôi. Ta thật ko ngờ cái danh dự mà họ mong muốn đã che lấp đi tình yêu thương mà vốn dĩ những bậc cha mẹ phải dành cho con cái. Con phải sống khó khăn như thế tất cả cũng là do ta mà ra, vì nhà thờ khi đó quá khó khăn. Là do ta cả.

-Ko, cha đừng như thế, tất cả do con là gánh nặng ọi người.

-Chúa đã ban cho con quyền được sống ko ai là gánh nặng cả, con cũng thế.

Vân My thấy lòng mình nặng trĩu, cổ hướng ánh nhìn về phía ánh dương cuối cùng trong ngày, tâm trạng càng hoen ục hơn nỗi tâm tư.

-Ta cũng biết vì điều đó mà 5 năm nay con đã thay đổi rất nhiều. Giờ tất cả đã trôi qua rồi, con đừng giữ những suy nghĩ cũ trog đầu, sống và học tập như trước kia, thân thiện với mọi người hơn, con người sinh ra có lúc lên cao có khi tụt xuống thấp, đừng bao giờ nghĩ con mãi mãi là số 1 như những gì người ta đã gieo rắc vô đầu óc ngây thơ trước kia của con.

-Con xin lỗi cha, con đã ko thể nhớ đến những lời dạy trước kia của cha, con đã cố gắng giành lấy mọi thứ mà con nghĩ là của mình chỉ vì muốn có được niềm tin và tình yêu thương của ba mẹ.

-Thì ta đã nói tất cả chấm dứt rồi, bình yên cả rồi.

Những lời dạy của cha xứ luôn là những bài học đáng quý mà Vân My có được ình. Đó chính là điều may mắn nhất trong cuộc đời của cô ấy.

Chợt nhớ ra điều thắc mắc nãy giờ của mình, cô ấy liền hỏi.

-Cha nói có chuyện muốn nói với con...

-À...có chuyện...

Giờ vị cha xức lại cười thoải mái.

-Giờ thì ta hiểu chuyện đó là một điều tốt ọi người.

-Là chuyện gì vậy ạ?

Lại lặp lại câu hỏi ban nãy.

-Có người muốn nhận nuôi con.

Vân My chợt nín lặng, gương mặt vui vẻ dần dần ra.

-Con đừng lo, lần này...

-Con xin lỗi đã ngắt lời cha, nhưng con ko có ý gì cả.

-Ta hiểu con đã biết suy nghĩ chu toàn như thế nào, thế nên lần này ta đã phải suy nghĩ rất kĩ mới nói với con. Sống ở gia đình đó con sẽ ko phải lo lắng điều gì đâu, chỉ là ta sợ con ko muốn đi.

-Ko ạ, nếu cha đã nói thế thì con sẽ nghe theo, lại có người nhận nuôi chứ ko thì chắc con sẽ áy náy lắm.

-Nhưng mà...

Giọng cha nhẹ nhàng vang lên, có vẻ có gì đó khiến cha thấy khó khăn.

-Thôi con đi chuẩn bị đi còn ăn tối.

-Vâng.

-Mà...mai Chủ nhật...nếu được thì...

-Con hiểu ạ.

-Chuyển đến đó sớm con sẽ bớt vất vả sớm.

Lại phải chuyển đi, nhưng có lẽ lần này cô ấy cảm thấy ko được thoải mái như trước. Ko phải là cảm giác bị tổn thương hay đau lòng gì đó, mà đơn giản là...ko đành lòng, thấy mình giống món đồ. Biết là ko nên thế nhưng vẫn ko sao giúp mình thoát khỏi những suy nghĩ xấu đó.

...

Bữa ăn tối:

-Chị Vân My lại đi sao? Em ko thích thể tẹo nào!

-Thôi nào, Bảo Ngọc, phải để chị Vân My đến với cuộc sống tốt hơn của mình chứ.

-Nhưng liệu chị có được sống tốt hơn ko, hay lại như mọi người nói, chị Vân My cứ phải chịu khổ?

Vân My chợt dạ.

“Sao con bé ngây thơ lại biết được điều đó chứ?”

-Ko phải thế đâu Bảo Ngọc, lần này chị nhất định sẽ rất hạnh phúc và vui vẻ hơn trước rất nhiều.

-Chị nói thiệt chứ?

-Tất nhiên rồi, Bảo Ngọc đã thấy chị Vân My nói dối em bao giờ chưa?

Cô bé lắc đầu.

Vân My vì thế mà cười theo.

-Chị Vân My nhớ về đây thăm em thường xuyên nhé, đừng có như lần trước, mãi mà chẳng thấy chị đến thăm lần nào.

-Sẽ ko như thế đâu. ^ _ ^

Đó là những khung cảnh yêu thương thật đẹp.

28. Chương 28

Một ngày cuối tuần tuyệt diệu.

-Con đi chơi đây!

-Đi đâu?

-Hơ...sao tự nhiên quay ra quần chuyện con đi chơi ngày cuối tuần thế?

Cậu ta nhăn nhéo nhìn ông nội.

Thấy ông lão tỏ ra nghiêm túc chờ đợi câu trả lời, cậu ta đành nhượng bộ.

-Thôi được rồi, con đi CLB bóng rổ của trường, là lí do chính đáng thừa ông nội chủ tịch.

-Thôi biến đi dùm!

-Hơ...

Lại ngỡ ngác với kiểu hành động coi khinh cậu ta của ngài chủ tịch.

-Vâng, khỏi cần ông đuổi con cũng đi đây. Hứ!

Cậu ta vênh mặt vuốt tóc và ra đi. +__+

-Nhớ về sớm đây.

-Con biết rùi!!!!!!!!!!!!!!

Cậu ta hét vọng lại về ko hài lòng một chút nào.

Ngài chủ tịch quay vô nhà thì chợt phát hiện ra...

-Trường mình đâu có thành lập CLB dành cho đội bóng rổ nhĩ...

Còn cậu ta thì hí hửng vừa đi vừa cười.

-Thế mà ông nội cũng bị lừa được. Hí hí! ^-^

-THĂNG NHÃI KIA, ĐỨNG LẠI CHO TAAAAAAAAA!!!

-Oái, bị phát hiện rồi.

Chạy bán sống bán chết đến lấy chiếc xe phân khối của mình và phóng thẳng.

-Lát về cậu chết với ta, dám bày trò nói dối hả? >”

Tuy ko phải là đến CLB bóng rổ như cậu ta nói nhưng cũng ko hẳn là nói dối vì cậu ta đi chơi bóng rổ với mọi người thật.

Ngạc nhiên với sự xuất hiện của Hà Gia Bảo.

-Sao cậu ta lại có mặt ở đây?

-Thực lực rất khá mà, cho tham gia càng vui.

“Vui về cái nỗi gì? >”<>

Thấy vẻ mặt khó chịu của cậu ta nhìn mình, Hà Gia Bảo chỉ cười nửa miệng về kiêu căng.

Đến khi cuộc đấu bắt đầu thì cả hai đều xông xáo.

Đấu vui mà bị hai người biến thành chiến trường mất rồi.

Hiện tại Hà Gia Bảo đang giành được bóng và cậu ta ko ngớt áp sát để giành lại.

-Sao anh cứ thích gây chuyện với tôi thế nhỉ? Thấy ko ưa tôi ở điểm nào?

-Điểm nào của cậu tôi cũng ko ưa hết, nhìn thấy cậu chướng mắt ko chịu nổi.

-Anh thích Vân My của tôi sao?

-Cái gì?

Cậu ta hơi sững sờ với ý của câu nói nhưng rất nhanh lại cười khẩy với từ Vân My của tôi và nhìn Gia Bảo.

-Cậu có đề cao Vân My của cậu quá ko

-Ko hề, có chăng là tôi đã quá đề cao Hoàng Nam Nam anh.

-Tên khốn này...

Nhân lúc cậu ta đang bực bội, Gia Bảo dẫn bóng vượt qua một cách khéo léo và ghi bàn hết sức nhanh gọn và đẹp mắt.

Bên đội của Gia Bảo vui mừng đập tay nhau. Cậu ta nhìn theo khó chịu. Đáp lại vẫn là nụ cười nụ miệng kiêu ngạo của Gia Bảo.

Lần tiếp theo vẫn tiếp tục là Hà Gia Bảo giữ bóng.

-Cậu cũng muốn gây sự với tôi mà.

-Vì tôi cũng thấy anh chướng mắt kinh khủng, nhìn thấy anh là chỉ muốn gãi mắt thôi à.

-Cậu đang ghen giữa tôi và Vân My của cậu đấy à?

-Cái gì?

Lần này thì đến lượt Gia Bảo thấy khó hiểu với những lời cậu ta nói.

-Vì ngoài tôi ra chẳng thấy con nhỏ đó có mối dính líu gì với ai cả, cậu ghen khi thấy con nhỏ và tôi đấu đá nhiều sẽ thành ra thích nhau sao?

Hà Gia Bảo cười phì.

-Anh có vẽ hay coi film sao?

-Gi?

-Điều vô lí đó ko bao giờ có thể xảy ra với người có tên Vân My.

-Tôi cũng chẳng mong đâu, nhưng nếu nó có thể khiến Hà Gia Bảo cậu đây thấy khó chịu thì cũng ko đến nỗi nào nhỉ?

-Anh muốn gì?

-Muốn gì sao? Đơn giản thôi. Tôi muốn có...

Vừa nói, cậu ta vừa ko ngừng nhìn thẳng vô mắt Gia Bảo. Tò mò chờ đợi điều mà Hoàng Nam Nam muốn khiến cho trái bóng trên tay cậu ấy đã dễ dàng bị cậu ta cướp mất.

Và vẫn luôn như phong thái mọi ngày, một cú ném bóng từ xa nhưng khả năng lọt rổ là luôn cao. Tất nhiên lần này cũng ko ngoại lệ.

Ăn mừng với đồng đội xong, cậu ta quay ra phía Gia Bảo.

-Muốn có trái bóng thôi mà, sao cứ phải nghĩ nhiều khi đang chơi làm gì? ^__^

-Với anh Vân My còn ko bằng một trái bóng hả?

-Đúng thế, còn chưa bằng.

-Vậy thì đừng tỏ ra ghen tỵ và gây khó dễ cho chúng tôi nữa.

-Ồ, tôi ấy à? Tôi lại có khả năng gây khó dễ cho hai người thông minh tài giỏi các người sao? Đúng là được đề cao thật rồi.

Tự nhiên giở bài khiêm tốn. =__=

-Tránh xa Vân My của tôi ra!

-Mở miệng là Vân My của tôi, là của cậu thì cậu lo mà giữ lấy, nghĩ ai cũng có hứng thú muốn cướp người yêu của cậu chắc. Đồ trẻ con! Tôi chỉ có hứng thú với trái bóng nằm trong tay cậu thôi.

-Nhớ lấy lời anh nói.

“Đồ điên, nghĩ tôi thích cậu ta hay cậu ta thích tôi mà nói vớ vẩn thế?”

-Thôi, giải tán đi đâu đó uống gì cho đỡ đi, hai cái người này có tập trung đâu chứ.

Một người đề nghị.

Và thế là buổi luyện tập hôm nay kết thúc với tỉ số 2-2.

...

Ko luyện tập nhiều mà sao thấy người rã rời. Chắc tại gắng sức để đấu với Hà Gia Bảo quá nên thế. Cậu ta cũng lạ, ko biết Hà Gia Bảo đắc tội gì với cậu ta chứ?

Cái kiểu ghét bừa ai đó, rồi gán ai đó là đối thủ là đặc trưng của Hoàng Nam Nam háo chiến háo thắng mà.

Vừa về nhà đã nằm ườn ra ghế sofa. Miệng thì la lối om sòm.

-Chị Hoa đâu rồi, mang cho tôi li nước chanh mau lên!

La hoài mà ko thấy có tiếng đáp lại.

Đang bực bội, cậu ta quát lên.

-Sao ko nói gì hả? Đi đâu rồi, chị Hoa?

-Tôi biết rồi!

“Hôm nay sao thế chứ? Lại còn ko gọi mình là cậu chủ như mọi khi. Lát ra thì biết tay. >”<>

Vắt tay lên trán rồi nhắm mắt lim dim.

Có âm thanh của chiếc li chạm xuống mặt bàn.

-Chị làm cái gì mà tôi gọi ko thèm đáp hả? Rồi còn lục ục gì trong đó mà lâu vậy?

-Tôi đang nấu bữa trưa.

Vẫn ko có hai tiếng cậu chủ được nhắc đến. Cậu ta cục cằn bật dậy.

-Hai tiếng cậu chủ của chị...ackk!

Vừa tính gắt thì chợt nín bật như thể ai vừa cắt mất lưỡi.

Đôi mắt thao láo mở to.

Như ko tin vô mắt mình, cậu ta dụi mắt

Kết quả vẫn ko thay đổi.

Cuối cùng thì...

-Sao cậu lại ở đây, Hà Vân My?

Chấp nhận sự thật mà mình nhìn thấy?

29. Chương 29

Gương mặt vẫn lạnh lùng như thường.

-Giờ tôi ko còn mang họ Hà nữa.

-Ai thèm quan tâm họ của cậu là gì? Cái tôi đang hỏi là tại sao cậu lại xuất hiện ở đây – nhà của tôi?

-Kể từ ngày hôm nay tôi...sẽ là một thành viên trong gia đình cậu – Hoàng Nam Nam.

...

-Có người muốn nhận nuôi con.

-...

-Con đừng lo, lần này...

-Con xin lỗi đã ngắt lời cha, nhưng con ko có ý gì cả.

-Ta hiểu con đã biết suy nghĩ chu toàn như thế nào, thế nên lần này ta đã phải suy nghĩ rất kĩ mới nói với con. Sống ở gia đình đó con sẽ ko phải lo lắng điều gì đâu, chỉ là ta sợ con ko muốn đi.

-Ko ạ, nếu cha đã nói thế thì con sẽ nghe theo, lại có người nhận nuôi chứ ko thì chắc con sẽ áy náy lắm.

-Nhưng mà...

Giọng cha nhẹ vang lên, có vẻ có gì đó khiến cha thấy khó khăn.

-Sao ạ?

-Sẽ có điều hơi bất tiện với con.

-Bất tiện?

-Đúng là có hơi bất tiện chút...nhưng chắc...lâu lâu sẽ ko có gì.

-Con ko hiểu ạ.

-Đến đó con sẽ hiểu thôi.

-...

-Thôi con đi chuẩn bị đi còn ăn tối.

-Vâng.

-Mà...mai Chủ nhật...nếu được thì...

-Con hiểu ạ.

-Chuyển đến đó sớm con sẽ bớt vất vả sớm.

...

Có chút bất tiện sao? Sai rồi, là cực kì bất tiện, ko tiện một chút nào, ko thể tiện nổi

-Gì chứ?

Cậu ta đã mất bình tĩnh.

-Sẽ là một thành viên trong gia đình tôi sao? Cậu sao? Ai cho phép chứ?

-Ông nội cậu.

Biết ngay mà, ngoài ngài chủ tịch ra thì còn có thể là ai được.

“Sao ông lại làm thế? Ko phải chỉ là nói đùa để chọc tức mình thôi sao? Tại sao chứ? Tại sao???”

-Uống nước đi, để lâu ướt bàn đấy.

-Chị Hoa giúp việc của nhà tôi đâu?

-Có việc gấp ở quê nên chị ấy phải về mấy hôm.

-Tại sao cậu biết?

-Khi tôi đến, ngài chủ tịch đã nói thế và dặn tôi nếu có thể thì chuẩn bị bữa trưa.

-Cậu mà chuẩn bị bữa trưa ai biết được tôi có chết ko cơ chứ?

-Tại sao cậu lại chết? Tôi có thù oán gì mà phải hại cậu?

-Ko phải cậu còn mối thù lớp trưởng *?

-À cậu nhắc mới nhớ, đúng là tôi nên trả thù thật.

Cậu ta thấy sống lưng lạnh toát.

-Tôi nhất định ko để cậu ở đây đâu, nhất định là ko?

-Sao ko được?

-Tôi ghét cậu, tôi ko muốn ngày nào cũng nhìn thấy cậu, ở lớp là đủ lắm rồi.

-Ko phải chúng ta đã nói sẽ coi nhau như người ko quen biết sao? Với người ko quen biết sao cậu lại nói là ghét, sống với một người ko quen biết cũng có gì quá đáng quá đâu.

-Cậu có biết cái kiểu vừa nhìn đã yêu ko?

-Ý cậu là tình yêu sét đánh ấy hả?

-Đúng, đúng thế.

-Có liên quan gì đến chuyện này? ==

-Cũng gần giống như thế đấy, vừa nhìn thấy cậu tôi đã...

-...???

-Đã thấy ghét rồi.

Cậu ta bị điên rồi! ==”

-Ko quen biết, nhưng vừa gặp cậu tôi đã thấy ghét rồi. Lí do là như thế đấy. Vì lí do đó mà tôi ko thể sống cùng nhà với cậu được, và càng ko thể coi cậu là người nhà. Ko thể, ko bao giờ. Never!!!

-Vừa nhìn tôi đã thấy ghét. Vậy có thể cho tôi biết lí do tại sao cậu ghét tôi được ko? Điều gì ở tôi làm cho cậu chướng mắt?

-Điều gì à? Vì...

Đang tính nói lí do thì chợt nhận ra hình như mình đang bị xỏ mũi.

-Ghét là ghét, sao tôi lại phải giải thích dài dòng với cậu làm gì.

“Dám lừa tôi, câu giờ hả?”

-Cũng chẳng sao, tôi tin vào cái kiểu vừa nhìn đã thấy ghét của cậu, nhưng cậu ghét tôi cũng chẳng thể đuổi được tôi ra khỏi nhà này.

-Cái gì?

Cậu ta trợn mắt kinh ngạc ko nghĩ rằng Vân My có thể nói như thế.

-Ông nội tôi đâu?

Ko làm gì được nữa nên đành gắt lên.

-Ngài chủ tịch vừa đi đâu đó, nói đến bữa mới có thể về được.

“Đến bữa sao? Ko thể dễ như thế được. Bằng cách nào đó nhất định phải đuổi con nhỏ này đi.”

-Uống nước đi!

Nói rồi cô ấy quay đi.

-Đi đâu đấy?

-Đi chuẩn bị bữa trưa, ko lẽ ngồi đợi cậu uống xong còn đem ly đi? Tôi được chủ tịch nhận về nuôi chứ ko phải mượn về làm oshin cho công tử như cậu.

“Cứ lớn tiếng như thế đi, để coi cậu dùng cách gì có thể ở lại đây?”

-Tôi lên phòng, chừng nào ông nội tôi về thì lên gọi tôi.

Cậu ta nói vọng vô nhà bếp, ko thấy có tiếng đáp lại.

-Nghe thấy gì ko đấy?

Vẫn ko có gì.

Điên tiết, cậu ta hồng hộc đi lại cửa nhà bếp.

-Cậu mới bị ai cắt mất lưỡi à?

Vân My đang cẩn thận nấu ăn, bình thần như ko biết trong ngôi nhà này còn có một người khác.

-Khó chịu thật đấy. >”

Trước điệu bộ kiêu kì cao ngạo thế này đúng là ko thể nổi cáu.

-Tôi đã nói rồi, tôi ko phải oshin để cậu có thể sai bảo hay quát này quát nọ.

-Cậu có tự trọng ko thế? Đã được nhận đưa về nuôi thì nên biết điều một chút chứ? Ba mẹ nuôi lúc trước của cậu đã dạy cậu phải mặt dày vô sỉ như vậy hả?

Nói với con gái ko nên dùng những lời lẽ như thế mà. -_____ -

-Tôi ko việc gì phải tỏ ra biết điều trước một người như cậu.

Máu đã dồn hết lên não nhưng lại ko muốn tăng huyết áp, ộc máu mà chết nên cậu ta đành bỏ đi.

-Mặt dày ko tưởng nổi mà. Sao lúc trước mình ko nhận ra cậu ta là loại người đó chứ? Nghĩ mình là ai mà giờ vẫn còn kiêu căng được như thế?

Còn Vân My thì hơi dừng lại.

“Chẳng ai có thể mặt dày khi đã trở nên như thế này cả.”

Dường như cô gái kiêu kì đó cũng đã bị tổn thương.

Đến bữa trưa:

-Sao ông vẫn chưa giải thích gì?

-Giải thích?

Ông lão tỏ ra ko hiểu những lời cháu trai mình đang nói.

-Tại sao con nhỏ đó lại ở đây?

Vừa nói vừa nhìn vô mặt Vân My với thái độ bất thiện chí.

-Tôi ko phải con nhỏ.

Cô ấy thì chỉ nói giọng nhẹ nhàng nhưng lại mang nặng mùi sát khí, nhất là ánh mắt như thể sắp đốt cháy mái tóc trên đầu cậu ta đến nơi.

Cậu ta nuốt nước bọt quay sang phía ông nội.

-Tại sao chứ?

Như một thằng bé đang làm nũng. =__=

-Ta đã nói từ lần trước rồi, ta đã có ý định này trước khi ba mẹ nuôi của Vân My đón con bé về nhà. Ko phải lần đó chính cậu là người gợi ý ta nên làm thế này còn gì?

-Ông chỉ là nói giỡn thôi cơ mà.

-Thằng ranh, ngoan ngoãn ngồi ăn đi, ta ko rảnh chuyện giỡn với nhà cậu.

Trước mặt Vân My mà ông lão ko nể tình một chút nào khiến cô ấy hơi cười còn cậu ta thì...tức điên chứ hơi tức cái gì.

-Ông đừng có nạt con như thế.

Cậu ta rối rít.

-Sao? Xấu hổ à? Mắc cỡ?

-Ông nội...

Vân My thì vẫn ngồi cười.

Để bảo toàn tính mạng và danh dự cậu ta đành an phận ngồi ăn.

-Ừhm...lần trước chỉ nhắc đến Vân My thôi mà cậu đã nói mắc nghẹn từ cổ cho tới ruột, ko biết giờ ngồi ăn cùng với con bé thế này thì còn mắc nghẹn từ đâu đến đâu nữa? Nhưng xem chừng thì cậu còn ăn ngon hơn cả trước ấy nhỉ?

Cậu ta đang cầm đầu ăn lại bị nói móc, thế là lập tức cậu ta chết sặc liền.

Ông lão giả bộ rối rít.

-Nước, nước, uống nước mau đi, ta chuẩn bị sẵn nhiều nước trên bàn lắm đấy.

Đúng là để ý, hôm nay tự nhiên trên bàn có đến cả tá ly nước. Ha, có chuẩn bị từ trước. ^-^

Quá ấm ức với hành động phản lười nhà của ông nội, cậu ta chỉ còn biết nhìn ông lão trong cay đắng và nước mắt. ^o^

Ông lão lại nhìn Vân My dụi dằm.

-Cứ ăn đi, mặc nó. Còn cậu, nếu thấy khó ăn thì có thể đi được rồi.

Sắp sửa tức lộn cả ruột ra ngoài rồi nhưng cậu ta quyết định đổi cách thức chiến đấu.

Cười toe đầy giả tạo.

-Oh no! Sao con lại phải như thế? Phải ngồi ăn chứ, ko ăn được cũng phải cố mà nhồi nhét. Ko thể vì một ai đó mà hành hạ bản thân được. ^__^

-Đồ mặt dày.

Vân My lăm bằm.

Cậu ta vẫn cười.

-Tôi nghe thấy rồi nghen. ^__^

-Thế à? Nghe rồi thì tự ngẫm đi. ^__^

-Câu đó dành cho tôi à? Ồ, tôi tưởng cậu đang nói mình chứ? ^__^

-Nhằm to rồi, nói cậu đấy. ^ _ ^

- >”

Lại thua rồi. Ăn cho lành.

Ăn được vài miếng rau thì bỗng nhiên cậu ta ôm cổ và thở hồng hộc. Bộ dạng trông rất khổ sở.

Vân My bực bội.

-Đừng giả bộ, tôi ko điên mà hạ độc cậu đâu.

Con ngài chủ tịch thì ngược lại.

-Rau xào...Vân My, con có cho ớt ko?

-Dạ? Ớt sao? Có...ạ...

Nghe thấy thế, cậu ta trợn trừng mắt lên như con lợn sắp bị luộc chín.

-Cậu...cậu dám...hại tôi...dù có làm ma tôi cũng...nhất định về...GIẾT CẬU!!!

Và rồi thì ngất lịm đi.

Ánh mắt cô ấy đã thay đổi.

-Cậu ta...cậu ta...

-Mau đưa nó lên phòng đi, ta đi gọi bác sĩ...

-Dạ?

-Mau lên!

Ngài chủ hơi gắt lên khiến Vân My cũng rối rít chạy lại đỡ lấy cậu ta.

...

Cậu ta đang nằm trên giường.

Bác sĩ vừa khám và truyền cho cậu ta một chai nước, chuẩn bị ra về.

-Lần này khá nặng đấy, vì hình như cậu ta ăn hơi nhiều.

=_=_

Vì tức quá nên cậu ta đúng là có xục rất kinh thật.

-Vẫn còn thuốc của cậu ta đúng ko?

-Vâng, còn một ít. Nhưng tốt hết là bác sĩ nên đưa thêm đi, vì tôi nghĩ dạo này cậu ta sẽ dùng đến nhiều đấy.

^ _ ^

Ông lão này rất là lấu cá.

Bác sĩ lấy một vài hộp thuốc trong cặp đồ của mình rồi nói tiếp.

-Khi nào nước trong chai sắp hết thì phiền mọi người rút ra, tôi còn có một bệnh nhân khác tình trạng đang ko được ổn.

-Ko sao, bác sĩ cứ đi đi, tôi vẫn làm chuyện này mà.

-Vâng tôi biết. = =”

Vẻ mặt của bác sĩ đã thay đổi sang một trạng thái ko được tốt mấy.

Nhớ lại những lần trước cậu ta bị thế này...

-Áaaaaaaaaaaaaa!!!

Tiếng hét như thể đất trời sắp sứt đến nơi của cậu ta làm cả ngôi nhà cũng như chấn động.

Lí do là...ông nội thân yêu vừa mới rút cây kim của chai nước mà cậu ta được truyền.

-Yên coi nào, có thể mà hét ầm ĩ lên à?

-Ông thử bị như con coi, người bệnh mà cũng phải nhảy ra khỏi giường, gân cổ lên hét đầy đau đớn.

Lí luận sắc bén. Hình như có lần mình đã phát hiện ra khả năng này của cậu ta. À.. là lúc nói con trai đánh con gái là hèn.

-Ông nội ko thể để cho con nằm hôn mê được à?

Hôm sau bác sĩ lại đến.

-Tay cậu sao thế này?

Bác sĩ lo lắng khi thấy trên tay cậu ta nơi cắm cây kim bị sưng lên.

Cậu ta hướng ánh mắt viên đạn về phía ông nội – đang nổi hứng thưởng hoa lăm nguyệt bên cạnh cửa sổ (ông lão này đúng là...).

Thế là bác sĩ nhìn ông lão với vẻ = =”.

-Từ nay khám cho bệnh nhân thì phải chịu trách nhiệm đến nơi đến chốn, đừng có bỏ dở giữa chừng kéo có ngày bệnh nhân thành cái xác chết cong queo ở đấy.

-Thằng này ăn nói vậy à?

Ông lão bắt đầu thấy lòng tự trọng bị xúc phạm.

Nghĩ lại mà thấy đau đớn lòng.

-Lần này ngài chủ tịch cẩn thận một chút nhé! Kéo tôi lại bị cậu ta mắng.

-Tất nhiên, lần thứ nhất ko ổn, lần thứ hai ít nhất cũng phải hơi ko ổn một chút thôi chứ. ^-^

- = =”

Và rồi bác sĩ cáo từ ra về.

-Ko được...bác sĩ mà về...tôi sẽ chết... với hai người này mất thôi...

Giọng cậu ta vang lên như tiếng mà xì xầm giữa ban ngày.

Tất cả giật mình.

Ông nội thì bực bội.

-Yên tâm đi, ko chết được đâu quá lắm là mất vài giọt máu.

Mặt cậu ta nhăn nhéo như cái bánh bao bị bóp nát.

Rồi ngài chủ tịch kêu bác sĩ cứ ra về.

-Kooooooooo!!! Bác sĩ của tôi!!!

-Đừng cố níu kéo!

* _____ *

Bác sĩ ra về rồi, cậu ta cay đắng vô cùng thì lại chợt nhìn thấy Vân My.

-Cậu...cậu dám hạ độc giết tôi...cậu...

-Hạ độc gì chứ?

-Với tôi ót chính là độc, cậu biết tôi bị dị ứng với ớt nên mới cho ớt vô món ăn, cậu cố ý muốn giết tôi, cậu đúng là ác độc, đồ ác độc, ác quỷ...

Cậu ta la lối om sòm, miệng ko ngừng nói Vân My là ác quỷ muốn giết cậu ta.

-Cậu vốn ko ưa tôi, giờ lại có cơ hội vô nhà tôi sống, cậu muốn giết tôi để một mình thừa hưởng gia tài của ông nội tôi đúng ko?

-Cậu bị điên à? Sao có thể nghĩ ra ý tưởng đó chứ?

-Nhưng cậu nhầm rồi, tôi mà chết thì cậu cũng đừng hòng có được cái gì cả, vì chỉ người họ Hoàng mới có quyền thừa kế mà thôi, cậu hãy biến đi, đồ cáo già, mèo già hoá cáo, hồ li...

Bị phát bệnh dị ứng nên cậu ta tự nhiên lại phát kèm luôn theo bệnh nổi điên, hoang tưởng. =__=

-Nếu cậu chết thì tôi tất nhiên chỉ còn biết giao tàn sản cho Vân My thôi chứ còn sao nữa.

Ngài chủ tịch bỗng nhiên lên tiếng nói một câu rất lạ lùng.

-Sao ông lại nói thế, cậu ta chỉ là người ông rước về nuôi, ko phải là người nhà họ Hoàng, sao ông lại có thể nói như thế?

-Giờ cậu ko chết thì cố gắng tìm cách mà giữ được tài sản đi, nhưng ta nói trước, Vân My sẽ là cháu gái ta và hai đứa sẽ đều có tài sản, ai ko biết điều thì tay trắng, chẳng có gì cả.

-Sao ông lại...con mới là là cháu trai của ông cơ mà, con là Hoàng Nam Nam...

-Giờ cũng đến lúc nói ra sự thật...

-Sự thật?

Cậu ta ko hiểu mô tê gì cả.

-Thực ra...Nam Nam...cậu ko phải người nhà họ Hoàng chúng tôi.

-Sao?

Cậu ta bật dậy sững sốt.

Ko thể tin được điều mà mình vừa nghe thấy.

-Ông nói gì cơ?

-Cậu là con riêng của mẹ cậu.

Càng sững sốt đến kinh hoàng hơn.

-Sao có thể? Mẹ con...sao có thể? Ông đừng giỡn những chuyện như thế?

-Năm cậu 6 tuổi, đi công tác và vô tình phát hiện ra bí mật này nên ba cậu đã vội vàng trở về rồi gặp tai nạn mà qua đời...

-...

Đôi mắt đơ đác ko một biểu hiện gì.

-Mẹ cậu thấy áy náy, ko còn mặt mũi nào ở lại đây nên cầu xin ta chăm sóc và coi cậu như cháu trai của mình rồi đi tự vẫn.

-Ko, ông đừng nói nữa, sao có thể có chuyện đó, sao có thể, mẹ con ko như thế.

-Nhưng dẫu sao mọi chuyện cũng đã qua nên tôi cũng ko muốn nhắc lại nhiều, nhưng cậu lại ko biết điều đó nghĩ mình là người quan trọng như thế nào mà làm càn, ko coi ai ra gì, ta nể tình ông cháu bao nhiêu năm nay cho qua cả việc con trai mình vì điều khủng khiếp đó mà bị hại chết vẫn còn cho cậu một chút danh dự, vậy mà cậu còn tỏ ra ko biết điều, cậu nhìn coi cậu có gì tốt hơn con bé Vân My mà lên mặt?

-Ông đừng nói nữa, con ko tin, ko tin đâu...

Vân My nhìn cậu ta người nhạo.

-Giờ thì cậu đã bị thất thế. You lost!

-Nooooooooo!!!

30. Chương 30

Cậu ta sững sốt lập tức nhìn vô cái ống dây của chai nước. Một lượng máu đã bị hút lên cái ống đó.

-Aaaaaaaa!!! Còn ko mau đến rút nó ra hả? T_____T

Phụt!

Xong, nhưng...nhìn thấy dòng máu đỏ trong cái ống mà ỉng xót xa đến điên lên.

Cậu ta giữ chặt lấy chỗ tay bị kim châm áu khối chảy ra, đứng dậy và tiến về phía Vân My, vẻ mặt đặng đặng sát khí.

-Cậu...

Giọng nói cũng như biến đổi cùng vẻ mặt.

Vân My cầm chiếc kim vô đầu cao su của chai nước rồi đặt xuống bàn, nhìn cậu ta bình thản như ko biết cậu ta đang bị làm sao.

-Có vấn đề gì với cậu à?

-Hỏi hay lắm, có – vấn – đề – gì – với – cậu – à? Vấn đề gì???

Mất một ít máu mà sức lực vẫn khỏe mạnh như ko, đúng là con trai.

-Còn quát được tức là vẫn ổn.

-Con mèo đáng ghét, xấu xí...

Vừa nói cậu ta vừa tiến về phía Vân My, tiến gần quá khiến cô ấy ko muốn nên đành lùi lại, người tiến người lùi.

Về mặt cậu ta trông vẫn đáng sợ.

-Mối thù liên quan đến máu thể này nhất định tôi sẽ ko bao giờ quên, ko bao giờ, cả cuộc đời này tôi sẽ vì nó mà ko cho cậu sống yên ổn. Coi nhau như người ko quen biết ư? Tại sao lại phải như thế? Phải quen biết thì mới có thể có thù với nhau chứ? Phải quen biết thì tôi mới có thể trả thù lại cậu chứ? Tôi sẽ hành hạ cậu, sẽ ko cho cậu sống yên ổn nổi, tôi sẽ...

Lần này dừng lại nhưng lại bóp mấy ngón tay như hành động khởi động trước khi đánh nhau.

Vân My vẫn ko có phản ứng gì, phải như vậy mới là khí thế của Vân My chứ.

-Cậu sẽ làm gì tôi?

-Máu cơ mà, vì cậu mà tôi mất máu, sao có thể dễ dàng cho qua hay đơn giản mà hành hạ được.

-Thế muốn gì đây?

-Còn lớn tiếng được à?

Cậu ta bắt đầu giơ tay lên rồi...bỗng nhiên lại ôm lấy eo của Vân My.

Giật mình tột độ.

-Cậu...cậu đang làm gì thế hả? >”

Nổi giận rồi.

-Cậu nói ghét bị thế này phải ko? Cả đời cậu sẽ ko bao giờ tha cho kẻ nào dám động đến cậu như thế nào đúng ko?

-Bỏ ngay bàn tay bẩn thỉu của cậu ta khỏi người tôi. >”

Gần từng tiếng một như thể muốn xé xác cậu ta ra ngay lập tức.

Thấy thế cậu ta lại càng ôm chặt hơn.

-Từ ngày hôm nay...chúng ta sẽ lại trở về như ngày đầu gặp nhau, tôi sẽ tìm cách gây khó dễ cho cậu, sẽ làm những việc mà Vân My cậu thấy ghét...như thế này chẳng hạn.

Vân My trợn mắt lên, mặt thì đỏ ngầu giận dữ.

Ko hiểu sao hôm nay sức của cậu ta mạnh quá khiến cô ấy ko thể cho cậu ta một bài học như ở phòng y tế lần trước được. Chắc vì vừa được truyền một chai nước, và hình như người ta vẫn nói đi truyền máu sức khoẻ của mình cũng sẽ tăng cường được chút. Ko lẽ nào.

Ko có cách gì để thoát ra, Vân My bắt đầu thấy lượng đường huyết trong người tăng cao.

Thế rồi...cổ bị ngắt đi.

-Nè...nè...đồ con mèo...sao thế hả? Đừng hòng giả bộ lừa tôi nghen?

Cậu ta lắc lắc người cô ấy như đang cầm li đựng thể bói xóc lên xóc xuống. -__-

Vẫn ko có phản ứng gì, cậu ta bèn rồi rít đỡ cô ấy ngồi xuống ghế.

Nhưng vừa mới có ý định làm thế đã đột nhiên bị ăn một quả đấm vào mặt. Lực của quả đấm đó đến mấy chục Pa ko chừng, khiến mặt cậu ta bị biến dạng đi cơ mà.

Vì thế mà cậu ta ngắt lịm luôn.

Vân My đứng dậy phủi tay.

-Dám động đến người tôi thì thế đấy.

-Ko biết tình hình thế nào rồi.

Giọng ngài chủ tịch vag lên phía ngoài phòng khiến Vân My giật mình liền đỡ cậu ta lên giường.

Nhưng cũng khó khăn y như lúc dìu cậu ta từ nhà bếp vô phòng vậy.

Vừa lúc xong thì ngài chủ tịch cũng vô.

-Sao rồi, Vân My.

-Ko sao rồi ạ, chỉ là...bị mất một ít máu...

-Ko sao, cho nó biết thế nào là đau.

-Mất máu, shock quá nên cậu ta ngủ rồi

-Cái thẳng ranh lại thế rồi.

Còn cô ấy thì...nói dối. =__=

-Thôi ra ngoài cho nó ngủ đi.

-Vâng.

Ngủ sao? Mong là giấc ngủ của cậu ta sẽ bình yên. ^-^

...

-Chị Vân My!

Nhìn thấy cô ấy đến, Bảo Ngọc hí hửng chạy lại ngay.

-Mới có một ngày mà Bảo Ngọc đã nhớ chị rồi.

-Thế cơ à?

-Tất nhiên rồi.

- ^ _ ^

Bỏ lại cậu ta lăn lộn với vết bầm trên mặt để đến đây cười đùa cùng mọi người.

-Vân My!

Giọng cha xúr hơi ngở ngang.

-Cha. ^ _ ^

-Có chuyện gì sao lại về đây?

-Ko ạ.

Cha kêu Bảo Ngọc ra chỗ khác chơi các bạn, còn hai người lại ngồi trong vườn và nói chuyện.

-Con đến để báo với cha là cuộc sống ở đó thực sự rất tốt.

-Ko bất tiện gì chứ?

-Dạ...bất tiện ấy ạ?

Cô ấy hơi ngập ngừng nhớ đến lời thách thức lúc trước của cậu ta...

Từ ngày hôm nay...chúng ta sẽ lại trở về như ngày đầu gặp nhau, tôi sẽ tìm cách gây khó dễ cho cậu, sẽ làm những việc mà Vân My cậu thấy ghét...như thế này chẳng hạn.

-Dạ...ko có gì bất tiện cả, cùng là bạn học với nhau sao có bất tiện chứ?

-Thấy con thoải mái như thế ta yên tâm rồi.

Cha thở dài nhưng là để làm tan đi lo âu bấy lâu nay của mình.

-Chắc họ đối tốt với con lắm, ngài chủ tịch đó đã từng có ý muốn đưa con về nuôi nhưng lại chậm hơn hai ông bà Hà, nếu sớm hơn chắc con sẽ ko phải rời bỏ nhà đó mà đi.

-Vâng.

Nhưng chỉ có ngài chủ tịch mới đối tốt với cô ấy mà thôi, còn một người khác thì đã lớn tiếng tuyên bố từ bây giờ sẽ ko buông tha cho cô ấy, sẽ ko để cô ấy được yên ổn sống trong gia đình đó.

Có gì chứ, Vân My đâu phải là người dễ bị người ta lấn át chứ, dù là trong hoàn cảnh nào thì cô cũng sẽ giữ đúng là Vân My kiêu kì hiện tại.

Có thể cô ấy đã ko muốn trở lại là cô bé ngây thơ trước kia, giờ vì bảo vệ bản thân cô ấy buộc phải mạnh mẽ hơn người khác và còn mạnh mẽ đến lạnh lùng.

-Cảm ơn cha.

-...

-Con biết ơn cha nhiều lắm, nếu ko phải có cha và mọi người ở đây thì có lẽ con đã chẳng thể sống tiếp trên đời này, cha đối tốt với con hơn cả những bậc đã sinh thành ra con, đối tốt hơn bất kì ai trên cuộc đời này.

-Con đừng nói thế.

-...?

-Có thể ta đã giúp con được sống tiếp nhưng con ko thể phủ nhận những người đã tạo ra con, cho con cuộc sống. Chính họ đã cho ta gặp được con, giúp được con.

-Con hiểu, con chỉ là muốn cảm ơn cha

-Ko nhất thiết phải cảm ơn như thế.

- ^ _ ^

...

- ^ _ ^

Nụ cười đều của Vân My.

Sau đó là...cú đâm vô mặt của cô ấy.

Cậu ta bật dậy ngay lập tức.

Về mặt đây hoảng sợ.

Nhìn xung quanh là phòng mình, và ko có ai cả.

Ngoài trời đã gần tối, hoàng hôn tắt cũng đã lâu.

Cậu ta có vẻ đã trải qua một giấc ngủ dài và cũng thấy ngon đấy chứ. Chỉ mơ có chút đỉnh lúc sắp tỉnh giấc. ^-^

Lúc này mới thấy má mình hơi nhưng nhức.

-Đau quá!

Và đến lúc này mới nhớ ra mình đã bị ai đánh.

-Con mèo chết tiệt! >”

Và thế là cậu ta nhảy ngay ra khỏi giường.

Xuống nhà và hét ầm ĩ.

-Con mèo xấu xí đâu rồi?

31. Chương 31

Ko thấy có tiếng đáp lại, nghĩ là cậu ta lại mặt dày ko thèm nói gì trong nhà bếp nên đi vô bếp nhưng cũng ko thấy đâu.

-Cái gì mà hét ầm ĩ lên thế hả?

Ngài chủ tịch đột nhiên xuất hiện.

-Con nhỏ Vân My đâu rồi ạ?

-Con bé nói ra ngoài có chút việc đến giờ vẫn chưa thấy về.

-Con nhỏ đó mà về đây thì biết tay con.

-Nó làm gì cậu mà cậu nắm tay nắm chân như sắp sửa đi cắt tiết lợn thế hả?

-Sao ông ăn nói khó nghe thế?

-Có sao tôi nói vậy thôi, tôi là người theo chủ nghĩa hiện thực mà.

-Thế ông nghĩ sao nếu con miêu tả hiện thực rằng ông là một ông già đầu hói da nhăn nheo đầy vết nhăn và nốt chân chim?

-Thằng cha khủng này...

Ông già điên tiết túm tóc cậu ta.

-Oái...ông đừng túm tóc con như thế...

-Còn dám ăn nói linh tinh coi ta có cạo đầu cậu ko hả?

-Có sao nói vậy thôi...á...á...

Đang nói chuyện liên quan đến Vân My tự nhiên lại nhảy sang chuyện của hai ông cháu. +_+

Chỉnh sửa lại mái tóc và lại gắt.

-Con nhỏ đó dám đấm khiến con bất tỉnh cả buổi nay.

-Ăn nói hàm hồ, một đứa con gái chạy 500m còn ko nổi thì lấy đâu ra sức để đấm một kẻ to xác như cậu bất tỉnh hả?

-Nói ko tin nhưng cậu ta là một đứa con gái rất chi là bạo lực, cậu ta mà đã đánh ai thì kẻ đó chỉ còn nước bất tỉnh hoặc ko thì húp cháo.

-Ghe vậy đấy hả?

-Vâng, ông ko tin thì cứ thử lát nó về kêu nó đấm cho quả coi thế nào.

-Cũng được...mà cái gì? >”

Ông lão đánh vô đầu cậu ta cái bốp.

-Ta đã già bao nhiêu tuổi rồi mà còn kêu ta đi thử ăn đấm hả? Chỉ còn nước bất tỉnh hoặc ko thì húp cháo?

-Dẫu sao ông cũng sắp phải húp cháo rồi, vậy thì kêu cậu ta đấm thế nào cho húp cháo sớm hơn là được, hoặc bất tỉnh cũng ko đến nỗi, ông chẳng nói dạo này khó ngủ còn gì.

-Muốn đích thân ta cho cậu húp cháo ko hả?

Hài hước thật! ^o^

Cãi nhau chán, ngài chủ tịch mới quay sang để ý đến việc Vân My đi đâu cả buổi chiều mà giờ vẫn chưa về.

-Sao con bé đi lâu thế nhỉ? Chẳng lẽ nó quên giúp việc ko có nhà.

-Ý ông là gì thế?

-Ta đói rồi chứ còn sao nữa. >”

- = =”

-Bộ cậu sinh ra cái bao tử để làm cảnh hả?

-Vâng, ngẫm mới thấy cái bao tử đâu có tuổi.

-Nè thẳng nhóc, đang có ý gì vậy hả?

-Con đâu có.

Cậu ta quay đi huýt sáo làm bộ giả nai ko biết gì.

-Mau gọi cho con bé đi hỏi coi nó đang ở đâu mà đừng hỏi thế chỉ cần nói là...

-Ông nói ít thôi, nói nhiều nhưng kết quả cuối cùng lại ko như ý đâu.

-Là sao?

-Con làm gì có số của con mèo xấu xí đó.

-Sao ko có?

Ông lão thản nhiên hỏi.

-Sao con lại có?

Cậu ta cũng thản nhiên hỏi lại.

-Vậy thì đi tìm nó đi, cậu ko đói chắc còn dư thừa sức.

-Sao con phải đi tìm nó? Con đang bệnh ông nội ko biết sao còn kêu người bệnh lặn lội phố xá đi tìm một con mèo bỏ nhà ra đi?

-Ko nói nhiều, đi tìm nó đi.

-Ko.

-Có đi ko?

-Ko.

-Muốn ăn đòn mới chịu nghe lời chứ gì?

-Dù có chết con cũng ko dẫn xác đi tìm con nhỏ điên rồ đã hành hạ con đó đâu.

-Dù có chết chứ gì?

Ông lão vừa định đi tìm cái chổi lông gà thì có tiếng chuông.

-Chắc nó về đây, ra đón nó đi!

-Lại là con.

-Mau lên, ko lẽ để ông già này ra đón nó.

-Ông tự nhận mình là ông già rồi nhé!

-Còn nói ăn đòn thiệt mai khỏi đi học.

-Ý kiến rất hay.

- >”

Thấy ông lão sắp nổi điên thật cậu ta mới đành nhượng bộ đi ra mở cổng nhưng miệng vẫn còn lẩm bẩm.

-Nhưng cái gì mà ra đón chứ?

Nhưng rồi cậu ta lại chợt nhận ra vấn đề của mình.

-Đúng rồi, tiện thể xử lí con nhỏ luôn cú đấm hồi trưa, nhắc đến lại thấy tê tái rồi.

Nhắc đến vết thương cậu ta mới thấy mình thực sự sắp phát điên nếu nhìn thấy Vân My.

Hé một chút cổng và xò đầu ra ngoài.

-Đi đâu hả?

-Hỏi chi?

-Hỏi thì cứ nói.

-Ko phải việc của cậu, quan tâm làm gì

-Ừ nhỉ? Nhưng tôi thích quan tâm làm gì được nhau.

-Thích quan tâm đến tôi là việc của cậu ko phải việc tôi mong muốn.

Áp dụng đặc tính ngôn ngữ Tiếng Việt để nói đều cậu ta, đúng là con người có học có khác.

-Quan tâm đến cậu?

Cậu ta đúng là bị trúng đạn thần ngôn của cô ấy thật. Vết thương khá nghiêm trọng.

-Tôi ko rảnh chơi chữ với cậu, muốn được vô nhà thì phải trả nợ cú đấm trưa nay với tôi.

-Đây là cái cậu đáng được nhận, chẳng phải nợ nần gì mà phải trả.

-Thích lí luận à? Người như cậu ko thể dùng lời mà giải quyết vấn đề được, cứ phải dùng đến hành động mới chịu hiểu.

-Lại muốn làm gì? Ôm eo hay lần này là hôn tôi?

Ôi trời, đúng là người con gái có 102. Trên đời này làm gì kiếm được một người ăn nói thẳng thắn mà nguy hiểm chết người như Vân My tiểu thư đây? Làm gì có người nào dám nói ra những lời như thế trước mặt một người con trai đang độ tuổi dậy thì?

Cậu ta bật cười trước câu nói khủng bố đó của cô ấy.

-Ko nghĩ cậu là con gái.

Biết ngay mà, sao có thể nghĩ như thế nếu ko nhìn thấy mặt chứ?

-Lời gợi ý của cậu rất hấp dẫn đấy.

Chưa kịp để cô ấy nói gì hay thậm chí là biểu hiện gì đó trên mặt, cậu ta đã kéo cô ấy vô trong và rất nhanh ép mạnh cô ấy vô bức tường bao quanh căn nhà.

Vừa bất ngờ với hành động đó vừa cảm thấy lưng như tê buốt bởi vù va chạm cậu ta gây ra với bức tường.

Chẳng có ai dám dùng vũ lực như thế với mình, cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm nặng nề nên cô ấy quát lên.

-Cậu muốn trả thù bằng cách đập nát xương sống tôi hả? >”

Trước thái độ đó mà cậu ta vẫn ko có chút nường tay.

-Xin lỗi vì hành động hơi mạnh tay đó, chỉ là lỗi kĩ thuật trong việc mà tôi chuẩn bị làm với cậu thôi.

Vân My mở to mắt ra nhìn cậu ta đầy vẻ thách thức.

Còn cậu ta vẫn tiếp tục ý định trả thù độc đáo mà đầy ác ý của mình.

-Bị động đến người thôi mà cậu đã ko thể kiềm chế được cơn tức giận của mình, vậy nếu ko phải là người nữa mà là...

Vừa nói cậu ta vừa đưa tay lên vuốt nhẹ vào môi của Vân My. Ghê quá! Cậu ta tính làm gì đây?

Đôi mắt vẫn mở to ko chút thay đổi mặc dù hành động đã đến mức quá đáng như thế.

-Mà là...môi...?

Ánh mắt đã thay đổi, hoan hô!

32. Chương 32

Ánh mắt đã thay đổi, hoan hô!

-Cậu dám động đến đó coi tôi có cho cậu biến thành...

Bỗng nhiên cúi sát xuống mặt cô ấy khiến cổ bất ngờ im lặng luôn.

Nhưng cô ấy lại ko tin cậu ta có thể hành động tùy tiện như thế.

-Nói tiếp ý định của cậu đi chứ? Sẽ biến tôi thành cái gì?

-Dừng ngay hành động điên rồ của cậu lại đi.

-Sao tôi lại phải dừng, ko phải như thế cậu sẽ thấy khó chịu lắm sao?

-Nếu tôi ko khó chịu thì sao?

-Gì?

Câu này gây shock thật.

-Cũng chỉ là môi chạm môi thôi mà, có gì phải khó chịu?

-...

Quá shock mà ko thốt nổi thành lời.

-Cậu cứ làm thử coi tôi có khó chịu ko?

Giờ Vân My đang ở thế chủ động, cổ đã giành được ưu thế và có lẽ sắp sửa chiến thắng thừa quý vị, nếu ủng hộ cho cô ấy hãy mua một con mèo bôg, nhanh lên, nhanh lên.

-Đừng cố đả kích để lừa tôi, nếu cậu đã muốn thế thì tôi sẽ phá lệ cho cậu cảm thấy bớt khó chịu một lần vậy.

Trời, cậu ta lại vươn lên dẫn trước, nguy hiểm, nếu ủng hộ cho cậu ấy hãy nhanh tay mua ngay ình một chiếc khăn lau bàn loại xịn.

-Tôi biết, khi làm thế này chỉ có bọn con gái chịu thiệt thôi, với con trai những thứ như thế này chẳng có ý nghĩa gì đâu.

-Cậu cứ thử coi, tôi sẽ hét lên, ngài chủ tịch mà nhìn thấy thì...

-Ôi trời? Hét lên ư? Cậu định dùng cách thủ công của tụi con gái yếu ớt sao? Ko nhầm chứ? Cậu ko phải con mèo Vân My xấu xí đáng ghét à?

-Đừng có thách tôi.

-Chính cậu đang thách tôi đấy, để coi khi bị tôi bịt miệng lại rồi cậu sẽ hét lên bằng cách nào?

-Đồ biến thái!

Giờ lại tuôn ra được một câu ***** thề.

-Chỉ biến thái với cậu thôi, với kẻ mặt dày thì nên biến thái là phải mà.

-Cậu đi mà để dành nụ hôn của cậu cho người yêu, đừng có tùy tiện làm thế với người cậu ghét?

-Tôi sẽ ko có người yêu nên hôn ai cũng được cả. Mà cậu ko cần lo lắng cho tôi đâu...

-Tất nhiên là phải lo lắng.

-...?

-Vì người như cậu lấy đâu ra người yêu

-Cậu càng chọc điên tôi càng bắt lợi cho cậu đấy.

-Buông tôi ra mau!

-Tôi đâu có ngu, thì ra cậu cũng sợ những chuyện như thế này cơ đấy, hay là bảo toàn con người mình với người yêu – Hà Gia Bảo của cậu?

-Đúng thế thì sao? Nếu ko buông tôi ra thì đừng trách tại sao ngày hôm nay cậu được ngủ nhiều.

Đôi mắt đã căng ra.

Cậu ta thì vẫn cố tiến sát hơn với cô ấy.

-Nói mà cậu ko nghe hả? Điếc à? Hay..

-Để yên đi!

Giọng cậu ta nạt nhưng lại ko có chút thần thái gì cả, như thể cậu ta bị mất hồn.

Trước điệu bộ đó, Vân My đơ hằm ra.

“Cậu ta bị sao thế chứ?”

Nhân lúc đó cô ấy tính cho cậu ta 1 trận ra trò nhưng cậu ta lại đột nhiên lên tiếng.

-Cậu...ko dùng son môi hả?

-Sao?

Tự nhiên hỏi cái gì thế ko biết?

-Thế sao môi cậu lại đỏ như thế?

-Nè, cậu điên đủ chưa? Tôi có dùng son môi hay ko hay lí do tại sao môi tôi đỏ...

-Hỏi thì cậu cứ trả lời đi!!! >”

Tự nhiên nổi cáu.

-Tôi ko trả lời, muốn làm gì?

Cậu ta buông tay ra khỏi người Vân My và đứng ngay ngắn lại.

Ngạc nhiên khi cậu ta tha ình dễ dàng như thế.

-Rõ ràng dùng son.

Hứ một tiếng nữa rồi quay lưng bỏ đi.

Còn một mình đứng trong vườn, thấy lạ lẫm với những kiểu hành động chẳng ra sao của cậu ta.

-Dùng son thì sao? Mà ko thì sao? Tôi mà phải dùng đến mấy thứ đó?

Rồi cũng đi vô nhà.

-Con xin lỗi, con chỉ là muốn đến nhà thờ để báo với mọi người là con sẽ được sống tốt hơn ở đây.

-Ko sao, cho qua đi, con có thể đi nấu gì đó cho chúng ta được ko?

-Vâng ạ, con xin lỗi vì đã làm trễ giờ ăn tối của chủ tịch.

-Chủ tịch? Ôi cha, sao lại có thể gọi như thế chứ? Từ nay gọi ta là ông nội là được rồi.

-Dạ? Ông nội?

-Đúng thế, gọi thử coi nào!

-Ông nội!

-Yes, như thế có phải ngoan ko? ^-^

Cậu ta đứng gần đó nãy giờ tỏ ra khó chịu vô cùng.

-Còn ko mau đi nấu bữa tối đi, ông nội ông ngoại cái gì chứ?

Ông lão nhìn cậu ta còn khó chịu hơn.

Một lát sau:

Nhìn qua một lượt bàn ăn.

-Liệu có độc ko đây?

-Tôi nhớ những gì cậu nói rồi, yên tâm ăn đi, ko chết được đâu, nếu chết có chẳng là do cậu đã nói ko hết những điều cấm kị của mình.

-Ông thấy chưa? Cậu ta đã lòi cái đuôi hồ li của mình ra rồi đấy, bình thường lúc nào cũng ăn nói khó nghe như thế, lại còn tiểu nhân động thủ đêch động khẩu.

Còn cậu quân tử động khẩu bất động thủ mà ăn nói cũng ko nên hèn. Đêch???

Học hành kém cỏi nên mới thành ra như thế. __=

-Với người như thằng nhóc này tốt hết là con cứ nên làm như thế, Vân My, ta đồng tình.

-Ông nội, sao ông lại theo phe cậu ta?

-Phe phái gì chứ?

-Đúng như cổ nhân đã nói...

-...?

Nói gì khó hiểu. Bày đặt văn chương cổ ngữ.

-Anh hùng còn khó qua ải mỹ nhân huống chi một ông già.

-Cái gì???

Ông lão ko ăn gì mà cũng chết sặc mắc nghẹn.

-Nước, nước, nước đây.

Ko ngờ nhờ có Vân My mà cậu ta trả đũa ông nội mình nhanh và dễ dàng như thế.

Cô ấy hơi cười trước trò lấu cá đểu cáng của cậu ta.

-Vân My, ông nội ủng hộ con, muốn làm gì nó thì làm ko phải sợ.

-Vâng.

“Vâng lời gớm chưa kìa. Hứ!”

-Với lại hai đứa nghe cho rõ, từ nay hai đứa coi như là người nhà của nhau...

-Sao lại thế?

Cậu ta chột dạ, ko lẽ lại giống trong giấc mơ khốn đốn điên khùng kia.

-Mẹ con ko phải loại người đó.

-Gi? Mẹ cậu sao? Tự nhiên moi ra chi?

-Dạ...à...

Hình như cậu ta bị mộng du, ẹn chưa đi ngủ mà. -_____ -

-Sao con và con mèo đó có thể là người nhà với nhau?

-Sống chung nhà ko phải người nhà thì là người gì? Ko hiểu tiếng việt à?

Lại vì cái đặc tính của tiếng việt mà bị xỏ mũi rồi.

-Vân My là người mới nên chịu khó gọi thẳng này là anh Hai, nhưng làm em mới có lợi. ^-^

-Cái gì??? Anh Hai? Cậu ta mà chịu gọi con...

-Anh Hai Nam Nam, nhờ anh quan tâm chăm sóc đến em gái nhiều hơn. ^__^

-Con...con...chết liền...

Bộ dạng thật là thảm thương.

Đã thế cô ấy còn cười.

“Có ý đồ gì đây, đồ con mèo xấu xí kia?”

-À mà Vân My, con cho thẳng nhóc này số điện thoại để nếu con có đi đâu thì còn tiện mà gọi.

-Số điện thoại ạ? Con ko có.

-Ủa, sao ko có?

-Ba mẹ nuôi con ko muốn con dùng để tránh sao lãng việc học với mấy thứ linh tinh, với lại con cũng ko thích dùng, tốn kém vô những thứ ko ra đầu.

-À...đúng là một người hiểu biết.

Nói câu này mà lại nhìn cậu ta.

-Sao ông nhìn con?

-Nhìn thì phải hiểu chứ?

- >”

Rồi ông lão lại quay sang Vân My.

-Nhưng cũng ko thể ko có được, dẫu sao cũng cần liên lạc mà. Thôi thì...thằng nhóc kia!

-Con nói ông đừng gọi con như thế rồi mà. >”

-Vậy thì thằng nhãi kia!

-Ông nội!!!

-Cậu rảnh mấy thứ đó lắm nên mai hết giờ học dẫn con bé đi mua một chiếc điện thoại đi.

-Ko, con ko rảnh.

-Nghe ko hả?

Ông lão trợn mắt lên nhìn cậu ta, sợ quá nên đành nhượng bộ.

-Ông đưa thẻ cho con!

-Đưa cho cậu để cậu tiêu xài hết cả thẻ luôn hả?

Vừa nói ông lão vừa rút tổng ví ra một chiếc thẻ và đưa cho Vân My.

-Con cầm lấy thanh toán, nhớ là đừng đưa cho thằng nhãi kia.

-Ông nội!!!

Vừa bực vì suốt ngày bị gọi là thằng nhãi, thằng nhóc, thằng ranh...vừa bực vì bị phân biệt đối xử với Vân My.

-Vâng.

“Giờ cấu kết với nhau biến tôi thành người ngoài hả? >”<>

...

Vân My đang rửa chén thì ngồi xuống bàn ăn tính tìm cách làm phiền.

-Em gái à, lấy cho anh Hai ly nước đi.

-Tự đi mà lấy, ko có tay à? Bị chó đớp mất rồi à?

- >”

Cũng may cô ấy đang bận làm việc nên ko nhìn thấy điệu bộ cáu tiết của cậu ta, nếu ko cậu ta lại nhục nhã vì bị thua.

-Lật lọng đây hả? Vừa nãy gọi anh Hai ngon lắm mà.

-Muốn được gọi là anh Hai đến thế hả?

-Ai thèm.

-Ko thèm thì ngồi yên hoặc lên phòng của cậu đi.

-Sao tôi lại phải nghe theo lời cậu? Cứ ngồi đây đấy, làm gì được nhau nào.

-Chẳng làm gì được nhau cả.

Cậu ta nhếch mép cười.

-Tôi ko có rảnh để làm gì đó cậu như mấy thằng rồi hơi thích kiếm chuyện trả thù.

Ngồi bật dậy và bỏ đi.

Chứ nếu còn ngồi đấy chắc ko bảo toàn nổi tính mạng để trả thù những chuyện cô ấy đã gây ra.
Thấy cậu ta đã bị cưỡng chế bởi mình, Vân My hơi cười thoải mái.

33. Chương 33

-Gì đây?

Cậu ta trợn tròn mắt khi nhìn thấy Vân My đang đứng trước cửa xe của mình.

-Ngài chủ tịch nói từ hôm nay tôi sẽ cùng đưa hai vị đến trường.

Người tài xế lên tiếng giải thích.

Về mặt Vân My vẫn ở trạng thái như mọi ngày, tỏ vẻ ko quan tâm đến bất kì việc gì cả.

Nhìn thấy bộ dạng cô ấy như thế, cậu ta càng thấy ghét.

-Vớ vẩn, xe này chỉ để chở người nhà họ Hoàng mà thôi, người ngoài đừng hòng bước lên...

Chưa nói dứt câu, Vân My đã chui vô trong. Lập tức cậu ta dùng hai tay chặn lại ở cửa.

-Nè, ko nghe thấy tôi nói gì à? Đừng có cố để mà tôi nổi cáu.

-Cậu chủ...

Giọng người tài xế rất khó xử.

-Nói gì chứ? Giờ đến chú mà cũng theo phe cậu ta hả? Giờ cho chú chọn, tôi hoặc cậu ta.

-Cậu chủ đừng khiến tôi phải khó xử, đây là việc chủ tịch đã giao...

-Chú là tài xế cho tôi hay cho ông tôi?

-Nhưng chủ tịch là người trả tiền lương cho tôi.

Ha, câu này trúng phóc, cậu ta đơ cứng miệng luôn ko biết nói gì.

Cuối cùng cậu ta gỡ trò phán một câu ngớ ngẩn.

-Con người vì đồng tiền mà đã thoái hoá hết cả rồi.

Lại còn lắc đầu như ông thầy bói gà ngoài phố. =__=

Nói thế nhưng vẫn ko có nghĩa là nhượng bộ, tay vẫn chắn ko cho Vân My vô.

-Cậu muốn mọi người biết là chúng ta đang sống cùng nhà sao? Muốn đề cao cậu hay hạ nhục tôi?

-Cả hai.

-Cái gì???

Vân My hất tay cậu ta ra và chui người vô trong xe.

Được nửa chừng, cậu ta lại cản cô ấy lại.

-Muốn lên xe đến vậy à?

-...

-Muốn ngồi cùng tôi hay chỉ là muốn lên xe để đến trường?

-Cả hai.

-Cái gì???

Lại bị shock.

Và lần này cô ấy đã lên được xe.

Giờ có muốn đuối xuống cũng khó.

Cả hai, mỗi người ngồi một đầu ghế, một khoảng cách khá lớn xuất hiện giữa hai chỗ ngồi của họ. Dè chừng hay là ghét nhau quá đến nỗi ko muốn ngồi gần nhau?

Cậu ta quay sang Vân My và cười đầy nguy hiểm. Có ý đồ.

-Thường thường nếu cổ sống cổ chết muốn lên xe để ngồi cùng ai đó thì phải ngồi sát vô, càng gần càng tốt chứ?

Vân My vẫn ngồi yên ko thém liếc mắt gì đến cậu ta hay những lời cậu ta nói.

Còn người tài xế thì tò mò nhìn qua gương chiếu hậu.

Cậu ta diên tiết gắt tài xế.

-Che cái gương đi dùm tôi!

-Tôi xin lỗi...

Bác ta lập tức che gương lại và cũng ko dám tò mò linh tinh nữa.

Cậu ta lại tiếp tục công kích.

-Nói thế mà ko hiểu à?

Đến giờ cô ấy mới chịu nhìn cậu ta.

-Muốn gì đây?

Thái độ giống như một cô nàng kiêu căng trước một tên con trai đang ngổ ỷ tán tỉnh mình. ^-^

Cậu ta ko quan tâm và vẫn chỉ cười và vỗ tay xuống phần ghế ngay sát cạnh mình.

-Muốn thế chứ gì?

Người tài xế tò mò quá mà ko sao làm gì để thoả mãn cơn tò mò được thế là đành bật nhạc để phân tán tư tưởng.

Just like a star...in my heart

You are like that all day long

Both you and I want freedom

Just like a star in the sky

The light that you brought in my life made me vague, oh no!

Oh~ I cuz love you...

-Tắt đi!

Cậu ta gắt lên.

Nhạc trong xe đều là nhạc do cậu ta thích và thông thường bài cậu ta hay nghe là Like a star nên có lẽ lúc tắt đi là bài đó nên khi bật lên cũng là bài đó.

Still I wonder why it is

I don't argue like this

With anyone but you

Nhạc vẫn còn phát được thêm đoạn đó rồi mới bực tắt.

“Do con gái hát sao?”

Vân My cũng thấy hơi tò mò chút đỉnh.

Cậu ta thì mất hết cả tâm trạng chọc phá cô ấy.

Có lẽ là ko muốn để cho người khác đặc biệt là người mình ko ưa nghe thấy bài hát do mẹ mình trình bày.

Tự nhiên ko khí lại trở nên yên tĩnh đến khó chịu.

Cậu ta lấy phone ra để nghe nhạc thì chợt nhớ đến vấn đề hôm qua ông nội nói.

-Đưa thẻ ông nội đưa cho tôi.

-Sao tôi lại phải đưa?

-Ko tôi lấy gì mua phone cho cậu?

-Ông nói tôi sẽ tự thanh toán.

-Thế thì tự mua đi.

-Tốt thôi, nghĩ tôi cần cậu chắc.

“Ko được, ít nhất mình phải đòi được gì đó, hiem khi ông nội xì thẻ ra.”

-Cuối giờ rồi đi mua, cậu ko biết họ lại lừa cho thì ông nội lại trách tôi, vả lại...

Tự nhiên lại đổi điệu cười.

-Anh Hai phải dẫn em gái đi mua đồ chứ?

Đáp lại chỉ là một ánh mắt lạnh lùng.

...

Xe dừng lại.

Mọi chuyện đã thực sự bắt đầu với hai người này rồi.

Lại những lời bàn tán sôi nổi.

-Họ cùng bước xuống một chiếc xe?

-Bọn họ sống chung nhà sao?

-Hay là có chuyện tình cảm gì đó với nhau rồi, người ta nói càng ghét càng yêu mà.

-Cũng phải, cạnh tranh nhau như thế làm gì ko có chuyện tiếp xúc nhiều với nhau, mà tiếp xúc nhiều thì cơ hội dao động nhiều.

-Cũng có thể Vân My được ngài chủ tịch nhận về nuôi.

-Ồ, cũng đúng, cô ấy là trẻ mồ côi mà.

-Thông minh xinh đẹp như thế ai chẳng muốn nhận về làm con nuôi.

-Có nhớ lần tranh chức lớp trưởng B1 ko? Ngài chủ tịch đã mua rất nhiều mèo bông ủng hộ Vân My đấy. Chúng tớ có thiện cảm với cổ lắm.

Có hai con lấy đâu mà nhiều, vả lại có mất tiền đâu. = =”

Ko nên tá tíc ở khu vực chợ dừa này nhiều mà làm gì.

-Cậu đã thấy tác hại mình gây ra chưa hả? Sao lúc nào cũng gây phiền toái cho tôi thế hả?

-Đó ko phải điều tôi muốn.

-Thế cậu thích phiền toái thế này sao?

-Đó ko phải điều tôi muốn.

Giọng cô ấy bắt đầu thay đổi.

-Đừng có gằm gừ như con mèo bị người ta cướp mất cá như thế với tôi.

Giọng cậu ta cũng thay đổi theo.

Mọi người trong lớp nhìn thấy hai lớp trưởng thì...+_+ như thế đấy.

Túm vô hỏi hai người.

-Chuyện đó là thật à?

-Chuyện gì?

Cả hai đồng thanh hỏi lại.

-Chuyện hai người sống cùng nhà.

-Chuyện hai người thích nhau.

Cả lớp chia thành hai phái, và cả hai phái đều đồng thanh nói ý kiến của mình.

Cậu ta bắt đầu mất bình tĩnh.

-Các người bà trò vừa thôi! Sống cùng thì sao chứ? Thích nhau thì sao chứ? Liên quan đến mấy người à?

Cả lũ cười nham hiểm.

-Ko, ko có liên quan, hỏi thăm chút thôi.

Hình như cậu ta đã biết mình trúng bẫy

-Thế mà nói ko bao giờ là một đôi.

-Ko xứng với mình.

-Thì cũng phải thông cảm cho người ta chứ. Khi đó thì thế, giờ thì khác.

-Nè! Nói thế thôi chứ thích nhau cái gì? Tôi đã nói ko bao giờ thì ko bao giờ hiểu ko? >”

Tình hình bắt đầu nghiêm trọng nên tất cả ko bàn tán chuyện đó nữa mà quay ra chọc phá chơi đùa như mọi khi.

Còn Vân Mỹ thì nãy giờ...vẫn ngồi học. +_+

-Ồ...vậy là bắt đầu từ giờ Vân Mỹ cũng là cháu ngài chủ tịch sao?

Mọi người gật gù.

Ko thèm nói nữa mà chỉ nhìn chằm chằm mấy người đó như sát thủ.

Như thế còn nguy hiểm hơn là cậu ta nổi cáu và quát lên.

34. Chương 34

Tiết đầu lại là giờ của bà cô chủ nhiệm rắc rối.

-Theo thông tin tình báo cho biết thì hiện giờ lớp ta có hai thành viên tối quan trọng nhỉ?

-Cái gì mà hai chứ?

Cậu ta cần nhân.

-Ko hẳn là thế nhưng mà cũng gần như thế.

Bản mặt cậu ta càng nhăn nhó khó chịu hơn.

-Mà thôi, ai quan tâm chuyện của mấy đứa nhóc các em chứ. Học tiếp thôi!

-Tụi em ko phải là nhóc! >”

Ở nhà đã suốt ngày nghe ông lão ca cẩm bài ca thằng nhóc rồi đến lớp còn bị bà cô rắc rối nói thế nữa, cậu ta điên lên là phải.

Giờ học vẫn tiếp diễn như mọi khi nhưng tâm trạng cậu ta thì lại cay cú hơn mọi ngày.

Quay sang Vân My, tỏ vẻ bức bối.

“Đồ con mèo chết tiệt, vì cậu mà tôi đã thành ra cái gì chứ?”

Vì cả trường đã rộ lên chuyện Vân My và Hoàng Nam Nam sống cùng nhà nên tất nhiên Hà Gia Bảo cũng biết và cảm thấy ko mấy thoải mái.

Tuy thế, từ cái lần cậu ấy cắm trại tại B1 và tỏ tình trước mọi người, Vân My đã cảm cậu ấy tuyệt đối ko bao giờ được đến đó để hỏi những điều linh tinh, có gì lúc về giải quyết.

Thế nên dù đang nóng hết cả lực phủ ngũ tạng, Hà Gia Bảo vẫn phải gắng gượng vượt qua cho đến khi hết giờ học.

Quả thực là cậu học sinh ưu tú khối A này chưa khi nào cảm thấy chán học như ngày hôm nay.

Mà thật lạ là có gì khiến cậu ấy phải cảm thấy lo lắng đến như thế?

...

Cuối cùng thì cũng hết giờ.

Cậu ta vác balô lên vai và ra khỏi lớp trước. Tấm gương lớp trưởng đáng noi gương đây.

Vân My vừa ra đến sân trường đã bị Hà Gia Bảo túm lấy.

-Cả buổi nay chị làm em lo quá!

-Lo gì?

Trái ngược với điệu bộ sốt sắng của cậu ấy thì Vân My vẫn tỉnh bơ như thường.

Thái độ càng khiến Gia Bảo phát điên.

-Chị đến sống cùng nhà với gã Hoàng Nam Nam đó, tất nhiên là em lo rồi.

-Nhưng em lo cái gì trong cái lo đó?

Vân My bắt đầu tỏ ra ko ưa sự lo lắng thái quá chẳng ra sao của Gia Bảo.

-Chị ko biết em lo cái gì? Chị gốc đến thế sao?

-Em lo chị sẽ ko thích em mà thích Hoàng Nam Nam?

-Cũng ko hẳn.

Giọng điệu xuống, cứ như có chút gì đó ngượng ngùng, nói thế để ko bị hạ thấp là mình kém cỏi dễ bị kẻ khác cướp mất người yêu.

Nhưng cậu nhóc nhầm to rồi, Vân My đâu có phải người yêu của nhóc chứ? Nhưng có lẽ chính vì cô ấy cứ tỏ ra lạnh lùng như thế nên mới dễ khiến cậu nhóc đó càng lo lắng hơn.

-Thế thì em lo cái gì?

Vân My vừa bước về phía cổng vừa hỏi giọng lại như thường.

-Em lo...em lo...anh ta sẽ làm gì đó với chị...

Đột nhiên cô ấy chững lại.

Gia Bảo cũng giật mình đứng lại.

-Chị sao thế? Ko lẽ...anh ta...

-Làm gì đó với chị? Ý em là gì?

Có phải nghe cậu ta nói câu đó nhiều quá nên bị bội nhiễm ko nữa.

-Ý em là...anh ta...có thể sẽ gây rắc rối cho chị...

-Chỉ có thể thôi chứ gì?

Cô ấy lại bước tiếp.

-Chỉ có thể thôi? Sao chị bình tĩnh quá vậy?

-Vậy em nghĩ chỉ phải làm gì? Lo sợ tên đó sẽ gây khó dễ ỉn à?

-Nhưng ít nhất chị cũng ko thể bình tĩnh quá đáng như thế trong khi em lại phải lo cho chị rất nhiều.

-Vậy rút cuộc em đang muốn nói với chị điều gì?

-Em...

Hình như bị lộ đuôi khả nghi rồi.

Thực chất Vân My chẳng thừa hiểu cái lo lắng mà Gia Bảo nhắc tới là gì, chỉ là cô ko muốn biết, ko muốn quan tâm, vì ko thể đáp lại nên ko thể để cậu ấy nuôi hi vọng và cũng bởi Vân My luôn là 1 con người lạnh lùng trong tình yêu nên ko biết cách nào để giải quyết những khi thế này, chỉ biết lạnh lùng vô tình hơn để người ta tuyệt vọng. Một con người ngốc nghếch thì đúng hơn.

-Em lo khi chị sống cùng nhà với một tên con trai, dù đó có là một người chị ko ưa thì dẫu sao một người con gái khi ở cạnh một người con trai cũng là một điều khiến em ko thể nào để yên được.

-...

Vân My cố gắng giữ im lặng để Gia Bảo nói ra điều cuối cùng trong suy nghĩ của cậu ấy.

-Em...đang ghen! Chị vừa lòn chưa?

Cuối cùng cũng phải nói thật.

Vân My bật cười.

Ko những ko tỏ thái độ cảm thông hay gì đó mà ngược lại còn tỏ ý chế giễu khiến Hà Gia Bảo bực mình bỏ đi trước.

-Em ghen cái gì?

Còn hỏi như thế được nữa.

Thế nên Gia Bảo đành quay lại gắt.

-Đừng có trêu chọc em nữa, ghen, còn ghen cái gì nữa? >”

-Chính em nói ko lo việc chị sẽ ko thích em mà thích Hoàng Nam Nam, thế em còn ghen cái gì? Cậu ta có thích chị sao em phải ghen? Hay em ghen chị sẽ thích cậu ta? Em thích tên Hoàng Nam Nam đó hả?

-Chị! >”

Nói những lời vô tâm móc chịu nổi.

Gia Bảo đứng yên ăn vạ, nhưng cô ấy lại đi tiếp ra cổng.

Xe của Hoàng Nam Nam cũng đến nơi.

Cậu ta nhìn ra ngoài thì thấy Vân My và Hà Gia Bảo đang đối co gì đó với nhau trước cổng trường. Mới đầu có ý định ko xuống xe để rước Vân My lên nhưng thấy cảnh hai người họ nói chuyện với nhau cứ thấy khó chịu thế nên lại mò xuống can thiệp.

-Em biết mình thế này trước mặt chị là rất trẻ con và chị ko thích như thế nhưng mà chị có thể hứa với em...

-Em đừng gây chuyện nữa đi!

Vân My tính bỏ đi thì Gia Bảo nắm tay cổ giữ lại.

-Cậu làm cái gì thế hả?

-Chỉ là một lời hứa thôi mà, sao chị keo thế?

-Vừa phải thôi ghen!

Cô ấy cố kéo tay mình ra nhưng Gia Bảo kiên quyết ko chịu buông.

-Thôi được rồi, có gì nói mau đi.

-Chị phải hứa là tuyệt đối...

-Tôi chỉ hứa thôi nên đừng có yêu cầu quá đáng sự tuyệt đối này nọ.

-OK, ko cần tuyệt đối nhưng ở mức cao nhất có thể chị hãy hứa ko...

-Đúng là một thằng nhóc, giờ này còn đòi hỏi ở bạn gái phải hứa này hứa nọ.

Đã đến lúc Hoàng Nam Nam xen vô chuyện người khác. Thích lo chuyện bao đồng thiệt mà. - _____ -

-Đấy là việc của hai người chúng tôi, anh tính xen vô hả?

-Tôi ko rảnh, tôi chỉ ko muốn hai người làm mất thời gian của tôi, tôi và con mèo này còn có việc.

-Việc? Việc gì giữa hai người chứ?

-Sao? Cậu tò mò à? Đấy là việc của hai người chúng tôi, cậu tính xen vô hả?

Nhái lại câu nói và giọng điệu của Gia Bảo khi nãy. Đúng là kẻ phá rối.

Từ khi cậu ta xuất hiện, Vân My ko nói một lời nào. Ngay cả khi cậu ta nói những lời gây hiểu nhầm cũng vẫn im lặng. Ko biết đang có ý gì nữa.

-Nào, mau mau buông tay cậu ta ra đi, cậu ta phải đi với tôi rồi.

Cái giọng điệu của cậu ta nghe rõ là muốn trêu ngươi Hà Gia Bảo mà.

Vân My vẫn ko có hành động gì, chỉ nhìn Gia Bảo với ý buông tay cổ ra.

Gia Bảo thì vẫn cứng đầu đứng yên.

-Tôi đã nói là đừng làm mất thời gian của tôi nữa, thằng nhóc này!

-Chúng tôi vẫn còn chưa nói chuyện xong.

-Chẳng còn chuyện gì để nói nữa đâu.

-Anh là chị ấy sao nói thế?

Cậu ta nhún vai và đánh mắt về phía Vân My.

-Có thấy cậu ta nói gì ko? Ko nói gì thì tất nhiên là chẳng còn chuyện gì để nói nữa.

Gia Bảo nhìn cô ấy chờ đợi một lời nói nào đó để chứng tỏ là giữa hai người vẫn chưa nói xong vấn đề. Nhưng đáp lại cô ấy vẫn chỉ im lặng một cách lạ lùng.

Ko thể chờ đợi gì ở sự tự buông tay của Hà Gia Bảo nên cậu ta đành đi lại phía Vân My nắm lấy tay cô ấy kéo đi.

Thế là bị Hoàng Nam Nam ngang nhiên kéo tay người mình yêu đi mất. Tuy trong lòng rất muốn phản kháng lại nhưng nghĩ đến thái độ khó hiểu của Vân My lại chỉ biết đứng yên, nhìn theo.

“Chị vẫn còn chưa hứa với em mà.”

Mọi người thì nhìn thấy cái cảnh cậu ta nắm tay cô ấy như thế lại càng xôn xao bàn tán về mối quan hệ giữa hai người hơn mà nhưng điều đó chẳng khác nào mũi dao độc dành cho Hà Gia Bảo.

35. Chương 35

Vừa vô trong xe, cậu ta đã lập tức hất tay Vân My ra như dục một thứ đáng ghét vô thùng rác.

Vân My vẫn chỉ như trước.

-Cậu muốn lợi dụng tôi hả con mèo đáng ghét kia?

Tự nhiên lại nói một câu chẳng rõ ra sao.

-Điên!

Lại cái kiểu lảm bảm để người ta nghe thấy của Vân My.

-Đừng tưởng tôi ko biết cái ý định của cậu.

-Thế cậu biết được gì?

Cô ấy đã quay sang nhìn cậu ta.

-Ko đừng đâu mà một kẻ như cậu lại ko nói gì khi tôi và thằng nhóc Hà Gia Bảo đó tranh cãi.

-Tiếp!

-Rõ ràng là...mà cậu đang ra lệnh cho tôi đó hả?

-Ko muốn thì thôi.

Rồi quay mặt đi.

-Cậu muốn dùng tôi để thằng nhóc đó ko thích cậu nữa chứ gì?

-Xem ra cũng ko đến nỗi ngu dốt, chỉ là vẫn còn chút lưu manh.

-Cái gì? >”

Nếu mà xét đúng ra thì với những người ko ưa thì Vân My ăn nói rất là khó nghe, có thể tạm coi là vô lễ, Hoàng Nam Nam thì ăn nói vô lễ với hầu như tất cả mọi người. Vậy thì lại giống nhau rồi.

-Biết là bị lợi dụng sao vẫn còn cố để mình bị lợi dụng? Can tâm tình nguyện muốn thế hả?

-Ôi trời, đừng làm tôi buồn cười.

-Thế thì vì cái gì?

-Hà Gia Bảo đơn phương với cậu hả?

-Hỏi cái đó làm gì?

-Thì chính vì cậu ta đơn phương đúng ko, mà cậu lại còn ko có ý định gì với thằng nhóc đó vì thế nếu tôi tạm thời hợp tác với cậu sẽ dễ dàng khiến cho cậu ta gặp đau khổ. Mà cậu biết đấy, thằng nhóc đó mà gặp đau khổ thì tôi sẽ vui đến nhường nào.

-Vui đến vậy à? Chỉ vì có khúc mắc với tôi mà cậu thành ra ko ưa cậu ta hả?

-Đúng thế đấy vậy nên nếu tôi có góp phần làm cho Hà Gia Bảo phải đau khổ thì cũng là do một tay cậu gây ra mà thôi, cậu sẽ cảm thấy day dứt và xấu hổ đến thế nào.

-Nhảm rồi, tôi chẳng bao giờ day dứt khi làm người khác đau cả.

-Ko bao giờ?

-Còn cậu có chắc?

-Xem chừng tôi và cậu có vẻ giống nhau nhỉ?

-Tôi mà lại giống loại người như cậu sao?

-Gi chứ? Cậu vừa nói ngược đấy, con mèo tội nghiệp.

Rồi cả hai quay lưng lại với nhau, ko ai nói với ai một lời nào nữa.

Trẻ con!

...

-Lựa au còn về, tôi đói rồi.

Cả hai đang có mặt tại một đại lí điện tử khá lớn. Ở đây chắc toàn đồ hiệu xịn nha, đúng là người có kinh nghiệm có khác.

-Ko muốn mất thời gian sao cậu ko lựa dùm tôi đi, ko phải cậu nói sẽ mua cùng tôi còn gì.

-Tốt thôi, muốn để cậu mặc sức lựa chọn nhưng xem chừng cậu ko có cần. Vậy thì đi theo tôi!

-Đừng có ra lệnh cho tôi!

-Sao? Cậu ra lệnh cho tôi thì được còn tôi thì ko được à? Ra lệnh người ta quen rồi nên giờ bị người khác ra lệnh lại khó chịu đến thế à?

-Ko, sao tôi phải khó chịu?

Ra vẻ tỉnh bơ, ko muốn bị cậu ta bắt lấy thóp.

Cậu ta dẫn Vân My đến một quầy điện thoại toàn những chiếc rất bắt mắt.

-Vốn dĩ ko muốn để cậu dùng những thứ ở đây...

-Ở đây thì sao?

Ko chỉ là cậu ta mà còn là người nhân viên cũng phải cười.

-Chưa đến nơi thế này bao giờ hả?

-Tại sao tôi phải đến?

-Đừng tỏ ra lạnh lùng như thế trước mặt tôi trong hoàn cảnh này, rõ ràng là cậu đang xấu hổ.

Hình như cậu ta đã đúng.

Nhưng Vân My đột nhiên lại giữ vững được phong thái.

-Đừng nghĩ là cậu biết tôi đang nghĩ gì.

Ko để ý vấn đề đó nữa.

-Đây là nơi tập trung những loại điện thoại mới và hiện đại nhất trên thị trường, chẳng nhiều người đến khu vực này đâu. Vốn dĩ tôi ko muốn đưa cậu đến đây chút nào lãng phí tài sản của nhà họ Hoàng nhưng mà...ông nội tôi là một người rất chỉ là khó chơi nên nếu thấy tôi lựa cho cậu một con tầm thường thì thế nào cũng kiếm chuyện trong bữa ăn mà cậu thì biết rồi...

-Cậu rất ghét bị làm phiền trong bữa ăn vì cậu phải tập trung ăn cho bằng hết.

-Nghĩ tôi là heo sao? >_

-Xem ra cũng ko đến nỗi ngu dốt, chỉ là vẫn còn chút lưu manh.

-Cẩn thận cái lưỡi của cậu.

-Doạ tôi cũng vô ích thôi.

-Vậy thì cứ thử một lúc nào đó tôi ra tay thực sự với cậu xem sao.

Rồi cậu ta quay đi nhìn vô quầy trưng bày các loại điện thoại nhìn một lượt.

-Liệu mình có nên thay đời mới hơn ko nhỉ? Có nhiều loại mới thiệt.

-Nè, đừng quên người cần mua là ai? Nếu cậu muốn thì...

-Tôi tự mua được, ko đợi cậu xò cái thẻ ra như thể bố thí đâu.

Cô ấy nhún vai rồi cũng quay đi ko cãi lộn nữa.

-Ah, cái này được đấy!

Cậu ta hô lên khi nhìn thấy một chiếc điện thoại màu hồng cảm ứng rất lấp lánh.

Vân My cũng hướng sự chú ý về cái khiến cậu ta hô lên thích thú như thế.

-Cái màu hồng đó hả?

-Sao? Ko phải con gái rất thích màu hồng à?

-Trong mắt cậu tôi cũng là con gái sao?

-Ko thì là gì?

Ko hồi nữa mà quay sang phía người nhân viên.

-Cho tôi coi chiếc màu hồng này.

-Thế cậu lấy nó chứ gì? Đã nói con gái thích màu hồng cả mà.

Người nhân viên lấy chiếc điện thoại trong quầy ra nhân tiện giới thiệu luôn.

-Đây là loại mới ra mắt của HTC, kiểu dáng rất bắt mắt phù hợp với xu hướng hiện nay, tích hợp các chức năng hiển thị của Iphone và đặc biệt sử dụng hệ điều hành Android nên ko chỉ an tâm về sự thu hút của vẻ bề ngoài mà còn bởi các tính năng hiện đại của...

-Ôi, lằng nhằng quá! Giá cả thế nào nói nhanh đi chúng tôi còn về.

Cậu ta khó chịu gất.

-Nhưng ko biết bạn quý khách, cô ấy có muốn chọn...

-Cái này cũng được. À mà...

-Chúng tôi đâu có phải người yêu mà bạn gái?

-Vậy sao? Tôi xin lỗi.

Cậu ta phản ứng nhanh đấy chứ.

Người nhân viên thì nêu giá.

-Tuy có các tính năng tiến bộ như thế như giá vẫn ko thể vượt qua Iphone...

-Mau lên!

-Chiếc này giá 8 triệu 600K.

-Sao?

Người giật mình...là cậu ta mới khổ.

-8 triệu 600?

-Đây là giá chính hãng rồi...

-Tôi có nói nó mắc đâu mà giá chính hãng với chả giả hãng. Chỉ là...

“Con của mình cũng có hơn 10 triệu vậy mà của cậu ta gần 9 triệu lận, xấp xỉ bằng của mình.”

-Thôi thanh toán đi!

-Đặc biệt của lô sản phẩm này là có tặng thêm một đôi móc treo rất đáng yêu coi như 1 món quà ra mắt sản phẩm mới của HTC.

-Thế sao?

“Nhưng mà...một đôi...chắc giống nhau hả?”

Nhân viên mang ra một chiếc hộp đặt trước mặt hai người.

Bên trong là hai chiếc móc khoá hình... chú mèo con đang cuộn tròn mình ngủ, chất liệu thì giống như là giả thuỷ tinh nên trông rất trong và sáng.

Cậu ta trợn tròn mắt vớ ngay lấy chiếc hộp và càng căng mắt ra nhìn hơn.

-Phải ko vậy? Như thế này ở đây đợi có người rước này đi thế?

Vừa rên rỉ cậu ta vừa liếc mắt sang nhìn Vân My.

-Phải ko vậy? Là có người đích thân chọn này cho người đó mà.

Cái chất giọng đến là dễ khiến người ta nổi da gà.

Cậu ta bực mình nhìn cô ấy nhưng lại chẳng thể làm gì được trước điệu bộ dửng dưng của cô.

Nhưng sự thật thì cậu ta cũng có con mắt nhìn, điện thoại ko chỉ đẹp, giá cả phải chăng () mà còn có thêm một đôi móc điện thoại đáng yêu ơ là xinh xắn.

“Cái móc thế này thì có muốn lấy một cái cũng chẳng còn hứng thú nữa.”

Người nhân viên mang chiếc điện thoại và hai chiếc móc mang đi gói gém cẩn thận rồi rất nhanh sau đó mang ra.

-Thanh toán đi!

Vân My lấy trong balô ra chiếc thẻ tín dụng và đưa cho người nhân viên.

Quẹt một cái mọi thứ đã sòng phẳng.

Giờ thì ra về.

36. Chương 36

Nhân tiện trên đường về nhà, cậu ta muốn xử lí hết mọi việc liên quan đến chiếc điện thoại của cô ấy luôn.

-Bỏ nó ra khỏi hộp đi.

-Chi?

-Tiện thể nếu có muốn thì móc luôn cái con mèo lười đang ngủ vô.

-Làm gì?

-Đừng nghĩ giờ nó là của cậu, cậu muốn làm gì nó thì làm, tôi kêu cậu lấy nó ra hay làm gì thì cứ làm đi.

-Tôi ko thích phải nghe lệnh của người khác.

-Ko thích à? Vậy thì để tôi.

Cậu ta giật lấy chiếc túi của cô ấy và tháo bung hết mọi thứ ra một cách cầu thả.

-Cậu làm cái gì thế hả?

Bấm bấm một lúc rồi trả lại.

-Tôi lưu số của mình và của ông nội nữa, cốt lõi của vấn đề là gọi cho cậu khi cậu biến mất như con mèo đi lạc nên tất nhiên phải cần số của tôi và ông nội trước tiên. Chứ cậu nghĩ tôi thích cho số bữa bãi với người khác lắm à?

Vân My bấm mở danh bạ thì thấy có hai cái tên. Một là “Anh Hai” và hai là “Ngai chu tích”. Đúng là ấu trĩ.

Đến lượt cô ấy bấm bấm một lúc.

Cậu ta thấy hơi tò mò.

-Cậu đang làm gì thế hả?

Cậu ta lại giắt lấy chiếc điện thoại.

“Neck Scraf” và “Grandfather”.

-Neck scraf là cái gì?

Tuy ko có ý muốn hỏi để tránh vị mất mặt nhưng ko hiểu sao buột miệng nói ra. khi phát hiện ra thì đã nhìn thấy Vân My đang cười nhạo báng.

-Tôi tự hỏi là trong thời gian qua mang tiếng là học hành nhưng cậu đã tiếp thu được những gì. Còn học thêm mà mấy từ đơn giản thế này cũng ko biết.

-Ko biết đấy thì sao? Báng bổ người ta đủ chưa hả?

-Mới nói được có hai câu, sao đủ.

-Vậy thì nói nốt đi cho hả dạ, hôm nay tôi cho nói hết đấy.

-Tôi ko ngu.

-...???

-Dù là khen một người tài giỏi hay nhạo báng một kẻ ngu ngốc thì đều khó khăn như nhau cả. Có nói cả đời cũng ko hết.

- >”

Ý cô ấy là hoặc cậu ta tài giỏi hoặc là ngu ngốc. Câu trả lời thì có sẵn rồi. ^-^

-Nhưng mà...Neck srcaf là cái gì?

-Là cái này.

Lại một lần nữa cô nàng Vân My túm lấy chiếc khăn của cậu ta kéo về phía mình.

Cậu ta mới đầu có chút giật mình sau đó thì cơn tức giận lại nổi lên. Lúc nào cũng bị đối xử như thế với chiếc khăn của mình, ko nổi giận mới lạ.

-Hiểu chưa hả?

Cô ấy đang tính buông tay ra thì cậu ta đã mau lẹ nắm chặt lấy tay cô ấy, chặt hơn bình thường.

Cô ấy mở to mắt bức tức.

-Hôm qua chưa xử cậu nên cậu cứ thả sức làm càn thế này hả?

-Buông tay tôi ra! >”

Càng cố giãy giụa tay để thoát, cậu ta càng bóp chặt hơn, tuyến thủ bóng rổ nên đôi tay là rất quan trọng mà, khoẻ là phải.

-Dù cậu có ghê gớm đến thế nào thì cũng chỉ là con gái mà thôi, sức mạnh của cậu cũng ko bao giờ chống lại được tôi đâu, vì thế nếu ko muốn mình bị đau hay tổn thương thì đừng ăn nói linh tinh hay có những hành động như khi này.

Cậu ta gần từng tiếng một như để cô ấy nghe cho rõ và đừng bao giờ quên những lời cậu ta đang nói lúc này.

-Cậu đang dọa tôi đấy à?

Tay cô ấy tê rần và có lẽ máu cũng ứ đọng mất rồi.

-Ko dọa đâu, tôi nói là làm đấy, đừng nghĩ cậu là con gái thì tôi ko dám làm gì quá đáng, trong mắt tôi chỉ cần ai đó gây chuyện với tôi dù đó có là ai thì cũng sẽ ko thể yên ổn được.

-Đừng có áp dụng cái thói bạo lực của cậu với tôi. >_

-Còn cậu thì ko bạo lực sao? Kể nào hôm trước đã đánh tôi bất tỉnh mà còn đòi hỏi sự yên lành?

Ko muốn nói nữa, chỉ muốn thoát khỏi bàn tay hung bạo của cậu ta nhưng ko thể nào mà làm được.

Thấy cô ấy có vẻ đã yếu thế cậu ta mới liền hất tay cô ấy ra, hành động vẫn mạnh mẽ đến vô cảm như trái tim cậu ta dành cho tụi con gái.

-Từ sau cậu còn dám làm những việc đại loại như thế với tôi thì ko xong đâu, nên nhớ tôi ko phải một đứa con trai dễ dàng tha cho ai chỉ vì người đó là con gái. Ko bao giờ có chuyện đó đâu.

Mà càng là con gái cậu ta lại càng ko tha ấy chứ.

Kiên quyết ko bao giờ để bản thân bị tụi con gái bắt nạt nữa mà thành ra thế này đây.

Ko biết rồi điều kì diệu gì sẽ xảy ra với cậu ta?

Đúng như cậu ta nói, dù Vân My có mạnh mẽ hay ghê gớm đến thế nào thì trước sức mạnh lấn át của một người con trai mà đặc biệt là người có ấn tượng ko tốt với con gái như cậu ta thì cô ấy cũng chỉ là một người con gái yếu đuối về mặt sức mạnh mà thôi.

Người tài xế cũng thấy lạnh người trước hành động bạo lực với cả con gái của cậu chủ Hoàng Nam Nam của mình.

Hôm nay Vân My đã biến thành con gái trước cậu ta mất rồi. Chắc có lẽ thường ngày cậu ta nhẫn nhịn để ko phải đối xử quá đáng với cô ấy như thế. Khiếp, con trai chi đâu mà ghê hà!

Ko khí giờ ko chỉ đơn giản là yên lặng mà đã trở nên căng thẳng đến ngộp thở.

Cổ tay của cô ấy sưng đỏ lên, nóng ran. Ko hiểu tại sao mình lại để yên cho cậu ta dọa nạt mình như thế, Vân My thường ngày đâu có như thế. Cổ chỉ sợ duy nhất có ba mẹ nuôi thôi mà. Chết, ko nên nhắc đến những người đó.

37. Chương 37

-Ko có giúp việc, con lại đi học nên ta đã mua pizza rồi, con thích ăn pizza chứ?

-Vâng.

-Ông nội!

Cậu ta tru lên khỏ sở.

Ông lão liền nạt.

-Tru lên cái gì? >_

-Ông ko biết trong pizza có gì sao?

-Có gì?

Tĩnh bơ hỏi.

-Có ớt!!!

Cậu ta bực bội.

Bấy giờ ông lão mới ngó ra.

-Ah, phải rồi, ta quên mất, thôi ko ăn được pizza thì tự đi nấu cơm mà ăn.

-Sao??? Ông nói con tự nấu cơm?

-Ko nấu được thì nhin.

Ko có giúp việc với những người như cậu ta quả là một khó khăn khủng khiếp.

Ko thể để mình tự làm những việc nội trợ đó cậu ta quay sang Vân My.

-Con mèo, đi nấu cơm cho tôi đi.

-Cái gì?

Ko phải cô ấy phản ứng mà chính là ngài chủ tịch lên tiếng phản bác.

Rồi chưa để ngài nói tiếp, cô ấy đã nói luôn.

-Tôi ko phải oshin của cậu.

Vừa làm một việc rất xấu với cô ấy mà vẫn nghĩ cổ sẽ ngoan ngoãn làm theo lời cậu ta ra lệnh sao? Đầu óc cậu ta là quá non kém hay là vốn dĩ ko thể già giặn hơn được?

Ngài chủ tịch cũng đồng tình tới tấp.

-Đúng thế, nói rất đúng.

Rồi sau đó ngài ta cùng Vân My bàn bạc về chiếc điện thoại mới của cô ấy.

Cậu ta điên tiết đành đi vô bếp, miệng thì vẫn ko cam chịu mà lẩm bẩm **** thề.

-Cổ tình ko nhớ con bị dị ứng ớt sao mua pizza, hai người muốn đầu độc chết tôi đến thế à?

Lục ục trong bếp hoài mà ko làm được gì hết trơn, đơn giản là...

-Gạo để ở đâu thế?

- = ="

Ko chỉ ông nội là người có phản ứng như thế mà đến cả Vân My lạnh lùng cũng phải bó da mặt.

-Cậu sống bao nhiêu năm trong nhà này rồi mà còn ko biết gạo để ở đâu?

-Tôi ko biết đấy, có vấn đề gì ko ổn với cậu à?

-Còn cái nữa.

Ông nội ra mặt tiếp sức cho Vân My.

-Ông nói cứ như thể con là em trai cãi lại chị gái là cậu ta vậy. Ko phải ông nói con mới là anh Hai sao? Là em gái rồi thì phải biết chăm sóc anh trai hửn hoi chứ, có mỗi việc nấu cơm con mà cũng bắt anh phải tự tay vô bếp là sao?

-Nói thì hay lắm...

Ông lão đang tính giành lại công bằng cho cô cháu gái yêu quý thì cô ấy đã đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Cậu ta tròn mắt ko hiểu.

Lấy gạo và cho vô chảo, sau đó quay ra nhìn cậu ta.

-Giờ thì đừng có nói là ko biết nấu cơm bằng cách nào và ăn với cái gì thì được.

-Tôi ko ngu đến nỗi đó.

-Vậy thì nhớ lấy cái câu này kéo lát thành thằng ngu lại nói tôi ko nhắc.

Có vẻ cô ấy đã lấy lại phong thái như mọi khi, ko vì những lời nói và hành động quá đáng khi nãy của cậu ta mà bị bận tâm.

Vân My là người ko bao giờ quan tâm đến những chuyện vớ vẩn và cũng ko bận tâm đến những điều ko ra sao.

Và với cô, những điều xuất phát từ Hoàng Nam Nam là những chuyện vớ vẩn, ko ra sao hết.

-Có vẻ như cậu chẳng để ý gì đến những lời tôi nói, cậu ko cảm thấy sợ bất kì ai sao? Gan cậu lớn đến cỡ đó hả?

-Cho dù tôi có sợ hãi trước tất cả mọi người nhưng trước một người như cậu thì ko bao giờ đâu.

-Thế cái này?

Cậu ta chop lấy tay cô ấy – đang sưng đỏ – giơ lên.

Chưa kịp côg kích tiếp thì cô ấy đã nói.

-Cậu đang muốn khoe khoang sự bạo lực đáng xấu hổ của mình ra đấy à? Chỉ là một bàn tay bị một kẻ vô lại bóp nghẹt thôi, chẳng có gì để phải sợ hãi cả.

-Được lắm, vì có ông nội tôi hậu thuẫn nên ở nhà này ko thể làm gì được cậu đúng ko? Ko phải vì tôi sợ sệt gì ông nội nên ko động đến cậu nhưng cậu hãy cứ chờ đấy, tôi nói rồi, trước mặt tôi cậu dù mạnh mẽ đến mấy cũng vẫn chỉ là con gái mà thôi.

Ko đợi cậu ta hất tay mình ra như hất một con thú bám đuôi, cô ấy đã tự động giựt tay mình lại đồng thời dùng sức đẩy cậu ta một cái văng xa như quả cầu.

-Tôi cũng muốn nói cho cậu biết, Vân My này chẳng sợ cái gì hết, ko phải bình thường cậu chịu nhịn ko làm gì tôi mà lúc cậu hành động quá đáng tôi ko thêm làm căng với cậu thôi.

Rồi bỏ ra ngoài phòng khách.

“Ko thêm làm căng với tôi sao? Nói cái vớ vẩn gì vậy hả?”

Giờ Vân My phát hiện ra là cậu ta chỉ thực sự nổi khùng khi động đến chiếc khăn của cậu ta mà thôi, còn nếu nói những lời khó nghe cũng ko đến nỗi như thế.

Bữa trưa nay với cậu ta thật là khổ sở, để có cái ăn cậu ta phải cực nhọc vất vả vất lộn trong nhà bếp. Ko biết làm cái gì cả. Kết quả là...ăn cũng như ko, thà ko ăn còn đỡ có nguy cơ bị ngộ độc.

Nhưng nếu giờ mà mua đồ hộp hay đồ ăn liền ngoài chợ hoặc siêu thị sẽ gặp rất nhiều trường hợp có ớt hoặc ko thì là đồ cay, thường là như thế đấy.

Dị ứng cũng giống như một loại kén ăn khó tính trong việc ăn uống. Nghe có vẻ hợp cạ với cái tính cách dễ cáu kỉnh của cậu ta.

Trời sinh có đôi, cậu ta với cái bệnh dị ứng ớt và đồ cay sinh ra chắc là để cho nhau thì phải.

Ăn xong lại còn phải rửa chén, tuy chỉ là cho vô máy rửa nhưng lại một vấn đề nữa, nghe qua chắc các bạn cũng đoán ra, cậu ta đâu biết cách sử dụng máy rửa. +_+

Trong quan điểm của cậu ta, máy rửa chén mua về là để cho giúp việc, còn cậu ta đường đường là công tử thiếu gia sao phải quan tâm đến mấy việc hoạt động này nọ của nó mà làm gì.

Chán cái người này thật.

-Tôi biết là cậu sẽ tự mình biến thành thằng ngu mà.

-Nói vừa phải thôi.

-Tôi đang là người giúp cậu, khôn hồn thì biết điều một chút, ko thì tự mình sẽ rửa chén bằng tay của mình đây.

Giọng đậm chất mafia. Nghe cứ như là...“ta đang là người giúp người, khôn hồn thì biết điều một chút, ko thì tự người sẽ tắm bằng máu của người đây”. Ôi ghê quá!

Nhưng cậu ta đâu có sợ, càng thách thức cậu ta lại càng mặt dày muốn chống đối.

Nhưng rồi lại ngẫm nghĩ đến bản thân, lúc này mà cố làm theo tính cách của mình thì lại càng bất lợi.

Cậu ta đúng là một kẻ lười biếng mà.

Im lặng cho qua để cô ấy rửa chén xong mới gây sự.

Bây giờ mới để ý thấy cái tay của cô ấy trông có vẻ khá đau. Đồ tồi, giờ mới thực sự để ý sao?

Bỗng nhiên Vân My quay sang nhìn cậu ta. Thứ duy nhất cậu ta để ý trên khuôn mặt là...đôi môi hơi đỏ.

-Cậu...

Muốn hỏi gì đó nhưng lại cho qua ko hỏi nữa.

-Cảm ơn.

Để lại một câu nói kì lạ rồi bỏ đi.

Vân My hơi sững người.

“Cảm ơn? Cậu ta... vừa nói cảm ơn sao?”

Cậu ta bỏ lên phòng và nằm suy nghĩ.

Nam Nam sẽ chỉ lấy những người dịu dàng và tốt với Nam Nam như mẹ thôi.

-Ko được, mình đúng là có vấn đề, tự nhiên đi cảm ơn con nhỏ xấu xa đó.

Rồi cậu ta lại nhảy bổ ra khỏi giường.

-Nhìn xung quanh coi, chính nơi này con mèo chết tiệt đó đã lấy mất của mình cả tấn máu...

Có vài giọt máu. -_____ -

-Cũng chính nơi này con mèo chết tiệt đó còn đánh mình bất tỉnh nhân sự, làm cái mặt mình chăm chút bấy lâu bầm dập. Thế mà chỉ vì cậu ta giúp mình rửa mấy cái chén mà mình lại cảm ơn cậu ta sao? Rõ ràng cậu ta có dùng son.

Hơ...hai cái vấn đề đó chả có liên quan gì đến nhau sất.

-Cậu ta có dùng son mà lại.

Lầm bầm một lúc cậu ta lại đi xuống nhà. Chắc đang tính bày trò hành hạ cô ấy đây mà. Tiểu nhân thế chứ lại.

-Trong tủ có trái dưa hấu, bổ ra làm món tráng miệng đi.

Ko phản kháng gì cả, chắc cũng vì nghĩ món tráng miệng ko chỉ dành cho riêng một mình cậu ta mà.

Cô ấy đang định đi vô bếp thì ông lão liền ngăn cản.

-Ko cần đâu.

-Ko sao ạ, con sẽ làm nhanh thôi.

-Nhanh ư?

Cậu ta cười nhạo mà vẻ mặt thì có vẻ gì đó rất đáng nghi.

Ông lão biết sự tình nên giải thích.

-Con sẽ trúng kế hiểm của thằng ranh này cho coi.

-Kẻ hiểm?

Đúng lúc này cậu ta cũng lên tiếng tiếp.

-Quy định khi ăn dưa hấu của tôi là...

-Còn có cái đó sao?

-Tôi là một người ko như những người khác, nhất là trong việc ăn uống.

-Lại dị ứng với gì nữa sao?

-Dưa dành cho tôi nhất thiết là phải ko có hạt, hạt to hay nhỏ, đen hay trắng, mẩy hay lép, bất kể là loại hạt nào của dưa đều ko được phép có mặt trong miếng dưa mà tôi dùng.

-Cậu bị dị ứng với cả hạt dưa hả?

- = =”

Thì nghe có vẻ như thế mà.

-Nếu ko phải thì phải moi hạt ra chi?

-Ko cần biết là cậu moi hay làm gì...

-Ko moi thì lấy hạt ra kiểu gì?

-Đã nói ko cần biết, chỉ cần khi tôi ăn ko thấy có hạt là được rồi.

-Vậy thì cậu khỏi ăn đi, có biết lấy hạt ra lâu và khó khăn như thế nào ko hả?

-Tôi ko biết, những người giúp việc vẫn làm được việc mà tôi yêu cầu, chẳng lẽ cậu lại...

-Tôi nói lại lần nữa, tôi ko phải oshin của cậu!

-Là gì thì là, nhưng hiện tại cậu đang thay thế vị trí đó nên phải làm theo những gì tôi nói. Dưa phải ko có hạt!!!

-Khi ăn cậu ko thể tự phun hạt ra hả?

-Cậu ko biết thế nào là lịch sự hả? Nếu tôi phun vô mặt cậu có được ko?

+__+

-Cái thằng ranh này, ăn nói thế đấy.

Cậu ta ko để ý đến lời nói của ông lão nữa, vì cậu ta biết ông biết rõ cậu ta là người như thế nào.

Mà ko hiểu cậu ta lại có cái thói công tử đến mức ăn dưa cũng phải moi hết hạt.

-Còn ko mau đi làm đi kẻo ko kịp. Khi nào xong mang lên phòng cho tôi một đĩa.

-Muốn ăn thì xuống mà ăn, tôi ko phải oshin, tôi nói rồi.

-Em gái mà ko mang đồ ăn lên phòng cho anh Hai được sao?

-Thế anh Hai bị què à? Hay cụt?

-Mau đi làm đi! >”

Cậu ta đã cố gắng chọc tức Vân My khi nghĩ ra trò dưa hấu nhưng rồi lại vẫn bị cô ấy chơi xỏ lại bằng mấy câu nói nguy hiểm của cô.

Còn Vân My thì sự thật là thấy trong lòng tức tối khó chịu lắm nhưng lại ko thể làm gì vì đã trót ngâm đồng ý sẽ đi làm món dưa hấu rồi, nhưng lúc đó ai biết cậu ta lại có cái thói ***** đến thế đâu chứ. Thế nên chỉ biết tìm cách nói xiên lại cậu ta mấy câu cho bõ tức.

Làm thế nào để lấy hết hạt trong những miếng dưa đã cắt ra rồi chứ? Dưa có rất nhiều hạt, ko thể nào mà lấy hết tất cả các loại hạt được, ít nhất cũng sẽ phải dư lại mỗi loại một vài hạt. Mà với Vân My, cậu ta đã

thách thức đến thế thì phải cố gắng làm cho tốt để cậu ta thấy được cổ ko phải là người dễ bị mấy trò bịp bợm của cậu ta chọc ngoáy.

Nhưng mà làm cách nào?

-Ah, có cách rồi!

Mình quên mất, Vân My là ai chứ?

Lục ục một lúc trong bếp, cô ấy mang ra ngoài phòng khách 2 đĩa dưa, một đĩa thì bình thường còn đĩa kia thì...chắc là ko bình thường, nói chính xác thì trông rất là... ^__^

Cậu ta thì cứ nghĩ sẽ khiến cô ấy phát điên trong bếp với mấy cái hạt dưa cơ đấy. Nhưng khi nhìn thấy đĩa dưa mà cổ mang ra thì...thực sự là kinh hoàng.

-Cái này...là...dưa ấy hả?

Giọng lép bép ko nói nổi nữa.

38. Chương 38

Vân My đặt đĩa bình thường xuống trước mặt ngài chủ tịch còn đĩa kia thì trước mặt cậu ta.

-Vừa ý cậu rồi đấy.

-Đây mà là dưa hấu sao? Là dưa siêu mỏng thì đúng hơn.

Thực sự là mỗi miếng đều trông rất mỏng, có thể nhìn xuyên từ bên này qua bên kia. Thì thế mới lấy hết được mọi loại hạt ra chứ. Đúng là thông minh! Bái phục!

Ngài chủ tịch cũng ko tránh nổi sự ngỡ ngàng trước đĩa dưa đặc biệt.

Nhưng rồi ông cũng tỏ ra tâm đắc.

-Ý tưởng này thật là thông minh. Cắt được như thế này là cả một nghệ thuật đấy.

- ^__^

Cậu ta thì...nóng trong người.

-Thế này thì ăn sao nổi.

-Sao ko ăn nổi, ko có hạt ko phải cậu mới ăn được sao? Giờ ko còn một hạt nào cả lại nói ko ăn được, rút cuộc cậu muốn giở trò gì nữa?

-Mỏng thế này thì dính răng chứ ăn cái nổi gì.

-Mỏng thì ghép vài miếng vô mà ăn, đừng bày trò hành hạ người khác nữa.

Ông lão lên tiếng chấm dứt màn trẻ con của cậu ta.

Tưởng cậu ta sẽ bực bội ko ăn nữa, ai dè vẫn ngồi đó ăn ngon lành. =__=

Lát sau khi cậu ta đã lên phòng nghỉ dưỡng, dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, Vân My mới chợt nhớ ra vấn đề với chiếc điện thoại mới của mình.

Thực ra cô ấy cũng khá thích nghe nhạc, khi đầu óc bế tắc hoặc cảm thấy mệt mỏi, cô ấy rất muốn được nghe nhạc, chỉ là ông bà Hà chẳng bao giờ cho phép cổ rời khỏi bàn học và việc học.

Khi này ông nội cũng có nói nếu có cần gì với máy tính thì cứ sang phòng cậu ta sử dụng thoải mái.

Nhưng mà...cô ấy thấy ko có được thoải mái chút nào nếu sag dùng đồ của cậu ta, mà cả cậu ta chắc cũng thấy khó chịu ấy chứ.

Nhưng mà...điện thoại mà ko có chút nhạc thì dở ẹc, chán ồm.

Nhưng mà...

Vớ va vớ vẩn, suy nghĩ của người ta sao mình cứ phải vật lộn nghĩ dùm chứ?

Cuối cùng thì cô ấy cũng quyết định. Dẫu sao trong mắt cậu ta cô ấy vốn là một người khó chơi, thích chọc ngoáy cậu ta bằng những cách ko đơn giản, nên dù có làm gì hay ko làm gì thì cũng bị cậu ta gây rối thôi. Đã thế thì cậu ta có chế giễu hay sao đó thì đã kích lại, sợ gì.

Gõ cửa phòng cậu ta, ít nhất cũng phải lịch sự mà.

-Có việc gì?

-Cho dùng nhờ máy tính chút được ko?

-Cái gì?

-Thấy tôi nhờ vả cậu lạ lắm à?

Bắt đầu thấy khó chịu, thì đi nhờ người khác lại là người luôn gây sự với mình khó chịu là điều ko thể tránh dù đó có là người như Vân Mỹ.

-Dùng làm gì?

-Có chút việc. Sao, ko cho hả?

-Dùng nhờ phải trả thuế đấy.

Câu này khiến cô ấy nhớ đến lúc Hà Gia Bảo kêu muốn đóng thuế khi cô ấy yêu cầu như thế.

Thấy lạnh cả người nên cô quyết định bỏ đi.

-Thôi, khỏi cần.

-Mới có nói đến thế thôi mà đã bỏ cuộc hả? Lạ thiệt nhen!

Cậu ta giả trò nói kích.

Biết là ko nên để mình dính bẫy của cậu ta nhưng thấy bực mình đành quay lại.

-Đóng thuế hả? Thuế của cậu là cái gì?

-Đơn giản thôi.

Với cái nụ cười này mà đơn giản được sao?

-Sợ à?

-Nói mau đi! À mà...tại sao tôi phải làm như thế, ông nội...

-Dù ông nội có đứng ở đây mà muốn dùng máy tính của tôi thì cũng phải trả thuế thôi, đừng có moi ông ra để uy hiếp.

-Thế sao? Đến ông nội cậu đây mà cũng phải trả thuế cho cái máy tính đã mua cho cậu hả?

Ackk! Giật mình mà.

-Đừng có bày trò làm khó người khác nữa, ko tránh ra cho con nhỏ vô thì đừng trách tôi chuyển máy sang cho nó.

-Đây là phòng con!

-Nhà này là của ta, ta chưa chết mà đã muốn giành tài sản rồi hả?

-Nói thế nào thì đây cũng là đời tư của con, sao có thể để con gái tự tiện vô trông được.

-Phiền phức, nó vô dùng cái máy tính chứ có làm gì mà xâm phạm đến đời tư của cậu, ko lẽ cậu để đồ đạc quần áo ko đúng chỗ?

-Ông nội!

Rồi ông lão láu cá đẩy cậu ta ra và quay sang phía Vân Mỹ.

-Con cứ dùng thoải mái tất cả những gì có thể dùng được trong phòng này.

-Dạ...

Khó xử với ông lão này thật.

Khi ông lão đi rồi, cậu ta cũng ko thèm nói gì nữa, chắc vì xấu hổ, dẫu sao cũng đã nói dù ông nội có ở đây cũng ko làm gì được thể mà ông vừa xuất hiện cái đã bị lấn át, thật là nhục nhã mà. ^0^

-Biến đi! Đừng ở đó xâm xọc người khác! >”

Lêu lêu...

-Máy tính để đâu vậy?

Nhìn hoài ko thấy đâu cả, kể cả máy bàn hay laptop.

-Trong ngăn kéo ấy.

-Gi???

Đúng là có hơi sững sốt, nhưng có thể hiểu được vì công nghệ hiện đại, máy tính còn có thể bỏ túi nói chi cho vô ngăn bàn.

-Ipad hả?

-Nhìn thì biết. >_

Cô ấy mở ngăn kéo ra, đúng là Ipad thật.

Những loại thế này thường lắp đặt mạng ko dây ngay bên trong máy.

Lấy thẻ trong điện thoại ra thì lại nảy sinh một vấn đề.

-Có cổng ko?

-Ko dùng Bluetooth ấy. >”

Có vẻ hiện giờ cô ấy đã bị biến thành kẻ rắc rối hỏi nhiều mất rồi.

-Như thế lâu hơn. >”

Cô ấy cũng ko dễ chịu gì khi cứ phải hỏi nhiều như vậy mà.

-Trong ngăn kéo bên cạnh.

OK, thế là xong phần phụ kiện.

-Mà cậu làm cái gì thế?

-Down nhạc.

Nghe đến đây cậu ta nổi khùng.

-Máy cậu ko cài nổi mạng hay sao mà phải dùng đến Ipad của tôi down nhạc hả?

-Cậu ko biết down nhạc bằng điện thoại rất bất tiện à?

-Tuỳ cậu, dùng cho nhanh còn ra cho tôi ngủ.

-Thì cậu cứ ngủ đi, sợ tôi nhìn trộm chắc.

-Đúng, hôm bữa có kẻ nhìn trộm nên tôi thấy sợ lắm rồi.

-Đồ điên!

Ko đôi co nữa mà quay sang làm tiếp việc của mình cho nhanh còn ra ngoài, cũng ko muốn ở đây mà tốn calo với cậu ta.

Đang down nhạc vô tình chạm tay vô một chỗ nào đó trên màn hình. Một dòng chữ xanh hiện lên. “Truy cập nhiều nhất.”

Bên dưới là một dòng chữ đen...“Phim sex online”.

Ôi trời!!!

“Ko ngờ cậu ta đúng là một kẻ biến thái thật.”

Cũng có sao đâu, con trai đều thế cả.

-Con trai các người thì đều thế cả, đều biến thái một lũ với nhau mà.

Tự nhiên nổi cáu là sao ta?

Thấy phản ứng của Vân My ko có được tốt, cậu ta liền rón rén lại gần và nhìn.

Thấy thế thì cười phá lên.

-Có thể mà khiến cho Vân My cậu phải sững sốt đến thế đó hả?

“Thực sự biến thái rồi!”

-Đây là cái mà cậu nói là đời tư của mình sao?

-Ko, đây có gì đâu mà phải giấu.

- = =”

Với lũ con trai chỉ còn cách có biểu hiện = =” như thế.

Cậu ta vẫn cứ tiếp tục cười khiến Vân My cảm thấy thực sự ức chế, đồng thời cũng cảm thấy kinh hãi với những thứ mà bọn con trai thường làm. Thì đã nói con trai là thế lại còn. Nhưng cũng ko hẳn toàn bộ đều thế, có chăng cậu ta là 1 trong số đó thôi.

-Và cậu cũng trong số đó nữa.

Oh no! Tôi mà lại thế. ^__^

-Nhanh nhanh đi!

Cậu ta thôi cười và nhảy lên giường nằm.

Cô ấy tiếp tục việc của mình và quên đi cái phim sex online vớ vẩn của tụi con trai. Thực ra chưa coi nên ko biết nó bê bối đến mức nào nên cổ chỉ cảm thấy kinh hãi theo bản năng mà thôi. Nếu mà ko may màn hình xuất hiện mấy hình ảnh đó coi, thế nào chả la hét ầm ĩ. (Híhí!)

Một lát sau, hoàn thành ý nguyện, Vân My thu dọn mọi thứ để đứng lại chỗ cũ rồi quay sang tính hỏi cậu ta nốt một việc nữa.

-Tôi muốn hỏi...ơ...

Nhưng cậu ta đã say sưa ngon giấc từ đời nhà Tần mất tiêu.

Thế nên đành nhẹ nhàng rời khỏi phòng, cũng ko muốn đánh thức cậu ta hay làm kinh động đến giấc ngủ của cậu ta nữa, vì như thế lại là gây chuyện rồi rắc rối, lằng nhằng, mà cô ấy thì ko thích mấy việc đó.

Mới đầu ko mấy quan tâm, nhưng giờ để ý mới thấy quan niệm về tính cách cũng như sở thích của con gái của những người trong gia đình này đến là giống nhau, nghĩ là con gái thì đều thích màu hồng hay sao? Ông nội thì chuẩn bị trong phòng toàn bộ đều là màu hồng, cậu ta thì cũng chọn cho cổ một chiếc điện thoại màu hồng luôn.

Nhưng cuộc sống của cô ấy từ bây giờ liệu có được như màu sắc mà họ mang đến cho cổ ko?

Nhắc đến sự ngọt ngào ta thường liên tưởng đến màu hồng, nhưng liệu S.A – Những thách thức ngọt ngào có như thế?

Nói chung muốn biết phải đọc, đơn giản thế thôi.

39. Chương 39

Khi cậu ta xuống nhà để bắt đầu cho bữa sáng thì nhận ra một điều.

-Mọi người đã ăn xong bữa sáng mà ko thèm gọi con dậy hả? Con mèo xấu xí kia đâu?

Sao cậu ta có thể phán đoán mọi chuyện nhanh chóng đến như thế.

-Đã ai ăn uống gì, sáng nay con bé Vân My ko có dậy nấu bữa sáng.

-What???

Mắt cậu ta trợn lên bức tức.

-Sao con nhỏ đó có thể bê bối và lười biếng đến như thế? Mới có một ngày mà đã thế rồi. Để con lên xử lí nhỏ.

-Chắc có việc gì ko ổn mới thế, lên coi thế nào và đừng có nổi giông lên bắt nạt nó.

-Tất nhiên là ko thể để yên cho cậu ta.

Cậu ta hùng hục khí thế lên lầu và đến trước cửa phòng Vân My.

Tuy đã sôi máu lên nhưng đầu sao cũng là phòng con gái nên vẫn lịch sự gõ cửa (lúc này còn bày đặt lịch sự, làm bộ mà).

-Nè, con nhỏ kia, làm gì trong đó thế hả? Sao cậu dám...

-Vô đi.

Giọng Vân My hôm nay rất lạ, thử phân tích như thường ngày nếu cậu ta đập cửa (đập cửa chứ gõ cửa cái gì?) thì với tính cách của mình nhất định cổ sẽ chạy ngay ra và quát ầm vô mặt cậu ta.

Cậu ta thì chẳng để ý là mấy, xông thẳng vô trong.

-Sao cậu dám cho tôi và ông nội nhìn...

Cậu ta chột sững lại trước hình ảnh của Vân My lúc này. Nằm quần quai trên giường mồ hôi chảy đầm đìa trên trán và vẻ mặt tái mét ko còn chút sinh khí.

Cậu ta hơi sốt sáng.

-Cậu...cậu sao thế?

Có vẻ rất đau nên ko thể nói nổi.

-Tôi...

Chưa kịp nghe câu trả lời cậu ta đã đưa ngay tay lên trán cô ấy. Nóng bỏng tay!

Rồi sau đó là hét ầm lên.

-Ông nộiiiiiiiiiiiiiiiii!!!

Giật gân với tiếng hét của cậu ta, có khi cửa kiếng cũng vỡ luôn quá!

Ông lão vội lục cục chạy lên.

-Cái gì mà quát ầm lên thế hả?

-Con mèo...bị sốt cao lắm, cháy cả tay con rồi.

Ăn với nói, hết biết. =_ =

Ông lão hơi lườm cậu ta rồi đi lại phía giường của Vân My – đang rất là đau đớn mà ko sao thốt lên được chỉ nghe thấy tiếng thở mạnh và gấp.

-Con...mọc răng khôn phải ko?

Cô ấy khẽ gật đầu, nhìn thật là thảm thương.

Cậu ta thì ngơ ngàng trước tài ko bắt mạch mà đoán được bệnh của ông nội mình.

-Sao ông nội biết hay dữ vậy?

-Thì thế mới là ông nội.

Cậu ta bĩu môi chế giễu.

“Khen có câu mà làm cao thấy ghê.”

-Chắc đau quá nên sốt rồi, tình hình thế này sao mà đến lớp được.

-Con...ko có...sao...

-Nói ko đến lớp được thì biết thế mà làm theo đi còn bày đặt, nghỉ học chả sướng quá!

Bốp!

Ngay lập tức ăn một quả đấm vô đầu.

-Sao ông đánh người bừa bãi thế? >_

-Nghĩ con bé cũng như cậu sao mà nói thế?

-Nghĩ học thì ai chả thích! >”

-Ở đây coi tình hình con bé để ta đi tìm coi còn thuốc giảm đau ko, bị thế này chỉ có thứ đó mới đỡ thôi.

-Nhưng sao phải trông chừng?

Ông lão gườm gườm khiến cậu ta nín bật ko hỏi gì nữa mà lặng lẽ làm theo.

Đứng yên và nhìn cô ấy đang chịu sự đau đớn đến cùng cực.

-Bộ...đau đến thế hả?

Hỏi một câu rõ là ngu và ngớ ngẩn, nhìn ko đủ biết sao mà còn hỏi thế, một người vốn lạnh lùng như Vân My mà phải nằm co quắp như sắp chết vì bị đau như thế thì phải biết nó đau đến mức thế nào chứ.

Đang rất đau nên dù có tức cũng ko đủ sức để nổi cáu.

Chỉ đủ sức để hơi trừng mắt lên với cậu ta.

Và cậu ta chộp ngay lấy thái độ đó mà bắt bẻ.

-Đấy, đau mà còn trừng mắt lên được như thế cơ mà.

-Tôi...ko có muốn...cãi nhau với cậu... lúc này...

Vẫn cố giữ cho giọng nói được đủ lực uy hiếp cậu ta.

-OK, tôi cũng ko muốn đôi co với người bệnh.

Ko ngờ cậu ta cũng có lúc phân biệt giữa người thường và người bệnh, tưởng ai cũng như ai.

-Nhưng mà...

Cậu ta lại lên tiếng thách thức. = =”

Để yên cho người ta đi bố già.

Vân My mở mắt ra chờ đợi cái cậu ta đang thắc mắc.

-Sao...cậu đau răng mà lại...ôm bụng?

Cái gã này điên thật! Ở nhưng mà...kể cũng đúng, đau răng...sao lại ôm bụng chứ?

Cô ấy mở to mắt và ko chớp, hơi thở cũng đột nhiên ko gấp gáp nữa. Đang căng thẳng trước câu hỏi của cậu ta. Tại sao chứ?

40. Chương 40

Cậu ta thì cũng hồi hộp muốn nghe cô ấy giải thích, vì chưa bị như thế bao giờ nên chắc muốn có kinh nghiệm.

-Chết hết thuốc giảm đau rồi, để ta kêu bác sĩ mang tới tiện thể khám luôn cho con bé, khổ thân chắc đau lắm.

-Nhưng đó là bác sĩ riêng của người nhà họ Hoàng mà.

-Thằng nhóc, đừng gây chuyện lúc này.

Cậu ta thấy thật bất công.

-Hôm nay ta cho phép nghỉ học để ở nhà chăm sóc con bé Vân My...

Ko những ko vui mà còn nhăn mặt.

-Vì con nhỏ đó mà mới được nghỉ.

-Ko lẽ để con bé ở nhà một mình ko ai chăm sóc lỡ đau quá mà bị gì thì sao hả?

Ông lão quát vô tai cậu ta khiến cậu ta đành vâng dạ cho qua chuyện.

-Con biết rồi, biết rồi, ông nói ít thôi, sáng sớm ra chưa ăn gì đã được khai vị món cháo tai rồi.

-Ta phải chuẩn bị đi làm đây, còn cậu nấu cho con bé ít cháo đi, đau thế chắc ko ăn nổi cơm.

-Sao? Con lại phải nấu cho cậu ta...

Ông lão lại nghiêm mặt.

Nhưng cậu ta lại ko có ý nhượng bộ.

-Đau thế chắc ko cần ăn...

-Thích ăn đòn mới chịu nghe lời chứ gì?

Số cậu ta kể cũng cay đắng ra phết đấy chứ? ^^

Rồi ông lão ra khỏi phòng chuẩn bị đi làm.

Cậu ta vẫn đứng đó nhìn Vân My. Cô ấy đang cố nhắm mắt để quên đi nỗi đau, nhưng xem chừng cũng ko ổn lắm, vừa buốt răng ghê gớm, vừa đau bụng đến muốn bật khóc. Thật khổ sở!

Có tiếng rên khẽ vang lên như tiếng của những chú mèo bị hen rên hừ hừ, nhưng tất nhiên tiếng rên của cô ấy mang nặng nỗi đau đớn khó diễn tả hết bằng lời.

Bất giác cậu ta tiến lại gần giường hơn.

Mồ hôi chảy nhiều khiến mái tóc dài che hết gương mặt đầm nước. Có lẽ vì nhiều mồ hôi mà con người dễ ko nhận thấy những giọt nước mắt đã tuôn ra.

Nhưng cậu ta lại vô tình phát hiện ra khi có ý muốn hất những lọn tóc làm che đi gương mặt của cô ấy.

-Để tóc thế sẽ rất khó chịu...

Phát hiện ra điều đó khiến cậu ta hơi sững sờ.

-Cậu...đang khóc đấy à?

Dùng toàn bộ sức lực còn lại của mình để hất tay cậu ta ra.

-Đừng...động vô...người tôi...

Nghe câu này lại khiến cậu ta thấy khó chịu trở lại.

-Bộ cậu nghĩ tôi thích động vô người cậu lắm hả? Chỉ là hiếm khi có ý tốt muốn giúp thôi.

-Tôi ko...cần.

-Còn nói được như thế thì chắc chưa chết nổi đâu.

Ông lão kia mà nghe thấy cậu ta nói thế thì tan xác với ông.

Bỗng có tiếng chuông.

-Chắc bác sĩ đến rồi.

Cậu ta quay người định ra mở cổng thì Vân My chợt nắm lấy tay cậu ta.

Hơi giật mình quay lại.

-Gì thế?

-Tôi...ko có muốn khám gì cả...chỉ cần...lấy cho tôi một chút...thuốc giảm đau và...

Thật khó khăn để nói lên lời.

-Và gì nữa?

-Thuốc ngủ.

-Cái gì???

Cậu ta tru đồng lên.

-Đau đến mức muốn chết sao con nhỏ này?

Câu này nghe giống như anh trai đang nạt dọa em gái có ý nghĩ quẩn. Thì cậu ta vốn dĩ đâu có xấu, mà nói đúng ra thì con người chẳng ai là xấu cả.

Nghe thấy cái câu ngu ngốc của cậu ta, cô ấy chỉ muốn bật dậy và cốc vô đầu cho cậu ta tỉnh ra. Nhưng kết quả chỉ có thể trợn mắt nhìn cậu ta mà thôi.

-Tôi...muốn dễ ngủ...hơn thôi...

-À ra thế. Sao ko nói?

Cậu ta đúng là ngốc ko đúng lúc, làm sao mà có thể nói được khi đang trong tình trạng đó chứ.

-Thôi được rồi, buông tay tôi ra tôi còn đi mở cửa cho bác sĩ. Cứ nín kéo hoài ko buông.

Lúc này mà còn tự sung được nữa.

Vân My buông tay cậu ta ra một cách yếu đuối cứ như thể buông tay trước khi chết vậy, nghe có vẻ ghê nhưng tôi chỉ là diễn tả lại thôi.

-Diễn tả cũng vừa phải thôi chứ? Người ta bị sốt mà cuống lên đến chết thế mà nghe được à?

Đang bệnh mà bật dậy mắng tác giả ngon ơ. Chết thật!

Coi cậu ta đang nhìn cậu kia.

-Tôi bệnh thiệt mà, chỉ là tác giả dùng lời lẽ ko có được dễ nghe nên tôi... ^__^

-Hai cái người này đúng là điên, ko dừng đâu bày trò chi?

-Gi??? >”

Quá đáng rồi ghen! >”

Chuyển cảnh!

Cậu ta ra mở cổng và thông báo tình hình của Vân My khi vô nhà.

-Cậu ta ko có muốn khám đâu, thế nên ông lấy cho cậu ta chút thuốc giảm đau và... thuốc ngủ.

-Cần thuốc ngủ chi?

Đến ngay cả ông bác sĩ cũng phải giãy nảy lên.

-Đau thế nên ko ngủ được, cần thuốc ngủ có gì mà ông dựng lên chứ? Là bác sĩ mà có cái đó cũng ko biết hả?

“Thằng này mày láo!”

Rồi bác sĩ lấy cho đưa cho cậu ta một hộp thuốc giảm đau.

-Còn thuốc ngủ?

-Học sinh ko nên dùng thuốc ngủ, rất ko tốt cho sức khỏe, sẽ ảnh hưởng đến việc học sau này.

-Nhưng đau thế sao cậu ta chịu được.

-Cậu có đau đâu mà biết đau thế?

Ờ nhỉ, cậu ta có hơi quá!

-Thì...tôi nhìn nên biết, trông cậu ta quần quai như con rắn bị chém đứt đầu ấy.

-+_+

Hình ảnh so sánh của cậu ta chẳng ghê quá mà.

-Nói là ko dùng thuốc ngủ được, cậu làm cách nào thì làm, bác sĩ nói phải nghe chứ?

-Cũng phải, có thuốc giảm đau thì cần gì ngủ nữa.

-Thuốc giảm đau chứ có phải thuốc dứt cơn đau đâu.

-Thế ý ông bác sĩ là gì đây? Đau muốn ngủ lại ko bán thuốc ngủ, tôi đã đến mức trấn an rằng thuốc giảm đau có công hiệu tốt thì ông lại đề bẹp ý nghĩ của người ta là sao?

Ông bác sĩ nhăn mặt sợ sệt.

-Ko còn gì nữa...tôi về đây...

-Ko tiễn.

Tính mang thuốc lên cho cô ấy nhưng lại nghĩ.

-Uống thuốc thì phải ăn cái gì đó nữa. Ko lẽ mình lại phải đi nấu cháo hầu hạ con mèo xấu xí đó?

Đến nước này còn so tính chuyện đó. Nhỏ mọn ko chịu được.

-À mà...mình cũng chẳng biết nấu cháo. ^__^

Thế mà còn cười được. =__=

-Cậu phải ăn gì mới uống thuốc được đúng ko?

Khẽ gật đầu.

“Mà nhìn cậu ta giống y chang con rắn quần quai vì mất đầu mà.”

+__+

Dù sự thật có là thế cũng phải nghĩ là ko phải, cái đó người ta gọi là trái tim. Mà cậu ta lấy đâu ra trái tim?

-Ko có trái tim thì sống kiểu gì? >”

OK.

-Cậu biết cách nấu cháo ko?

Sao lại hỏi cô ấy?

-Đừng nói...cậu ko biết...

Trông cậu ta có vẻ khó xử, vì đúng là ko biết mà.

-Đổ nhiều nước hơn...nấu cơm là được...

-Thế thôi hả?

-Nêm...gia vị...rau thơm...

-OK chưa?

Cô ấy ko nói gì nữa. Cậu ta hiểu ý nên cũng ko hỏi nữa mà rời khỏi phòng.

Nhưng được vài bước cậu ta đã quay ngay lại.

-Tôi muốn nói...

-TÔI KO MUỐN NÓI GÌ CẢ, ĐỪNG LÀM PHIỀN TÔI NỮA!!! >”

Cô ấy quát tướng lên rồi ngất lịm luôn.

Cậu ta chớp chớp mắt, như thể vừa bị tạt nước vô mặt.

-Sao phải quát lên hả? >__

Nhưng ngất đi rồi sẽ cảm thấy đỡ đau hơn, khỏi cần thuốc ngủ. ^-^

Còn cậu ta thì lục ục dưới bếp rất lâu ón cháo.

Bực mình la lối om sòm.

-Con mèo chết tiệt, tự nhiên dở chứng hành hạ người khác, cậu cứ thử khỏi bệnh coi tôi có hành hạ lại cậu ko? Con mèo ngu ngốc, ngu ngốc!!! >”

Rồi thở hừ hừ như lên cơn hen.

Ai bảo cậu ta chẳng biết làm cái gì lên hồn nên mới vất vả như thế, rồi lại nổi điên quát mắng hoài.

Hơn một tiếng đồng hồ sau cậu ta mới hoàn thành xong tô cháo hoa.

Bụng đói meo luôn vì cậu ta cũng chưa ăn gì cả.

Thế nên ăn cháo thế thôi cũng thấy mùi vị ko đến nỗi tởm (hay chỉ là bênh vực cho bản thân nên mới nghĩ nó thế?).

Vì đau quá chùng nên ngất đi rồi cũng chẳng thể ngất được lâu. Khi vô phòng Vân My đã thấy cô ấy lại ở trong tình trạng con rắn đứt đầu.

-Ừa, tưởng cậu ngất rồi.

Khi nãy hét lên thấy đau khủng khiếp nên lần này rút kinh nghiệm ko có dám quát lên nữa dù có thấy khó chịu và bực bội đến thế nào. Đây là lúc để kiểm chế bản thân tốt đấy, giá mà cậu ta cũng bị như thế thì có phải học hỏi được rất nhiều về thế nào là nhẫn nhịn ko.

-Ăn cháo đi rồi uống thuốc, mà nhắc trước là ko có thuốc ngủ đâu.

Đôi mắt hơi ngạc nhiên.

-Bác sĩ nói ko dùng được thuốc ngủ.

-Bảo cậu mua...thì cậu cứ cố...mà mua đi...

Thực sự ko thể kiềm chế nổi.

-Nhưng muốn mua mà ko ai bán thì làm thế nào? Cậu giỏi thì tự bật dậy mà mua.

Ko làm thế nào được nữa nên cô ấy ko nói gì thêm, chỉ cố gượng ngồi dậy ăn cái gì đó mặc dù trong lòng ko có muốn ăn gì cả.

Con người như Vân My thì thường thế đấy, biết là ko muốn ăn nhưng vì nghĩ đến bản thân và những người lo lắng ình (ông nội, chỉ có ông nội thôi) mà vẫn cố phải ăn. Luôn nghĩ cho người khác.

Với những người tốt thì nghĩ cho họ đầu tiên còn với những người ko tốt (cậu ta, chỉ có cậu ta thôi) thì lại nghĩ cho bản thân trước hết. Thái độ sống tốt đấy.

Thấy cô ấy khó khăn để ngồi dậy mà cậu ta vẫn cứ đứng đơ ra. Tệ thế chứ.

Mồ hôi chảy rất nhiều khiến cậu ta chú ý. Ai lại chú ý mỗi cái đó?

Thế là cậu ta liền đưa tay lên trán cô ấy

-Vẫn còn sốt cao thế? Mà ủa, ông nội sao ko nhắc gì đến thuốc hạ sốt nhỉ?

-Bỏ...

-Gì?

-Bỏ tay ra. >_

Cậu ta liền rút ngay tay lại và nhăn mặt nhìn cô ấy.

-Nghĩ tôi thích làm như thế sao?

-Ăn đi, để tôi đi tìm thuốc hạ sốt cho.

-Sao cậu...

-Cái gì nữa? Sao kêu ko muốn nói gì cả mà nói lảm thế?

-Sao cậu...hôm nay lại...tốt với tôi... như thế?

-Gì???

Tôi cũng thấy thế.

-Vậy cậu muốn tôi bỏ mặc cậu muốn sống hay chết gì tùy ý chứ gì?

-Cậu...bình thường sẽ như thế...

-Tôi mà là loại người đó, nhằm to rồi em gái à.

Gương mặt vốn ko có chút sắc thái biểu cảm gì giờ trông lại càng lạnh lùng hơn đặc biệt là tái mét nên trông mới lạnh thật sự như ngâm đá thế.

-Tôi chỉ là làm theo lời ông nói thôi, nếu ko chăm sóc cậu cẩn thận thì tôi sẽ chịu thiệt thòi, ngược lại nếu làm tốt tôi sẽ thành một người tốt và hơn cả còn khiến cậu mắc nợ tôi, ko phải là tôi rất thông minh sao?

Té ra cậu ta cũng chỉ được có đến thế. Tốt cái nỗi gì? Muốn người ta mắc nợ mình nên mới giúp đỡ. Thâm hiểm thật!

Rồi cậu ta rời khỏi phòng và đi tìm hộp thuốc.

Còn Vân My thì nhìn tô cháo để ở bàn cạnh giường mà cậu ta đã mất đến hơn tiếng đồng hồ để nấu. Đang suy nghĩ gì đó mà tác giả cũng ko biết nổi. Nhưng xem chừng là đang nghĩ về cậu ta đấy.

“Đau thế này làm sao mà ăn được giờ, cũng cảm thấy đói đói.”

Ackk!!!

Tôi bị shock!

Nghĩ về cậu ta đây ư?

Ngồi dậy, ko ăn nổi chỉ biết ngồi ôm bụng, và ôm mặt, thì đau cả bụng và răng nên mới phải phân bố như thế.

Lát sau cậu ta quay lại thấy cô ấy đang ngồi gục đầu xuống, còn bát cháo thì vẫn còn nguyên.

-Sao cậu ko ăn hả? Để lát nguội ko ăn nổi đâu. Hay là ko dám ăn sợ tôi hạ độc?

Ko nói gì cả, mái tóc che hết khiến cậu ta chẳng biết cô ấy đang thế nào nữa, cười hay khóc.

-Buộc cái tóc lên trùm tôi, như thế mắc màn trên mặt thế hả?

Suốt này giờ độc thoại hoài nên cậu ta cũng thấy bực.

-Ăn mau đi còn uống thuốc, tôi mệt mỏi với cậu quá rồi! >”

Ko khí vẫn im ắng.

Cậu ta điền tiết, lẳng mấy vĩ thuốc xuống bàn rồi lại gần giường Vân My.

Hất mấy lọn tóc dài ra sau và dùng hai tay ôm chặt lấy hai má của cô ấy và nhìn thẳng vô mắt cô. Bạo lực!

-Bộ đau đến thế cơ à? Có việc cầm chén ăn thôi mà cũng ko làm nổi sao?

Giọng cậu ta đã thay đổi, rất nghiêm túc và chất chứa cả tấn muối.

Cô ấy thì ko còn sức hất tay cậu ta ra nữa. Đôi mắt lơ lơ mệt mỏi.

Tuy nhiên lại ko muốn để cậu ta nhìn thấy con người yếu đuối của mình lúc này nên Vân My cố lục tìm trong hai bán cầu não sự mạnh mẽ đã bị cơn đau dục bỏ mất từ tối qua.

Cuối cùng sau một hồi tìm kiếm cũng đã tìm thấy.

-Cậu có bao giờ chịu hoàn cảnh như thế này...mà biết được cảm giác đau đớn đến thế nào.

Giọng nói đầy dứt khoát nhưng tất nhiên ko thể được như mọi khi, đang bệnh được đến thế là tốt lắm rồi.

-Bị mọc răng khôn răng ngốc gì đó chứ gì? Bộ con trai thì ko có cái đó hả?

Cậu ta là kẻ ngốc. = =”

-Nếu ko muốn bị tôi cần nhẫn hay khiến tôi phải ghi nợ thêm cho cậu thì hãy ăn đi, uống thuốc rồi khỏi au vô.

Ko có giúp việc khổ vậy mà.

-Muốn tôi ăn thì...tránh xa tôi ra cái.

Cậu ta lập tức làm theo.

Vân My cố sức để lấy tô cháo, nhưng cảm được đến tô cháo rồi thì lại thấy mình ko thể làm nổi tiếp nữa.

Nhưng rồi vì cậu ta đã nói đến thế ko muốn mắc nợ cậu ta nên vẫn càn phải cố hơn.

Cậu ta căng thẳng nhìn từng động tác của cô ấy, lâu lâu lại thấy ức chế.

-Cái kiểu như thế này của cậu là có ý gì thế hả?

-...?

-Muốn tôi xúc cháo cho hay là mớm luôn cho hả?

Khó nghe quá! Mớm!?!?!?

Và đúng là đã khiến cho Vân My bực mình đến mức trừng mắt lên.

-Có giỏi mớm cho tôi coi! >__

-Mất vệ sinh lắm.

Biết ngay mà, yêu nhau chưa chắc đã làm nổi cái việc đó huống chi với hai người này có khác gì kẻ thù, vả lại cậu ta mà làm thế dám đảm bảo gây răng ngay tắp lự.

-Ko mớm được nhưng có thể xúc cho cậu được.

-Tôi ko cần.

-Coi như anh Hai giúp em gái đi, tôi cũng chẳng muốn thế chút nào đâu nhưng cậu ko ăn được gì thì ko uống thuốc được, mà ko uống thuốc sẽ chẳng thể nào sớm khỏi được, mà ko khỏi sớm được thì...tôi sẽ cứ phải nấu cơm cho cậu. Ko thể như thế!

Tóm lại vẫn là nghĩ cho bản thân.

Thế là cậu ta giằng lấy tô cháo từ tay Vân My.

-Tôi đã nói...ko cần...

Cơn đau lại tăng cấp.

Cô ấy vội gục đầu xuống ôm chặt lấy bụng và cả má nữa. Tình hình trầm trọng quá rồi.

-Mau mau ăn đi, nhìn thôi cũng thấy ghê.

Cậu ta cứ liên tưởng đến con rắn mất đầu quấn quai giầy giữa chỗ ghê. - _____ -

Cô ấy vẫn gục đầu xuống.

-Mau lên!

Cậu ta gất.

Cũng ko muốn mất thêm thời gian, xong nhanh thì có thể nằm xuống sớm mà tha hồ quấn quai. +__+

Ngửa mặt lên thì đã thấy trước mặt một muống cháo.

-Để tự tôi...

-Há miệng ra!

-Tôi đã nói...

-Cậu đã nói là đừng có nói nhiều.

Đành để yên làm đứa con nít trước mặt cậu ta một lần vậy.

Nhìn thoáng qua thấy cũng giống anh Hai chăm sóc em gái bệnh. Thật là...ấm áp tình thương. Tình là Chocopie! ^-^

Nhưng mới được mấy muống Vân My đã ko muốn ăn nữa.

-Coi thường người khác vừa thôi.

Cậu ta thấy như thể mình bị xúc phạm.

-Tôi mất công nấu cho cậu, chưa ai có cái diễm phúc đó đâu, vậy mà cậu lại chỉ ăn có vài muống là sao? Tôi biết cậu là kẻ ích kỷ chẳng bao giờ biết nghĩ cho ai cả nhưng cậu cũng đừng quá đáng như thế.

Có thể thôi mà cậu ta nói nhiều thật.

-Tôi...ko ăn được nữa...

-Bộ nó tệ đến thế chắc? Cậu đừng tỏ ra bất lịch sự và thiếu tôn trọng người đã giúp cậu như thế.

-Chỉ học tập cậu thôi.

Vẫn còn nói xỏ được cậu ta.

-Ko nói nhiều, ăn tiếp đi.

-Tôi ko ăn được nữa. >_

Vừa đau vừa bực nên hơi cáu lên.

Cậu ta cố chìa muỗng cháo về phía cô ấy, khiến cô ấy phải quay mặt đi.

-Sao cậu cứng đầu thế hả?

“Còn cậu sao cố chấp thế? Tôi đã nói ko ăn được nữa. Vả lại cháo cậu nấu dở ẹc ai mà nuốt nổi.”

Ko nói được nên đành nghĩ.

-Có quay ra đây ko hả?

Sự nhẫn nại của cậu ta ko có được tốt nên cần phải dè chừng một chút, nhưng cô ấy lại chẳng quan tâm, đã cố gắng ăn một ít để có thể uống thuốc giờ lại ép ăn thêm thì có làm gì cô ấy cũng nhất quyết ko làm theo. Vân My là thế mà.

-Cái con mèo khó bảo này...

-Đưa thuốc cho tôi...

Giọng lầm bầm.

-Ăn hết chỗ này đã.

Cậu ta y hệt ông anh khó tính vậy.

-Cháo của cậu thực sự kinh khủng...tôi ko thể ăn tiếp được nữa...như thế cậu hiểu chưa?

Núi lửa phun trào trong cậu ta.

“Đồ trơ tráo trở mặt, ai đã giúp cậu mà cậu dám nói thế hả???”

-Cậu nhớ lấy những gì mình vừa nói, khi nào cậu khỏi bệnh, tôi sẽ tính sổ với cậu.

Cậu ta đặt tô cháo xuống bàn cái cốp như để thông báo là mình đang bực bội.

-Uống thuốc đi, tôi cũng phải đi nghỉ ngơi nên đừng có mong tôi quay lại giúp gì cậu nữa.

Lấy thuốc và nước cho cô ấy rồi rời khỏi phòng mà ko hẹn gặp lại.

-Mình đúng là điên có 102, cậu ta là người như thế nào mà mình phải chăm sóc cậu ta suốt từ sáng giờ. Ko được lấy một lời cảm ơn, đã bệnh đây mình còn cố gắng dùng đến sức lực cuối cùng chăm chọc người có ơn với mình. Đồ vong ơn bội nghĩa, con mèo xấu xa chết tiệt.

Bực bội quá nên cậu ta đánh một giấc ngon lành trên giường mà chẳng còn thềm quan tâm đến việc Vân My đang như thế nào nữa.

41. Chương 41

Bật mình tỉnh dậy khi nghe thấy có tiếng chuông vang lên trong giấc mơ giống như thật. Kết quả là có tiếng chuông thật.

Là ngài chủ tịch đã về.

Việc đầu tiên là hỏi han về Vân My.

-Con bé sao rồi, hạ sốt chưa?

-Vừa về ông ko thể hỏi thăm tình hình thằng cháu tội nghiệp của ông được sao?

-Thôi chết, ta sơ ý quá!

-Sao?

Cậu ta ngạc nhiên khi ông lão có thái độ đó.

“Nói thế mà nghe thiệt hả?”

-Cháu trai ta có chăm sóc tốt cho Vân My ko?

- >”

-Thì hỏi thăm cậu rồi còn gì.

-Thế mà là hỏi thăm à?

-Lằng nhằng, con bé sao rồi?

-Ai biết, cho cậu ta ăn uống xong con cũng ko thêm để ý nữa, cậu ta rất là đáng ghét.

-Gì hả?

Ông lão lo lắng vội đến ngay phòng của Vân My.

Cô ấy đang nằm trên giường, vẫn có vẻ quần quai, chắc thuốc giảm đau ko còn tác dụng.

Mồ hôi thì vẫn nhễ nhại.

Trông toàn bộ cục diện thì có vẻ nghiêm trọng hơn cả trước.

-Sao con bé lại ra thế này?

Cậu ta cũng thấy lạ.

Nhưng khi nhìn vỉ thuốc trên bàn thì mới biết sự tình.

Cậu ta cầm lấy vỉ thuốc hạ sốt và tỏ vẻ khó chịu.

-Sao cậu ko uống thuốc hạ sốt hả, con mèo này?

Ông lão cũng nhìn vô vỉ thuốc cậu ta đang cầm. Rồi một lát sau thì cốc ngay vô đầu cậu ta.

-Thuốc hạ sốt cái nỗi gì hả thằng này?

-Sao?

Cậu ta ngơ ngác.

-Đây là thuốc tiêu chảy.

- O_o???

#_____#

Điều này có thể cho thấy một công tử như cậu ta được chăm sóc quen rồi nên ko biết chăm sóc ai cả, càng ko biết các loại thuốc thông thường mà người ta hay đưa ình uống.

-Thảo nào tình trạng càng nghiêm trọng hơn. Thế bác sĩ đâu mà lại để cậu lấy thuốc tiêu chảy cho con bé hả?

-Cậu ta nói ko cần khám kê con đi lấy thuốc giảm đau, thấy sốt nên con lấy thuốc hạ sốt, ai mà biết nó lại biến thành thuốc tiêu chảy.

-Biến thành thuốc tiêu chảy à?

-Áh, ông đừng đánh vô đầu con! >”

Đánh cậu ta thêm vài quả nữa, ông lão đi tìm thuốc và kêu cậu ta đi nấu bữa trưa.

Cậu ta la lên.

-Lại nấu bữa?

Thế là trọn ngày hôm nay cậu ta đã được thử cảm giác trở thành oshin.

Ăn bữa trưa do cậu ta nấu thì đúng là ông lão chịu khổ quá, nấu cháo còn ko lên hồn thì làm sao có thể nấu nổi một bữa ăn.

-Ông đi nấu cháo cho con mèo đó đi, con nấu cậu ta chê dở ko thèm ăn.

-Ko cần nói ta cũng làm, thật là sai lầm khi để cậu nấu ăn.

- >”

Lòng tự trọng bị xúc phạm nghiêm trọng.

-Cũng may mai cô giúp việc sẽ trở lại nên có thể tạm thời yên tâm rồi.

-Sao lại là tạm thời?

-Vì ngày mai cổ mới đến, còn những nửa ngày trời nữa với khả năng nấu nướng của cậu cơ mà.

- >”

Càng nói càng gây xúc động. ^.^

“Tại sao lại đến đây đúng lúc giúp việc nghỉ hả? Lại còn mọc răng cái gì chứ? Con nít sao giờ mới mọc răng?”

-Ông lo liệu mà chăm sóc con mèo đó đi, con đã vất vả cả sáng nay với nó rồi, chiều nay là phần của ông.

-Ko cần phải nói ta cũng làm thế, để cậu chăm sóc con nhỏ chắc nó chẳng sống nổi đến ngày mai, thuốc tiêu chảy mà đem dùng để hạ sốt.

- >”

Bỏ ngay lên phòng để tránh thương tật sẽ xảy đến nếu còn đứng đó mà đôi co. Nói chuyện với những người thông minh những người đầu óc ko được tốt lắm sẽ luôn chỉ gặp bất lợi.

-Vậy tối nay ông nấu cơm luôn đi!

Rồi ko để nghe thêm một lời công kích khó nghe nào nữa, cậu ta lĩnh ngay lên phòg.

Còn Vân My nằm trong phòng chiến đấu tiếp với những cơn đau. Chưa khi nào cảm thấy đau đến thế này, hàng loạt những cơn đau dữ thể loại dồn đến, cả người thì lại nóng ran, mồ hôi cứ chảy ròng ròng ko ngừng. Nằm yên thì đau ko tưởng nổi nên chỉ biết quay hết bên này sang bên kia để phân tán tư tưởng, nhưng như thế hoài lại thấy mệt và nóng lại càng nóng.

Vừa mới đến đã bị thế này có phải là điềm xấu ko nhỉ?

-Vân My!

Giọng ông nội khẽ vang lên.

Là một người lễ phép nên dù ko muốn mở mắt ra chút nào nhưng cô ấy vẫn cố ngước nhìn phía cửa.

-Ông nội...

-Ăn chút gì đó đi rồi uống thuốc au khỏe.

Tô cháo do ông nội nấu thì tất nhiên là ngon hơn của cậu ta nấu nhiều, nhưng cái chính ở đây là cô ấy đau răng ko muốn ăn cái gì cả.

Tuy thế vẫn cố ăn.

Nhưng ko thể ăn được nhiều.

Ko như cậu ta, ông lão hơi cười.

-Ko sao, đau răng ko ăn được nhiều là điều đương nhiên.

-Con xin lỗi ông..

Uống đầy đủ các loại xong, Vân My nằm xuống cố gắng chìm vô giấc ngủ.

Còn ông lão thì nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Ko còn tiếng cãi lộn của cậu ta và Vân My, ngày hôm nay bỗng nhiên trở nên lặng lẽ và thật buồn chán.

Màn đêm bởi thế mà buồn xuống cũng đắm màu ảm đạm.

Khó khăn lắm mới ngủ được vậy mà ko hiểu sao lại chợt tỉnh giấc, chắc bởi giấc mơ ko rõ hình ảnh làm Vân My cảm thấy khó chịu.

Suốt từ lúc ông lão về hồi sáng, cậu ta chẳng vô phòng Vân My được lấy một lần để coi tình hình sức khỏe cổ thể nào cũng chẳng lên tiếng hỏi ông nội luôn, cứ như là đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Thế này mà đòi người ta gọi mình là anh Hai sao?

Vân My cố gượng dậy vì cơn sốt đã giảm chút, cũng ko đến nỗi quá mệt mỏi, cơn đau bụng cũng ko gay gắt như tối qua và sáng nay.

Tuy đã ăn cháo cả ngày nhưng vẫn cảm thấy khát.

Rất khó khăn để có thể “lết” ra ngoài xuống nhà dưới.

Cả ngày ko đi lại nhiều (nếu có đi lại chỉ là đi WC) nên có cảm giác toàn thân rã rời và đã cả thể kỉ ko dùng đến đôi chân vậy.

Thế nên Vân My đành bám vô tường để dễ dàng di chuyển hơn.

Cậu ta cũng thấy khát nên cũng ra khỏi phòng. Trùng hợp à nha.

Thấy Vân My đang khó xử với việc đi lại mà cậu ta vẫn đứng trơ ra nhìn (từ phía sau nhé, vì phòng Vân My gần cầu thang hơn phòng cậu ta).

Cô ấy ko hề biết có đôi mắt của cậu ta đang nhìn mình, vẫn cố gắng lê lét từng bước một.

Mất một ngày dài ko được thấy diện mạo xinh đẹp của Vân My rồi, chán thiệt à.

Nhìn cổ lúc này thương thiệt là thương.

Nhưng mà...sao cậu ta trơ mắt ra nhìn thế hả? >”

-Ai biết, lệnh của tác giả kêu tôi đứng đây nhìn còn gì, tôi còn chả biết nhìn con mèo đó xong thì nhìn sang cái gì tiếp theo. Bộ nhìn mỗi nhỏ đó thôi hả?

= =”

Nhân vật của tôi...thiệt là...ngu ngốc.

(Có cái kịch bản mà cũng để lộ ọi người biết, người ta hỏi là hỏi đều vậy thôi, câu hỏi tu từ mà cững ko phân biệt nổi).

Đáng lẽ phải đến giúp đi chứ, ko thấy người ta đang rất khổ sở sao?

Chính vì có một nam chính vô lương tâm như thế mà nữ chính mới lần đầu ra sân kia kìa.

Còn ko mau ra giúp.

-Biết rồi, móc méo này giờ, hỏi sao con mèo kia ăn nói khó nghe, thì đúng rồi, là ai chuẩn bị lời thoại chứ?

>”

Mình nhớ là làm gì có lời thoại phản bác tác giả cho nam chính nhỉ?

Kết thúc chương trình cái cọ ở đây, tập trung vô chuyên môn mau.

Thấy Vân My như thế rồi, cậu ta mới chạy lại.

Thấy cậu ta đột nhiên xuất hiện, cô ấy hơi ngạc nhiên nhưng vì trời tối, ánh đèn hơi mờ và lại vẻ mặt mệt mỏi của cô cũng chẳng thể hiện rõ nổi là đang ngạc nhiên nên cậu ta tưởng Vân My vô tình khi có người đến giúp.

-Về mặt cậu như thế là sao hả?

-Sao?

Giọng nói khá hơn trước chút ít.

-Sao lúc nào vẻ mặt cậu cũng chỉ có một vậy?

-Ko thì hai sao?

-Ko chỉ hai mà phải là nhiều, lúc nhìn kẻ thù và lúc cảm kích khi có ai giúp mình đều là một được à?

-Kẻ thù và người giúp mình đều là một thì phải làm sao?

-Ôi lằng nhằng quá!

Người bệnh mà còn nguy hiểm hơn cả người thường, hay do cậu ta kém cỏi.

Ko muốn ở thế bị động nên cậu ta chuyển chủ đề.

-Sao đang đêm đang hôm cậu mò ra ngoài làm gì hả?

-Tôi khát nước...

Lần đầu tiên cậu ta hỏi cô ấy lại ngoan ngoãn trả lời mà ko vắn vẹo gì cả, thì làm gì còn sức để làm thế chứ.

-Vô phòng đi.

Cậu ta dìu cô ấy về phía cửa phòng, nhưng cô ấy lại có ý cưỡng lại.

-Tôi phải đi uống nước!

-Đã nói là vô phòng đi, với sức cậu hiện giờ đi được xuống đó chắc đúng một năm sau tôi phải giỗ đầu cậu rồi.

- >”

Sao cậu ta lại có thể nói ra được một câu như thế chứ?

-Nhưng tôi...

-Để tôi đi lấy cho. OK chưa?

Cô ấy nhìn cậu ta vẻ hơi khàng khác.

-Sao?

Cậu ta trừng mắt lên khó chịu khi cô ấy nhìn mình như thế.

-Sao? – Cô ấy hỏi lại.

-Cậu nhìn tôi như thế là sao?

-Là sao?

-Chưa thấy người tốt bao giờ à?

-Người tốt thì nhìn rồi nhưng người như cậu mà tốt thì chưa.

-Tôi thực sự nghi ngờ, cậu mà bệnh cái nổi gì?

Đưa Vân My nằm lên giường xong, cậu ta xuống nhà uống nước rồi cũng lấy luôn cho cô ấy một ly.

Vân My vừa uống nước xong, cậu ta đã có ý định rời khỏi phòng cô ấy.

-Cảm ơn cậu...

Cậu ta chợt chững lại.

Giờ tỉ số đang là đều nhau, vì cả hai đã đều nói lời cảm ơn khó khăn với nhau nhưng có vẻ lời cảm ơn của Vân My có ý nghĩa hơn vì cậu ta giúp cổ nhiều hơn.

Nhưng đó ko phải vấn đề lúc này, nhận được một lời cảm ơn từ Vân My, cậu ta có cảm giác rất lạ, như là cảm giác của chiến thắng thực sự vậy.

Lúc trước nói ra lời cảm ơn cậu ta thấy rất khó xử khi phải cảm ơn đối thủ của mình nên giờ cậu ta rất muốn được nhìn coi bộ dạng đối thủ của mình khi nói ra lời cảm ơn rất chi là chẳng dễ dàng sẽ như thế nào.

Trái ngược với suy nghĩ của cậu ta, Vân My vẫn chỉ bình thản như thể với cô ấy lời cảm ơn chẳng có ý nghĩa gì cả cho dù có phải là cảm ơn đối thủ.

-Cậu vừa cảm ơn tôi?

-Đúng thế, cảm ơn cậu.

Đã thế còn nhắc lại như nhấn mạnh thêm rằng với cổ lời cảm ơn chẳng có gì cả.

Cậu ta thấy bức bối trong lòng.

-Nói cảm ơn dễ nhỉ?

Rồi chẳng ở đó lâu thêm nữa mà bỏ về phòng luôn.

Còn cô ấy thì vẫn ngồi trên giường.

-Lời cảm ơn của cậu còn có gì nữa?

Đêm nay ko có sao. Một đêm đen tối.

42. Chương 42

Hôm nay lớp học nhốn nháo lên hỏi thăm tình hình sức khỏe của Vân My dù cô ấy...ko có mặt ở lớp học.

Điều đó có nghĩa là cậu ta chính là trung tâm cho những thắc mắc và sự quan tâm thậm chí là tò mò.

-Hôm nay cậu đi học?

Một người lên tiếng hỏi.

-Thì sao?

Cậu ta thản nhiên hỏi lại.

-Tức là hôm qua cậu ko bệnh?

-Sao nữa?

Cậu ta vẫn kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa mặc dù những câu hỏi của người này khiến cậu ta ko được dễ chịu lắm.

-Vậy là hôm qua ở nhà chăm sóc cho Vân My!

Cậu ta la ó lên bằng một kết luận.

Cả lớp hú một đồng.

Cậu ta trúng kế của tụi bạn rồi.

-Chăm sóc cái gì? Đừng có ăn nói linh tinh!

-Áyyy, còn chối!

-Tôi đã nói là ko có phải, tại sao tôi phải chối? >_

-Vì có ai muốn công nhận tình cảm của mình đâu chứ.

-Ko nghe rõ lời tôi nói lần trước à? Ko bao giờ có chuyện Hoàng Nam Nam tôi thích con mèo Vân My đó.

Cậu ta nhấn mạnh câu nói thứ hai của mình đồng thời trừng mắt lên nhìn cậu bạn kia khiến cậu ấy xoa xoa tóc cười trừ rồi bỏ đi. Sợ rồi!

-Mà nè, Vân My cậu ấy bị sao vậy?

Một bạn gái ngồi gần Vân My cũng tỏ ra quan tâm.

-Ai biết, bị đau răng khôn mà cứ ôm bụng rên rĩ hoài, điếc cả tai.

-Ôm bụng?

-Đúng thế.

Cô bạn kia hơi cười, nụ cười rất chi là khó hiểu khiến cậu ta cũng phải tò mò.

-Sao cười kiểu đó.

-Ko có chi.

Rồi cô quay đi ko hỏi hay nói gì nữa.

“Tụi con gái kiêu căng, tưởng làm thế tôi sẽ để ý sao?”

Ko có những cuộc tranh luận cãi cọ giữa cậu ta và Vân My lớp học cũng trở nên yên ổn hơn chút.

...

Ra đến cổng thì bắt gặp Hà Gia Bảo.

-Gì thế cậu nhóc?

-...

Chưa kịp để cậu ấy nói gì, cậu ta đã cướp lời luôn.

-À...hỏi thăm tình hình người yêu đúng ko?

-Chị Vân My sao rồi?

-Chẳng sao cả.

-O_o?

-Tại sao tôi phải nói với cậu?

Cậu ta tình giở trò với Gia Bảo sao?

Gia Bảo bắt đầu thấy bức bối rồi.

-Anh muốn gây chuyện hả?

-Tôi ko rảnh đến mức đó đâu. Nhưng mà nếu cậu muốn tôi có thể cho cậu số của con mèo đó đấy. ^__^

-Số?

-Cậu ta mới có điện thoại.

-Số bao nhiêu?

-Cậu thông minh nên tôi sẽ cho gợi ý.

-...

-0123 456 789, thứ tự thế nào thì tự cậu sắp xếp. ^__^

- >”

Rồi cậu ta vẫy tay Gia Bảo và lên xe.

Chỉ biết giở trò trên người người khác, sao cậu ta lại xấu tính đến thế được nhỉ?

...

Đi về phòng thì đúng lúc thấy chị giúp việc bước từ phòng Vân My ra.

-Con mèo đó sao rồi?

-Con mèo?

-Là con nhỏ Vân My đó đấy! >__

-À...cô ấy đã khỏi sốt rồi, nhưng xem chừng vẫn còn khá là đau, vừa chớp mắt được một lúc rồi ạ.

Cậu ta gật gật đầu rồi tính bước về phòng, nhưng được chút lại chợt nhớ ra một việc nên quay lại hỏi.

-Mà nè...

-Dạ.

-Tại sao...mọc răng khôn...đáng lẽ phải đau răng ghê lắm đúng ko?

-Đúng thế, rất là đau và buốt.

-Thế thì tại sao...cậu ta cứ...ôm bụng suốt vậy?

Nhìn bộ dạng khó hiểu của cậu ta, chị giúp việc hơi bật cười.

-Cười cái gì? >”

-Ko ạ. ^-^

-Ko biết tôi mới hỏi, bộ nực cười đến thế à? Rút cuộc là đau răng mà cũng đau cả bụng luôn ấy hả?

-Ko phải thế đâu ạ.

Chị giúp việc vẫn cười ngon lành.

-Cái này cậu chủ ko nên quan tâm làm gì. ^__^

-Ai quan tâm?

Cậu ta bực mình quay đi, đụng ngay vô lòng tự ái của cậu ta.

-Ko phải là quan tâm, là tò mò, tò mò đó, hiểu ko?

Tự nhiên lại quay trở lại gắt khiến chị giúp việc giật bắn.

-Có cái gì mà tôi ko thể biết hả?

-Là vấn đề của con gái, tất nhiên là cậu chủ ko thể biết.

-Cái gì???

Cậu ta tròn to con mắt nhìn.

“Ôi má ơi, bí mật cuộc sống là thế này sao?”

Cậu ta có vẻ đã hiểu.

Ngượng quá nên bỏ liền vô phòng, ko kì kèo hay phá trò gì nữa.

...

Chiều:

Ông nội rất là bận, cũng ko muốn thế nhưng buộc phải kêu cậu ta đưa Vân My đi nha sĩ nhổ răng.

Cậu ta giãy nảy lên.

-Sao lại là con?

-Ko thì là ai?

-Ông nội làm gì mà phải để con làm cái việc đó?

-Ta còn rất nhiều việc, một kẻ chơi dài cổ như cậu thì có gì mà phải nhảy dựng lên như thế?

-Con ko đi đâu.

-Anh Hai mà có cái việc đưa em gái đi nha sĩ cũng lười nhác thế hả?

-Ai anh Hai với con nhỏ đó, nếu nó ngoan ngoãn coi con là anh Hai thì con cũng đâu khó chịu với nó như thế này.

-Dẫn nó đi nha sĩ nhỏ cái răng, khỏi bệnh nhanh hơn cậu đỡ khổ.

Ông lão chuyển sang giọng ngọt ngào.

-Ko.

-Thế bộ cậu tưởng tôi thích để một kẻ như cậu đưa con bé đi lắm à?

Lại bắt đầu câu lên.

-Con thì sao? >_

Lúc nào cậu ta cũng bị coi thường hết ấy nhỉ? ^-^

Dù phản kháng rất ác liệt nhưng cuối cùng cậu ta cũng phải chịu trận.

“Đời tôi sao lại khổ thế này? Tất cả chỉ vì con mèo xấu xí, ranh mãnh đó.”

Cậu ta bực bội ra xe đợi chị giúp việc dìu Vân My xuống mà chẳng thêm góp sức giúp gì cả.

Nhìn sắc mặt Vân My vẫn thật tan thương, chẳng có khí sắc chi cả.

Nhưng sắc mặt đó lại chẳng thể làm ột kẻ như cậu ta động lòng trắc ẩn. Vẫn cứ trơ ra đó nhìn chị giúp việc khó khăn đỡ cô ấy vô trong xe.

-Hai vị đi an toàn ạ.

-Phải nói với tài xế nói với tôi chi?

Lại còn bắt bẻ người ta.

Xe hôm nay đi chậm hơn mọi khi một chút để tránh làm Vân My đau hơn.

Nhưng cậu ta lại ko hiểu điều đó, lại kiếm chuyện.

-Đi thế này thì đến mùa trăng xanh mới tới nơi hả? Xe sắp hết xăng hay sao?

-Xin lỗi cậu chủ, nhưng đi thế này để tránh làm cô chủ đau.

“Nghe từ cô chủ ngọt sớt từ miệng ông ta kìa, từ khi nào cậu ta ngang hàng với mình vậy chứ?”

-Vớ lại...

-Còn cái gì nữa?

-Xe dù có sắp hết xăng thì đi chậm hay nhanh cũng sẽ thế thôi.

Vân My lầm bầm khiến cậu ta giật mình.

-Đau răng mà còn cố nghĩ cách xỏ xiên người khác được hả?

Mình cũng thấy thế, cô ấy quả có hơi...

-À mà...

Tự nhiên cậu ta thay đổi sắc thái ghé sát lại phía Vân My cười.

-Răng khôn đều mọc ở con trai và con gái nhưng...răng khôn mà khiến ình cảm thấy đau bụng thì...chỉ mọc ở con gái thôi nhỉ?

Đôi mắt của cô ấy hơi thay đổi sang trạng thái sững sờ.

“Sao...cậu ta...biết?”

Rất nhanh, cô ấy lại trở lại bình thường.

-Đấy ko phải chuyện đùa của cậu.

-Tôi thực sự rất nhớ cậu đấy.

- O_O???

Ngay cả bác tài xế cũng trợn mắt lên nhìn qua gương chiếu hậu.

Cậu ta thì vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi và ánh mắt thì ko rời khỏi Vân My.

-Cậu sao thế?

Cổ tình châm chọc phản ứng hiện tại của cô ấy.

-Tôi nhớ con người cộc cằn của cậu thường ngày, nếu cứ yếu đuối thế này, thật là nhàm chán.

= =”

Ra là thế.

Cụt cả hứng, tụt cả...cảm xúc.

-Cậu thích cãi nhau à?

-Ít nhất là ko muốn nhìn thấy bộ dạng lúc này của cậu.

Vân My ko nói gì, ngồi yên và dựa người vô thành ghế.

“Nếu cậu đã muốn thế thì sau khi tôi khỏi bệnh cậu sẽ lại thấy tôi như trước kia thôi.”

43. Chương 43

Khi làm thủ tục khám bệnh:

-Tên sao?

Vân My bỗng cảm thấy khó xử.

Cậu ta thấy thế nên cười.

-Tên cậu ta là Hà...

Cô ấy khẽ kéo tay áo cậu ta.

-Sao?

-Đừng có tự tiện nói về vấn đề liên quan đến tôi như thế.

-OK, vậy cậu nói đi.

Vân My quay sang cô y tá vẻ khó xử.

-Là Hoàng...

Vừa nói vừa hơi liếc nhìn cậu ta. Nghe đến họ Hoàng cậu ta trợn mắt lên.

-Nè, con mèo...

-Là Hoàng Vân My ạ.

Cậu ta thấy lửa trong người lại bắt đầu ko yên.

Làm xong thủ tục đơn giản, cô y tá kêu Vân My ngồi đợi đến khi được gọi tên.

Lúc này cậu ta mới tỏ thái độ rõ rệt.

-Sao cậu dám nói thế? Cậu mang họ Hoàng từ khi nào vậy hả? Khi nào?

-Nơi công cộng đừng có quát lên như thế.

Vân My ôm mặt nói giọng khó chịu.

-Cậu nghĩ cậu đã là người nhà của tôi rồi sao mà nói mình là Hoàng Vân My?

Ko nói gì cả, quyết định cho cậu ta độc thoại cho biết mặt.

-Cậu nghĩ ai cũng có thể mang họ Hoàng của tôi sao?

-...

-Một người như cậu ko bao giờ tôi cho phép cùng họ với tôi, ko bao giờ!!!

-...

Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý đến cậu ta với thái độ ko mấy thiện chí. Một vài người còn phàn nàn, cau có.

Thấy thế Vân My càng tỉnh bơ hơn khiến cậu ta bực bội vô cùng, nhìn vẻ mặt coi thường mình như thế đúng là có khó chịu.

Cô ấy nói nhỏ và khẽ mỉm cười.

-Ko phải cậu nói ko thích bộ dạng yếu đuối của tôi sao, dù ko thể như bình thường nhưng ít nhất cũng để cậu thấy tôi vẫn ko dễ bị bắt nạt khi đang bệnh.

Chỉ vì một câu nói nên cậu ta mới lâm cảnh khốn đốn và mất mặt thế này. ^-^

-Hoàng Vân My!

Nghe cái tên được xướng lên cậu ta càng thấy tức tối.

Vân My đi vô phòng khám, còn cậu ta thì ngồi ngoài chờ đợi.

“Con mèo đáng ghét, mong nhớ rằng tên rần cho khỏi nói luôn.”

Cũng ko đến nổi lâu lắm ột chiếc răng.

Khi nhổ xong cảm giác tốt hơn trước rất nhiều.

Trước khi ra về, cả hai có thoáng nghe thấy tiếng mấy cô y tá.

-Tụi nhỏ dạo này lạ thiệt.

-Đúng thế.

Ko hiểu gì hết, có phải là đang nói hai người họ ko nhỉ?

-Hết dẫn nhau đến khoa sản giờ lại dẫn đến khoa Răng – Hàm – Mặt.

-Cái gì???

Cậu ta nổi điên.

Đang tính lại ấy bà đó biết tay thì Vân My kéo tay cậu ta lại.

-Gi hả?

Cậu ta khó chịu nhìn cô ấy.

-Kệ bọn họ đi, đừng có gây thêm chuyện nữa.

-Cậu ko nghe thấy họ nói gì à? Nghĩ tôi và cậu là gì của nhau?

-Thế cậu quay lại đó định sẽ nói gì?

-Tất nhiên là nói...

-...

Muốn để ko hiểu lầm thì nói là hai anh em, nhưng cậu ta phản đối việc đó này giờ, đã là hai anh em phải mang cùng họ, ngấm thấy ko ổn nên đành nín nhịn cho qua.

Cậu ta hất tay Vân My ra và bỏ đi trước.

...

Tuy đã nhớ rằng rồi nhưng vẫn chưa thể ăn cơm được vì còn hơi nhưng nhức.

Thế nên chị giúp việc đã nấu cháo và mang lên tận phòng cho cô chủ mới.

Cháo rất là ngon, vả lại ko còn đau như hôm trước nên ăn cũng được nhiều hơn.

-Đã làm chị vất vả rồi.

-Sao cô chủ lại nói thế?

-Cô chủ?

-Giờ cô cũng là cháu gái ông chủ nên tất nhiên tôi phải gọi là cô chủ rồi.

Vân My cười gượng về bối rối.

“Trước mặt người khác sao lúc nào cũng giả nai như thế nhỉ? Còn trước mặt mình thì có khác nào cậu ta là quý sứ.”

Xấu tính, đi coi lên người khác thế hả?

-Cháo chị nấu ngon lắm, em cảm ơn.

-Cô chủ làm tôi xấu hổ quá!

Cậu ta càng cau có hơn.

“Hai cái kẻ này...>”<>

Còn tôi thì lại thấy khó chịu với nam chính. >”

Ghen tỵ với cả giúp việc khi được đối xử tốt hơn cậu ta. Đó là điều đương nhiên. Hứ!

Cậu ta ngồi yên nghe nhạc. Tuy nhiên về mặt chẳng có chút gì dễ chịu. Nghe nhạc mà thấy khó chịu đến thế sao?

Đơn giản vì nghe nhạc nhưng vẫn thấy thái độ, phản ứng của mọi người dành cho Vân My.

Lại giờ chứng ghen ăn tức ở rồi.

Hết tiết mục hỏi thăm lại chuyển sang tiết mục tò mò. =__=

-Hôm qua...

-...

-Nam Nam ở nhà chăm sóc cậu phải ko, Vân My?

Đúng lúc bài hát trong headphone kết thúc nên cậu ta nghe rõ mồn một câu đó.

-Nè, sao mấy người...

-Chăm sóc gì chứ? Vì tớ mà ko phải đi học nên cậu ta có vẻ thích thú lắm, ngủ cả ngày trời cơ mà.

-Cái gì???

Cậu ta trừng mắt lên tức giận.

-Sao cậu dám ăn có nói ko thể hả?

-Thế cậu chăm sóc tôi được cái gì, đến thuốc tiêu chảy còn nghĩ là thuốc hạ sốt đem cho tôi cơ mà.

-Vậy hả?

Mọi người ồ lên rồi bàn tán về cậu ta. Thật là nhục nhã. ^-^

Cậu ta cố giấu cơn tức giận và nói xỏ lại.

-Cậu nghĩ là tôi ngu đến mức ko phân biệt nổi đâu là thuốc hạ sốt và đâu là thuốc tiêu chảy à? Là tôi cố tình muốn hại cậu đấy.

-Tôi thấy đúng là cậu giống thằng ngu thiệt, lí do như thế mà cũng nói ra được.

-Nói được chứ sao ko nói!

Cậu ta gắt, rồi quay đi để chấm dứt sự nhục nhã ngày một tăng lên.

Mọi người thì cứ cười nhạo cậu ta hoài.

Tôi cũng thấy mắc cười lắm, vì ai đời lấy thuốc tiêu chảy để hạ sốt. Chắc phải để cậu ta thử mới biết được tác dụng của nó.

-Tớ cũng thấy ko nên nhưng mà...

Một cô bạn cầm tập lại chỗ của Vân My và nói về lúng túng.

-Sao thế?

-Sắp đến kì thi học sinh giỏi rồi nên thầy cho nhiều bài khó quá, có bài này... nhưng mà nếu cậu vẫn còn mệt thì thôi vậy.

-Ko sao, chỉ sợ tớ cũng ko biết làm.

-Vậy thì chúng ta cùng nhau làm. ^__^

-Ừ. ^__^

-Cho tụi tớ tham gia với.

Và thế là cả lũ ôm tập lao tới, choán hết cả tầm nhìn của cậu ta.

Ko khí học tập sôi nổi vô cùng.

-Vân My thông minh thật đấy.

Cả lũ tấm tắc khen, mọi người cười nói rất chi là thích thú, vui vẻ.

Cậu ta thấy tình hình thật mất mặt khi làm lớp trưởng mà lại học hành chẳng ra sao thế nên cũng moi tập ra và làm bài.

Dẫu sao thì vẫn thấy chẳng ưa cái kiểu bị thua kém Vân My một chút nào. Nhưng sự thật là cậu ta ko có điểm gì có thể vượt nổi cô ấy, ngoại trừ... sức khỏe, nhưng ai kêu cậu ta là con trai chứ.

...

Hà Gia Bảo đã xuất hiện.

Hiện tại Vân My và cậu ta đang đi cùng nhau.

Nhìn thấy Gia Bảo, cậu ta cười.

-Ê, thằng nhóc, khám phá ra số điện thoại của con mèo chưa hả? Đầu óc cậu cũng đâu đến nỗi ko nghĩ ra nổi nhỉ?

Vân My quay sang nhìn cậu ta khó hiểu. Cậu ta cũng chỉ cười rồi ghé sát vô tai cô ấy thì thầm.

-Cậu ta cứ hỏi tôi hoài số phone của cậu, bí quá nên tôi đã gợi ý cho nhóc, với đầu óc thông minh của cậu ta chắc đoán ra mất rồi. Hề hề!!! Tha hồ mà tâm tình với bạn trai nhé!

-Sao cậu dám...

-Tôi nói với cậu ta là...0123 456 789, còn thứ tự thế nào tất nhiên là do cậu ta tự tìm hiểu rồi.

Ánh mắt Vân My có vẻ đã tốt hơn.

-Giờ thì là phần việc của cậu đấy, nhanh nhanh dùm.

Cậu ta nháy mắt cười rồi bỏ đi.

Đi qua Gia Bảo cũng ko quên vẫy tay cười bác ái.

Gia Bảo ko để ý mấy đến thái độ khó ưa của cậu ta mà vội chạy ngay lại chỗ Vân My.

-Chị ko sao chứ?

-Ko sao.

Mỗi lúc một lạnh lùng hơn với cậu ấy.

-Nghe nói chị mới có điện thoại, cho em số đi.

-Chị dùng cái đó ko phải để nói chuyện linh tinh.

-Linh tinh gì chứ? Để thỉnh thoảng em hỏi thăm chị sống thế nào thôi.

-Ngày nào cũng gặp nhau rồi còn bày đặt như thế làm gì.

Gia Bảo vẫn cứ đi theo Vân My ko rời.

-Sao chị lại ko cho chứ? Chị như thế khiến em rất buồn đấy.

-Thì chị đã bảo em đừng có làm những việc ko có kết quả tốt rồi mà.

-Chị...

Giọng hơi nài nỉ và hơi trách.

-Thôi được rồi.

-

-0123 456 789, thứ tự thế nào tùy em.

Nổ đom đóm mắt.

-Sao chị lại...

-Ko có gì dễ dàng cả, vận động đầu óc một chút cho điều em muốn đi.

Rồi Vân My tiến nhanh về phía chiếc xe đang đậu trước cổng.

-Chị định cứ thế này với em sao?

Dừng lại và nhìn Hà Gia Bảo.

Ánh mắt của cậu ấy bỗng nhiên trở nên sâu thẳm.

-Với người có tình cảm với mình chị ko thể đối xử tốt hơn một chút được sao?

-Tại sao chị phải làm thế?

-...???

-Nếu phải đối xử tốt với một ai đó ko phải là chị nên đối xử tốt với người mình có tình cảm sao? Sao lại phải như thế với người có tình cảm với mình?

-Tức là chị sẽ cứ vô tình như thế này?

-Đúng thế, sẽ cứ như thế cho đến chết.

-Đến chết cũng ko thể cho em cơ hội? Chỉ vì em mang họ Hà?

-Một phần là như thế.

Một phần là như thế tức là cô ấy ko có chút tình cảm yêu đương gì cả với Hà Gia Bảo.

Nói rồi, Vân My lên xe và ko nói hay nghe thêm bất kì điều gì nữa.

Quyết định của người con gái này là quay đi rồi thì ko bao giờ ngoái lại.

Nhưng cậu ta lại ko suy nghĩ như thế nên khi xe đi rồi cậu ta vẫn cố ngoái lại nhìn Hà Gia Bảo với vẻ thích thú.

-Hay thật đấy, cách hành hạ người khác tốt nhất là để người đó thích mình còn mình thì ko có gì cả. Sau đó thì phẳng!

Păng của cậu ta ở đây chắc có nghĩa là đá. Đá cái căng đây mà. -_____ -

Mà nghe cậu ta nói thế thì ai còn dám có tình cảm với cậu ta nữa, như thế chỉ tổ bị hành hạ.

-Nhìn thấy Hà Gia Bảo như thế cậu thấy vui lắm sao, Hoàng Nam Nam?

-Tất nhiên, nhưng nếu thấy cậu như thế còn vui dã man nữa.

Đồ dã man y như câu nói của cậu vậy.

-Cậu còn nhớ giao kèo của tôi và cậu liên quan đến chủ tịch hội học sinh chứ?

“Ko ngờ con mèo đó vẫn còn nhớ, ko thấy nhắc tới tưởng quên luôn rồi chứ.”

-Nhớ thì sao? Đúng là tôi đã thua cuộc, giờ muốn làm gì tôi?

-Đừng xen vô chuyện của tôi và Hà Gia Bảo nữa.

-Tôi giúp cậu còn gì.

-Đừng ra vẻ cao thượng với trò mua vui đó của cậu.

-Ko xen vô thì ko xen vô, làm như hay ho lắm vậy.

-Còn nữa.

-Còn gì nữa? >__

-Đừng giở trò làm khó cậu ấy nữa, rắc rối là giữa tôi và cậu, đừng có lôi người khác vô.

-Cái đó thì ko ổn rồi, vì tôi và cậu ta cũng có rắc rối riêng của nhau ở đội bóng. Việc đó ko liên quan đến cậu.

-Việc của các người tôi ko quan tâm, nhưng tôi chỉ nhắc là trong phạm vi có liên quan đến tôi thì đừng làm hại cậu ấy.

-Ôi chà, bảo vệ cậu ta trong khi chính mình làm tổn thương cậu ta. Mèo khóc chuột cũng giỏi đấy.

Vân My quay đi, lấy phone ra và cắm headphone nghe nhạc.

Cậu ta cười khó chịu.

-Xem kìa, còn làm trò đó trước mặt tôi nữa cơ đấy.

Rồi cậu ta cũng quay đi, lấy phone rồi cũng cắm headphone nghe nhạc.

Giờ là cuộc chiến của công nghệ điện tử chẳng?

Hai người này luôn tạo ra những pha vô cùng hài hước, nhưng phải công nhận càng hài hước bao nhiêu thì lại càng đáng yêu và lãng mạn bấy nhiêu.

Câu chuyện tình giữa hai nhân vật chính giờ đã thực sự bắt đầu.

44. Chương 44

Vân My lại về thăm nhà thờ và hứa với ông nội sẽ ko vì quên mất thời gian mà về muộn, vả lại có điện thoại rồi cũng đỡ lo lắng hơn về việc đó.

Nhưng ông nội nói cô ấy cứ thoải mái, rồi đợi tài xế đến đưa về nhà.

Cũng ko dám làm trái lời ông nên cô ấy đã đồng ý đợi người đến đón về như một tiểu thư.

-Đang là giờ cao điểm tan tầm nên xe khó đi lắm.

Giọng bác tài xế phàn nàn.

Cậu ta tự nhiên nảy ra một ý nghĩ.

-Chắc lâu lắm ông bác đó mới tới nơi để đón con mèo về, thôi thì để anh Hai con đây đi đón nó về vậy.

-Cái gì???

Ông lão la lớn, mắt tròn vo như hai viên bi ve.

-Chắc mình vừa nghe nhầm.

Lại bị thiếu tin tưởng, lòng tự trọng bị tổn thương.

-Con có ý tốt thôi mà sao ông nội cứ phải tỏ ra như thế nhỉ? Con người ai chẳng muốn thay đổi tốt hơn.

-Vấn đề còn tùy thuộc vào người đó là ai.

-Là Hoàng Nam Nam đây thưa ông, ông đã có ý đả kích như thế thì con lại càng phải làm nhiều việc ra trò.

-Được, vậy thì đi đón con bé đi, thử làm một người anh tốt coi nào.

Cậu ta vừa quay đi tính lên đường làm nhiệm vụ thì ông lão lại hỏi thêm.

-Ta hỏi thật...

-...

-Cậu đang có ý đồ gì thế hả?

- >”

Đó cũng là điều dễ hiểu cả thôi mà. ^-^

...

Quả là mô tô thì có thể len lỏi hơn là xe ô tô, thế nên cậu ta nhanh chóng đến được nhà thờ của Vân My.

Chưa bao giờ đến nhà thờ nên cảm giác rất mới lạ.

Thấy khung cảnh hết sức khác biệt, tuy nhiên một người như cậu ta chẳng bao giờ có thể cảm thấy nét thanh bình trong khung cảnh đó cả.

Nhìn quanh quất khắp nơi chỉ thấy có bọn nhóc đang chơi đùa trong sân.

Một cô bé tóc ngắn xinh xắn đáng yêu ngược mắt nhìn cậu ta.

Cậu ta cũng tròn mắt nhìn lại rồi dần dần tiến về phía cô bé.

-Bé con, có biết...

-Ai là bé con chứ?

-Ko phải nhóc thì là ai?

-Em lớn tuổi nhất ở đây đây, ko phải bé con.

-Ai thèm quan tâm bé con lớn nhất hay bé nhất ở đây chứ, có biết ai là...

-Chẳng biết gì hết đâu!

Cô nhóc Bảo Ngọc quay đi đầy tự kiêu. Thấy thế cậu ta hơi...băn khoăn.

“Sao nhìn điệu bộ con nhỏ này quen quen vậy ta?”

Vì điệu bộ có chút kiêu kì giống với Vân My mà lại. ^-^

Cậu ta cóc quan tâm đến Bảo Ngọc nữa mà đi loanh quanh tìm Vân My.

Lòng vòng hoài cuối cùng thì đến giáo đường.

Bước vô bên trong một cách cẩn trọng thì chợt nhìn thấy Vân My đang đứng giữa giáo đường trước tượng Chúa và làm gì đó mà cậu ta nghĩ là cầu nguyện.

Muốn rình coi cô ấy sẽ làm gì khi như thế này thế là cậu ta nấp sau cánh cửa ngó vô trong.

Giở trò rình rập, thật là tiểu nhân.

-Thôi cái trò kì kèo lăm lờ đi, tác giả!

Vân My chấp tay, nhìn vô gương mặt Chúa một cách chân thành, lúc này cảm giác có vẻ đang rất rối, vì điều gì thì...ai mà biết.

“Cái cảnh cầu nguyện này thật là chuối, phải quay lại thỉnh thoảng lôi ra chọc quê con mèo đó chơi. ”

Cái này thì là đại tiểu nhân nhỏ mọn, xấu xa.

-Nhiều lời là ăn dép đấy.

>”

Cậu ta lôi phone của mình ra và chỉnh hướng để nhìn sao cho sắc nét nhất và nghe rõ ràng nhất.

Nhưng rồi lại thấy...

“Sao mình rảnh chuyện thế nhỉ? Cậu ta mà dễ dàng bị chọc quê vì cái này sao?”

Thế là cậu ta tính tắt video đi và đến phá hỏng ko gian yên lặng của Vân My, đưa cổ về, nhưng vừa định làm thế thì đã có giọng nói cất lên.

-Người là đáng tối cao, Người sắp đặt mọi thứ trên đời này, Người khiến ọi người cảm thấy hạnh phúc, đau khổ, cũng khiến cho họ cảm thấy khó xử biết nhường nào...

“Chuối thật! ^-^ ”

Và rồi cậu ta lại tiếp tục việc làm xấu xa của mình.

Vừa làm vừa cười thích thú.

“Phen này sắp có trò hay để coi đây.”

-Nhưng tại sao...cảm giác hỗn độn khó chịu đó lại là dành cho con?

Trông Vân My có vẻ ko được ổn lắm.

Cổ sắp lại một việc mà khiến mình phải hối hận ko kịp.

Rất tiếc mình lại ko đủ khả năng để ngăn cản những việc như thế diễn ra.

-Đáng lẽ Người ko nên để cho con gặp người ấy.

“Người ấy???”

Cậu ta dán mắt vô màn hình điện thoại và trong lòng thì tò mò vô độ.

-Cuộc sống thật chẳng dễ dàng mà, mọi thứ cứ bất công như thế. Tại sao một người như con lại phải thế này?

“Trước mặt Chúa mà vẫn còn tự cao được nữa, cậu ta là loại người gì vậy trời?”

-Tại sao ko phải Hà Gia Bảo mà lại là Hoàng Nam Nam, tại sao vậy ạ?

“Cái gì mà vác cả tôi vô thế hả?”

-Tại sao lại để con thích cái tên khốn đó???

-What???

Cậu ta la rống lên, đồng thời giấu nhem cái điện thoại đi.

Mà đó ko phải vấn đề của lúc này? Cậu ta vừa nghe thấy cái gì mới là quan trọng.

Ngay sau tiếng hú của cậu ta, Vân My lập tức quay về phía giọng nói. Đôi mắt cực kì sửng sốt.

-Cậu...

-Tại sao lại để con thích cái tên khốn đó???

Cậu ta nhắc lại nguyên văn câu nói vừa được nghe thấy và bị gây shock với một giọng điệu rất là khó chịu.

-Cậu ăn nói như thế đó hả?

-Còn cậu...sao ở đây nghe lén?

Chưa khi nào thấy Vân My có thái độ kinh ngạc đến thế này. Thì hôm nay là một ngày quá kinh khủng với cô ấy mà.

-Nếu ko nghe lén thì tôi cũng chẳng thể biết được là cậu lại như thế này đâu, con mèo đáng ghét ạ.

Cậu ta dường như chẳng hề chú ý gì đến vẻ trước của câu nói mà chỉ bực bội vì về sau...“tên khốn đó”. Có vấn đề rồi, ko quan tâm đến câu thích thích gì đó sao, cái gã ngốc này???

Một lát sau khi Vân My ko nói gì cả mà nhìn cậu ta, cơn bực tức trong người người ngoại chút ít cậu ta mới nhớ đến vẻ trước của câu nói.

-Mà...cậu nói gì nhỉ? Thích tôi??? OMG!!!

= =”

Cậu ta thực sự có vấn đề, một việc hệ trọng như thế mà...+_+

Vân My biết ngày đại hạn của mình cuối cùng cũng đã đến chỉ có điều ko ngờ nó lại đến nhanh đến như thế.

Cô ấy chợt nhớ tới câu nói hôm bữa của cậu ta.

Hay thật đấy, cách hành hạ người khác tốt nhất là để người đó thích mình còn mình thì ko có gì cả. Sau đó thì păng!

Người phải OMG ko phải cậu ta mà là Vân My mới đúng.

-Cậu thích tôi sao, con mèo?

Cậu ta vẫn cố hỏi lại để coi Vân My sẽ chối bằng cách nào.

Nhưng cô ấy lại ko chối mà đồng ý.

-Đúng thế.

-Tôi cũng tò mò là tại sao đấy? À mà... hình như câu trả lời cũng dễ thôi. Lí do cậu thích tôi mà ko phải Hà Gia Bảo là...

-...?

-Tôi là Hoàng Nam Nam, ai có thể đáng giá hơn Hoàng Nam Nam này chứ?

Hành diện quá ha? =_ =

-Nhưng mà...tiếc cho cậu quá, cậu thích tôi thì chỉ thiệt cho cậu thôi, để coi tôi phải làm gì với việc đáng xấu hổ này của cậu nhỉ?

-Đáng xấu hổ?

-Đúng thế, ko phải chính cậu cũng nói là sẽ ko thể có gì với tôi sao? Mọi người cũng đều nghĩ thế đấy, giờ họ mà biết cậu lại là người đơn phương với tôi, cả tên Hà Gia Bảo nữa thì...

-Thích một ai đó chẳng có gì đáng phải xấu hổ cả.

-OK, ko xấu hổ thì để ngày mai tôi lan truyền chuyện này ra ọi người biết.

-OK, ai tin cậu chứ?

-Lời tôi nói thì ko, nhưng là chính lời của cậu thì sao nhỉ?

Vân My nhìn cậu ta ko hiểu cậu ta đáng nói gì và giở trò gì.

Cậu ta giờ máy của mình lên.

Người là đáng tối cao, Người sắp đặt mọi thứ trên đời này, Người khiến ọi người cảm thấy hạnh phúc, đau khổ, cũng khiến cho họ cảm thấy khó xử biết nhường nào...

Đôi mắt lại mở to thao láo.

-Sao cậu dám làm trò đó hả?

Sự giận dữ của Vân My lại bắt đầu.

-Chỉ là muốn quay gì đó để chọc quê cậu chơi thôi, nhưng ai mà ngờ lại quay đúng cảnh cậu thú nhận tình cảm của mình trước Chúa chứ? Với cái này mọi người sẽ ko thể ko...

-Cậu muốn gì?

Nghe đến câu này cậu ta cười đen tối.

-Cũng ko nhiều lắm đâu.

Câu này chứng tỏ sẽ làm khó cô ấy rất nhiều.

45. Chương 45

-Cậu muốn gì?

Nghe đến câu này cậu ta cười đen tối.

-Cũng ko nhiều lắm đâu.

Câu này chứng tỏ sẽ làm khó cô ấy rất nhiều. =_ =

-Thứ nhất...

Có thứ nhất thì nhất định sẽ có thứ hai, thứ ba...thật tội lỗi.

-Đừng ngắt lời người ta nữa. >”

Biết rồi, chỉ là phân tích tình hình.

-Thứ nhất, ko được lên mặt hay đấu đá gì với tôi nữa.

-Ko phải cái đó là của cậu sao?

-Im lặng đi, thứ hai, phải tỏ ra biết điều trước mặt mọi người và cả ông nội tôi nữa.

-Tiếp!

-Thứ ba...

Biết ngay mà, cũng – ko – nhiều – lắm – đâu.

-Thứ ba, phải ngoan ngoãn làm theo những gì tôi yêu cầu.

-Tôi có phải người hầu hay oshin gì của cậu đâu mà phải làm theo những gì cậu yêu cầu?

-Thích tôi thì như thế đấy, ai kêu thích tôi chi?

-Chỉ vì thích cậu mà tôi phải chịu bị hành hạ như vậy sao?

-Ko thì có giỏi đừng thích tôi nữa.

-Ko phải thách tôi cũng ko muốn tiếp tục nữa.

-Ko phải cậu đang rất khó xử sao?

-Gi???

-Rất muốn chấm dứt nhưng lại ko thể làm được vì tôi lúc nào cũng xuất hiện trước mặt cậu.

Sao bỗng nhiên cậu ta lại trở nên nguy hiểm đến thế nhỉ? Đúng trúng phóc tâm trạng hiện giờ của cô ấy.

-Sao? Tôi nói trúng tim rồi chứ gì?

-...

“Ôi trời, mình nói tàn mà cũng đúng ấy hả?”

+__+

Cậu ta mới là mèo, hơn nữa còn là mèo mù vớ cá rán ấy chứ.

-Có ba điều đó thôi mà cũng ko làm được à?

Ngẫm thấy nếu chuyện mình thích Hoàng Nam Nam bị mọi người biết được, mà cậu ta lại có vẻ chẳng có chút gì đó với mình như thế...tốt hết là nên im lặng làm theo yêu cầu quá quắt của cậu ta. Ai kêu cô ấy lại lỗ hồ đồ thích cậu ta cơ chứ?

-Mà...cậu thực sự ko biết lí do tại sao lại thích tôi?

Cô ấy ko trả lời mà bỏ đi.

-Nè, đừng có giả vờ kiêu căng trước mặt tôi nhen, hỏi mà ko trả lời thì liệu hồn.

Bực mình với hành động tiểu nhân, chọc phá trên tình cảm của người khác của cậu ta, Vân My quay lại trừng mắt lên.

-Vì tôi tưởng cậu thích tôi nên tôi mới bị như thế này đây!!!

-Cái gì???

Cậu ta vẫn còn thản nhiên hỏi lại được.

-Tưởng tôi thích cậu, lấy đâu ra cái giả thuyết đó đấy, con mèo này?

Nói thế ý là gì? Như thế là cái giả thuyết đó vô lí quá chừng ko bằng? Chẳng lẽ ko thể xảy ra.

-Giả thuyết đó mà cũng nghĩ là có thể à? Ko nhớ tôi từng nói là ko bao giờ có chuyện tôi và cậu thành một đôi sao?

Rồi cậu ta chợt nhớ ra một vài chi tiết.

-Ko phải vì bài hát? Cả vì tội lưu manh kia nữa?

Cô ấy quay mặt đi.

Cậu ta thì phá lên cười.

-Tội con gái chỉ được đến thế này thôi sao? Ngay cả với cậu cũng thế. Lúc nào cũng tưởng bỏ này nọ rồi để mình ngộ nhận.

-Tôi ngu, được chưa? Bộ cậu thích thú đến vậy à? Thích hành hạ tôi đến độ đó cơ à?

-Đúng, rất là thích thú.

Nhìn thấy nụ cười khoái chí của cậu ta, Vân My thấy mình thực sự đã phạm một sai lầm quá lớn khi để mình suy nghĩ linh tinh về những việc liên quan đến cậu ta.

Giá mà cứ cho qua chuyện bài hát, giá mà đừng để ý việc cậu ta đến giúp mình trước bọn lưu manh, giá mà phủ định lòng tốt của cậu ta khi mình bệnh.

Tội con gái là chúa ngộ nhận. Nhưng sao đến Vân My đây cũng như thế được?

Cuộc đời yên bình của cô ấy chấm dứt thực sự rồi, cậu ta sẽ mặc sức hành hạ cô ấy, sẽ càng tự kiêu hơn với khả năng của mình. Và vì thế mà mối thù với bọn con gái sẽ càng được thể tồn tại trong đầu óc cậu ta.

Cách duy nhất để chấm dứt mọi chuyện là hoặc cô ấy ko thích cậu ta nữa, hoặc... khiến cậu ta thích cô ấy.

Trường hợp nào cũng bất khả thi nhỉ?

Từ bỏ việc thích một ai ko hề dễ đâu, nhất là với một Vân My chẳng có chút kinh nghiệm gì cả.

Cũng chẳng biết tại sao cô ấy lại biết là mình đã thích Hoàng Nam Nam?

-Về thôi!

Sao cậu ta lại bỗng nhiên trở nên lạc quan vui vẻ đến thế này? Tất cả là nhờ tình cảm của Vân My đấy.

Các thói xấu của cậu ta sẽ lại quay trở về ghê gớm hơn thôi.

Vân My giờ đã mất đi vị thế của mình.

Có thể nói trong tất cả các truyện của tôi, cậu ta – Hoàng Nam Nam – là nhân vật nam chính xấu tính nhất từng có.

Nhìn chiếc khăn trên cổ cậu ta thấy thật là ngứa mắt. Tiêu chí của tôi là bảo vệ các cô gái xinh đẹp đáng yêu, vì thế rất là bức xúc với kiểu thái độ thiếu lịch sự của cậu ta.

Dám đảm bảo cậu ta mà hành hạ Vân My bao nhiêu thì sau này báo ứng mà cậu ta nhận lại sẽ cay đắng bấy nhiêu. Chắc chắn là thế!

-Hết chịu nổi, giờ còn có kiểu tác giả khùng bố nhân vật của mình nữa sao?

Trên đường ra xe, cậu ta lại bắt gặp cô nhóc Bảo Ngọc láu cá mà cứng đầu khi nãy.

-Chị Vân My sao lại đi với cái anh xấu tính này chứ?

-Cái gì?

Cậu ta trợn mắt lên nhìn cô bé.

-Sao Bảo Ngọc lại nói thế?

-Anh ta xấu tính thiệt mà, gọi Bảo Ngọc là bé con.

Vân My quay sang nhìn cậu ta.

-Nhìn gì? Ko gọi là bé con bộ chẳng lẽ gọi là bự con?

Vân My nhìn cậu ta hơi bực bội rồi sau đó cúi xuống phía Bảo Ngọc nhẹ nhàng cười

-Tính anh ấy khó chịu như thế đấy, Bảo Ngọc đừng để ý làm gì sẽ làm cái đầu bé nhỏ của em phải mệt mỏi đấy.

-Nè, ý cậu là gì đấy? >_

-Chị phải về rồi, lần sau chị lại đến chơi với Bảo Ngọc nhé!

-Vâng, nhưng chị đừng có cho anh này đến nữa nha!

-Ừ.

-Hai cái người này... >”

Lúc ra xe, cậu ta ko ngớt lời cằn nhằn.

-Đừng cố tỏ ra mình khó chịu với tôi, như thế chỉ khiến tôi thấy cậu là một người giả dối từ đầu tới chân thôi.

-Tôi có khó chịu gì với cậu chứ?

-Cái đó ko là khó chịu chứ là gì?

-Thế cậu nghĩ khó chịu là thế à?

-Lằng nhằng nhỉ? Thế rút cuộc như thế ko là khó chịu với tôi thì là gì?

-Tôi chỉ nói là nghĩ đến cậu chỉ khiến cho bản thân cảm thấy mệt mỏi thôi, có khó chịu chỗ nào?

-Mệt mỏi, thì mệt mỏi sẽ cảm thấy khó chịu.

Vân My chỉ cười.

Cậu ta cũng chẳng xét nét mắt câu nói vô nghĩa của cô ấy nữa mà cầm lấy chiếc mũ bảo hiểm ném về phía cổ.

Chỉ với cậu ta những câu nói đó mới trở nên vô nghĩa thôi. Thế mới nói cậu ta chỉ là đồ ngốc.

Ngồi lên xe mới thấy cái bất tiện của nó. Khoảng cách gần quá là gần.

-Sao bác tài xế ko đến?

-Tắc đường, và vì tôi là một anh Hai tốt bụng luôn lo lắng cho em gái của mình nên đã phải lặn lội tới tận đây đón cậu.

Ôi, nghe cậu ta nói kìa.

-Nhưng khổ nỗi đến đây tôi lại phát hiện ra em gái đã đem lòng yêu anh Hai.

Cậu ta thở dài với ý chọc tức Vân My.

Cổ nín nhịn nổi nhục nhã.

“Chúa ơi, Người thật biết cách hành hạ người khác.”

Có lẽ phải cảm thấy bức bối đến thế nào mới nói như thế với đáng tối cao.

Khổ thân Vân My của chúng ta. T____T

-Ngồi xe thế này với người mình thích ko phải rất lãng mạn sao?

Cái gã này mới thật biết cách hành hạ người khác.

-Đúng thế, rất lãng mạn.

Vân My đáp lại trong cay đắng.

-Có muốn tôi dành cho cậu một cơ hội ko?

-Cơ hội gì?

-Ko từng có một người con gái nào được ngồi trên xe của tôi như cậu đâu.

-Thì sao?

-Ko thấy hãnh diện sao?

-Ko.

Đáp cụt lủn làm cậu ta cụt cả hứng.

Lúc đầu muốn đến đón Vân My ý định của cậu ta là làm như thế này...

-Ko ôm lấy tôi, ngã giữa đường dừng kêu.

+__+

Khéo bày trò nhỉ? Vì biết cô ấy chúa ghét mấy thứ như thế mà.

Nhưng ai mà ngờ đến đây còn câu được một thứ lớn hơn cả ý định xấu xa của mình.

-Đấy là việc của tôi.

-Từ hôm nay nó đã thành chuyện của tôi mất rồi.

-Muốn lo chuyện của tôi hả?

-Tôi ko rồi hơi đến thế. Chỉ là những chuyện gì thú vị có liên quan đến cậu tôi cũng muốn quan tâm chút thôi.

-Với cậu việc này thú vị sao?

-Đúng thế, vì thế làm như những gì tôi nói đi.

-Chắc ko phải ko người con gái nào được ngồi trên xe của cậu mà là ko ai thèm ngồi đấy chứ?

-Cái gì?

Lại bị chọc tức rồi.

46. Chương 46

-Ngồi sau xe cậu mà bị quấy rối thế này thì có ai muốn ngồi chứ?

-Quấy rối? Ý cậu là gì?

Ý rõ như thế rồi còn hỏi. -____-

Cậu ta ko phải chỉ có vấn đề về việc tình cảm thôi đâu, mà việc liên quan đến giới tính cũng có chút ko ổn thì phải.

Có phải tại vì coi film sex nhiều quá ko nhỉ?

Nguy hiểm thật!

-Tôi chuẩn bị đi đây nè!

-OK, nếu cậu đã muốn như thế đến vậy thì tôi cũng đành làm theo thôi.

-Gi?

Lúc cậu ta vừa nói đến chữ “Gi?” thì eo cậu ta đã bị bóp nghẹt như thể có ai đó đâm vô bụng cậu ta.

Cậu ta bực bội nghiêng răng nghiêng lợi.

-Con mèo này, làm cái gì thế hả?

-Ôm lấy cậu kéo ngã giữa đường chẳng bỏ.

-Ôm mà thế đó hả??? >”

-Như thế đó.

Ôm người ta mà cứ như là chơi trò nặn đất sét vậy. ^-^

Siết chặt đến nỗi cậu ta cảm thấy người mình như đã bị cắt làm đôi.

-Có buông ngay ra ko thì bảo?

-Chính cậu đã muốn thế giờ lại muốn bỏ cuộc à?

-Ko buông ra chứ gì?

Cậu ta nỗ lực sau đó là phóng cái vút như là tên lửa rời bệ phóng vậy. Vân My bất ngờ càng được thể ôm chặt hơn lấy cậu ta khiến cho dạ dày dường như cũng bị bóp nghẹt luôn.

Để giải phóng khỏi nguy cơ thành con cá khô trong tay Vân My, cậu ta chợt nắm lấy một cổ tay của cô ấy. Giật mình!

Thế là rút vội tay kia lại và cổ vùng vẫy thoát nốt tay kia.

Nhưng tất nhiên ý đồ của cậu ta là thế, ko muốn buông tay ra thì cho khỏi buông luôn.

-Đã cho cơ hội lại ko chịu dùng, cậu làm tôi đau bụng lắm đấy biết ko hả?

Cô ấy ko nói gì cả, chỉ cố tìm lại một tay đã bị cậu ta lấy trộm.

Nhìn tổng quan của khung cảnh này là vừa lái xe vừa nắm tay người yêu.

Nhưng thực chất tâm trạng của từng nhân vật lại đang hoàn toàn trái ngược.

-Tôi ko giống như cậu, khi có người có tình cảm với tôi ko những ko lạnh lùng mà còn đặc biệt quan tâm đến người đó hơn.

Cậu ta thật tàn nhẫn, quan tâm đến người đó hơn để người đó càng lấn sâu hơn rồi cuối cùng khi phẳng thì sẽ bị tổn thương nhiều hơn. Thật sự tàn nhẫn quá chừng!

-Đây là cách cậu quan tâm đặc biệt đến tôi hả?

-Ko, chỉ là nắm tay thôi mà.

-Chỉ là? Vậy mức độ cuối cùng của sự quan tâm đặc biệt là gì?

-Cậu nghĩ là gì?

Xin chia buồn với những ai mua mèo bông, vì Vân My của chúng ta thực sự đã thua bởi tay chơi Hoàng Nam Nam (nghe cái tên trẻ con nhưng cậu ta lại chẳng có chút gì ngây thơ trog sáng như cái tên của mình cả).

Thế mới nói là cuộc sống bất công ko chịu được, một người như Vân My thế mà cuối cùng lại bị cậu ta nắm được chớp, trêu đùa hành hạ đủ thứ trò. Tội nghiệp quá!!!

-Chẳng có gì nghiêm trọng cả đâu, cậu có vẻ hơi căng thẳng.

Cảm thấy việc mình thích ai đó là sai lầm thì có nghĩa là gì?

Cô ấy đã cảm thấy như thế khi thích cậu ta đấy.

Nhưng sai lầm của Vân My ko phải vì cô ấy đã ko may thích cậu ta mà vì đã quá nhạy cảm với những gì cậu ta đem lại, và vì thế mà làm yếu hàng phòng ngự tình cảm của mình. Chính vì những điều đó khiến cho cậu ta dễ tiếp cận với tâm hồn mỏng manh của cô ấy hơn.

Hối hận cũng ko thể làm được gì hơn.

Đảm bảo thấy thích thú với việc chiêm chọc Vân My thế này, cậu ta sẽ ra sức ko để cô ấy thoát khỏi mình cho coi. Càng ngày cậu ta càng thâm hiểm và đáng sợ thì phải.

-Đừng vì thấy tôi thế này mà ko muốn thích tôi nữa nhé, khổ thân tôi.

Biết ngay mà, cậu ta đúng là hết thuốc chữa, được một người như Vân My thích đáng lẽ phải mở tiệc ăn mừng mấy ngày mấy đêm lận ấy chứ, đằng này cứ như thể đó là trò đùa vui nhất mọi thời đại ko bằng.

Lòng tự trọng của cô ấy chưa bao giờ bị xúc phạm nặng nề đến như thế này cả.

Cảm giác như bị một kẻ ko biết tôn trọng bộ trang phục hoàn hảo của mình làm vấy bẩn bằng bùn đen.

Vì những cảm giác xót xa đó mà ko biết nói gì để lấn át sự hống hách đắc thắng hiện giờ của cậu ta.

Chấp nhận mình bị thua bởi cậu ta ko phải là phong cách của Vân My nhưng giờ lại phải cay đắng cam chịu.

Nhưng ko lẽ...ko thể thú nhận với mọi người, có gì đâu...

-Đừng nhiều lời nữa!!! >”

Hơ...đừng có vì nam chính mà nổi cáu với tác giả.

...

Như người mất hồn trước mặt mọi người trong gia đình.

-Vân My, con sao thế, vẫn chưa khoẻ sao?

-Dạ???

Giật mình với giọng của ông nội.

-Con...à...con...

-Ta hỏi là con chưa khoẻ sao?

-Ko ạ, con xin lỗi vì đã như thế này, chỉ là con đang có chuyện suy nghĩ...

-Tập trung ăn đi, lát nữa có việc cho em gái đấy. ^__^

Ông lão tròn mắt với thái độ giữa hai đứa cháu của mình. Hôm nay trông rất lạ...thân thiết lạ thường.

Vân My ko hỏi việc gì chỉ gạt đầu cho qua chuyện kéo cậu ta lại gây khó dễ.

Ko khí bữa ăn hôm nay tĩnh lặng đến bất ổn, ko hề có tiếng cãi vã, Vân My nhất nhất làm theo yêu cầu của cậu ta mà ko một tiếng kêu thán hay móc méo xỏ xiên.

Cậu ta trước tình hình đó cảm thấy thật khâm phục đầu óc nhanh nhạy của mình đã nghĩ ra trò tiêu khiển thú vị đó.

Biến đổi thủ đáng gờm Vân My thành một con tốt trong trò tiêu khiển của mình, cậu ta thực sự đã làm được một việc vĩ đại vô cùng.

...

Vân My đang ngồi làm bài thì có tiếng gõ cửa.

Cậu ta cười toe trước cửa với tập vở trong tay.

Chưa kịp thắc mắc gì thì cậu ta đã tròn mắt ngạc nhiên.

-Ủa, đeo mắt kiếng ấy hả? Nhìn đáng yêu đấy.

Giờ giọng tán tỉnh ra nữa kìa. Ôi trời!

Vân My thì tỏ ra ko ưa cái kiểu đó của cậu ta chút nào.

-Muốn gì?

-Nhưng sẽ đáng yêu hơn nếu thả tóc ra đấy.

Rồi trong chớp mắt sợi ren lụa để cột tóc của cô ấy đã nằm gọn trong tay cậu ta.

Còn chưa kịp có phản ứng gì hay thậm chí chỉ là suy nghĩ gì về câu nói của cậu ta thì đã thấy mái tóc dài buông xoã ra rồi.

-Từ bao giờ mà cậu bắt đầu cột tóc khi ở nhà thế hả?

Cũng dễ ý quá hen! Đúng là dạo này cô ấy toàn cột tóc khi ở nhà thôi à.

-Tôi thích cậu thả tóc hơn, trông rất là dịu dàng. ^-^

-Muốn gì?

Ko hề rung động bởi mấy lời trêu hoa ghẹo nguyệt của cậu ta, có tổ chất của một người vững vàng.

-Tôi ko nghĩ đây là câu cậu nên nói với một người mà mình có tình cảm.

Cậu ta thản nhiên bước vô phòng. Đó là phòng con gái mà. +__+

-Con trai hay con gái thì cũng đều là phòng cả mà, vả lại có thấy cái gì ko nên thấy đâu.

= =”

Hội chứng coi sex.

-Nếu ko muốn bị lộ tẩy chuyện cậu đang thích tôi thì làm theo yêu cầu hiện tại của tôi đi.

-Cậu đang ra cái giá cho việc giữ kín chuyện tôi thích cậu đây hả?

-Ko, cái giá gì chứ?

Cậu ta thản nhiên như ko biết gì cả.

-Tôi chỉ đơn thuần là muốn nhờ cậu một vài việc thôi.

- >”

“Đồ mặt dày này, cậu muốn cái gì ở tôi hả?”

47. Chương 47

Cậu ta ngồi xuống bàn học của Vân My rồi vầy vầy tay kê cổ cũng ngồi xuống.

-Làm hết tập toán này đi, sau đó giảng cặn kẽ cho tôi.

Cô ấy vẫn chỉ nhìn cậu ta với ý sẽ ko làm gì nếu ko biết ý đồ của cậu ta.

Cậu ta trừng mắt nhìn.

-Còn làm gì thế hả? Tập trung vô chuyên môn đi, đừng cứ chỉ nhìn tôi như thế.

-Gi???

Đến cô ấy còn thấy nực cười với thái độ của cậu ta.

-Cậu ko biết sao? Càng về đêm tôi càng trở nên đẹp trai hơn, giống như các chàng hoàng tử trong các câu chuyện cổ tích vậy.

-Giống hoàng tử ếch sao?

-Cái gì? >”

Hoàng tử ếch xấu xí nhớ nhá. ^.^

-Làm bài thôi!!!

Cậu ta gất lên.

Nhưng rồi nói là làm bài tập nhưng lại chỉ có cô ấy động não suy nghĩ còn cậu ta thì ngồi nhìn ngó xung quanh căn phòng hồi nhỏ của mình được biên chế thành phòng con gái toàn một màu hồng.

Hết nhìn căn phòng lại chuyển sang nhìn Vân My và cười trơ tráo vô cùng.

Lâu lâu cũng phải bực mình với kiểu quấy rối của cậu ta.

Cô ấy nắm chặt lấy cây viết, cúi mặt xuống, nhắm mắt vô rồi...đập cái bốp xuống bàn.

-Làm trò đủ chưa hả?

Cậu ta giật mình mở to mắt ngơ ngác.

-Cậu sao thế hả? Mới thế mà đã ko chịu được nữa rồi hả?

-...

Làm sao mà chịu được?

-Tôi chỉ là đang quan tâm đến cậu một cách đặc biệt hơn thôi.

-Tôi ko cần.

-Cậu ko cần cũng chẳng làm gì được, từ nay tôi sẽ cứ như thế hoài đấy. Sao, thấy khó chịu lắm à? Ko phải là cậu nên thấy vui sướng và hạnh phúc lắm sao?

-Vâng, rất là hạnh phúc.

Cô ấy nói giọng phàn nàn nhưng cũng đầy chất bực tức rồi lại cúi xuống làm tiếp việc của...của cậu ta giao cho.

Còn cậu ta thì tiếp tục trò nhìn đều tán tỉnh của mình.

Cũng may có mái tóc dài che phủ mà cô ấy ko còn mấy bận tâm đến việc mình đang bị nhìn.

Giờ cậu ta lại nhận thấy sự phiền toái từ mái tóc của cô ấy đem lại.

-Phiền thật, cột tóc lên đi, chẳng nhìn thấy cái gì cả.

-Nhìn cái gì?

-Nhìn cái gì có thể nhìn được.

- >”

Lại thua rồi.

Cậu ta gỡ sợi ren lụa của Vân My lên, cô ấy giật lấy rồi cột mái tóc của mình một cách nhanh chóng nhưng hết sức gọn gàng.

-Được chưa hả? Vừa lòng cậu chưa?

-Trông thế này cũng ko đến nỗi, cá tính đấy chứ? Giờ mới phát hiện ra là cậu rất xinh đấy.

Giờ mới phát hiện ra? ôi trời, ko phải con trai, thực sự có vấn đề về giới tính nên giờ mới phát hiện ra điều đáng lẽ phải nhận thấy ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Vân My thì chẳng có chút thái độ gì cả.

Vẫn còn may là còn mớ tóc mái khá dày che bớt đi một phần gương mặt nữa. Chắc cậu ta ko đến nỗi kêu cổ kẹp luôn cả tóc mái lên. Bày lắm trò làm chi chứ? Chỉ để nhìn thấy mặt cổ nhằm chọc tức thôi sao?

-Ê!

Cậu ta hơi la lên khi nhìn thấy cái gì đó trên trán của Vân My.

Rồi cậu ta khẽ hất mấy sợi tóc mái của cô ấy lên để nhìn rõ hơn.

-Cái gì vậy?

Cô ấy liền hất tay cậu ta ra ngay lập tức

-Cái gì kệ tôi.

-Đã nói từ bây giờ việc của cậu tôi có quyền can thiệp rồi mà. Nói đi, cái gì thế hả?

-Bộ cậu mù sao ko thấy? Là sẹo, giống như của cậu trên cổ ấy.

Tự nhiên nhắc đến vết sẹo trên cổ, cậu ta thấy mất thoải mái.

-Làm tiếp đi!

Mọi thứ thực sự yên lặng để Vân My tập trung cho việc suy nghĩ, hơn cả cậu ta cũng ko còn hứng thú nhìn cô ấy trên chộc nữa.

Một lát sau cô ấy đã làm xong mọi thứ.

-Xong rồi hả?

-...

-Nhanh dữ vậy?

-Ko hiểu sao? Là người có đầu óc thì làm mọi thứ đều nhanh thôi.

Thấy khó chịu lắm nhưng lại tìm cách dă kích lại.

-Là người có đầu óc mà lại bị một người ko có đầu óc sai bảo thì là gì?

-Xong rồi, cậu ra khỏi đây đi, tôi còn phải đi ngủ.

-Chưa xong đâu, còn giảng cho đến khi tôi hiểu nữa.

Thật là phiền phức mà, giảng hết chỗ này thì đến bao giờ mới xong.

Nhưng mà Vân My vẫn giảng cho cậu ta coi như là làm gia sư ột thằng nhóc vậy.

Tuy nhiên, thằng nhóc này lại ko phải là một thằng nhóc tầm thường chút nào vì... thằng nhóc này gốc ko tả nổi.

-Cái lí thuyết ấy ở đâu chui ra chứ? >_

-Học rồi còn gì? >”

-Học hồi nào? >”

- = =”

Phải bó tay với cái tên này thôi.

Được một vài bài thì bắt đầu...

-Ko học, ko học nữa, dẹp hết! >”

Cậu ta thu dọn tập của mình rồi đứng lên bỏ về.

Vừa mới ra đến cửa thì lại...

-Ko được, mình là một con người có ý chí và nghị lực.

Có ý chí và nghị lực???

Cậu ta cứ đứng ở cửa lăm bắm này nọ. Cô ấy chăm chú nhìn coi kẻ gốc gác kia đang muốn có tiếp những trò gì nữa.

Rồi bỗng cậu ta quay phắt lại bàn.

-Học tiếp đi!

-Gì?

-Gì cái gì mà gì? Học tiếp!!!

Lại tiếp tục khổ sai.

-Hiểu chưa?

-Hiểu cái gì mà hiểu, cậu có nói chút chút rồi viết bừa bừa ra mấy cái, có là thiên tài thì mới hiểu nổi.

Còn ước chế bắt đầu lên nhưng lại được cô ấy cố kìm nén.

-Thế này hiểu chưa?

-Chút chút.

-Thế như thế nào mới là toàn bộ? >_

-Giảng lại từ đầu đi.

“Tên khốn ngu ngốc này, cậu muốn hành hạ tôi đến khi nào hả?HẢAAAA???!?”

Lửa trên đầu hình như đang có nguy cơ bốc lên.

Cố gắng chịu đựng thêm một lúc nữa, nhẫn nhịn, nhẫn nhịn...cha vẫn thường dạy cổ như thế.

Nhưng mà cậu ta ngu quá chừng, giảng hoài giảng hoài mà mãi ko hiểu. Khi gặp trường hợp này hoặc là cậu ta ko có đầu óc hoặc là Vân My ko biết giảng gì hết. Mà khả năng cô ấy ko biết giảng thì hoàn toàn loại bỏ vì tất cả những người bạn đều nói cổ mà giảng bài thì vô cùng dễ hiểu. Vậy có nghĩa là cậu ta...ko có đầu óc.

-Người khác đang học đừng ở đây mà châm chọc! >”

-Lo mà học đi đừng có giận cá chém thớt.

Hoan hô mèo bông Vân My!

Loay hoay một lúc lâu nữa cậu ta quyết định...

-Giảng những bài khó nhất đi.

-Cái gì?

Cô ấy hơi cười chế nhạo.

Tôi nói sao thì cứ làm vậy đi, tỏ thái độ như thế là sao hả?

-OK, nếu cậu muốn.

“Những bài bình thường còn ko ra đầu với đầu mà đòi hiểu những bài nâng cao, đồ kiêu ngạo, lại còn hoang tưởng.”

“Tình hình nếu học hết chỗ bài này thì đến mai ngủ dậy cũng sẽ quên hết mà thôi, tốt nhất là cố hiểu những bài khó nhất là được rồi. ”

Đúng là hoang tưởng thật!

Mà ko biết cậu ta có ý đồ gì mà lại như thế nhỉ?

Một hồi rất lâu, rất lâu đến nỗi ngáp ngán ngáp dài, cậu ta mới hiểu đại khái được mấy bài khó nhất.

Mà mới chỉ là đại khái thôi đấy. - _____ -

Hiện tại đã hơn 11h đêm.

Thật sự là trong lịch sử cuộc đời của mình chưa khi nào cậu ta ngủ muộn như thế dù có là chơi game hay coi sex đi nữa, chứ nói gì đến việc học hành vất vả đến tận giờ giới nghiêm này.

Có ý chí và nghị lực. Công nhận!

-Thôi được rồi, kết thúc tại đây, về ngủ thôi. Hơ...

-Kết thúc?

-Đúng thế, kết thúc của ngày hôm nay.

- >_

Thấy vẻ mặt cụt hứng của cô ấy khi cậu ta nhắc thêm cụm của ngày hôm nay khiến cậu ta cười nể trong ruột.

-Thế cậu tưởng có bấy nhiêu đó mà đòi kết thúc trò trêu chọc cậu à?

-... >”

-Xem chừng cậu cũng ngây thơ đấy. ^.^

Trước khi rời khỏi phòng cậu ta còn nói một câu rất ngớ ngẩn.

-Ngày mai đừng có giảng bài cho tụi bạn nhé!

Giờ thì cô ấy đã hiểu.

48. Chương 48

Vân My, giảng cho tụi tớ mấy bài khó này đi, nghĩ hoài mà thấy nó sao ấy.

Một vài người bạn lại đến nhờ Vân My giúp đỡ.

Nhưng lần này cô ấy nhăn mặt.

-Tớ xin lỗi, mấy bài này tớ cũng...

Cậu ta ngồi và cười thích thú.

-Xem chừng các cậu đã tin tưởng ko đúng người rồi.

Mọi người nhìn cậu ta khó hiểu. Còn cậu ta thì vẫn cười.

-Ý cậu là gì?

-Đó là câu nói của tớ! >_

Câu nói đó có vẻ có giá trị?

-Lớp trưởng cũ của các cậu ko biết sao ko hỏi lớp trưởng hiện tại coi.

-Cậu ấy à?

Mọi người nhìn cậu ta nghi hoặc, nhưng ko vì thế mà cậu ta khó chịu, ngược lại vẫn cười ngon lành đầy đắc ý.

-Nghĩ rằng cháu ngài chủ tịch lại ngu ngốc đến thế sao? Những người thông minh mà lại thể hiện quá ko phải sẽ mất đi giá trị của mình sao?

Cậu ta vừa nói vừa nhìn sang Vân My, cả điệu cười lẫn câu nói đều đầy chất đùa.

Vân My vẫn chưa có thái độ gì.

Cậu ta cầm lấy tập đề bài giờ lên.

-Mấy bài này ấy hả? Thật là tầm thường quá đối với Hoàng Nam Nam này.

Sau đó cậu ta nói một lèo về cách giải và đáp án của những bài khó nhất, trôi chảy và logic đến khó tin.

Gương mặt người nào người nấy đều như miệng chén.

-Thế nào?

-Ôi trời!!!

-OMG!!!

-Shock thực sự!

Những con mắt và biểu hiện thán phục.

Rồi tất cả túm lại chỗ cậu ta yêu cầu được giải đáp những khúc mắc.

Cậu ta cười hả lòng hả dạ.

-Hahaha!!! ^0^

-Cậu chủ, cậu chủ...

Tự nhiên có tiếng chị giúp việc chen vô

Cậu ta giật mình bật dậy.

-Cậu chủ, đến giờ dậy rồi.

-Cái gì??? Nãy giờ là mơ hả?

-Ko biết cậu chủ mơ cái gì mà cười hoài. ^-^

-Đi ra, đi ra mau! >”

Cậu ta xua xua tay đuổi chị giúp việc ra ngoài.

Sau đó lại nằm xuống ngửa mặt lên trần nhà.

-Là mơ sao? Thật là điên!

Thì ra là mơ. Hí hí!

-Ko sao, giấc mơ là khởi đầu cho vinh quang của hôm nay. ^-^

Sự phấn khích dồi dào nhỉ?

...

-Cô Hoa này...

-Dạ, ông chủ.

-Cô có thấy thằng nhóc kia hôm nay có vấn đề gì ko ổn ko?

Cậu ta cứ ngồi cười suốt từ đầu giờ đến cuối giờ ăn khiến ọi người ko hết ngỡ ngàng.

-Sáng nay ko biết cậu chủ mơ gì mà cười...

-Hêêêêê...có gì đâu mà mọi người...

Tự nhiên tru lên như chó sói vậy.

-Chỉ là vui vẻ cho ko khí bớt căng thẳng hơn chút thôi.

Vân My thì cứ chăm chú với việc ăn uống của mình và cũng chẳng có chút hứng thú hay mắc cười gì với kiểu tự hoang tưởng của cậu ta.

...

Tâm trạng vui vẻ đến nỗi vừa đi vừa huýt sao nữa. =__=

Nhìn cậu ta hôm nay tươi cười trông như một chàng hoàng tử thực sự vậy. Xem chừng thì nụ cười rất hợp với cậu ta đấy chứ? Nhớ đến hôm biểu diễn văn nghệ lần trước cũng là nụ cười mới khiến tụi con gái chao đảo đến thế mà.

Cứ nghĩ đến việc ngày hôm nay toả sáng là cậu ta vui ko chịu được.

Nhưng rồi...ngồi đợi hoài mà ko thấy có ai đến nhờ vả Vân My giảng bài.

^0^

Hai tiết đầu cố trấn an chờ đợi.

Nhưng đến tiết thứ tư cũng ko thấy có gì cả, cậu ta mới thấy những bức bối trong lòng nổ tung ra.

Ko dám làm lộ chuyện ọi người biết nên cậu ta đành nhún tin tính sổ với Vân My.

“Nè, con mèo, chuyện này là sao hả?”

Vân My thì tỏ ra ko hiểu.

“Chuyện gì?”

“Đừng có giả nai, tại sao ko có ai đến hỏi bài cậu hả?”

“Hỏi bài tôi có liên quan gì đến cậu?”

“Cậu sắp đặt tất cả phải ko hả, con mèo xấu xí?”

“Tôi chẳng biết gì cả.”

“Đừng chọc điên tôi, có muốn tôi nói hết ọi người biết chuyện của cậu ko hả?”

“Đừng làm trò nữa đi, chẳng qua những bài hôm qua cậu yêu cầu tôi làm đều là những bài cơ bản cả thôi, cơ bản thì có ai đến hỏi bài chứ?”

“Cơ bản???”

Cậu ta như ko tin những gì mình đang nhìn thấy trên màn hình điện thoại.

-Wa, có phải hai người đang nhắn tin cho nhau ko đấy?

Một người bạn đứng giữa Vân My và cậu ta ngó nhìn hai người vẻ tò mò.

Mọi người xung quanh vì thế cũng tò mò ngó nhìn.

-Vân My có điện thoại rồi sao? Cho tớ số đi!

Tuy ko phải là nhờ vả việc giảng bài nhưng cô ấy vẫn được mọi người vây kín để...xin số điện thoại. ^-^

Dù có tính toán bày trò đến cỡ nào cậu ta vẫn cứ chẳng được cái gì vinh quang cả. Chắc cậu ta ko biết, giấc mơ và sự thật thường trái ngược nhau.

“Con mèo chết tiệt báo hại tôi mất cả tối để học hành này nọ, thù này mà ko trả thì tôi sẽ lấy tên làm họ.”

Tiết cuối là Thể Dục.

-Các em sẽ có một bài kiểm tra Thể dục lấy điểm 15' về vấn đề chạy, các em luyện tập để hoàn thành tốt bài kiểm tra của tiết sau nhé!

-Tiết sau ấy ạ?

-Đúng thế, cố gắng lên, tất cả đều phải đạt trên 8, mới xứng đáng là học sinh B1 chứ. ^__^

-8,? Có quá ko thầy, tụi em là học sinh chứ có phải vận động viên đâu.

Ai chẳng biết muốn đạt được 8, bài kiểm tra TD phải nỗ lực như thế nào.

-Rẻ một chút thầy ơi!

-Có phải đi mua rau đậu mà mặc cả hả?

-Nhưng mà mắc quá!

-Được rồi, 7,.

-Vẫn còn cao.

-Đừng cố kì kèo thêm kéo tôi đổi ý giờ.

Mọi người thở dài ngao ngán.

Dân trường Chuyên thích học các môn trí não hơn là các môn vận động, nhất là con gái đơn giản vì tiêu chuẩn trong các môn học đó cũng cao như tiêu chuẩn trong các môn trí não, làm sao mà đủ sức để vượt qua.

Kể từ khi bị thua trong vòng thi chạy 500m, Vân My ko còn chút hứng thú hay trách nhiệm gì với môn chạy nên lần này có vẻ ko được khả quan lắm với cô ấy.

Cậu ta thì vì mối thù vừa gặp phải lại nghĩ ra một trò mới để bắt chẹt Vân My.

Nhìn cô ấy và cười đầy đen tối.

“Con mèo cáo trơ tráo kia, sắp có trò hay cho cậu rồi đây.”

...

Đang nằm trên giường, chiếc đồng hồ bỗng reo lên.

-Ha, đến giờ rồi!

Lại là điệu cười nguy hiểm đó.

49. Chương 49

Cậu ta nhảy vội ra khỏi giường và đi đến trước cửa phòng của Vân My.

Trời đã tối còn tính làm trò gì?

-Lại gì nữa đây? Vẫn muốn học tập tiếp à?

-Đúng thế.

Vân My cười chế giễu.

Cậu ta cũng cười theo.

-Nhưng người cần học tập lại ko phải là tôi.

Lại tự tiện vô phòng con gái như vô WC phòng mình.

-Hình ảnh so sánh này hay đấy.

Mình ngu thật! X_____X

Vân My nhìn cậu ta mà ko nói gì, ánh mắt cũng chẳng khác gì đang mặc sức mắng cậu ta là kẻ điên loạn, có vấn đề.

-Tôi đã nói rồi, tôi là một người anh Hai rất chi là tốt bụng, luôn biết quan tâm đến em gái của mình.

-Thì sao? (Câu đó mà cũng nói ra nổi).

-Sắp có bài kiểm tra TD rồi, anh Hai ko đành lòng nhìn thấy em gái tài giỏi rớt.

-Rồi sao nữa? (Càng nói càng thấy buồn nôn).

-Thế nên anh Hai muốn giúp em gái luyện tập ở nhà.

Nghe qua là biết có sự hành hạ ở đây.

-Tôi ko cần.

-Nhưng tôi cần.

-...?

-Cậu nghe mà ko hiểu tôi đang tìm cách làm khó cậu sao?

-Muốn trả thù việc sáng nay hả?

-Nhân tiện cũng muốn chơi với cậu một lúc.

-Muốn đem tôi ra làm trò chơi cho cậu ư?

-Đúng thế.

-Vậy thì chơi.

Nếu ko đồng ý nhất định cậu ta sẽ đem chuyện của cô ấy ra dọa dẫm này nọ. Tốt hết là chơi sớm kết thúc nhanh.

Cậu ta ra dáng một huấn luyện viên đi đi lại lại và nói ko ngừng.

-Cậu cũng nghe thấy sáng nay ông thầy TD nói gì rồi đấy, là học sinh B1 nhất định phải làm sao cho xứng với cái mác cao quý đó, phải đạt 7, trở nên. Mà mọi người ai chẳng đã được thấy khả năng chạy của cậu, cộng thêm cả cái đầu suy nghĩ những trò gian xảo nữa. Vì thế cậu nhất định ko đủ để có thể làm được yêu cầu đặt ra.

Ngừng một lúc cậu ta lại nói liên hồi tiếp.

-Nhưng cũng may...mà cậu biết may cái gì chứ?

-...

-Có hai điều rất là may cho cậu đó là... một cậu ko còn là lớp trưởng, nếu hiện tại cậu vẫn còn là lớp trưởng mà có bài kiểm tra 15' TD đơn giản cũng ko đạt nổi 7, thì thật là nhục nhã đúng ko? Cái may này là do tôi đã mang lại cho cậu đấy.

“Đồ tự cao, là cậu mang lại cho tôi bằng cách cướp những thứ vốn dĩ là của tôi sao?”

-Cái may thứ hai đó là...cậu có một người anh Hai hết mực quan tâm yêu thương em gái, đã ko ngại khó ngại khổ, đêm hôm vẫn gắng sức giúp em gái luyện tập đến nơi đến chốn để có thể làm được những điều khó có thể nếu chỉ có một mình. Cái may này...

-Cũng là do cậu mang lại cho tôi?

-Đó là điều hiển nhiên.

Rồi cậu ta vỗ tay cái bốp.

-Thôi được rồi, giờ thì bắt đầu ngay khoá luyện tập thôi.

-Cậu còn chưa hỏi coi tôi có đồng ý hay ko?

-Đâu cần cậu phải đồng ý, người quyết định là tôi cơ mà.

Đáng nguyên rửa cái tên này.

-Nào, giờ thì...hít đất đi!

-Gi???

-Bước căn bản đầu tiên là phải khởi động kĩ càng trước khi chạy, có khởi động đúng cách thì mới có đủ sức mà chạy nhanh được chứ. Thích phản đối hả?

Nhưng mà hít đất là việc của con trai sao lại kêu cổ là con gái làm chứ?

-Mau thực hiện đi, mới buổi đầu tiên nên cho cậu hít đất 30 cái thôi.

-Cái gì?

Vân My quát tướng lên.

-30 cái??? Cậu muốn giết người đấy hả?

-Ko, tôi ko có muốn giết người, tôi chỉ là muốn hành hạ con mèo cậu thôi.

Thôi hay là 27 cái đi cho đẹp. ^-^

-Biến đi, đừng có lúc nào cũng moi ngày sinh của mình ra làm số đẹp.

Lãi cho cậu được 3 cái còn gì.

-Ý kiến cũng hay đấy, 274 cái đi, số đó đẹp hơn mà, phải ko?

>”

Cậu ta đúng là biết cách bắt chẹt người khác.

-Ko đôi co nhiều nữa, 30 cái, làm mau đi!!!

Có thể nói đây là cách hành hạ khủng khiếp nhất, đã buồn ngủ lại còn phải hít đất 30 cái lận, sống sao nổi.

“Cho cậu tối nay ko ngủ được luôn, coi như bù lại buổi tối vất vả tối qua của tôi.”

Trong khi Vân My khó khăn để thực hiện từng cái một thì cậu ta đứng trơ ra nhìn cô ấy với thái độ y chang mấy tên Hitle ác độc ngày xưa.

Con trai còn vất vả để có thể làm được việc đó thế mà bắt một người con gái yếu đuối như cô ấy phải...ác độc quá đi, ác độc quá, ko sao mà chịu được. Lòng này xót xa biết nhường nào! T_____T

-Thôi cái trò thương hoa tiếc ngọc của cậu đi.

Còn hơn cái kẻ chẳng biết thế nào là nét đẹp trắng và hoa. Hứ!

-Đồ điên!

>”

Ko biết sau khi hoàn thành việc hít đất này cậu ta sẽ tiếp tục hành hạ Vân My theo cách gì nữa đây? Sợ quá!

-Được gần một nửa rồi, cố lên, em gái!

Vân My nhắm chặt mắt để cơn thịnh nộ được chìm xuống, ko thể kinh động lúc này được.

Tuy thế cậu ta ko biết điều mà vẫn tiếp tục có những lời khiếm nhã làm huyết mạch của Vân My cô nưóc chạy loạn khắp cơ thể.

-Ko biết là tôi nói với cậu chưa nhĩ? Rằng cậu...có một body khá chuẩn đấy.

Giờ cậu ta đang đưa mắt nhìn cô ấy từ đầu đến chân.

Mắt vẫn nhắm chặt và hai tay cũng đã nắm nghiền như thể muốn đâm vô bản mặt cậu ta lắm rồi. Mồ hôi thì càng ngày càng chảy ròng ròng.

-Để tôi đoán thử coi số đo ba vòng của cậu là bao nhiêu.

Cái này mới thực sự là quấy rối nè!

Cả người càng run lên, ko chỉ bởi gắng sức vô đôi tay để đẩy lên chống xuống mà còn bởi run lên do quá ức chế.

Ko để ý đến thái độ này nên cậu ta giật bắn khi Vân My bật nhồm dậy và trừng mắt nhìn cậu ta.

-Ủa, chưa đủ 30 cái mà.

Giọng vẫn còn đầy chất ngây thơ.

Còn giọng Vân My lúc này ko phải là quát lên mà chỉ nhỏ nhẹ, nhỏ nhẹ đến mức làm sống lưng lạnh toát.

-Đủ chưa hả, anh Hai?

-Đủ...đủ gì chứ? Mới có...18 cái...

Sống lưng cậu ta đúng là lạnh đi thiệt.

-HÀNH HẠ TÔI ĐỦ CHƯA HẢ???

Mới đầu hơn rợn tóc gáy nhưng sau đó rất nhanh chóng lấy lại được thể thượng phong như của mấy ngày nay.

-Thì ra là hết chịu nổi rồi.

Thấy thái độ dừng dưng của cậu ta, Vân My bắt đầu nhận thấy sai lầm của mình. Nhưng đam lao đành theo lao, đã thế thì chơi tới cùng, nhất quyết ko để cậu ta điều khiển mình.

-Đúng, hết chịu nổi thẳng chó như cậu rồi.

-Thằng...thằng – chó???

Cậu ta sưng sốt với tiếng sét vừa đánh bên tai.

Với cậu ta thẳng ranh, thẳng nhóc, thẳng nhãi là mức độ cao nhất, giờ là thẳng chó, cảm giác chắc khủng khiếp hơn nhiều.

-Ko nghe rõ sao, có cần tôi nhắc lại ko? Là thẳng...

-Cậu cứ thử nói coi tôi có làm cho cậu nhục nhã hơn cả nỗi nhục bình thường ko?

-Cậu nghĩ tôi sẽ sợ cậu à? Cậu là thẳng chó, thẳng chó, thẳng chó, thẳng...

Cậu ta dồn nén cảm giác nhục nhã của mình vô trong, chuyển sang hướng hành động mới.

Hành động đầu tiên là đẩy Vân My đến chân tường (tường ở đây vừa mang nghĩa bóng vừa mang nghĩa...ko bóng, các bạn hiểu chứ?!).

Lần thứ hai bị rơi vào hoàn cảnh này.

Thay sự bức tức của mình với từ thẳng chó của cô ấy bằng một nụ cười. Đạo này cậu ta tinh tế hẳn ra hay sao ấy nhỉ? Xử lí cũng thông minh nữa.

-Thật lạ...

50. Chương 50

Vẫn nụ cười khó diễn tả đó.

Vân My ko nói gì cả, phần có chút tò mò với cái lạ mà cậu ta đang nhắc tới.

-Khi cậu như thế này lại rất thú vị.

-O_o???

Cậu ta bị sao thế nhỉ?

-Thiệt tình là tôi cũng ko có hứng thú với một Vân My chỉ răm rắp làm theo lời tôi nói, cậu cứ như thế này lại thấy có cảm giác thoải mái hơn đấy.

Cái kiểu này đích thị là tán tỉnh.

-Cậu ko sợ tôi sẽ nói ọi người biết việc Vân My cao ngạo đây đang có cảm tình với tôi sao?

-Giờ tôi chẳng việc gì phải sợ cả.

Đã lấy lại được bình tĩnh.

-Giờ là sao?

-Nhờ những hành động của cậu mà tôi thấy mình nên lí trí hơn.

-Lí trí hơn là ko nên tiếp tục thích tôi phải ko?

-...

-Hình như tôi đã làm khi làm những việc khiến cậu thấy khó chịu nhỉ? Như thế cậu sẽ dễ dàng có cái cớ để thay đổi mình hơn đúng ko?

-...

Im lặng một là ko biết nói gì, hai là đồng ý với những lời đối phương nói. Hoàn cảnh này chắc là trường hợp thứ hai rồi.

-Nhưng cậu hình như quên mất một điều...

-...?

-Với con gái, chỉ cần làm một việc thôi là sẽ chẳng thể nào chấm dứt nỗi tình cảm của mình. Thông minh như cậu chắc thừa hiểu việc đó là gì.

Cậu ta cúi sát xuống mặt của Vân My.

-Muốn thử chấm dứt với tôi ko?

-Đang ở trong nhà, tôi có thể gọi ông...

-No, đừng có hành động kiểu nữ tính như thế, cậu biết là tôi thích cậu cứ khó chơi như bình thường hơn mà.
^ ^

Ko ngờ, Vân My của chúng ta lại đang thấy bối rối. +_+

Khó trách được cô ấy, dẫu sao thì với cậu ta cũng có một tình cảm đặc biệt mà, dù có bề ngoài ghét cậu ta đến mấy thì lí trí và trái tim vẫn là thích.

Cậu ta có lợi thế chính là điểm này, chỉ mỗi điểm này thôi cũng đủ cho cậu ta thắng chắc trò chơi rồi.

-Giờ quyết định đi, có muốn thử hay là ko?

-Nếu tôi muốn thử.

-Tất nhiên tôi sẽ cho cậu thử.

-Còn nếu ko?

-Thì cậu sẽ phải tiếp tục làm theo lời tôi.

Điều gì thì cậu ta cũng đều chẳng thiệt thòi gì cả.

Ngẫm ra thì cô ấy cũng có thiệt gì đâu nhỉ? Ôi ko, suy nghĩ vớ vẩn.

-Tôi cần thương lượng.

-Thì tôi và cậu ko phải đang thương lượng sao?

-Có ai thương lượng trong tư thế này ko hả?

-Để tiện cho quyết định của cậu thôi, lỡ cậu muốn thử thì đỡ tốn nhiều thời gian cho cậu thử luôn.

-Được rồi tôi muốn thử?

-Gi???

“Ko phải chứ? Sao cậu ta dám nhĩ? Đồ con gái tùy tiện, cậu muốn nhưng tôi lại chẳng muốn tạo nào.”

+_+

Mình có nhìn nhầm suy nghĩ của cậu ta ko nhĩ? Thì ra chỉ có ý muốn đùa cô ấy, giờ cô ấy đồng ý thì lại ko dám làm gì. Phèn này cậu ta thua rồi. Hôhô!!!

-Sao thế, cậu ko dám làm à?

Vân My kiêu ngạo đã trở lại. Ồ lê!!!

-Ko dám...nói hay nhĩ? Có gì mà ko dám?

Nhìn điệu bộ của cậu ta thật mắc cười.

-Ko dám thì tránh ra đi!

Cô ấy đẩy cậu ta ra một cách dễ dàng, đúng là cậu ta ko có dám, nếu ko làm sao có chuyện dễ dàng cản lại cậu ta được.

Nhưng được nửa chừng cậu ta lại giở chứng.

-Cậu muốn đến thế cơ à?

-Tôi muốn biết cái việc mà cậu muốn làm để tôi ko thể chấm dứt là gì.

-OK, chiều theo ý cậu vậy, nếu có cảm thấy khó thở thì ráng chịu nhé!

-Cái gì???

Ồn lạnh! Hội chứng sex, cậu ta nhiễm hội chứng sex thiệt rồi bà con ạ.

Vân My bắt đầu thấy sợ.

-Cái gì mà khó thở?

-Nhắm mắt vô đi!

-Sao phải nhắm mắt?

-Mau lên!

Đâm lao đành theo lao. Vân My ơi là Vân My, cậu gặp nạn rồi!

Nếu có cảm thấy khó thở thì ráng chịu nhé!

Sao cái câu đó cứ lảng vảng bên tai cô ấy ko ngừng.

Nắm mắt chờ đợi hình phạt khắc nghiệt sắp xảy đến với mình.

-Păng!

-Áaaaaaa!!!

Lần đầu tiên cô nàng kiêu ngạo này lại tru tréo lên khủng khiếp như thế.

Bị người ta búng vô trán một cách bất ngờ chẳng tru lên chứ sao?

Cô ấy lập tức mở mắt ra.

Cậu ta đang cười thích chí.

-Hình như tôi hơi ác vì cho cậu ăn khoai bở ấy nhĩ?

- >”

-Cậu nghĩ là việc tôi làm là gì? Tôi biết ngay là đầu óc tụi con gái chỉ có thể thôi mà.

Bực mình! Đến tác giả còn bị lừa. >”

Vân My đến giờ vẫn chưa hoàn hồn sau vỏ lừa đau đớn vừa rồi.

-Với tụi con gái càng đau càng nhớ, chứ ko có phức tạp như cậu nghĩ đâu.

Thực sự thấy nhục nhã vô cùng.

-Hôm nay tha cho cậu, nhưng tối mai lại luyện tập tiếp đây.

Trước khi ra khỏi cửa cậu ta còn để lại một câu nói kinh hoàng.

-Nếu có cảm thấy khó thở thì ráng chịu nhé! ^o^

Vân My nằm sụp xuống giường tuyệt vọng. Cuộc đời cô đã bước sang một trang đen tối hơn cô nghĩ nhiều.

Cậu ta bước về phòng, đưa tay lên môi, vẻ mặt rất lạ.

“Cậu nghĩ tôi sẽ làm thế với một người như cậu sao? Đừng có lúc nào cũng quá tự tin với bản thân như vậy!”

Còn ông lão và chị giúp việc thì...dù có sấm sét bùng bùng làm vỡ toang cửa kiếng thì họ cũng ko thể tỉnh giấc được.

51. Chương 51

Thật ko ngờ tác hại của trò đùa giả mà cậu ta gây ra cho Vân My lại khiến cô ấy trông thật thảm hại và phải chịu sự nhục nhã còn lớn hơn cậu ta mong đợi.

Đỏ và sưng. Đó là hai điều mà mọi người dễ dàng nhận thấy nhất khi nhìn lên trán của Vân My.

Cậu ta rất là cao tay khi búng vô phần trán ko có tóc mái, vì thế dù có cố gắng đến mấy thì vết sưng vẫn cứ hơ hớ lộ ra.

-Trán con bị sao vậy?

-Dạ...con...là con...

-Là thằng nhóc kia bắt nạt con hả?

Ông lão giật mình lo lắng.

Còn cậu ta thì giật mình nổi da gà.

-Sao ông có thể chụp mũ con như thế nhỉ?

-Nhìn cái điệu bộ thì đúng là như thế rồi.

-Ko phải con!

-Ko phải cậu ta đâu ạ.

Vân My lên tiếng bênh vực, cậu ta lập tức vênh mặt lên.

-Thấy chưa?

-Vì cậu ta ko có dám làm thế với con đâu ạ.

-Cái gì???

Lần này là giật mình nổi điên luôn.

-Thế sao mà lại như thế?

-Là do...con nằm mơ...rồi ngã xuống đất...

Cô ấy làm ra vẻ ngượng ngùng.

Ông lão bật cười.

-Ôi trời, cháu gái ưu tú của ta mà lại thế sao?

“Cháu gái ưu tú??? Ông hơi quá rồi nghen!”

-Mơ thấy cái gì mà ngã dập dụi dưới đất chứ?

Cậu ta lên tiếng xiên xéo.

Vân Mỹ làm như ko nghe thấy cậu ta nói gì, cũng coi như ko có mặt cậu ta ở đây.

“Con mèo đáng ghét, dám lờ tôi đi hả, lát tính sổ luôn.”

...

-Sao khi này tôi hỏi ko thèm nói hả?

Tận dụng mọi lúc mọi nơi để tìm cách gây khó dễ cho Vân Mỹ.

Tuy nhiên ở nhà hơi bất tiện vì còn có ông lão chưa chịu đi làm, vì thế phải đợi đến khi ngồi cùng trong một chiếc xe, ko gian nhỏ bé ko thể chạy trốn được mới tính sổ.

-Cậu hỏi gì, tôi ko có nghe thấy.

-Bộ điếc sao ko nghe thấy.

-Chắc thế.

Cậu ta ngạc nhiên khi cô ấy tự nhận mình điếc.

-Nhưng hình như chỉ với cậu mới thế.

Lại bị đả kích ngược lại rồi trong khi còn chưa kịp tung chiêu đả kích.

Lại dồn nén cảm xúc để phản công lại một cách bình tĩnh hiệu quả.

-Sao lại chỉ với tôi mới thế?

-Vì chỉ có cậu mới nói những lời khiến tai tôi tự nhiên bị điếc.

-Hình như chỉ với cậu tôi mới nói những lời như thế.

-Thì sao?

-Ko hiểu à? Cũng gần giống như là... mà ko, thực sự là với tôi cậu rất đặc biệt, ko hề giống những người con gái khác.

Ko nói gì cả.

Nghe câu này của cậu ta thật là khác biệt với những câu nói thường ngày, nhất là về giọng điệu. Là dịu dàng hay là sự dịu dàng giả tạo cốt để chọc phá cô ấy?

-Cậu là con mèo cái mà tôi rất muốn được giựt lông.

= =”

Rất biết cách khiến người khác ăn khoai bỏ thiệt mà.

-Với một con mèo tôi chẳng việc gì phải ăn nói lễ độ để nghe cả, vì nó có hiểu tôi nói cái gì đâu. Theo như tôi thấy ấy, thì một con mèo mà lại bị điếc thì đúng là một con mèo tôi, đem bán vô nhà hàng là vừa.

-Tôi ko phải con mèo!

Tự nhiên gán cho người ta cái mác con mèo, đúng là điên.

-Tôi thấy con mèo đáng yêu mới kêu cậu là mèo đấy, thiện chí cả mà ko chịu hiểu, buồn thiệt à.

-Là thiện chí sao?

-Đúng thế.

-Xin chân thành cảm ơn.

Giờ cậu ta lại nhớ đến việc giấc mơ này nọ.

-Mơ thấy cái gì mà ngã bầm dập mặt mũi thế nhỉ?

-Cậu đang mong chờ cái gì với cái tôi nói thế? Tôi mơ về cậu sao?

-Mơ về người mình thích cũng là chuyện thường tình thôi.

-Nhưng mơ về người mình thích mà ngã lăn lộn xuống đất thì có vẻ thú vị đấy nhỉ? Điều đó cho thấy gã đó phải là người tệ hại đến thế nào thì mới khiến tôi cảm thấy mình như gặp phải ác mộng thế.

-Tệ thế sao còn thích?

Cậu ta đã bực hơn nhưng vẫn cố kiềm chế.

-Thì thế mới nói tôi ngu.

-Cậu còn tỏ ra thiếu tôn trọng tôi như thế này thì đừng có trách đấy.

Cuối cùng thì vẫn phải trở mặt khó chịu.

Nói thế nào thì Vân My cũng là một người ko đơn giản và dễ chơi, dù có bị nắm thóp thì vẫn giữ được phong độ, chỉ là đôi lúc ko được tốt chút thôi.

Vừa xuống xe đã bắt gặp Hà Gia Bảo.

Cậu ta nói nhỏ vô tai của Vân My.

-Phải xử gọn thằng nhóc này đã nhỉ?

Vân My lập tức đáp trả lại bằng một ánh mắt viên đạn.

-Cậu quên cam kết của tôi và cậu rồi sao? Đừng có động đến Hà Gia Bảo cũng như chuyện liên quan đến hai người chúng tôi.

-Hai người chúng tôi? Cậu cũng quên là cậu đang thích tôi rồi à?

-Thích cậu thì chẳng liên quan gì đến việc này hết. Thích cậu ko có nghĩa tôi có thể làm mọi kể cả việc làm tổn thương người khác.

-Coi kìa, đang bảo vệ cho thằng nhóc đó rõ ràng. Cậu nên nhớ, tôi rất ghét bị biến thành con cá trong một tay của cậu và thằng nhóc Hà Gia Bảo là con cá trong tay còn lại.

-Đấy là việc của cậu.

-Cậu cứ thử làm cái trò trắng hoa đó coi.

Giờ cậu ta đã hiểu thế nào là trắng hoa rồi chẳng? Nhưng ai lại dùng từ trắng hoa với con gái chứ? ==

-Nói câu này có vẻ như cậu đang thiếu tin tưởng vô bản thân mình.

-Gì chứ?

Cậu ta vừa mới thấy tò mò với câu nói của Vân My thì Hà Gia Bảo đến đẩy cậu ta sang một bên.

-Chị Vân My.

Cậu ta thấy khá bức bách với kiểu hành động này.

-Này thằng nhóc...

-Chúng ta đi thôi!

Đến lượt Vân My ko coi lời nói của cậu ta ra gì.

Cả hai bỏ đi trước để một mình cậu ta bị bỏ rơi trước cổng. Thật là được một pha mất mặt chơi.

Vân My và Gia Bảo vừa mới bắt tay ngằm với nhau hạ nhục cậu ta giữa đường giữa chợ thì bây giờ lại bắt đầu trở nên căng thẳng.

Gia Bảo quyết định bỏ qua tất cả những khúc mắc hiện tại của mình và những hiểu lầm mà mọi người trong trường tự nhiên dần dựng lên.

-Em sẽ coi như ko biết gì cả.

-Biết gì?

-Những lời mọi người trong trường nói.

Dường như đã hiểu ý định của Gia Bảo nhưng Vân My ko nói gì cả.

-Em sẽ tin vào chị.

-Trên đời này chẳng có ai đáng tin ngoài bản thân mình cả, em lấy cái gì để tin ở chị?

-Tin vào người mình thích có gì là sai đâu chứ?

-Đồ ngốc, những kẻ ngốc chỉ thiệt thòi mà thôi.

Một câu lạnh toát cả sống lưng để lại rồi bỏ đi.

-Những kẻ ngốc chỉ thiệt thòi mà thôi.

Cậu ta vỗ vai Gia Bảo rồi cũng nói y chang giọng điệu như thế để trêu tức cậu ấy. Đúng là thừa nước đục thả câu. Nhưng chính vì có cậu ta câu chuyện này mới trở nên thú vị đấy chứ nhỉ?

Gia Bảo cứ đứng yên giữa sân trường nhìn theo Vân My và Hoàng Nam Nam đang đi cùng nhau. Những cảm giác hỗn độn lại xâm chiếm.

“Bọn họ sẽ ko có gì cả, sao mày cứ phải phức tạp hoá vấn đề lên làm gì? Những người ngốc sẽ chịu thiệt thòi, nhưng nhất định họ sẽ ko chịu đau khổ.”

Có lẽ là thế.

Còn hai người kia đi cùng nhau thế thôi chứ thực chất cãi nhau âm thầm lắm.

-Ê, con mèo!

-Cái gì khăn quàng cổ?

-Ngoan ngoan một chút đi! >”

-Tôi chẳng việc gì phải ngoan ngoãn với một kẻ như cậu cả.

-Vậy tôi cũng chẳng việc gì phải giữ bí mật chuyện cậu...

-Có chuyện gì? Nói đi!

Đành nhượng bộ.

-Nhưng mà tôi tưởng cậu cũng chẳng lo việc đó nữa cơ mà.

-...

Chẳng để ý gì cả, chỉ có đôi tai là hoạt động. Tuy thế nhìn bề ngoài vẫn là cậu ta đang ung dung tự tại độc thoại nội tâm bên cạnh Vân My mà thôi.

-Tối qua cậu nổi loạn như thế, còn nói ko sợ tôi sẽ tiết lộ bí mật của mình ra, sao bây giờ lại khác thế?

-...

Ko nói được gì.

-Thì ra với con gái càng đau càng nhớ thật.

-Có chuyện gì để lúc về nói đi.

Rồi cô ấy bỏ đi trước, cậu ta lại thấy mình bị xúc phạm.

Thì Vân My là thế mà, ở trường chẳng muốn nhắc đến mấy chuyện như thế đâu.

-Con mèo điên kia, sao cậu dám...

Bỏ vào lớp mất tiêu rồi.

52. Chương 52

-Ừa, trán cậu bị sao vậy, Vân My?

Một người bạn lên tiếng hỏi thăm khi nhìn thấy tình trạng của trán cô ấy.

-Cái này...giống như một biểu hiện của bạo lực gia đình.

-Sao?

Cô ấy hơi kinh ngạc với cách phán đoán tình hình của một người bạn khác.

Mấy người bạn này thật là hài hước ấy nhỉ? ^-^

-Thật điên rồ, bạo lực gia đình nghĩa là gì chứ?

Cậu ta cần nhần.

-Cậu ko biết bạo lực gia đình là gì sao?

Mọi người ồ lên. Cậu ta đang tính đính chính lại thông tin sai lệch trầm trọng đó thì cậu bạn nói về bạo lực gia đình đã nói luôn.

-Bạo lực gia đình là những sự hành hạ những người thân trong gia đình của một người nào đó về mặt thể chất...

-Cũng như tinh thần. – Cậu ta cướp lời.

-Đúng rồi.

-Bộ nghĩ tôi ngu sao ko biết cái đó. Tôi muốn hỏi là cậu nghĩ cái quỷ quái gì mà nói con mèo kia liên quan đến bạo lực gia đình? Có ý gì? Muốn nói tôi là người hạnh hạ cậu ta chứ gì? Hay là có ý nói tôi và cậu ta là một gia đình.

Cậu bạn kia tròn mắt vẻ thán phục. Cậu ta thấy khó hiểu với kiểu đó, sao lại là thán phục?

-Cậu nói trúng phóc ý tứ. ^-^

-Cái gì??? >”

Có phải những người thông minh thường ngây thơ ko nhỉ? Hay giả bộ?

Rõ là ngây thơ nên mới nói “cậu nói trúng phóc ý tứ”. ==

Cậu ta thấy hết sức khó chịu khi phải nghe thấy mọi người nói cậu ta và Vân My là một gia đình.

-Ồ nhưng mà...trán Vân My nếu ko phải bị Nam Nam gây ra thì sao lại thế nhỉ?

-Thì cậu ta bị vấp, bị té, có mấy cái đó thôi mà sao mấy người phải quan tâm kĩ thế hả? Cậu ta bị đau mà mấy người cũng đau theo luôn à?

-Thì quan tâm thế.

-Đồ vô tình!

-Máu lạnh thế?

-Thế thì sẽ chẳng bao giờ được Vân My để ý.

-Đâu có tới lượt.

Mọi người cứ thay nhau nói những câu đại loại như thế nhằm chế giễu cậu ta. Đom đóm mắt bắt đầu nổ tung bùng.

-Mấy người có biết Vân My cao quý của mấy người đã...

-Ồn quá! Mọi người làm ơn trật tự chút coi!

Vân My lên tiếng gắt. Ko kịp chắc cái miệng của cậu ta đã gây ra chuyện lớn rồi.

Cậu ta biết ý nên ko nói gì nữa, còn mọi người thì ngay lập tức phân tán và xin lỗi cô ấy.

“Mấy người này hay thật đấy, ai mới là lớp trưởng mà con mèo đó mới gắt có câu đã ngoan ngoãn cáo lão hồi hương rồi hả?”

Khi mọi người ko còn để ý đến khu vực chỗ mình nữa, Vân My mới quay sang nhìn cậu ta với ánh mắt đầy chất khùng bố.

Đáp lại cậu ta lại thản nhiên vô cùng.

...

Bác tài xế cũng phải giật mình với hành động hôm nay của Vân My.

-Sao cậu lại như thế hả? >”

-Tôi sao?

Cậu ta vẫn tỉnh bơ như thường.

-Có mỗi việc giữ mồm giữ miệng mà khó thế hả?

-Kể cũng khó.

-Đừng có giở trò đùa cợt với tôi!

Vân My ghé sát lại gần cậu ta, nói giọng nghiêm trọng mà đầy chất rắn đơ.

-Cậu cứ thử như ngày hôm nay nữa coi.

-Nếu lại như thế thì cậu tính làm gì?

-Cách giữ bí mật tốt nhất là gì?

-Là gì?

+__+

Người thông minh có thể ngây thơ, và cả...người ko có đầu óc cũng có thể.

-Ko để kẻ đó có cơ hội nói ra điều đó.

-À...giết người diệt khẩu ấy à?

-Cậu bị khùng hả?

-Gi?

-Tôi mà phải giết cậu sao?

-Phải rồi, cậu cũng đâu có gan đó. Thế cách giữ bí mật tốt nhất là gì?

-Làm gì có.

-Hả?

-Chẳng có cách tốt nhất nào cả, cũng chẳng có cái gì tuyệt đối hết, nếu cậu ko giữ lời khiến tôi gặp phải nhục nhã thì tôi sẽ cho cậu sống ko bằng chết.

-Ghê vậy đó hả?

Cậu ta tỉnh bơ tính táo.

-Vậy tôi muốn thử khi cậu như thế trông sẽ như thế nào, và cậu có thể làm gì được tôi.

-Tôi đã nói cậu đừng có mang chuyện đó ra giỡn. >”

Lại quát ầm lên. Mất hết cả hình tượng.

-Hình tượng cái con khỉ?

53. Chương 53

Hôm nay là ngày...một ngày rất chi là quan trọng. Nói chung là hết sức hệ trọng.

Ngày kiểm tra 15' TD.

Tất nhiên là quan trọng, vì nó sẽ chấm dứt những buổi tối đau khổ và mệt mỏi vô cùng của Vân My.

Mới sáng sớm đã bị gọi cửa túi bụi.

-Con mèo lười nhác kia, có dậy ko hả?

Vì là ngày cuối cùng có thể có lí do chính đáng hành hạ cô ấy nên cố sử dụng nốt ngay khi mặt trời mới mọc.

-Chuyện gì thế hả? Tối qua vẫn còn chưa đủ với cậu hả? Sáng sớm còn muốn gì?

-Thay đồ thể thao mau, ra ngoài luyện tập, hôm nay phải kiểm tra rồi. Mau lẹ lên!

-Cậu mới điên dậy hả? Còn luyện tập cái gì?

-Đồ mèo lười, vừa là tập luyện vừa tập TD buổi sáng nữa, sao con gái mà lười thế này được nhỉ?

-Lười, lười, lười, một kẻ chỉ biết ăn ngủ như cậu mà dám mở miệng nói tôi lười hả? Lấy tư cách gì?

Cậu ta lập tức thì thầm vô tai của Vân My một câu.

-Với tư của người mà cậu thích, đủ chưa?

Đôi mắt cô ấy mở to.

-Cậu càng coi trọng mình bao nhiêu thì người cậu thích sẽ càng có tiêu chuẩn cao bấy nhiêu, chẳng lẽ ko có tư cách mắng cậu?

Câu này nghe có lí, rất có lí. Khả năng ăn nói của cậu ta dạo này tiến bộ nhanh ghê, còn vượt được cả Vân My rồi nè.

-Ko nói nhiều, thay đồ mau!

Lại trở về giọng quát nạt ầm ỹ.

...

Cậu ta tay cầm cái đồng hồ bấm giờ, miệng cứ ko ngừng la lối.

-Sao chậm thế hả, mau lẹ lên cái!

Vân My thì chạy bán sống bán chết từ cổng vô cửa nhà nơi cậu ta đang đứng, mồ hôi nhễ nhại ròng ròng.

Đúng như cái tên “biệt thự trên đồi” mà Vân My đã đặt, khoảng từ cổng vô đến nhà dài đến trăm mét y như từ chân đồi đến đỉnh đồi vậy. Và lợi dụng địa hình đó cậu ta bắt cô ấy chạy mấy vòng liền, cứ chạy lên lại chạy xuống.

Ông nội từ trên ban công phòng mình nhìn xuống.

-Tụi nhóc này có vẻ thân thiết đấy nhỉ?

Vâng, một lời tiên đoán thật...kinh khủng. Thân – thiết???

Với ai yêu là cho roi cho vọt thì với hai người này lại hoàn toàn ngược lại, ghét nhau thì đánh nhau chứ yêu đương mà roi vọt cái nổi gì.

Vân My đã chạy được tất thấy là năm vòng mà cậu ta vẫn chưa cho nghỉ chút nào, cứ la hét suốt này giờ. Cô ấy thấy bức rồi ghen!

Chạy bình thường thì chẳng nói làm gì, đằng này là chạy trên những bậc thang, mà thử hỏi chạy như thế sức đâu ra, chân cứ gọi là được một phen hết hồn căng cơ.

Quyết định ngồi bịch xuống, ko chạy nữa.

-Ồ...

Cậu ta ngơ ngác nhìn thái độ và hành động bộc phát của cô ấy.

-Cậu làm cái gì thế hả? Tôi đã cho cậu nghỉ hả?

-Ko chạy nữa...tôi mệt lắm rồi...kiểm tra chạy...chứ có phải kiểm tra leo cầu thang đâu...mà bắt tôi chạy thế này hả? >”

Vừa thở vừa gất.

Thấy mồ hôi cứ chảy ko ngừng xuống mặt của Vân My cậu ta lấy khăn và lau mồ hôi cho cô ấy.

-Cố gắng lên! ^__^

Bỗng chớp ánh mắt Vân My dịu xuống rồi thì...nắc cục.

Cậu ta hơi cười.

Đúng là biểu hiện của Vân My hiện giờ thật là mắc cười, cứ như đang ngượng vậy.

Còn cậu ta thì đích thị là đang cưa gái.

-Ko hiểu sao khi nhìn thấy cậu chảy mồ hôi tôi lại...thấy rất thích.

Vân My cứ nhìn cậu ta ko dứt.

Có cảm giác như Hoàng Nam Nam trước mặt cô ấy là một con người khác vậy, tuy gương mặt giống nhau nhưng thực chất chính là một người hoàn toàn xa lạ. Cô ấy đã nghĩ như thế.

-Được rồi, mau đứng lên luyện tập tiếp đi, cậu...

Suốt từ đó tới giờ ko nói được gì, tâm trạng đang hỗn loạn ko sao mà nghĩ ra được lời nào để nói hết.

-Cậu nhất định phải hoàn thành tốt bài kiểm tra chứ.

Cậu ta ko phải Hoàng Nam Nam nữa rồi, là một thiên thần, chính là thần Apollo với cây đàn thần kì. Có cây đàn đó mới có âm thanh kì lạ mà Vân My đang nghe thấy lúc này.

Có phải bây giờ mới chớm nở tình cảm với cậu ta đâu mà sao giờ mới có cảm giác thực sự bình yên và dịu dàng đến thế?

Cậu ta nhẹ nhàng dìu Vân My đứng lên để cô ấy tiếp tục việc luyện tập của mình.

Tự nhiên chẳng có cảm giác mệt mỏi gì cả, chạy như người mất hồn vậy.

Cậu ta cứ nhìn theo Vân My đang vừa lững thững chạy vừa nắc cục.

“Con gái thật lạ, đau cũng yêu, ko đau cũng yêu. Vậy rút cuộc cái gì mới ghét?”

Ba giây sau đó...

-Lẹ lên, con mèo xấu xí kia, chậm như sên vậy thì bao giờ mới tới giờ ăn sáng hả?

Vân My như bừng tỉnh quay lại nhìn cậu ta.

Nhận ra rằng...mình vừa bị cậu ta giở trò mê hoặc.

Thật là cao tay!

Thích cậu ta đúng là một sai lầm quá lớn, thực sự quá lớn của Vân My.

Chỉ còn biết khóc rả rích trong lòng.

Nhận ra trò đùa giả của cậu ta cũng là lúc sự ngượng ngùng đậm chất con gái chấm dứt. Khởi nắc cục liền.

Cũng ko dám mắng mỏ cậu ta vì dám cá thể nào cậu ta cũng bám vô cái việc đó mà chọc quê cô ấy cho coi.

Đành nín nhịn chịu nhục.

...

Ko khí rất là sôi động.

Hôm nay sân vận động được một phen bốc lửa.

Y chang như những buổi thi đấu bóng rổ vậy.

Nhưng thực chất là chỉ là đến cổ vũ cho...Vân My hoàn thành tốt bài kiểm tra... 15' mà thôi. Có quá ko vậy?

-_____

Thì được nhiều người yêu quý quá mà.

Cậu ta cười nhạo.

-Ko tin nổi sức hấp dẫn của con mèo Vân My lại ghê gớm đến thế!

Khi cô ấy cột tóc cao trông thật là cá tính, điệu bộ làm cao ko thèm để ý đến Hoàng Nam Nam đang đứng cạnh mình nói kháy lại càng cá tính hơn.

Nhìn hai người họ đúng là một sự kết hợp hoàn hảo vô cùng.

Cặp đôi hoàn hảo nhất từ trước đến nay. Tôi thích cặp đôi này rồi đấy, héhé!

-Nhưng cậu có thấy lạ ko?

Quắc mắt lên với cái kiểu ăn nói chẳng có đầu đuôi gì của cậu ta, cộng thêm cả vụ bị cậu ta chơi đùa sáng nay lại càng được thể bực hơn.

Nhân lúc cô ấy đang quay sang nhìn mình với ánh mắt nãy lửa như thế, cậu ta quyết định nói luôn để trấn áp thái độ phản kháng bằng mắt đó luôn.

-Lạ là tại sao với tôi cậu lại chẳng có chút sức hấp dẫn gì hết vậy?

Bực thật!

Nhờ câu nói này, cô ấy càng thấy quả lừa sáng nay đau quá.

Vân My thì quyết định ko nói gì, cậu ta đang ở thế chủ động ko nên làm cậu ta lợi dụng điểm đó bắt chẹt mình thêm.

Thế là đành im lặng bỏ đi.

Đã chịu nhường nhịn cho qua rồi cố đả kích người ta thêm.

-Dầu sao thì cậu cũng cố lên!

Đến đây, cô ấy lập tức quay lại, trừng mắt lên.

-Đừng có giở trò chọc ngoáy tôi nữa, một lần rồi cậu nghĩ tôi vẫn còn ngu tin lời cậu nói lần nữa sao?

-Lần này là thật đấy!

Lại cái giọng nói dịu dàng đó.

Và cô ấy lại ngơ ngác đứng yên thay vì ngồi yên như sáng nay.

Cậu ta cười nhẹ rồi bỏ đi.

Trước đó còn thì thầm vô tai của cô ấy một câu ngọt ngào...

-Đúng là cậu ngu thật!

Thật – là – ngọt – ngào. #_____#

“Lại bị hấn lừa rồiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!”

Vân My đáng thương của tôi.

54. Chương 54

Bài kiểm tra của cậu ta thì chẳng nói làm gì, sức khoẻ như cậu ta vượt qua là quá dễ dàng. Cái quan trọng ở đây là lượt chạy của nhóm Vân My.

Ko hiểu sao bỗng nhiên một bài kiểm tra 15' lại được phức tạp hoá lên thành một đại hội thể này nhỉ? ==

Là do tư tưởng của cậu ta thiếu niềm tin vô khả năng có thể làm được của Vân My hay bởi trong suy nghĩ mọi người có Vân My thì tất cả sẽ đều trở nên quan trọng?

Mọi người hết sức hò la để cổ vũ cho Vân My đến nỗi các giáo viên cũng phải thấy bo .

-Tụi nhóc này sao vậy trời? ++

Đến khi giáo viên TD của B1 ra hiệu xuất phát thì ko khí còn khùng khiếp hơn.

Một sự lạ là... hôm nay tụi con trai lại trở thành hoạt náo viên chứ ko phải con gái như mọi khi. Đây chính là biểu hiện cho sự hấp dẫn của nữ chính mà nam chính đã vô tình hoặc ngu ngốc ko nhận ra.

Trong khi Vân My đang gắng sức chạy mọi người đang gắng sức cổ vũ thì cậu ta lại đứng ngay sát cạnh giáo viên TD.

-Hà – Vân – My...cái tên đẹp đấy nhỉ?

Giọng cậu ta thì thầm bên tai nghe như tiếng gọi hồn ban đêm làm ông thầy lạnh gáy.

Ông thầy quay sang nhìn cậu ta khó xử.

-Đẹp...thì sao vậy, Hoàng Nam Nam?

Cậu ta chỉ cười toe rạng rỡ.

-Trông cũng có vẻ có cố gắng nữa nhỉ?

Ông thầy vẫn ko hiểu gì.

Cậu ta quay đi nhìn nhóm của Vân My sắp về đích và cười.

-Thầy cứ làm tiếp nhiệm vụ của mình đi.

Vân My gần như về đích cuối cùng.

Mệt bỏ hơi tai, thở hồng hộc như sắp chết đến nơi.

Thầy giáo đi lại phía cô ấy.

-Thở...

-Thở đều bằng mũi đi, đừng thở bằng miệng.

Cậu ta cướp lời và điệu bộ y hệt một huấn luyện viên thể thao. Thì mấy ngày nay cậu ta cũng được luyện tập trở thành huấn luyện viên rồi mà.

Thấy cậu ta ngay lập tức có mặt để trấn an tinh thần ình, Vân My cảm kích trong hai giây, một giây tiếp theo thì bức bối quay ngay đi và ra sức thở bằng miệng. Sao lại có kiểu chống đối thế này nhỉ? ^-^

Cậu ta: Cảm giác bị xúc phạm lần đầu tiên của ngày hôm nay.

Khi nhóm của Vân My đã ổn định tinh thần, thầy giáo đọc kết quả luôn.

Đến tên Vân My thì thầy giáo hơi ngập ngừng liếc mắt qua cậu ta rồi mới đọc tiếp.

-Vân My 7,.

-Ahhhhhhh!!!

Cô ấy hét lên.

Mọi người giật nảy mình khi lần đầu tiên thấy cô ấy có thái độ quá khích như thế. Ngay cả khi giành được chức chủ tịch học sinh cũng ko vui đến thế.

Đến cậu ta cũng ngỡ ngàng.

Rồi ko hiểu có phải vì lí chí ko mà Vân My chạy về phía cậu ta cười tươi tỉnh và giơ hai tay lên (hành động đập tay đây mà).

Cậu ta cười phì rồi cũng giơ tay lên để đáp lại thành ý của cô ấy.

Vừa đến trước mặt cậu ta, tay cũng sắp đập vô tay cậu ta rồi, Vân My mới chợt bừng tỉnh liền quay ngay đi và đập tay với một bạn nữ đứng gần đó.

Cậu ta vẫn giữ nguyên trạng thái hai tay giơ lên quay sang nhìn cô ấy đang cười thích thú với lũ bạn.

“Con mèo xấu xí kiaaaaaaaaaaaaaa!!!”

Cậu ta: Cảm giác bị xúc phạm lần thứ hai của ngày hôm nay.

...

Ngồi như tượng trong xe mà ko nói một lời nào.

Cậu ta cảm thấy khó chịu và bức bối lắm.

Còn Vân My thì ngồi nhìn ra ngoài cửa kiếng xe, cảm giác lại vô cùng thoải mái và vui vẻ.

Cảm giác bức bối tích tụ ko được giải phóng càng trở nên khó chịu.

Kết quả khi nổ tung ra thì...OMG!

-Con mèo kia...

Rất may, vẫn còn bình tĩnh được. ^__^

Vân My quay sang nhìn cậu ta.

-Có gì mà cậu lại vui đến như thế? Chỉ là 7, điểm kiểm tra 15' mà lại khiến cậu vui đến thế cơ à?

-Tôi vui khiến cậu thấy khó chịu à?

-Đúng thế.

-Mắc mớ chi mà cậu khó chịu?

Bình thản dễ sợ.

-Cậu bực bội khi lúc đó tôi lại quay đi à?

-Gi?

Trúng tim đen rồi!

-Nhờ ai cậu mới được như thế mà lại trơ tráo đến nỗi ko thèm có lấy một tiếng cảm ơn.

-Nhờ cậu đã tận tình giúp đỡ mấy ngày sao nên tôi mới được như thế sao? Chứ ko phải nhờ có việc đó của tôi mà cậu được vui thú với những trò phá rối của cậu à?

Chiến thắng lần này tuy đơn giản và chẳng có gì vinh quang mấy nhưng ko hiểu sao lại khiến Vân My thực sự có được cảm giác của thắng lợi.

Có lẽ vì lần này đối thủ của Vân My lại chính là cô ấy. Vượt qua bản thân mới thực sự là chiến thắng vinh quang nhất. Nhưng chắc cô ấy ko biết chiến thắng đó là do cậu ta mang lại.

-Những trò phá rối? Ít nhất nó cũng giúp cậu đạt được điều mình muốn. Vả lại khi làm thế tôi ko thấy mệt mỏi.

-Phải rồi, hành hạ người khác cũng mệt chứ bộ.

-Nếu ko phải là tôi nói với...

Đang nói cậu ta liền cứng họng khi nghĩ tới điều mình sắp nói.

Nếu mà để cô ấy biết cậu ta nói ngậm với thầy TD nâng điểm cho cô ấy thì...mất mặt lắm, và cô ấy chắc cũng khó chịu.

-Nói với gì?

-Nói cái gì? Tóm lại là tôi đã phải bỏ công bỏ sức ra giúp cậu thế mà cậu chẳng khác nào một con mèo vong ơn bội nghĩa, quay ngoắt ko một tiếng cảm ơn hay thái độ cảm kích.

Cô ấy ko nói gì cả.

Cậu ta thấy thái độ và hành động hôm nay của mình thật là điên rồ và ngu dại nên cũng tức mình ko nói nữa.

“Nếu ko phải cậu cứ bày trò lừa tôi thì tôi cũng ko như thế.”

Đúng thế! Do cậu ta cả.

“Đồ đáng ghét, cậu tưởng với sức lực như thế của mình thì có thể được bằng đó điểm sao?”

Ôi trời, hai cái người này, bao giờ mới tha cho tôi được đây.

Một lũ cứng đầu ko hiểu chuyện.

55. Chương 55

Những tháng ngày tươi đẹp trôi qua. Không còn những trò quá đáng bắt chẹt nhau như trước nữa, chỉ thỉnh thoảng đôi co, cãi cọ nhau một chút.

Lí do tại sao con người ta lại thấy quãng đời học sinh đẹp nhất trong cuộc đời? Bởi nó vui vẻ và có những điều thật sự trong sáng.

Cái mà tôi đang nhắc tới là gì? Cái mà tôi đang muốn tìm kiếm qua những câu sến ời là sến trên là gì? Là...đến khi nào cái ngọt ngào mới lộ rõ ra? Đến khi nào??? Mệt mỏi quá rồi!

Chính vì thế, tôi sẽ chẳng hơi đâu nhắc đến mấy ngày tháng tươi đẹp đã trôi qua với hai nhân vật chính mà làm gì, tôi có ngu đâu mà làm thế? Tôi sẽ vô luôn vấn đề chính của ngày hôm nay. Giông tố lại đến.

Thực chất là chả có giông tố gì cả.

-Nhiều chuyện, có biến xối sang bên cho người khác bàn chuyện ko hả?

Đó là câu nói của ngài chủ tịch, mà ổng vừa nói cái gì cơ? Đuối tác giả đi hả??? >”

-Hôm nay ta quyết định mở một buổi họp gia đình.

-Vâng.

Vân My ngoan ngoãn đáp lại còn cậu ta ngồi yên.

-Vì ta luôn là chủ tịch nên tất nhiên lúc này cũng sẽ là chủ tịch chủ trì cuộc họp. Cháu gái xinh xắn Vân My chữ đẹp, lại rất có duyên sẽ làm thư kí.

Vân My hơi cười.

Cậu ta bĩu môi, rồi chờ đợi ông lão nhắc đến mình.

-Còn cậu, thằng nhóc kia sẽ làm...

-Làm gì?

-Cậu thì có thể làm gì được chứ? Cho làm uỷ viên thôi.

- >”

^.^ ———> ^0^

-Buổi họp ngày hôm nay đề cập đến một vấn đề hết sức quan trọng, mà ta gợi ý luôn là có liên quan đến thành viên mới của gia đình.

-Là con mèo xấu xí, khó ưa Vân My.

Cậu ta ghé lại phía Vân My thì thầm, nhưng tất nhiên cả nhà đều nghe thấy. +__+

-Ta sẽ nói luôn.

-Vậy thì con sẽ nghe luôn.

-Thằng ranh kia! >__

Cậu ta nín thở, không dám giở trò chanh chua nữa. Ông lão quay sang nhìn Vân My, ánh mắt rất chi là dịu nhẹ.

-Con...chắc không muốn mình mang họ Hà?

-Dạ...

Câu này khiến cô ấy bỗng nhiên trở nên bối rối. Còn cậu ta bỗng chốc trở nên...đầu bù tóc rối (bực mình đó).

-Ông đừng có nói là sẽ...

-Vài ngày nữa ta sẽ làm thủ tục chuyển họ cho con sang họ Hoàng.

-Sao ạ?

Đôi mắt Vân My mở to vô cùng, vừa sửng sốt vừa hệt hẫng. Sao lại là hệt hẫng?

Cậu ta thấy thế lại càng nổi cáu.

-Ông đừng liều quá làm càn nha.

-Ăn nói thế hả? Ngồi yên đi!

-Con phản đối!

-Ai đã hỏi ý kiến cậu mà lên tiếng phản đối với chả ủng hộ?

- >”

^.^ ———> ^0^

Còn Vân My thì dường như đã lấy lại được tinh thần.

-Con cảm ơn ông nhưng mà...

-Con ko thích như thế sao?

-Làm sao mà cậu ta có thể thích chứ?

Cậu ta lại chen vô. Ông lão bực mình gất.

-Có im cho người lớn bàn chuyện ko hả?

-Ông nội!!!

Thực sự làm người ta muốn khóc quá, cười chảy nước mắt. ToT

-Ko phải là con ko thích...

-Mà là con...

Tiếp tục hành vi bất lịch sự của mình...

-Cậu là Vân My à, Hoàng Nam Nam?

-Ko.

-Thế sao cướp lời người ta?

-Con biết rồi, con im lặng liền cho người lớn các người nói chuyện với nhau đây. Vừa bưng mấy người chưa?

Ăn nói vô lễ quá chừng.

-Con thấy mình ko xứng đáng mang họ Hoàng...

Cậu ta đang định lên tiếng chen ngang thì ông lão đã kịp lườm cậu ta. Thế là ý định của cậu ta lập tức bị phá sản.

“Tất nhiên là ko xứng đáng rồi, biết điều như thế là tốt.”

Ko nói được nên nghĩ. +_+

-Vậy thì ta sẽ cho con thời gian suy nghĩ, khi nào thì con sẽ có câu trả lời?

-Con...

-Một tuần được ko?

-Cần gì suy nghĩ, tất nhiên là cậu ta ko thể mang...

-Tất nhiên là cậu ko thể làm gì trái ý ta rồi. ^_~

Lại ngồi yên.

“Bực ông nội thiệt à!!! >”<>

-Con cứ thoải mái suy nghĩ, ko phải cảm thấy ngại ngần hay mặc cảm gì đâu.

“Con mèo đó mà thế?”

-Nếu con ko muốn cũng ko sao.

-Con sẽ suy nghĩ ạ.

Qua buổi họp này rút ra được một bài học rằng...ủy viên chả có cái vai trò gì trong những buổi hội nghị cấp cao hay những cuộc họp cả. ^o^

...

Cậu ta đã biết được một thói quen của Vân My. Luôn uống nước trước khi đi ngủ.

Khi Vân My vừa mở cửa ra ngoài thì đã thấy cậu ta đang đứng trước cửa phòng cậu ta nhìn về phía mình.

Ko muốn biết cậu ta đứng đó làm gì và muốn giở trò gì, cô ấy tiếp tục ý định sẵn có trong đầu của mình là xuống nhà uống nước.

-Có thật là cậu thích tôi ko vậy?

Câu nói đó lập tức ngăn cản suy nghĩ của Vân My hiện tại.

-Nếu ko phải là tôi đã quay lại lúc cậu thú nhận điều đó thì tôi vẫn nghĩ là khi đó mình đã nghe lầm.

Vân My quay lại nhìn cậu ta, vẫn là ánh mắt lạnh lùng vô cảm của Vân My thường ngày mà ko thể nhầm lẫn với bất kì ai khác.

-Cậu đang muốn nói với tôi điều gì?

-Tại sao cậu ko đồng ý luôn hoặc phản đối luôn? Cậu có lí do cho cả hai ý kiến đó cơ mà.

-...???

-Nếu cậu vẫn thích tôi, cậu sẽ phản đối việc trở thành người họ Hoàng, vì nếu như thế cậu sẽ chẳng còn cơ hội gì cả.

-Vậy nếu ko như thế? Tôi...sẽ có cơ hội sao?

-Còn nếu cậu đang muốn dừng việc làm sai lầm của cậu lại, cậu sẽ đồng ý, đó là lí do tốt nhất ép buộc cậu chấm dứt mà ko sợ tôi gây rắc rối cho cậu.

-Tôi đang hỏi cậu, nếu ko như thế, tôi sẽ có cơ hội sao?

-Hình như tôi biết cậu sẽ phản đối rồi.

Cậu ta hơi cười rồi bỏ vô phòng mình.

Câu nói của cậu ta nghe có vẻ nguy hiểm nhỉ? Hình như tôi biết cậu sẽ phản đối rồi. Sao có thể nói như thế, phải có căn cứ. thì quá rõ rồi còn gì. Phản ứng của Vân My giống như đang tìm kiếm cơ hội ở cậu ta dành ỉnh vậy.

Cậu ta thật tinh tế khi nhận ra điều đó ở Vân My. Điều này lạ thiệt hen?

Hơi ngập ngừng với câu nói cuối cùng của cậu ta, Vân My đã bước vô phòng cậu ta khi thấy cửa phòng hơi mở.

Cảnh này khiến tôi nhớ đến hai câu thơ trong Truyện Kiều.

Cửa ngoài vội rủ rèm the

Xăm xắm bóng lờ mờ khuya một mình.

Hí hí!!! ^-^

-Sao vô đây mà ko gõ cửa hả?

Chả ăn nhập gì với hai câu thơ lãng mạn trên cả.

-Câu nói khi này là sao?

-Là sao?

-Sao tôi lại phản đối chứ?

-Thế sao cậu lại phản đối?

-Chẳng thiếu lí do để tôi phản đối.

-Thế nói thử coi!

-Là người nhà họ Hoàng, là cháu gái ngài chủ tịch, là cô chủ của gia đình này, đó ko phải một cuộc sống thực sự tốt đẹp với một đứa mồ côi như tôi sao?

-Còn gì nữa?

-Tôi có thể ngang hàng với cậu về mặt vật chất.

-Tiếp!

Cậu ta vẫn nằm yên trên giường lắng nghe.

-Tôi...tôi và cậu sẽ là anh em của nhau.

-Oh, anh em của nhau, cái này bất ngờ thật đấy.

Cậu ta ngồi bật dậy, nhìn Vân My cười với vẻ rất...đểu giả giống như con sói nhìn chú cừu non và cười vậy.

-Cậu muốn làm em gái tôi đến vậy cơ đấy, điều này tôi thực sự ko biết. Có lí do gì khiến cậu lại trở nên thế này nhỉ, Hà Vân My?

Tự nhiên xướng cái họ Hà mà cô ấy ko muốn nghe ra.

-Đúng, tôi muốn làm em gái cậu, muốn đến chết đi được, vì khi em gái và anh trai thì chẳng bao giờ có thể có gì với nhau hết.

-Ah, thì ra là đang muốn kết thúc với tôi đây hả?

Cậu ta vẫn tiếp tục điệu cười chó sói của mình. Con cừu non Vân My tội nghiệp thật nhỏ bé trước con chó sói Hoàng Nam Nam đáng sợ.

Cậu ta đã rời khỏi giường của mình và bước về phía Vân My.

-Vậy là cậu sẽ đồng ý với ông nội?

-Đúng thế.

-Tôi...đã đoán sai ý định của cậu.

-Đúng thế.

Cậu ta đã tiến sát hơn với Vân My và đặt hai tay mình lên vai cô ấy, đồng thời cúi xuống nhìn sâu vô đôi mắt đen của cô.

-Câu hỏi cuối cùng...cậu sẽ ko thích tôi nữa?

Hơi ngập ngừng nhưng Vân My đã trả lời.

-Đúng thế.

Cậu ta bỗng nhiên quàng tay qua cổ Vân My và ôm lấy cô ấy. Hết sức nhẹ nhàng. Giờ thì Vân My đã hiểu được cảm giác sững sờ khi cô ấy ôm lấy cổ cậu ta lần trước. Cũng như cô ấy khi đó, cậu ta cũng thì thầm một câu.

-Tôi rất ghét con gái nói dối, mời ra khỏi phòng tôi!

Và ngay sau đó, Vân My đã bị đẩy ra ngoài.

Tôi rất ghét con gái nói dối...

Tại sao cảm giác của Vân My lúc này lại như thế? Thực sự là bị cậu ta đoán đúng rồi chăng? Thực sự là cô ấy đang nói dối? Sao lại như thế nhỉ? Mất luôn cả cảm giác khát nước.

Còn cậu ta, tại sao lại trở nên nguy hiểm như thế? Đến tâm trạng của Vân My mà cũng đoán ra được. Cậu trả lời có thể là...Vân My là người thích cậu ta nên đã mất đi khá nhiều sự tinh tế của mình mà để cậu ta dễ dàng đoán biết được cảm nhận của bản thân.

56. Chương 56

Hà Gia Bảo đã bị té.

Mọi người lập tức xúm vô.

Đội trưởng lên tiếng phàn nàn.

-Tôi đã nói hai cậu rồi, chơi bóng chứ có phải là đánh nhau đâu mà lúc nào cũng cạnh tranh như thế hả? Cạnh tranh để tốt cho đội tất nhiên là ko sai nhưng cạnh tranh vì mục đích riêng tư ko chỉ làm ảnh hưởng đến bản thân mà còn ảnh hưởng đến cả đội. Có biết ko mà sao cứ cố tình hả?

Gia Bảo đứng dậy và xin lỗi đội trưởng còn cậu ta thì có ý ko hợp tác.

-Lỗi ko phải ở tôi, là cậu ta ko giữ nổi người yêu giận cá chém thớt cứ cố gây sự với tôi.

-Lúc này rồi còn cứng đầu như thế à? Cứ xin lỗi đại đi cho qua chuyện.

Mọi người hơi nạt khiến cậu ta nổi cáu.

-Mắc mớ chi tôi phải xin lỗi, tôi mà nói với ông nội thì sẽ chẳng có đội bóng rổ hay thậm chí là đội thể thao nào hết.

Lại mang gia thế của mình ra uy hiếp dọa nạt.

Mọi người biết thế đành cho qua.

Còn cậu ta thì tôi biết thừa chỉ moi ông nội ra làm cao vậy thôi chứ cứ thử nói như thế với ông lão coi có bị cạo đầu luôn ko.

Vì Hà Gia Bảo bị thương đôi chút nên buổi luyện tập kết thúc sớm hơn dự kiến khá nhiều.

Cậu ta ra lấy xe thì Gia Bảo cũng đi theo.

-Lúc này chúng ta chưa nói xong chuyện.

Lại cái kiểu đàm đạo thế sự khi đang chơi bóng của hai cái người này. - _____ -

-Còn nói gì nữa, cậu tự nhiên kêu tôi tránh xa Vân My của cậu ra, có khỏi bị điên ko hả?

Gia Bảo đang định nói thì cậu ta lại giở trò cướp lời người khác.

-Thứ nhất, tôi ko có gì với con mèo đó cả, chẳng có gì mà cậu phải lo lắng này nọ như thể tôi sắp cướp con nhỏ đó đến nơi.

Ngừng một lúc, Gia Bảo đang định nhân lúc đó nói thì tiếp tục bị cướp lời.

-Thứ hai, tôi chẳng việc gì phải làm theo lời chỉ bảo của cậu cả, cậu có tư cách gì mà ra lệnh cho Hoàng Nam Nam này chứ?

-Tôi...

-Thứ ba!

“Vẫn còn thứ ba nữa sao? Có gì nói mau đi cho tôi còn nói. Đừng có cái kiểu cướp lời người ta như tên khốn vậy!”

Khổ thân Gia Bảo.

-Thứ ba, cậu và con mèo Vân My đó đã có gì với nhau, cậu ko phải là bạn trai cậu ta, nói tôi tránh xa cậu ta ra nghe thật vô lí à.

-Còn gì nữa?

-Hết rồi.

-Vậy thì đến lượt...

-Ah, vẫn còn!

- =__=

-Chắc cậu ko biết là con mèo Vân My đó...

Đang nói thì chợt nhớ đến vụ giao kèo với Vân My. Cậu ta tuy ko phải là 1 người biết điều hay thậm chí là biết lí lẽ nhưng lại tuyệt đối ko phải kẻ ko biết giữ chữ tín, vì thế mà ko thể tiết lộ việc Vân My thích mình như thế sẽ là trực tiếp can dự đến việc của cô ấy và Hà Gia Bảo.

Nói chung là ko nói nữa.

-Chị Vân My làm sao?

-Chẳng làm sao cả, tôi phải về.

Cậu ta đội mũ bảo hiểm vô, ngồi lên xe và chuẩn bị xuất phát.

-Anh đừng quên cái anh cần chỉ là trái bóng trong tay tôi chứ ko phải Vân My.

-Thằng điên!

Rồi cậu ta phóng vút đi như tên lửa do thám của Triều Tiên rớt xuống biển.

-So sánh thế hả??? >”

^_^

“Đúng là thằng nhóc điên mà, rảnh chuyện quá sao cứ ngồi nghĩ mình thích con mèo đáng ghét xấu xí của cậu ta?”

Gia Bảo nhìn theo sau xe của cậu ta một hồi lâu.

“Sao mình cứ có cảm giác ko hay?”

...

Cậu ta thì vẫn ko ngừng mải mồm Hà Gia Bảo trên đường về nhà.

Giữa đường thì có điện thoại.

-Là con mèo sao? Có gì mà gọi ỉnh?

Khi nhắc máy mà là Vân My gọi đến, câu cửa miệng của cậu ta luôn là...

-Nhớ tôi quá hả, con mèo?

-Ừ, nhớ cậu quá, khăn quàng cổ.

Cậu ta đứng yên giữa đường, ko ngạc nhiên với vẻ đầu cũng chẳng tức giận với vẻ sau. Chỉ có cảm giác lạnh toát chạy từ đầu đến cuối sống lưng.

Giọng nói quen thuộc của một người bạn.

-Đến sau trường cũ của chúng ta đi, người yêu đang đợi mày đấy.

-Tụi mày định giở trò gì hả?

-Tao đã hứa sẽ rạch mặt người yêu mày, phải giữ lời hứa chứ đúng ko? Nhưng nếu làm mà ko có mày ở đó thì nhảm chán quá nên tính rủ mày đến cho nó thú vị coi *.

-Ko đến mau thì đừng có trách tụi tao chơi mạnh tay đấy.

Một tên khác nói chen vô.

-Lũ chúng mày lại quên lời tao nói rồi hả? Tao và con nhỏ đó chẳng có gì hết, tụi bay muốn làm gì nó chẳng liên quan gì đến tao đâu.

-Thế à?

Tên kia cười.

Bỗng có tiếng của Vân My vang lên.

-Hoàng Nam Nam, cậu đừng có tới... uthm...uthm...

-Mày ko thấy con nhỏ đó đang có ý muốn bảo vệ người yêu sao, ko đến đón nó về thì khổ thân nó quá đấy!

Mất tín hiệu.

-Mấy tên kia...

Phía sau trường **, dám cá nếu cậu ta đến đó sẽ có một vụ ẩu đả, và Vân My cũng ko chắc giữ được nhan sắc.

Ôi, sao mà nghe ghê thế?

Vì cậu ta luôn ko muốn mắc nợ Vân My nên lần này lại phải đến để giải cứu cho cô ấy.

-Đồ con mèo gây chuyện, làm cái gì mà để cho tụi đó bắt đến tận trường ** hả? Lần này tôi mà có mệnh hệ gì thì chính tay tôi sẽ rạch mặt cậu luôn.

OMG!!! Nhân vật nam chính của tôi. Đồ bạo lực khủng bố Bill Laden. T_____T

...

Gặp lại bạn cũ ko tay bắt mặt mừng mà chỉ đơn giản là vui mừng trong thầm lặng. Cái này thật đáng ngưỡng mộ, một tình bạn đẹp biết mấy.

-Luyên thuyên vừa thôi!

Mất hết cả hứng thú. >_

Nhìn từ xa thấy Vân My vẫn còn ổn, ít nhất là ko thấy máu trên mặt.

Thế mà yên tâm được à, cái cậu này?

-Lải nhải vừa thôi!

T_____T

-Lâu rồi ko gặp, Nam Nam. ^__^

-Gặp để làm gì? Hàn huyên tâm sự à?

Ackk, cậu ta cũng hài hước đấy chứ?

Tụi kia cẩu quá ko dùng lời nữa vì đầu óc ko được sáng sủa lắm, và chuyển sang dùng hành động.

-Ko lằng nhằng nữa, mày muốn tụi tao xử mày trước hay là người yêu mày trước?

-Nghe như là kêu tao chọn con gà nào để cắt tiết trước ấy nhỉ?

^0^

Giờ này cậu ta vẫn còn tếu táo tốt được, lại còn hơn bình thường nữa chứ.

-Vậy mày muốn tao cắt tiết mày trước hay là con nhỏ xinh xắn này trước đây?

-Thôi thì nhường con gái trước vậy, xử con nhỏ đó trước đi.

- Hoàng Nam Nam, mày đúng là vẫn ko thay đổi gì.

Đôi mắt của Vân My ko còn vẻ kiên quyết mà kiêu kì như trước nữa, thoáng chút trong đó sự sợ hãi và một chút thất vọng.

Vân My thay đổi nhiều quá!

Biết là cậu ta sẽ cứ vô tình như thế nhưng mà vẫn có cảm giác hụt hẫng.

Tên đầu trùn của tụi bạn cũ nhìn Vân My cười buồn.

-Tôi vẫn thấy ko hiểu tại sao một người như cậu ta lại có thể đến với một kẻ ích kỉ tự cao như thằng này.

-Ko hiểu sao?

-Đúng thế, ko hiểu.

Nụ cười của tên này còn khủng khiếp xấu xa hơn cả nụ cười của cậu ta.

-Vì tôi ích kỉ và tự cao hơn cậu ta.

Ánh mắt tên kia trợn tròn sững sốt.

Rồi thì phán ngay một câu.

-Thì ra cùng là những kẻ đáng ghét với nhau à?

-Cũng giống như lũ các cậu cùng là lưu manh ngu dốt với nhau đấy.

Tên hèn hạ kia giáng ngay cho Vân My một cái tát.

57. Chương 57

Cậu ta giật mình với hành động đó.

-Mày trở nên bạo lực với con gái từ khi nào thế hả?

-Từ khi làm chó dưới chân mày.

Rồi hần quay sang Vân My.

-Mày có biết là tao rất ghét cái miệng lưỡi của mày ko hả?

Cậu ta thở dài, cảm giác hiện giờ là...

“Mình biết sẽ thế mà, với cái cách ăn nói chẳng coi ai ra gì đó với mấy thằng này bị như thế còn là nhẹ. Đến mình còn ghét cái miệng lưỡi của cậu ta nữa cơ mà.”

OMG! Nam chính ko thể có dòng cảm xúc nào...tình cảm hơn một chút sao?

-Rồi, giờ thì xử con nhỏ ăn nói khó nghe này trước đã.

Hần ta lấy ra một con dao găm sáng loáng giơ lên trước mặt Vân My. Đôi mắt cô ấy hơi thoáng chút lo sợ.

Cậu ta cũng thấy hơi lo lắng.

-Ở đây thằng nào biết vẽ vẽ cho con nhỏ bông hoa năm cánh cái.

+__+

Hoa năm cánh??? Có thể mà cần có người biết vẽ mới làm được sao? Ko hổ danh là học sinh trường **.

Ko ai nói gì cả.

-Ko ai biết vẽ nhĩ? Thôi để tao vậy.

Rồi hấn ta dí con dao vô mặt của Vân My. Một chút nữa thôi là trên mặt của cô ấy sẽ xuất hiện một con rắn hay giun gì đó mất, cậu ta phải làm gì đi chứ?

Vân My ko nhắm mắt chấp nhận thử thách sẽ đến với mình mà mở to mắt đón nhận và thách thức ngược lại với nó, trong đôi mắt đã bị sự mạnh mẽ che khuất hết những lo sợ.

Vì cô ấy đã thích cậu ta nên mới ko có cảm giác khó chịu khi bị như thế này chứ nếu như là trước kia chắc cô ấy sẽ la lối mắng **** tụi này om sòm và hận cậu ta đến cuối đời.

Thích một ai đó là chấp nhận mọi điều dù xấu xa hay tốt đẹp mà người đó mang lại. Cái quan niệm này đúng, nhưng mà có vẻ hơi...ngốc.

Thấy tình hình sắp trở nên nghiêm trọng hơn cậu ta buộc phải lên tiếng (động khẩu bất động thủ, cậu ta được đẩy, mới thay đổi phương thức tác chiến).

-Người rạch mặt bạn gái của tụi bay là thủ lĩnh của trường đối địch với **.

Ngay lập tức, tên kia dừng lại và quay sang nhìn cậu ta, tuy nhiên con dao vẫn còn áp vô mặt của Vân My.

Cậu ta nói tiếp.

-Chính là kẻ đã đánh tao và khiến tao bị đuổi học.

Sau một hồi đắn đo thì tên đầu trùn lên tiếng.

-Mày nghĩ tao sẽ tin mày à?

-Những việc tao ko làm thì tao nhất định sẽ ko để người khác nghĩ là tao làm.

-Chỉ là một câu nói, mày nghĩ giờ mày vẫn còn là đại ca cứ mở miệng nói là bọn tao phải tin tưởng và làm theo sao?

-Tao đã nhờ ông nội tao điều tra việc tại sao tao lại bị cho là làm những việc bỉ ổi như rạch mặt tụi con gái. Và đó là kết quả. Muốn kiểm chứng câu trả lời thì đi mà hỏi kẻ đã gây ra chuyện đó. Tao nghĩ chắc bây giờ tên đó cũng ko phủ nhận việc mình đã làm đâu vì chủ ý của nó ko phải đối tội cho tao mà chỉ là muốn gây chiến.

Thật may vì cậu ta ko có bạn gái nên chỉ có những tên kia và bạn gái chúng chịu thiệt thòi, nhưng có lẽ vì ko có bạn gái nên cậu ta mới một mình bị đánh tan tác.

-Đừng nghĩ mày nói như thế thì tụi tao sẽ tin và cho qua.

-Cho qua? Cho qua cái gì? Ai mới là người phải trả thù hả?

Một khoảng im lặng kì lạ.

-Tao...đã luôn coi bọn mày là bạn...

Trông cậu ta thật khổ sở để nói ra câu này.

Vì thế nên phản ứng khán giả mới ngỡ ngàng đến phũ phàng đến thế này.

Vân My là ngạc nhiên nhất bằng chứng là ánh mắt cứ nhìn cậu ta ko dứt.

-Có lẽ là do tao ko biết làm thế nào để có thể hoà nhập cùng mọi người, tao cứ nghĩ chỉ cùng là một đội, cùng nhau làm mọi việc thì sẽ là bạn. Tao ko biết là trong suy nghĩ của bọn mày tao lại xấu đến như thế...

Phải chăng...có thể giải quyết mà ko cần động thủ?

Chưa khi nào một người như cậu ta lại nói ra những lời khó khăn đó nên trông điệu bộ cậu ta khổ sở thật là mắc cười.

-Mày...

-...???

Cậu ta hồi hộp chờ đợi phản ứng của tụi bạn cũ.

-Mày...học trường Chuyên nên cũng trở nên biến thái như tụi đó rồi.

-Gi???

Tên đầu trùn ra hiệu cho bọn tay chân xông đến xử cậu ta, còn mình thì lại quay sang Vân My.

Nhân lúc hấn ta ko để ý, cô ấy đã giáng cho hấn một quả vô bụng.

Cậu ta thấy thế cũng đánh hăng máu hơn, khi tụi kia đã tan tác cậu ta liền chạy lại nắm lấy tay Vân My và bỏ chạy.

Phóng xe cái vèo và biến mất.

Lần này xe phóng nhanh ko giống như tên lửa do thám của Triều Tiên mà giống tên lửa hiện ngang rồi bệ phóng.

Trong những hoàn cảnh khác nhau thì tất nhiên là hình ảnh so sánh cũng khác nhau rồi.

Xe dừng.

Vân My hơi ngạc nhiên.

-Sao lại là ở đây?

-Vì đây là nơi đã làm thay đổi tình thế giữa tôi và cậu.

Nhà thờ.

Vắng lặng ko một bóng người hay âm thanh gì cả. Tụi nhóc đi đâu hết cả rồi.

Cậu ta ngồi phịch xuống một chiếc ghế trong sân.

Nơi này nhiều cây cối nên ko khí thoáng đãng thoải mái vô cùng.

Cơn mệt mỏi dần trôi qua nhanh.

Vân My cũng ngồi xuống một chiếc ghế gần đó.

Khung cảnh của nơi trang nghiêm này giúp tinh thần cô ấy ổn định hơn.

Từng làn gió thổi qua như hoà cùng với ánh nắng nhẹ nhẹ của buổi chiều tà.

Chiều tà ở đây luôn tạo cho Vân My một cảm giác cô đơn nhưng hôm nay lại ko như thế. Có lẽ vì có cậu ta ở đây, một khoảng cách vừa đủ để biến cảnh sắc trở nên diệu kì.

Có bao giờ bạn nghĩ cậu ta sẽ làm được những điều như thế?

Vân My, ngày hôm nay cô ấy đã nhận ra tâm hồn khác biệt trong con người ngỗ ngược Hoàng Nam Nam.

Cậu ta bất giác quay sang nhìn Vân My nhưng cái mà cậu ta nhìn thấy ko phải là gương mặt cô ấy, mà là những lọn tóc bay bay cùng làn gió, ánh mặt trời làm sáng lên hình ảnh người con gái trước cái nhìn của cậu ta.

Ko hiểu sao cậu ta lại chụp lại hình ảnh đó.

-Cậu làm gì thế?

-Chụp ảnh đẹp thôi, làm gì sốt sắng dữ vậy? Tôi có chụp cảnh cậu nhặt tim mình vừa rớt xuống đất đâu.

Dã man! #_____#

Mặc kệ cậu ta.

Cô ấy quay đi.

Cậu ta ngồi xuống cạnh Vân My, nhẹ nhàng âm thầm mà cô ấy ko hay biết.

Cô ấy chỉ biết có một bàn tay đang đặt sau lưng mình, chỉ đơn giản là đặt lên thành ghế mà thôi.

-Cậu khi đó...rất là khác...

Giọng Vân My vang lên ngập ngừng.

-Khác gì?

Còn giọng cậu ta vang lên chẳng có sắc thái chi sất. - ____ -

-Cậu coi những kẻ đó là bạn thiết hả?

-Những kẻ đó thì sao?

-Là lưu manh ngu dốt.

-Cậu quên là vì cái miệng lưỡi khó nghe của mình mà cậu bị sao rồi à?

-Cũng đã bị rạch mặt đâu.

-Muốn bị rạch mặt thật chứ gì?

-Điên sao muốn?

-Mà mặt cậu thế nào rồi, lúc đó tôi thấy hấn tát mạnh tay lắm.

Cậu ta lúc nào cũng có cái kiểu vạch tóc tìm cái gì đó trên mặt Vân My. Lần này cũng ko thể khác nổi. Thì tại cô ấy ko cột tóc mà.

Vân My hất tay cậu ta ra để cậu ta ko nhìn thấy gương mặt tệ hại hiện giờ của mình.

Thấy thế cậu ta càng cố làm cho ra ngô ra khoai.

-Bỏ tay ra tôi coi coi!

-Tôi ko thích!

-Ai cần biết cậu thích hay ko chứ.

Rồi cậu ta kéo mạnh Vân My về phía mình.

Hai ánh mắt chạm nhau, gần thiết là gần.

Nhưng cậu ta thì đâu có quan tâm.

-Sao hấn tát có cái mà mặt cậu đỏ cả lên thế hả?

Người ta đỏ mặt vì ngượng chứ bộ.

-Làm trò vừa thôi, nói ai đỏ mặt?

Bộ ko phải?

Vân My nhìn cậu ta với ánh mắt sắc nhọn và thoảng nét căm phẫn.

-Hấn ta đã tát tôi vài cái trước khi cậu vác mặt đến rồi.

-Coi kìa, chính vì cái miệng lưỡi như thế nên mới bị tát ra nông nổi này đây. Mà kẻ nào đã lớn tiếng hét trong điện thoại là đừng có tới hả?

Thấy xấu hổ thay cho bản thân nên Vân My dịu xuống ko dám nói nữa.

Cậu ta nhìn chằm chằm vô mặt của cô ấy rồi tặc lưỡi.

-Khổ thân, đến mình còn phải nín nhịn ko dám đánh thế mà lũ chúng nó ra tay thật dễ dàng.

-Cái gì???

Thật khó chịu với cái cách cậu ta ứng xử trong những tình hình hệ trọng thế này.

Biểu hiện của Vân My ko được dễ chịu nên cậu ta đành đánh trống lảng.

-Lát về ông mà hỏi cái mặt cậu thì đừng có nói gì ngớ ngẩn đấy.

-Nhưng mà...mặt tôi sưng ghê lắm à?

-Ghê lắm, y hết mấy cái bánh bao vậy.

+_____+

Đừng có dọa nạt người ta như thế, xấu bụng.

Ko muốn nhìn cái mặt đang sưng lên xấu xí của Vân My nữa, cậu ta quay sang chú ý vô...đôi môi của cô ấy. Có ý đồ!

Nhìn như thế cậu ta lại sắp giở trò tán đào với mình, Vân My định quay đi thì bàn tay cậu ta giơ lên chậm chậm hướng về phía môi của cô ấy.

Giọng hơi...nghe ngào...

-Cậu có...

Ko muốn rớt vô bẫy của cậu ta hay sa đà vô những lúc cậu ta thế này, Vân My đứng bật dậy.

Điệu bộ hơi bối rối.

-Tôi...à...tôi phải đi thăm cha, cậu... cứ ngồi đó hóng gió...

Rồi bỏ đi nhanh chóng.

Cũng ko tò mò coi cậu ta đang muốn nói gì.

58. Chương 58

Cậu ta ngồi lì ở ghế một lúc khá lâu.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười của mấy lũ nhóc.

Bảo Ngọc nhìn cậu ta với ánh mắt tròn vo.

Nhận ra cô bé lần trước, cậu ta la lên.

-Ah, bé con!

Cô nhóc lập tức quay đi.

-Ê...bé con, lại đây anh hỏi cái coi!

Biết cô bé ko thích bị gọi là bé con còn cố tình.

Bảo Ngọc nhìn cậu ta hơi gườm gườm, khiến cậu ta cũng hơi thấp thỏm.

Rồi quyết định ko nói nữa mà dùng hành động cho an toàn.

Vẫy vẫy tay ra hiệu cho Bảo Ngọc lại chỗ mình.

Cô bé cũng ko phải quá cứng đầu đến nỗi ko nghe lời, vì ít nhất cô bé cũng biết cậu ta là bạn của chị Vân My.

Bảo Ngọc bước lại gần, nhưng điệu bộ ko mấy dễ chịu.

“Con bé này nhìn ko khác gì con mèo kia cả.”

-Em có chơi thân với chị Vân My ko?

Cố gắng cho giọng ngọt ngào nhất có thể.

-Có ạ, chị Vân My là một người rất là...

-Thôi được rồi, anh biết chị Vân My là một người như thế nào. Anh muốn hỏi...

-...

-Em...biết son môi chứ? Son mà tụi con gái bọn em hay dùng để môi...

-Em biết, anh đừng nghĩ em là trẻ con ko biết gì.

“Thì liên quan đến vấn đề của tụi con gái chả biết chứ sao? Trẻ – con??? Nghe câu này bình thường mà sao khó lọt tai thế chứ lại.”

-Chị Vân My của em ấy...

-Chị sao?

-Chị ấy...có dùng cái đó ko?

Im lặng một hồi.

Cậu ta tò mò chảy cả mồ hôi để nghe câu trả lời.

Câu trả lời này sẽ làm thay đổi toàn bộ thế cục hiện nay cũng như làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống sau này của cậu ta.

Nhưng kết quả sau một hồi hồi hộp chờ đợi lại là một câu hỏi ngược đầy mất hứng.

-Anh hỏi làm gì?

Làm cậu ta suýt té xuống đất.

-Muốn biết thì mới hỏi chứ? Rút cuộc là có xài cái thứ đó ko?

-Câu trả lời như thế nào thì khiến anh cảm thấy thoải mái nhất?

“Con nhỏ này!!! >_<>

-Câu trả lời nào cũng ko được thoải mái. >_

-Vậy thì tốt hết là ko nên nghe câu trả lời.

-Gi???

Cậu ta nổi khùng.

-Dám giỡn với anh mày hả?

-Cha bảo là ko nên làm hay nói những điều khiến người khác cảm thấy mất thoải mái hoặc khó chịu.

-Ai quan tâm mấy điều đó chứ?

Bắt đầu lòi cái đuôi khó ưa của mình ra rồi. Với trẻ con thì phải nhẹ nhàng dịu dàng hiền hoà. Nhưng cậu ta ko biết và cũng ko quan tâm. =_ =

-Nói mau đi, chị Vân My có xài son môi ko?

-Em...

Lại ngập ngừng khiến cậu ta tò mò chờ đợi rồi.

-Làm sao mà em biết được.

#_____#

Cô bé tính bỏ đi thì bị cậu ta giữ lại.

-Tính chọc phá người khác rồi xù hả?

Còn thịnh nộ nổi lên thật rồi, với trẻ con cũng thế được nữa. = =”

Bảo Ngọc có vẻ hơi sợ hãi.

-Có nói ko thì bảo hả?

-Em ko biết, anh nhìn mà ko thấy sao?

-Nhìn môi cậu ta đỏ như thế thì ai mà biết được có xài hay ko chứ? >”

Trông cậu ta lúc này lại thật dễ thương, thế mới lạ chứ.

Cuối cùng bị bức ép quá, Bảo Ngọc bèn thú tội.

-Chị Vân My của em mà phải dùng mấy thứ đó sao? Môi chị ấy đỏ vì chị hay ăn nhiều bơ đó. Có cái đó mà cũng hỏi, anh thật là ngốc!

Rồi cô bé giật mạnh tay mình ra khỏi tay cậu ta và chạy mất.

Nếu Bảo Ngọc ko làm thế thì cậu ta cũng buông cô bé ra mà chẳng mất tẹo sức nào của cổ cả.

Câu trả lời này với cậu ta là tốt hay xấu?

Cậu ta ngồi thờ người ra ghế, đôi mắt bỗng chốc trở nên vô hồn như bức tranh cứ dần phai màu qua thời gian.

Một dòng kí ức hiện ra trước mắt.

Sinh nhật cậu ta, một tuần trước. Một ngày như thế có lớp sương mù dày đặc bao phủ về đêm...

Một buổi tiệc sinh nhật buổi tối ko một người bạn nào. Chỉ có ông nội, chị giúp việc và Vân My – em gái.

Quà sinh nhật của chị giúp việc là một chiếc bánh kem bự chẳng, rất may bánh kem thì ko có ớt.

Vân My hơi ngớ ngàng khi nhìn chiếc bánh.

-Là chị làm sao?

-Vâng, cô chủ.

-Ngạc nhiên quá!

Giúp việc chứ có phải đầu bếp đâu mà làm được như thế, đáng kinh ngạc thiệt.

Cậu ta thì chẳng có vẻ gì cả.

-Chỉ là một chiếc bánh kém thôi mà.

“Nhưng kể ra trông nó cũng ngon và đẹp hơn năm ngoái.”

Nhưng nhìn kĩ lên mặt bánh cậu ta phát hiện ra...

-Cái gì đây hả??? >”

Vân My và ông nội nhìn thấy cũng tỏ vẻ thích thú.

-Tôi quàng khăn chứ có phải làm gì với nó đâu mà vẽ cả hình cái khăn ra đây như thế hình tượng của tôi vậy hả? Mà khăn gì mà như cái giẻ lau thế này???

Thì đúng nó giống cái giẻ lau mà. =__=

Tuy thế chiếc bánh kem lại rất là ngon, đồng thời cùng với món quà của ông nội nên cậu ta cũng bớt khó chịu hơn.

Một hộp quà bự chẳng.

-Con ko thích gấu bông đâu nha.

-Nhìn thế thôi chứ nó cũng ko phức tạp lắm đâu.

Ông lão cười trừ, và giục cậu ta mở quà mau ọi người khỏi tò mò.

Và sau một đồng các lớp hộp, một con chuột vi tính bằng gỗ hiện ra trước mắt cậu ta.

Chuột vi tính gỗ??? ^0^

-Ông đùa con à? >”

Một nụ cười thiên thần đáp lại.

-Cậu tuổi chuột, mà món quà này thì phù hợp quá còn gì, mà ta nói à nghe nhé, loại chuột này mới được đưa ra thị trường để thử nghiệm, hiếm lắm đấy.

-Thử nghiệm?

-Đúng thế.

Cái bộ mặt của ông lão ngây thơ quá tội. ==

-Thử nghiệm là gì vậy ông nội?

-Là sản phẩm chưa chắc chắn về chất lượng và tính năng sử dụng.

-Chưa chắc chắn mà ông cho con làm quà sinh nhật sao?

-Thì thế nó mới quý!

-Con ko biết đâu, quý thì ông đi mà xài, con đòi quyền lợi với một món quà khác, ông phải đáp ứng, ko biết.

Cậu ta tỏ vẻ giận dỗi.

Giận cá chém thớt, và Vân My bỗng nhiên trở thành cái thớt cho cậu ta chém.

-Quà tôi đâu?

-Hôm nay cậu mới nói là sinh nhật mình, gấp thế nên tôi chưa có.

-Cái gì?

Cậu ta lại càng nổi điên hơn.

-Dẹp, dẹp hết, sinh nhật cái nỗi gì? Chưa năm nào lại có cái sinh nhật vô vị và bức mình như thế này. >”

Và rồi cậu ta bỏ lên phòng.

Ông lão cũng ko mấy để ý mà kêu mọi người dọn dẹp chuẩn bị đi nghỉ.

Bánh kem còn kha khá vì cậu ta bức bội ko có ăn. Chị giúp việc biết cậu ta khá thích bánh kem nên tính mang một đĩa nên cho cậu ta.

Thấy thế, Vân My nói luôn.

-Chị để em mang lên cho. Chị dọn dẹp mau còn đi nghỉ ngơi chứ.

-Ko được, sao tôi lại...

-Chị cứ lo việc ở đây đi.

Về mặt Vân My hơi kiên quyết khiến chị giúp đành rút lui.

Vân My bước vô phòng cậu ta vì thấy cửa lại hé mở.

-Sao cậu cứ tự tiện vô đây thế hả? >”

Cậu ta vừa định lột chiếc T-shirt của mình ra thì thấy Vân My bước vô nên lại nổi cáu gắt.

Vân My cũng thấy hơi khó xử với hành động của cậu ta khi đó.

-Tôi đưa bánh kem lên cho cậu thôi, thấy cửa mở...

-OK, là lỗi của tôi khi để cửa mở, đáng lẽ khi cửa mở tôi ko nên làm những việc đáng lẽ phải làm khi kín cửa cao tường.

-Kín cổng cao tường. = =”

Cậu ta thiết là...+_+

-Kín gì thì kín. >”

Vân My đặt chiếc đĩa bánh lên bàn trong phòng cho cậu ta rồi tính ra ngoài luôn.

-Cậu có biết vì sự xuất hiện của cậu mà tôi đã trở nên khốn khổ thế nào ko hả?

“Chứ ko phải chính cậu xuất hiện làm tôi biến thành một kẻ ngu ngốc và đại dốt sao? Ai mới là người khốn khổ hơn hả?”

-Tôi đã làm gì cậu?

Vân My quay lại nhìn cậu ta.

-Vì cậu mà ngày sinh nhật của tôi trở nên tồi tệ đến thế này đây.

-Chỉ thế thôi sao?

-Chỉ thế thôi?

-Còn vì cậu mà tôi mất chức vị lớp trưởng, phải gỡ thủ đoạn, mảnh khoe ra để giành được những thứ vốn dĩ là của mình, cũng vì 1 tên khốn như cậu mà tôi trở nên xúi quẩy đến mức biến thành con rối làm trò trong tay cậu. Những cái đó cậu mang lại cho tôi có đủ khốn khổ bằng của cậu chưa hả?

Núi lửa phun trào thì phải.

Cậu ta thì càng khó chịu hơn.

-A, giờ cậu lại đang trách ngược lại tôi đây hả? Đã ko có quà cho tôi lại còn tặng tôi món quà sinh nhật khó nghe thế này đây hả?

-Cậu muốn có quà của tôi đến vậy à?

-Thôi khỏi, ai thèm.

-Thực ra cũng ko phải là tôi ko có quà.

-Thiệt hả?

Coi cậu ta kìa, vừa nói cái gì mà đã ko nhớ rồi sao? =_ =

Biết thế nên cậu ta hạ giọng và vẽ mặt hào hứng xuống.

-Mà thôi, quà của cậu thì có thể là cái gì nên hồn chứ?

-Với tôi món quà này rất quý giá.

-Quý giá? Lại như ông nội hả? Lần này là gì đây? Chuột làm bằng giấy à? Hay than hoạt tính?

Cái cậu này, sao phải coi thường trong khi mình muốn có quà như thế chứ?

Thấy Vân My tỏ vẻ ko mấy dễ chịu, cậu ta đành thử suy nghĩ coi cái quý giá mà Vân My nói đến là gì?

Nhìn kĩ cũng ko thấy Vân My có mang theo cái gì đó có thể gọi là quà.

Bỗng nhiên cậu ta hô lên.

-Cái quý giá nhất của con gái là gì nhỉ?

Và ánh mắt thì mở to sững sờ.

Cậu ta điên rồi.

Ánh mắt của Vân My càng căng hơn, buộc cậu ta phải thở dài.

-Xem ra lại ko đúng rồi.

Nhưng sao lại thở dài?

-Dầu sao thì cũng tiếc mà, con trai với con gái dù có thể nào thì cũng ko thể làm ngược lại với bản tính.

Biến thái hạng nặng rồiiiiiiiiiiii!!!

-Vậy rút cuộc là cái gì hả?

-Cậu nhắm mắt vô đi.

-Gi? Sao phải nhắm mắt? Cậu muốn làm gì tôi?

-Tôi ko cướp mất trinh tiết của cậu đâu mà lo.

-Tôi ko có cái thứ đó. >”

-Thì thế nên tôi đâu thể làm gì.

-OK, nhắm mắt thì nhắm mắt, nghĩ tôi sợ chắc.

Và cậu ta nhắm mắt thật.

Nhưng khi nhắm mắt rồi cậu ta mới phát hiện ra một vấn đề.

“Liệu con mèo đó có đấm mình như lần trước ko? Vì mình vốn hay làm khổ cậu ta mà, nhân cơ hội tặng quà sinh nhật lại tấn công tôi sáng luôn thì sao? Lỡ đâu mặt mũi mình lại thâm tím nữa thì sao? Lỡ đâu...? Thật tai hại! Ko thể để cậu ta làm như thế được, phải ngăn chặn cậu ta lại ngay lập tức.”

Và rồi cậu ta mở ngay mắt ra. Cũng đúng là lúc da mặt cậu ta có cảm giác.

Cậu ta trợn tròn mắt, da mặt ko còn cảm giác gì nữa rồi.

Khó khăn lắm mới phát ra được thành tiếng.

-Sao cậu...dám tát tôi hả?

-Thế là tát sao?

-Ko tát thế là gì?

-Có người hôn mình mà cậu lại coi như bị tát là sao?

-Cái đó là hôn ư? Một đứa con gái như cậu mà dám làm thế với tôi sao? Tát có nhiều kiểu, và cậu lại dùng cái kiểu xấu xa nhất để tát tôi rồi đấy, con mèo xấu xí kia.

Vân My bực bội quay đi, thì cậu ta kéo cô ấy lại.

-Quà sinh nhật của cậu? Cái mà cậu nói là quý giá nhất của mình đây sao?

-Đúng thế.

-Quý giá nhất? Bộ cậu tưởng tôi ko biết...

Đang nói lại nín thinh.

-Biết gì.

Nhìn cậu ta với ánh mắt “Đồ điên!”, rồi lại quay đi.

Cậu ta lại lần nữa kéo lại (núm kéo).

-Mà cậu...

-...

-Tôi hỏi lần nữa là...

-... >_

-Cậu...

-... >”

-Cậu có dùng son môi ko đấy?

-Nó làm dơ mặt cậu hả?

-Nói đi!

Lại gất lên như lần trước.

-Tự cậu mà tìm câu trả lời.

Rồi Vân My bỏ đi luôn mà ko để cậu ta có dịp kéo cô ấy trở lại thêm lần nào nữa.

Cậu ta bắt đầu thờ người ra như cái xác ko hồn bị ướp muối đã lâu.

-Có phải cá đâu mà ướp muối hả? >_

Nói thế.

-Vừa phải thôi nghen! >”

Đưa tay lên mặt, nơi mà đôi môi Vân My vừa chạm tới rất nhanh nhưng dư chấn như còn nguyên vẹn.

Lần này cậu ta cũng đưa tay lên mặt, cũng nơi mà khi đó Vân My đã hôn lên đó, vẫn tiếp tục là vẻ mặt thần thờ, một cảm giác kì lạ chạy dọc sống lưng.

Câu trả lời đã có, cũng đã được tự mình kiểm tra độ chính xác của câu trả lời.

Shock ko diễn tả nổi.

Đúng lúc đó thì Vân My xuất hiện.

-Khăn quàng cổ, chúng ta về thôi.

Cậu ta đứng bật ngay dậy khiến Vân My giật mình.

Cậu ta nhìn cô ấy với ánh mắt ko được ổn và cứ nhìn chằm chằm ko dứt vô đôi môi của cổ. Cô ấy cứ tưởng cậu ta nổi cáu vì bị nói là khăn quàng cổ nhưng ai dè lại...

-Đúng rồi, tôi phải về, cậu tự tìm cách về đi.

-Cái gì???

Và rồi cậu ta chạy ngay ra xe của mình.

Vân My hét theo chiếc xe của cậu ta mà ko kịp làm gì để giữ cậu ta lại.

-Hoàng Nam Nam, cậu bị sao thế hả? Dừng lại mau, tên khốn kia!!!

Mọi thứ đang ổn, tự nhiên cậu ta bị cái gì thế ko biết

59. Chương 59

Vân My là một người ko tính toán với người khác một cách bậy bạ, nhưng ko phải là sẽ cho qua những chuyện khó chịu, vì thế về được tới nhà, tuy trong lòng như lửa đốt nhưng vẫn cố kiềm chế để ko tổn cho cậu ta một trận luôn mà để sau khi đã ăn uống no nê, đã cung cấp đủ năng lượng mới tung chiêu xử lí.

Kể ra con gái thâm ghê à!

-Sao khi đó cậu lại bỏ về mà ko đưa tôi đi cùng hả?

Vừa định bước vô phòng thì Vân My đã nói làm cậu ta chững ngay lại.

Rồi cậu ta quay lại và nhìn cô ấy về chế nhạo.

-Tại sao tôi lại phải đưa cậu đi cùng?

-Sao?

Vân My hơi mất đà với câu hỏi ngược của cậu ta.

-Cậu thích tôi chứ có phải tôi thích cậu đâu mà tôi phải đưa cậu đi cùng như là người yêu của nhau hả?

-Cậu có hơi nhạy cảm quá ko vậy?

-Gi???

Giờ lại đến lượt cậu ta sa đà với câu hỏi ngược của cô ấy.

-Chỉ là đi cùng xe với nhau mà cậu lại liên tưởng ngay đến người yêu của nhau, ko phải là quá nhạy cảm rồi sao?

-Vớ vẩn!

Cậu ta nói cục cằn rồi bước vô phòng.

Buổi tối hôm nay cũng có những làn sương mờ vây quanh ngôi nhà.

* * *

26.

-Vân My, con đã suy nghĩ kĩ về việc đổi họ chưa?

-Đang giờ ăn cơm ông nội đừng nhắc đến việc đó mà làm gì. >_

Cậu ta tự nhiên nổi cáu.

Ông lão bực mình gõ nhẹ cây đũa vô đầu cậu ta làm cậu ta la oái.

-Việc cậu ăn thì cứ ăn, ta nói chuyện với cậu sao?

-Ông ko nói với con nhưng cái tai con nó cũng sẽ bị ảnh hưởng. >”

-Cậu ăn bằng tai hả thằng nhóc này?

-Đã nói ông đừng kêu con là thằng nhóc mà. >”

-Ngồi yên làm việc của mình đi.

Cậu ta lúc nào cũng tự mình kiếm chuyện làm khổ mình thôi.

Ông lão nhìn Vân My chờ đợi câu trả lời y như lần trước.

Và như ý định đã sẵn có của mình, cô ấy nói luôn.

-Vâng, ông nội làm thế nào thì con cũng nghe theo thôi ạ.

Nghe đến đây, ông lão thì thở phào nhẹ nhõm.

Còn cậu ta thì đột nhiên tru lên.

-Ko đượccccccccccccc!!!

-Cái thằng ranh này! >”

Làm ông lão giật mình.

Ông lão cũng làm cậu ta giật mình luôn thế là đành ngồi yên im lặng.

-Có cái gì mà cậu phải tru tréo lên như mất của thế hả? Cái gì mà ko được?

-Con ko đồng ý, tuyệt đối ko đồng ý đâu.

-Ta cũng đã nói rồi, dù cậu có quyết định thế nào thì cũng chỉ là quyết định của cậu mà thôi, ta mới là chủ ở đây.

-Một uỷ viên cũng có quyền của uỷ viên chứ? Sao ông có thể coi ý kiến đóng góp của con như ko có giá trị gì được.

-Ý kiến đóng góp ấy à? Nghe có vẻ văn minh lịch sự nhỉ?

-Con ko biết, nhưng con đã nói là ko đồng ý.

-Được rồi, ko đồng ý, vậy thì nói lí do vì sao ko đồng ý, nếu ko phải là một lí do chính đáng thì đừng có trách.

-Lí do sao? Đơn giản là...con ko... đồng ý...

Cậu ta nói ra câu đó mà thật khó khăn,
chắc bởi ông lão cứ nhìn cậu ta chăm chăm.

-Chính đáng của cậu đấy sao?

Cậu ta ko dám trả lời là vâng.

-Cậu tính giỡn chơi với ta đó hả? Ko rảnh chuyện đâu thằng nhóc!

Rồi ông lão đứng dậy và rời khỏi bàn ăn.

-Con mèo đó ko thể làm cháu gái ông được...

-Sao?

Ông lão quay lại nhìn cậu ta hơi tò mò, chắc nghĩ cậu ta sắp cho ra một lí do chính đáng.

Chính Vân My cũng có vẻ tò mò bằng chứng là cô ấy đã dừng việc ăn lại ngay sau khi câu nói của cậu ta vang lên.

-Vì...vì...

Và rồi cậu ta lại lúng búng như ngậm hột vịt.

Làm người khác bực mình.

-Thôi trò này đi! >_

Khi ông lão tiếp tục đi rồi cậu ta mới nói được lí do.

-Vì...con thích cậu ta! >”

OMG!!!

-OMG!!!

Hơ...

Người nói câu đó lại là...chính cậu ta.

Cậu ta thở hồng hộc như vừa thoát ra khỏi một cơn ác mộng khủng khiếp lắm.

-Mơ cái quái gì thế?

Tất cả đều là một giấc mơ.

Có một điều rất thú vị ở Hoàng Nam Nam là có những giấc mơ sống động và gay cấn y như thật. -_____ -

Cậu ta ngồi một lúc khá lâu để lấy lại tinh thần, nhưng sự thật là giấc mơ này quá sức tưởng tượng của cậu ta, đến nỗi tinh thần ko cánh mà bay tự lúc nào. Mơ mà nói là mình thích ai đó thì có nghĩa là gì nhỉ? Khó lí giải lắm.

Cậu ta nhìn đồng hồ thì mới có 2:00 AM, tức là ngoài trời vẫn còn tối ồm.

Ko biết tiếp theo cậu ta sẽ phải ngủ tiếp như thế nào, chắc ko dám ngủ vì sợ sẽ mơ tiếp phân cảnh khi nãy hoặc ko lại là mơ vớ vẩn gì đó nữa thì khủng khiếp biết nhường nào. =__=

Đột nhiên cậu ta lại nhảy khỏi giường và đi ra ngoài.

Đi đâu thế ta?

Vô phòng...ông nội, chứ ko lẽ vô phòng Vân Mỹ?

Ông lão đang ngủ mà lại bị khai quật dậy.

-Cái gì thế hả? >_

-Con muốn hỏi...

-Hỏi cái đầu cậu, mấy giờ rồi mà kéo người ta dậy hỏi han hả?

-Con muốn biết...

-Ko biết gì hết, ta phải ngủ.

Rồi ông lão lại nằm xuống giường nhắm mắt ngủ, mà thực ra nãy giờ ông lão nhắm mắt suốt.

Cậu ta thì ko giờ trò giục giã như mọi khi mà lại ngồi yên lên tiếng nói.

-Con muốn biết về mẹ con.

Thấy giọng nói của cậu ta khác thường lại là hỏi về mẹ nên ông lão liền mở ngay mắt ra, cơn buồn ngủ cũng chấp cánh thiên thần luôn.

-Mẹ...sao cậu lại muốn hỏi cái đó hả?

-Con muốn biết về mẹ con, về tính cách của mẹ.

Ông lão ko nói gì, im lặng lúc lâu rồi bỗng nhiên thụi cho cậu ta một chưởng vô bụng.

-Ackk! Ông làm gì vậy? >_

-Đang đêm hôm tự nhiên hỏi ta về người đã chết, muốn dọa ma người khác thì phải coi đối tượng là ai chứ? >”

-Ông thiệt là...con hỏi thiệt mà!!!

Thấy cậu ta có vẻ nghiêm túc, ông lão mới ngồi dậy, vẻ mặt cũng tự nhiên thay đổi.

-Thanh Hà sao? Đó là một đứa con dâu thật đáng yêu...

Giọng trầm và ảm. Hết sức nhẹ nhàng.

-Con bé nhìn thế thôi, chứ trước khi sinh con nó tinh nghịch lắm, lúc nào cũng bắt nạt chồng mình, nói chung tính cách rất là đáng yêu, giống như một đứa trẻ ham những trò mạo hiểm vậy..

Ông lão cười buồn.

-Sau khi sinh con, con bé trở nên chín chắn hơn, giống y như một người mẹ hình mẫu vậy, yêu thương con hết mực.

-Mẹ con...là người như thế sao?

-Đúng thế, Thanh Hà là một đứa con dâu tuyệt vời, thế nhưng...tại sao nó lại ra đi sớm như thế, cả con trai tôi nữa. Ông trời thật là bất công.

TT_____TT

Ồi zời đất ơi!!!

Ai mới giống một đứa trẻ con ham những trò mạo hiểm ấy nhỉ? +_+

-Ông trời thật ***** mà. T_____T

-Thôi ông ơi! >_

Cậu ta cũng phát bực.

Ko đừng đâu lại khiến ông lão nổi hứng lên như thế. Thiệt là...

-Ôi con trai và con dâu tôi...T_____T

Cáo từ ngay lập tức.

Cậu ta vừa rời khỏi phòng ông lão chợt ngó người ra.

-Mình sao thế nhỉ? Mơ ngủ à?

Rồi ổng lắc đầu khó hiểu. Chắc ko biết sự có mặt khi nãy của cậu ta nữa. = =”

Ông lão này thú vị thật đấy. J

Cậu ta thì lững thững đi trong hành lang về phòng.

“Ko phải mẹ lúc nào cũng hiền dịu sao? Lúc nào mẹ cũng thế mà, sao lại là

một người tinh nghịch được chứ? Mẹ rất dịu dàng, mẹ là người mẹ dịu dàng. Ông nội nói dối, nói dối.

TT_____TT”

Giờ lại đến cậu ta. = =”

Sở dĩ cậu ta như thế vì trong kí ức của một đứa trẻ năm tuổi, cậu ta chỉ có một hình ảnh duy nhất là một người mẹ dịu dàng và rất yêu thương con. Cậu ta ko biết rằng với một đứa trẻ mới năm tuổi như cậu ta khi đó những cử chỉ dịu dàng là điều tất yếu.

60. Chương 60

Đi ngang qua phòng Vân My.

Cậu ta dừng lại, nhìn chăm chăm vô cánh cửa, rồi sau đó thì chậm chậm dựa lưng vô. Trông bộ dạng thật thảm thương.

Trong đầu cứ ko ngừng nghĩ đến những lời ngỏ ngẩn mình đã nói trong giấc mơ.

Sự lạ một điều là...cậu ta thấy nó ko ngớ ngẩn chút nào, chỉ có cảm giác khó xử khi mình lại nói ra như thế.
“Tại sao mình lại như thế? Tại sao lại nói câu đó? Mình phải yêu một người dịu dàng như mẹ, sao lại là một con mèo cáu trớ tráo xảo quyệt như cậu ta? Tại sao mẹ lại ko dịu dàng như mình vẫn nghĩ. Và tại sao cậu ta lại...”

Đang nghĩ thì bỗng nhiên cậu ta bị mất đà suýt ngã ngã ra sau khi cánh cửa phòng mở ra.

Ko chỉ là cậu ta mà chính Vân My là người sững sờ nhất.

-Cậu...cậu đang làm gì ở trước cửa phòng tôi thế hả?

-Tôi...chỉ là đi ngang qua...

Cậu ta lúng túng ko biết nói gì, bỗng nhiên bị thế này trước mặt Vân My.

-Đi ngang qua mà dựa luôn vô cửa người ta thế hả? Bộ cậu tưởng một mình cậu ghét người khác bam đêm lảng vảng quanh khu vực phòng mình chắc?

Nãy giờ cậu ta cứ nhìn ko dứt vô đôi môi của Vân My. Đạo này cậu ta toàn thế thôi, khiến người khác dễ ỨC

chế.

Thấy cậu ta thế nên Vân My trừng mắt lên khó chịu.

-Cậu đang nhìn cái gì thế hả? >_

Ko nói gì, ánh mắt thì mỗi lúc một đờ đẫn trước Vân My.

Càng khó chịu hơn.

-Cậu mau về phòng của mình đi, đồ biến...

Chưa nói hết câu thì cậu ta đã đứng sát lại gần Vân My và đưa tay lên giữ lấy cằm cô ấy. Hành động đó làm

cổ gập mình im lặng, đôi mắt thì mở to vô cùng.

Ko biết bao nhiêu lần cậu ta định giở trò dạng như thế này ra rồi, nhưng lại chẳng bao giờ có gì xảy ra cả, tuy

nhiên lần này cô ấy thấy có gì đó rất khác lạ.

-Tôi...rất muốn...được kiểm chứng... một điều...

Giọng nói chậm chậm và nghe vang vang như giọng nói trong gió.

Cậu ta ko ôm eo, ko dùng hai tay giữ lấy Vân My, cũng ko dùng bất kì hành động nào cường chế, chỉ đơn giản là một bàn tay giữ lấy cằm và một đôi mắt đang chăm chú nhìn đôi môi nhưng ko hiểu sao lại khiến cho cô ấy có cảm giác như mình đang bị giam cầm ko sao vùng vẫy hay thoát ra được. Kì zậy ta???

Cổ họng Vân My như nóng ran nên ko thể nói với một chất giọng mạnh mẽ và kiên định như thường.

-Kiểm...kiểm chứng cái gì?

-Tôi muốn...kiểm chứng...

Vẫn là giọng nói chậm và nhẹ.

Cùng với đó khoảng cách cứ được rút ngắn dần.

Cậu ta như đang bị thôi miên vậy.

Và Vân My thì cũng như thế...bị thôi miên theo.

#_____#

Nhưng rất may trước khi mọi chuyện xảy ra cô ấy đã kịp nhận thấy thật quá ngớ ngẩn ột việc thế này hoặc chỉ là đại loại như thế giữa cô ấy và cậu ta.

Ko chỉ là đẩy cậu ta ra mà còn giáng thêm ột chưởng để hoàn hồn trở lại.

Nhưng cậu ta ko những ko hoàn hồn trở lại mà còn nằm lăm ra sàn, đôi mắt vẫn mở và lần này là nhìn ko dứt

lên...trần nhà.

-Cậu bị sao thế hả, tên khăn quàng cổ này?

“Tôi chỉ muốn kiểm chứng là ở trên đó có son môi hay ko. Muốn kiểm chứng là tại sao dạo này tôi lại thấy cậu

xinh đẹp đến như thế, tại sao khi làm thế này tim tôi lại đập mạnh đến khó thở, tại sao lại trở nên yếu thế trước cậu, và hơn cả là...tại sao lại nói thích cậu dù chỉ là trong mơ??? Tôi rất muốn...kiểm chứng, tất cả, bấy nhiêu đó.”

Và rồi cậu ta đi vô giấc ngủ thiên thu.

.....

Lại bật mình tỉnh dậy.

Liệu có phải là một giấc mơ dài đã xảy ra đêm qua?

Thấy nhoi nhói ở...ở đâu được nhỉ? Ở bụng. ^-^

Phát hiện ra đúng là đêm qua đã bị Vân My đấm cho quã. Vậy thì ko phải là mơ. Mà ko phải là mơ thì...

-Chết cha tôi rồi!

Cậu ta than vãn ầm ĩ cả lên khi nhớ đến cái hành động mà cậu ta luôn miệng nói muốn kiểm chứng gì gì đó.

Đúng là đáng để kêu trời kêu đất đấy. J

-Đối mặt với con mèo đó thế nào trời? T_____T

Và cách cậu ta đối diện với cô ấy chính là mặt dày coi như mình ko biết gì. +__+

Ngồi cạnh nhau trong xe cũng thấy bất tiện hơn.

-Hai ngày nữa đến cuối tuần...

-Đúng thế, có gì sao?

Vân My lạnh lùng đáp.

-Cậu...sẽ đồng ý hả?

-Đúng thế.

“Sao ko thêm suy nghĩ một lúc trước khi trả lời hả? Sợ ko nhanh tôi cắt lưỡi cậu chắc. >”<>

-Từ chối ông nội đi!

Cậu ra ra lệnh. Quên mất là cô ấy ghét nhất người khác ra lệnh ình à?

-Cậu đã nói thế thì tôi càng phải đồng ý

-Thích chống đối đến vậy à? Sao cậu phải đồng ý chứ, con nhỏ này?

-Chắc có gì bất lợi khi tôi đồng ý cả.

-Ko bất lợi, sao lại ko bất lợi, cậu mà đồng ý thì sẽ vô cùng thiệt thòi biết ko hả?

-Có gì để tôi thiệt thòi?

-Có gì? Thiệt thòi là thiệt thòi.

Ko thể để bị như trong giấc mơ.

-Tôi nói rồi đấy, cậu đừng có làm theo ý ông nội, ko nghe thì đừng có hối hận.

-Tất nhiên là tôi ko nghe theo lời cậu rồi.

-Đồ cứng đầu!

Cậu ta bực mình ko thêm nói nữa.

Biết là khi trở thành người họ Hoàng cũng đồng nghĩa với việc lúc đó Vân My từ bỏ hẳn việc có gì đó với cậu

ta, mà cậu ta thì ko muốn thế. Vẫn ko biết có phải vì như trong mơ ko nhưng nói chung là ko muốn cô ấy ko

thích mình nữa.

Cậu ta đã nói với bản thân sẽ ko bao giờ tùy tiện để ý đến một người con gái nào, trừ khi đó là một người dịu

dàng như mẹ cậu ta, hoặc là một người khiến cậu ta nghĩ đến mẹ nhiều nhất.

Và rồi gặp Vân My, cậu ta đã phát hiện ra mẹ thân yêu của mình vốn ko dịu dàng với mọi người trừ người con trai của mình ra, cũng đồng thời phát hiện ra người mà cậu ta luôn châm chọc trêu đùa và nghĩ sẽ ko bao giờ có tình cảm là cô ấy lại giống với người mẹ của cậu ta quá chừng.

Quả thực có quá nhiều thứ cậu ta muốn xác minh. Cậu ta vẫn chưa tin những câu trả lời mà mình đã tìm ra.

Nhưng hiện giờ...cậu ta đã bắt đầu tin một phần những gì bản thân đang trải nghiệm.

...

Lần này Hà Gia Bảo lại muốn gặp Hoàng Nam Nam chứ ko phải Vân My.

Chỉ vì thấy cậu ta hôm nay đi gần Vân My hơn mọi khi. Con trai đúng là có nhiều thứ để ghen ghét với nhau. K

Vân My thì chẳng quan tâm việc Gia Bảo muốn nói chuyện với cậu ta mà vẫn đi tiếp.

-Tôi đã nói là anh tránh xa Vân My ra rồi cơ mà.

-Thế cậu chưa nghe tôi cũng nói lúc đó là tôi làm gì mặc tôi sao, thẳng nhóc?

-Nếu anh cần bóng trong tay tôi, tôi có thể sẵn sàng nhường lại cho anh, nhưng Vân My thì ko. Chính anh nói

ko có hứng thú gì với chị ấy cơ mà.

-Thấy cậu cứ kì kèo hoài khó chịu quá nên có lẽ tôi phải giành lấy thứ cậu ko muốn mất nhỉ?

-Gi???

Gia Bảo có vẻ khó chịu với thái độ chơi xỏ ra mặt của cậu ta.

-Với lại tôi nói luôn cho chú em biết là với tôi...con mèo Vân My là một trái bóng lớn hơn cả bóng rổ.

- O_O

Sững sờ chứ còn sao nữa.

Cậu ta bỏ đi, để lại Gia Bảo ngơ ngác trước câu nói của cậu ta.

-À mà...

Chợt cậu ta lại quay lại.

-Trái bóng Vân My mà tôi cần thì đâu có nằm trong tay cậu, vốn dĩ nó đã ở trong tay tôi rồi.

Cậu ta thật quá đáng mà.

Sự tin tưởng của bản thân bắt đầu tăng lên một chút.

“Ko lẽ...mình thích con mèo đó thật???”

Thích rồi mà.

Ko chấp nhận được thì cũng đâu có nghĩa là mình cố tìm cách phủ nhận chứ?

Bộ phải lòng một người như Vân My đáng phải ngạc nhiên lắm sao? Đó đáng lẽ ra là điều tất yếu với bất kì ai

khi nhìn thấy và tiếp xúc với cô ấy một cách lịch sự.

Nhưng ít nhất cậu ta cũng là một người thông minh khi còn biết bản thân đã có cảm giác thích chứ ko như mấy tên khác, còn ko biết là mình đang bị gì. L

...

Ngồi trong giờ cứ lơ lơ ngơ ngơ.

“Liệu con mèo đó có đồng ý với ông nội thiệt ko? Mình mà lại kém sức hấp dẫn với cậu ta đến mức có thể dễ dàng bỏ cuộc thế sao? Ko thể nào. Dám cá cậu ta chỉ nói giỡn chọc tức mình chơi thôi.”

Nghĩ là thế mà cậu ta vẫn ngồi dằn vặt ko ngừng.

“Nhưng mà...mình hành hạ con mèo

đó thế, chắc thù mình cũng đủ để từ bỏ. Lỡ cậu ta đồng ý thật và mình biến thành anh Hai của cậu ta thì sao?”

Mọi thứ lại bắt đầu rối tinh hết cả lên. Cậu ta cứ dằn vặt rồi cãi lộn trong đầu như thế ko có chiến tranh thì cũng bom rơi máu chảy mất thôi.

“Mà mình bị điên thật rồi, sao có thể có chuyện mình lại thích con mèo cáo đó chứ, cứ cho là cậu ta giống mẹ,

nhưng ai mà chắc chắn được điều đó, tính cách thì khó chịu khó ưa, miệng lưỡi thì đến mấy thằng trường ** cũng phải nổi điên dùng vũ lực. Thật là điên rồi. Cậu ta là ai nào? Tỉnh táo chút đi thôi!!!”

Té ra cậu ta cũng như mấy gã khác mà thôi. L

“Ko được rồi!”

Tự nhiên đứng bật dậy.

Mọi người đều giật mình nhìn cậu ta.

-Em sao thế, Nam Nam?

-Xin lỗi nhưng...đã lâu em ko có xuống phòng y tế.

-Sao???

Và rồi cậu ta bỏ đi luôn mà ko cần sự cho phép, cậu ta thì cần gì cái gọi là sự cho phép đâu.

Giáo viên và mọi người đều lắc đầu ngán ngẩm.

-Cái lí do của cậu ta hay đấy.

Vân My cũng lăm bắm.

...

-Nếu mà...

Cậu ta ko chỉ làm khổ người khác về việc dùng hành động mà còn khiến người khác đau khổ đến phát điên khi phải chờ đợi vì tò mò.

Cậu ta đã làm giáo viên y tế thực sự bị kích thích trí tò mò mất rồi.

-Cậu đã như thế bao nhiêu lần rồi hả, Hoàng Nam Nam?

Cứ một lúc lại nhồm dậy nói câu lấp lửng “nếu mà...” rồi ko nói nữa mà lại nằm xuống. +__+

Cậu ta lại định nằm xuống như một cái máy được lập trình sẵn.

-Rút cuộc là cậu muốn nếu mà cái gì?

Giáo viên y tế cũng đã ko thể kiềm chế nổi nữa.

Cậu ta cũng thấy mình ko thể im lặng thêm được.

-Nếu mà...

-Nói mau đi!

Nếu như thường thì cậu ta thể nào cũng gắt lên và ko nói nữa, nhưng hôm nay thì ko.

-Nếu mà...một người nào đó cảm thấy muốn giành một người nào đó của một người nào đó khác thì người nào đó đó bị cái gì vậy?

+__+

-Thì người nào đó đó...

-...???

-Là thằng khùng! >__

-Ko chừng đâu nói người khác khùng thế hả? >”

-À...vậy tức là người nào đó đó đầu tiên chính là cậu?

-Là tôi hồi nào? >”

-Hồi nãy đó.

-Chẳng cần biết đấy là ai nhưng cái mà em vừa mới nói nghĩa là gì vậy?

-Có ma nó hiểu, ăn nói ko có đầu có đuôi, cứ người nào đó thì ai mà biết là cái gì?

-Tức là cô ko hiểu chứ gì?

-Ko, tất nhiên là tôi hiểu, tôi đâu có phải ai đó tầm thường.

-Hiểu thì nói thử coi, sao vòng vo nhiều chuyện thế hả? >”

-Có nghĩa là người nào đó đó đang yêu người nào đó và ghen với người nào đó khác. Hiểu chưa hả? >”

Thay nhau nổi giận vậy trời? =__=

Cậu ta thì như nghe thấy sét đánh cái đũng bên tai nổ cả màng nhĩ.

-Cô vừa nói là...

-Đang yêu!!!

-Đừng có nói ra cái đó một cách dễ dàng như thế. Có phải gì đâu mà ko thêm uốn lượn trước khi nói?

-Thì nó có cái gì mà cậu phải dè chừng như thế, tôi tưởng người như cậu với mấy chuyện đó bình thường quà chứ?

-Làm sao mà bình thường được, tôi đã...

-Chưa yêu bao giờ hả?

-Sao?

Cậu ta hơi giật mình với câu hỏi của giáo viên y tế.

Rồi rất nhanh gất lên.

-Tôi đâu có rảnh ấy trò ngớ ngẩn yêu đương chứ. >_

-Thì đúng là chưa yêu bao giờ nên mới ko biết thế nào là yêu chứ, ngay cả việc mình đã yêu hay thích ai đó cũng ko biết, thật là tẻ mà.

-Điên loạn!

Và cậu ta nằm cái rụp xuống giường khiến cho các đốt xương sườn như suýt gãy.

“Yêu? Thật vớ vẩn, mình ko thể tin là mình lại như thế với con mèo đó. Chỉ vì cậu ta giống mẹ mà mình thích

cậu ta sao? Ko phải vớ vẩn mà là thật ngớ ngẩn.”

Cậu ta ko biết lí do vì sao mình lại thích Vân My sao? Nhiều lí do thế mà ko kể ra nổi.

-Các người đừng có lúc nào cũng đề cao con mèo đó như thế. >”

Thôi, tốt hết là nên để cậu ta bình tĩnh suy nghĩ về tình cảm của mình.

...

Khi Vân My xuống tìm thì giáo viên y tế nói rằng cậu ta đã về rồi.

-Sao kì vậy?

-Đúng, nhưng ko phải kì mà là điên thì đúng hơn đấy.

Đến cổ mà cũng phải lắc đầu nói cậu ta như thế thì đúng là cậu ta điên rồi.

-Em biết tại sao cậu ta lại xuống phòng y tế trong khi lâu rồi ko xuống ko?

-Dạ, nghe cậu ta nói là lâu ko xuống nên mới thế, chắc là nhớ.

-Ôi trời!

Khiến giáo viên y tế shock rồi.

-Cậu ta đúng là bị rối loạn thần kinh mất rồi, em cần phải quan tâm để ý đến cậu ta đấy, nhớ là nên thân thiện

và hoà nhã hơn với cậu ta.

-Bệnh thiệt ạ?

-Ừ, bệnh nặng rồi. = =”

Vân My ra về với bộ dạng khó hiểu vì ko nghĩ một người như cậu ta lại có thể để ột căn bệnh rối loạn nào đó khổng chế, vì thiết nghĩ chính cậu ta mới là nguồn phát sinh cho những căn bệnh đó.

Còn giáo viên y tế thì khá thích thú với ý tưởng táo bạo của mình.

Vừa ra đến cổng đã bị Hà Gia Bảo cản đường.

-Chúng ta cần nói chuyện, ở đây ko tiện vì thế hãy đến nơi nào đó ko có người.

Và rất mau lẹ, cậu ấy đã nắm lấy tay Vân My kéo đi ko để cô ấy có bất kì một phản ứng nào.

Hơn ba giây sau sự đột ngột xuất hiện của Hà Gia Bảo, Vân My mới nhận thực được là mình đang bị cưỡng ép bởi một thằng nhóc cứng đầu. Thế là cô ấy đứng chững lại.

-Cậu làm trò gì thế hả, Hà Gia Bảo?

Giọng nói rất mất kiểm chế.

-Em đã nói là chúng ta có chuyện cần giải quyết với nhau, em ko chịu nổi nữa rồi.

Có lẽ vì những lời nói sáng nay của cậu ta mà Gia Bảo mới biến thành thế này.

Lại một nạn nhân của chứng rối loạn thần kinh. L

Vân My cố phản kháng lại nhưng lần này Gia Bảo có vẻ kiên định nên nhất quyết ko chịu để cô ấy thoát ra.

Cũng vừa lúc Vân My quyết định theo ý cậu ấy, cũng muốn giải quyết luôn trong lần này thì một bàn tay nắm

chặt lấy tay còn lại của cô ấy.

Sự xuất hiện còn hơn cả sự đột ngột của Hoàng Nam Nam.

-Buông tay cậu ta ra đi, cậu có tai để nghe hay để trang trí hả, tên nhóc con này?

Giọng nói manly hơn mọi ngày, ko có kiểu láu lỉnh hay ngỗ ngược như trước.

Nhưng chỉ có chàng trai đa sầu đa cảm Hà Gia Bảo là để ý đến sự thay đổi đó.

-Đây là việc của tôi và Vân My, sao anh cứ thích chen vô thế nhỉ?

Mọi người thì bắt đầu để ý nhiều hơn đến ba người trong cái tư thế hết sức là bắt mắt mọi người.

-Tôi biết thế nào cũng sẽ có mối tình tay ba giữa mấy người này mà.

-Hoàng Nam Nam chỉ nói thôi chứ làm sao mà ko để ý đến Vân My cho được.

-Làm thế này trước cổng hơi lộ thì phải

-Quá lộ rồi!

Tâm điểm.

Vân My nghiêng răng nói.

-Hai người nghe thấy gì chưa hả? >”

Gia Bảo thì nhân lúc này muốn cậu ta phải rút lui.

-Anh có thích Vân My ko mà cứ tỏ ra như mình đang ghen thế hả?

-Cái gì???

Cậu ta như bị nói trúng tâm trạng rồi ren hiện giờ nên theo phản xạ là lập tức chối quanh.

-Tôi sao? Thích con mèo này sao? Cậu ko biết mình đang nói cái gì hả, tên nhóc?

Dính bẫy của cậu ấy rồi. L

-Ko thích thì đừng lo chuyện bao đồng nữa, tránh ra cho chúng tôi giải quyết chuyện của chúng tôi.

Gia Bảo như cố nhấn mạnh hai tiếng chúng tôi để chọc tức cậu ta.

Lúc đầu hơi bực nhưng nghĩ ko thể thế này mà đấu khẩu với Gia Bảo được nên đành chuyển phương thức canh tác.

-Cứ nhất thiết phải thích thì mới làm thế này sao?

-Gì???

Wa, chiến lược mới có vẻ khả quan đây sắc thái của Gia Bảo hơi thay đổi.

-Đơn giản là một người anh Hai như tôi ko muốn em gái mình có quan hệ với một thằng nhóc đáng ghét như

cậu. Như thế được rồi chứ?

Hà Gia Bảo cứng họng ko biết nói sao. Thế là trong chớp nhoáng đã bị cướp mất Vân My.

Đúng như cậu ta nói sẽ cướp Vân My ra khỏi tay cậu ấy. Cậu ta đã làm như thế.

Cảm giác thật tồi tệ.

Chính cậu ta cũng thấy tồi tệ.

“Con mèo đáng ghét, tôi đã muốn bỏ về trước rồi còn cố tình làm trò trước mặt để tôi phải thế này. Bộ tôi thích

cậu sao? Tôi có điên ko sao lại thế với cậu chứ? Hả???”

Vô trong xe lại hất tay cô ấy ra một cách bất lịch sự.

Ko nói gì mà cũng ko muốn nghe gì nên đeo headphone luôn.

Tuy nhiên Vân My vẫn muốn phá ngang dự án của cậu ta vì tò mò. Lại là cơn tò mò chết tiệt.

Tại sao cậu làm thế? Ko phải tôi nói cậu đừng có can dự vô chuyện của tôi và Hà Gia Bảo rồi mà?

Một SMS bắn tới máy cậu ta khiến dòng nhạc bị cắt ngang.

Nếu cậu cảm thấy ko hài lòng thì có thể xuống xe quay lại chỗ Hà Gia Bảo của cậu.

Như thế cậu ta đang giận.

-Đồ điên, đừng châm chọc người khác nữa, để yên cho nhân vật của mình chút thì ngứa ngáy khó chịu sao?
>”

Ackk, tôi ko dám nữa (nhân vật cái nỗi gì, nói có câu mà cứ như là Hứ!).

Chính vì ngộ nhận vớ vẩn về cậu nên tôi mới thành ra thích cậu, vì thế tôi chẳng có suy nghĩ gì ko đúng đâu,

chỉ là...mong cậu đừng làm những việc như thế để hành hạ tôi thêm nữa.

Hành hạ? Như thế mà cũng bị coi là hành hạ? Vậy tôi làm gì cho cậu thì cậu sẽ nghĩ đó là thiện ý hả?

Tốt hết là cậu đừng làm gì cả, vì cậu chẳng bao giờ có thiện ý gì với tôi hết.

Hình như cậu ta đã dùng những lời ko được bình thường cho lắm.

Vì thế lại quay lại về khó chịu.

Đúng thế, chẳng bao giờ tôi như thế cả, cậu cũng thông minh đấy.

Rồi ko ai nhắc gì nữa.

Cậu ta đang nghe nhạc nhìn có vẻ bình yên nhưng có lẽ giờ này cậu ta đang bức bối lắm vì bản thân đang gặp

một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Vân My thì thấy cậu ta đúng là có chút khác thường. Nhớ tới lời giáo viên y tế nói cần phải đối xử tử tế với cậu ta hơn nên cô ấy quay sang nhìn cậu ta vẻ dịu dàng hết sức có thể.

-Cậu...vẫn ổn chứ?

-Ổn gì???

-Vậy là ko ổn?

-Đồ điên, có gì mà tôi ko ổn. Định giả trò mèo khóc chuột ra với tôi hả?

Tự nhận mình là con chuột nhỏ bé yếu đuối. Thì đúng Vân My là mèo nên đành như thế mà.

-Ko có ổn chút nào.

-... >”

-Dạo này cậu ko có làm gì tôi cả.

-Làm gì là làm gì?

-Ngoài cái vụ cậu bị mộng du tối qua ra thì ko mấy khi tìm cách gây khó dễ cho tôi nữa. Liệu có phải cậu đang...

Cậu ta nuốt nước bọt chờ đợi câu mà Vân My sắp nói.

“Liệu cậu ta có thông minh đến nỗi biết được mình đang có gì đó bất bình thường với cậu ta ko?”

-Liệu có phải cậu đang...muốn cài tà quy chính?

-Gi???

Cậu ta bắt đầu nổi cáu.

-Con mèo điên, tránh xa tôi ra đi!!! >”

...

Suốt cả ngày hôm nay cậu ta đứng như người mất hồn, lúc nào trong đầu cũng chỉ có mỗi hình ảnh của Vân My và những việc kì lạ của bản thân liên quan đến cô ấy. Và hình ảnh đặc trưng nhất của Vân My trong tâm trí

cậu ta là đôi môi hồng ko dùng bất kì một loại son nào mà cậu ta vẫn ko tin.

Vân My thì cứ để ý đến cậu vì lời của giáo viên y tế khiến cậu ta càng thấy bức bối và khó chịu hơn.

Tình trạng cứ tiếp diễn và kéo dài suốt.

Bữa tối:

-Hai ngày nữa là cuối tuần rồi, con vẫn ko quên lời đề nghị của ta chứ?

Làm cậu ta suýt chết sặc khi vừa mới chạm môi vô miệng cốc được lúc.

-Còn hai ngày nữa sao ông đã hỏi vội vậy? Sợ người như cậu ta mà quên sao?

Thế mà mới sáng nay cũng có người nhắc đấy.

-Ngồi ăn tiếp đi, đừng hốt chuyện.

-Vâng, thưa ông. >__

Xong việc cậu ta, ông lão lại quay sang Vân My.

-Con ko quên đâu ạ, mà nếu ông muốn con sẽ trả lời luôn lúc này cũng được ạ.

-Ô, được thế thì còn gì bằng.

Ackk! ==__

-Sao phải vội làm gì? Còn hai ngày thì cứ thoải mái mà dùng.

Giọng cậu ta hơi mafia, dễ khiến người khác lạnh gáy và khó mà chống đối lại được.

-Ko sao, con cứ nói đi, nó là uỷ viên biết cái khỉ gì.

-Ông!!!

Cậu ta bức rồi hen, chắc bức việc Vân My cứ cố muốn trả lời luôn hôm nay nhiều hơn đấy. J

-Uỷ viên cũng có tiếng nói riêng của nó chứ? >__

-Nhưng phải coi tiếng nói đó có trọng lực ko chứ.

-Ko có trọng lực nhưng ít nhất nói ra cũng bớt vô tai của mọi người rồi.

Ăn nói khéo phết đấy.

Thấy cậu ta cứ ra sức ngăn cản, tự nhiên Vân My thấy hơi khó hiểu và máu tò mò ko hiểu sao lại nổi lên, thường thì với Vân My đâu có cái gọi là tò mò nhỉ?

-Thôi ông để con trả lời đúng ngày được rồi ạ.

-Thôi thì thế.

-Nhưng con nói rồi, ko có đồng ý đâu nghen!

Nhưng dấu sao cậu ta cũng thấy thoải mái hơn một chút.

...

Đột kích ngay trước cửa phòng cậu ta.

-Muốn gì, con mèo điên?

Lại có biệt danh mới cho cô ấy rồi. =__=

-Nói rõ đi, tại sao lại cứ nhất quyết phản đối tôi.

-Tôi nói hoài rồi mà ko lọt được gì vô đầu óc thông minh sáng giá của cậu hả? Tôi ko thể cùng họ với một người như cậu được.

-Như thế cậu thấy nhục nhã đến vậy à? Khó chấp nhận đến thế sao?

-Đúng thế.

-Lí do thực sự ko phải cái đó.

Chột dạ.

“Con nhỏ tinh quái!”

-Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Cậu ta đóng cửa cái rụp.

Nhìn có vẻ oai phong lẫm liệt nhưng sau cánh cửa thì cậu ta đang...

“Chết chắc rồi, sao mình cứ thế này nhỉ? Lí do thực sự là gì? Mình cũng đâu quan tâm lắm đến việc cậu ta có

cùng họ với mình hay ko chứ? Thế thì sao ko đồng ý quách cho rồi? Sao thế này? Sao hả???”

Những tháng ngày khó khăn với Hoàng Nam Nam yêu quý.

61. Chương 61

-Ngày mai con nhỏ đó sẽ nói với ông nội rồi, phải làm gì giờ?

Vẫn tiếp tục rất vô tình trạng trục trặc kĩ thuật trong vở đại não.

Ngồi một mình như thằng điên ngoài công viên, cậu ta ko nghĩ sẽ có một ngày mình lại như thế này.

Ngày hôm nay trôi nhanh khủng khiếp, ngày hôm nay mà trôi đi thì ngày mai sẽ đến và cậu ta thấy khó chịu lắm.

Mà tại sao vấn đề chung họ lại trở nên phức tạp thế này nhỉ? Ko phải là anh em ruột vẫn lấy nhau được mà.

-Vấn đề là cậu ta sẽ từ bỏ việc đó và coi như anh em ruột, hiểu chưa đồ chậm hiểu???

À à, chúng tớ là muốn lấy cổ hả? Gớm, còn chưa thi ĐH đã bàn chuyện hỏi vợ.

-Cuốn xéo khỏi đây! Bực mình à! >”

Tự mình nói thế xong giờ lại nổi điên với người ta. >_

Lướt nét để giải quyết vấn đề bản thân, đơn giản là ko thể giải bày tâm sự với bất kì ai vì sợ mất mặt. =

Tại Google, cậu ta đã cho line từ khoá thế này...

Như thế nào là yêu?

+__+

Kết quả nhận được từ những người tham gia đóng góp.

Yêu có nhiều kiểu, nhưng nói chung là sự giao cảm của trái tim.

-Ngớ ngẩn!

Cậu ta lại thế rồi. Nhưng đúng là ngớ ngẩn thật. K

Comment thứ hai.

Yêu và thích nói là khác nhưng thực chất cũng chỉ là một, nói là khi yêu tim đập mạnh, thích thì ko nhưng dù là yêu hay thích thì chắc gì tim đã chịu đập mạnh, cái đó người ta gọi là sự ảo tưởng trong việc yêu. Nên đề phòng.

-Nghe có vẻ có lí đấy. Trường hợp mình có ảo tưởng tuy ko nhiều nhưng chỉ có nó là khả quan nhất thôi. Ảo tưởng rồi!

Tuy thế vẫn tích cực với các ý kiến ment khác.

Và có một ý kiến khiến cậu ta khá chú ý.

Với những người chưa yêu hay thích ai bao giờ.... Thực ra định nghĩa được yêu là một việc quá sức với bất kì ai vì chẳng bao giờ có thể đủ những từ ngữ để diễn đạt hết ý tưởng của mình về yêu cả. Vì thế mà những biểu hiện của nó lại càng phong phú và khó diễn tả hơn ra bằng lời.

Tuy thế cũng ko phải là ko có.

Tôi vẫn nhấn mạnh là với những ai chưa yêu hay thích ai bao giờ, dù những lời này sẽ rất là sến, những biểu hiện này sẽ rất là nhảm và quen mặt nhưng đều là những điều mà những người có chuyên môn của hội đồng chúng tôi chất lọc ra.

Yêu trước hết là sự thay đổi về cách nhìn nhận của mình với đối phương. Dễ nhận thấy nhất là đột nhiên một ngày bạn nhận ra người mà mình vốn ko ưa gì trở nên đẹp hơn mọi ngày, dù bất kì việc gì người đó làm cũng khiến bạn cảm thấy dễ chịu và dịu dàng hơn.

Yêu tiếp đó còn là sự ghen ghét đố kỵ khi có người luôn ở bên cạnh và tỏ ra thân mật hoặc thậm chí là công khai tình cảm với đối phương. Vốn dĩ con người ta là sinh vật ích kỷ và tham lam, dù là một điều mình ko thích nhưng khi người khác muốn mình cũng sẵn sàng giành lấy mà chẳng để làm gì. Khi yêu con người ta càng ích kỷ và tham lam hơn. Vốn dĩ cái mình ko thích mình còn có thể có ý định muốn giành thì nói gì đến người mình thực sự muốn có được.

[...]

Yêu còn là muốn có được sự tin tưởng của người đó, cảm thấy bức bối khi mình bị người đó coi thường.

Và điều đặc biệt cũng là quan trọng nhất là khi yêu...bản thân sẽ ko thể nào cưỡng được cảm giác muốn tiếp xúc với người đó dù chỉ là từ một hành động đơn giản nhất.

Và rồi ngay dưới những dòng ment đó là những link màu xanh nói về những nụ hôn và cách chinh phục đối phương chỉ bằng một nụ hôn.

-Điên thật!

Điên nhưng vẫn vô và coi. = =”

Lần này còn kết hợp mấy hình ảnh kiss nữa. Bê bối quá, Nam Nam ơi! (Bình thường thôi).

Kiss có nhiều kiểu, phải nói là đa dạng y như ý nghĩa mà nó mang theo vậy.

Có ba kiểu kiss phân theo các cấp bậc tuổi tác khác nhau. Tuy nhiên nói là thế chứ ko nhất thiết phải đủ tuổi mới được thực hiện những kiểu của độ tuổi đó.

Kiểu thứ nhất (cấp bậc I): Dành cho lứa tuổi nhỏ, mới lớn, nói chung là teen. Có cái tên khá là trong sáng là...hôn môi. Thì tất nhiên, kiss thì phải là môi nhưng cái quan trọng ở đây đó là một nụ hôn đơn thuần, môi chạm môi. Tuy nhiên đa phần kiểu kiss này thường vô hồn.

Kiểu thứ hai (cấp bậc II): Dành cho lứa tuổi lớn hơn là cận teen hoặc hết teen. Đây là kiểu hôn môi sâu. Tức là sâu hơn hôn môi. Đơn giản thế thôi. Phân tích sâu hơn thì có nghĩa là cho phép chúng ta có thể tiến triển hơn nụ hôn trong sáng thuần khiết môi chạm môi của mình để bớt cảm giác nhàm chán và thiếu tình cảm.

Kiểu thứ ba (cấp bậc III): Tất nhiên cũng dành cho lứa tuổi lớn hơn và có thể là cấm kị cho những thành phần của cấp bậc I. Nghe cái tên cũng đủ thấy tại sao ko nên. Hôn lưỡi....

Gớm!!! +__+

Sao cậu ta lại có vẻ chăm chú như vậy nhỉ? K

Một hồi sau cậu ta lại phán ngay một câu quen thuộc.

-Chả ra gì!

Rồi cậu ta chuyển sang một mục khác.

Vừa ngồi coi chuyen mục mới vừa nghĩ.

-Ko lẽ cứ phải hôn thì mới có nghĩa là mình thích người đó.

-Đúng thế.

-Ko có cách thể hiện khác sao?

-Có nhưng tất nhiên là hiệu quả ko thể nhanh như hôn được.

Ngớ ngác trong ba giây cậu ta chợt giật nảy mình quay sang bên cạnh.

-Ai thế hả?

Một cô gái trông khá xinh đẹp, cả người toát ra một vẻ ko mấy đứng đắn. Nhất là qua phong cách ăn mặc của cô. Cô gái đó có một nụ cười rất hiểm hóc đến dễ sợ.

-Học cùng trường cả mà, khối trên cậu.

Nụ cười nửa miệng cùng với nửa gương mặt mà cậu ta nhìn thấy từ cô gái đó ko hiểu sao trông thực sự hấp dẫn đến lấp lánh.

-Ở đâu chui ra thế hả?

Ăn nói thế đấy.

-Ngồi ngay gần đây thôi.

-Chui ra từ khi nào?

Một điểm đặc biệt là ko bực bội với những lời nói bất lịch sự và khiếm nhã vô cùng của cậu ta dành ình.

-Từ ment cuối cùng cậu đọc.

Vẫn nụ cười đó.

Lần đầu tiên cậu ta gặp một người còn có nụ cười khó chịu hơn cả Vân My, và hơn cả bình thản quá đối trước thái độ của cậu ta.

-Tôi thấy cậu cần giúp thì phải.

-Giúp gì?

-Chắc đang thích ai hả?

-Việc của tôi...

-Tôi ko ích kỉ như cậu đâu, những việc ko phải của mình tôi lại càng có hứng tham gia hơn. Nào, nói đi, là tiền bối tôi sẽ giúp được nhiều hơn đấy.

-OK, tiền bối sao, thế thì biết cách hôn và biết cách chỉ dẫn cho tôi chứ?

-Muốn như thế nào với người đó đây?

-Như thế nào?

-Ý là cấp bậc mấy thì vừa đủ.

-Chắc là...

-Muốn thành công thì tốt hết là...

Ko dùng lời giảng giải hướng dẫn mà dùng luôn hành động để học viên dễ dàng tiếp nhận và hiểu một cách nhanh chóng.

Đúng là con người toát ra vẻ ko đứng đắn.

Theo như cậu ta cảm nhận thì có lẽ nụ hôn của cô gái lạ hoắc lạ hơ này thuộc cấp độ II và có lẽ sắp sửa nhảy vọt sang cấp độ III. Tệ thật!

Lần đầu tiên làm thế này nên cậu ta như có cảm giác vừa tìm ra một trò chơi mới đầy tính hấp dẫn mà ko sao từ bỏ việc thử sức với nó vậy.

Ko phải cậu ta sẽ như thế này với Vân My chứ? Khi đó cô ấy sẽ cho cậu ta ra bã mất thôi.

Cứ tiếp tục như thế với cô gái kì lạ kia cho đến khi cậu ta nhận ra mình đã hôn người con gái khác ngay tại cái khoảnh khắc chợt nhận ra mình đã thích một người.

Thế là ko chần chừ gì mà đẩy ngay cô gái kia ra, cũng quên luôn việc nổi cái với hành động tự tiện của cô ta.

“Mình...mình thích con mèo cáo đó thật rồi! Trời đất ơi!!!”

Gì mà kêu trời ác thế?

Cậu ta bản thân đứng lên, cũng chẳng biết đứng lên để làm gì.

Bỗng nhiên một hình ảnh đập vô mắt cậu ta.

Bàng hoàng dừng lại mọi cảm giác khác lạ của lúc này chuyển sang sự hoang mang khi nghĩ đến việc Vân My đã nhìn thấy việc cậu ta vừa làm.

Ánh mắt cô ấy đang nói lên điều mà cậu ta lo ngại.

Cậu ta vừa cất được giọng nói hai tiếng “con mèo...” và nhìn Vân My thì cô ấy cũng vội quay ngay đi và bỏ chạy.

Như phản xạ tự nhiên cậu ta chạy ngay lại giữ lấy cô ấy.

-Sao...sao cậu ở đây?

Ko thể che giấu nỗi sợ bối rối của cậu ta lúc này.

-Tôi chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi, thật kì lạ là lại thấy những thứ như thế.

Tuy giọng nói của Vân My vẫn có vẻ mạnh mẽ như mọi ngày nhưng dường như cũng ko thể che đi được sự hoang mang của bản thân.

Đặc biệt trong đôi mắt có những thứ như đang muốn trào ra.

Cậu ta đã nhìn thấy điều đó cũng như nhận thấy tất cả sự run sợ đang có trong Vân My.

Thấy tình hình ko được thuận lợi ỉnh, đối diện thêm với cậu ta chỉ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối, Vân My cố vùng chạy. Nhưng cậu ta thì lại cố giữ lấy cổ kéo lại. Và hệ quả là chịu lấy một cái tát.

Cô gái ngồi gần đó ra vẻ giật mình và hơi xót xa khi tiếng chát của phát tát vag lên.

Cậu ta là Hoàng Nam Nam, vì thế mà dù có là người cậu ta đang có tình cảm làm thế cậu ta cũng thấy ko thể nào tha thứ.

Lực bàn tay đang nắm lấy cổ tay của Vân My như đang được dồn lại nhanh chóng.

Đôi mắt cậu ta thì căng ra.

-Cậu vừa làm cái gì thế hả? >”

Hơi lo lắng nhưng Vân My vẫn tỏ vẻ mình mới là người đang bị tổn thương.

-Làm điều mà mình phải làm thôi, ko muốn bị như thế nữa thì buông tay tôi ra!

-Đừng có mà ra lệnh cho tôi! Tôi đã làm gì khiến cậu nổi điên lên như thế này hả?

-Cậu cố giữ tôi lại trong khi tôi ko muốn.

-Chứ ko phải vì cậu thấy tôi hôn người con gái khác sao?

Cầm khẩu.

Giờ thì chuyển sang trò quen thuộc là đấu nhãn lực.

Đồng thời Vân My vẫn cố tìm cách thoát bàn tay mình ra.

Nhưng ngẫm nghĩ nhanh trong đầu thì lại thấy muốn kết thúc nhanh chuyện này phải nói một câu nào đó đủ sức dừng hành động của cậu ta lại.

Là câu gì được ta?

Trong khi tác giả còn chưa kịp nghĩ thì nữ chính đã nói luôn.

-Cậu hôn người con gái khác thì liên quan gì đến tôi chứ, ngày mai tôi cũng sẽ trở thành em gái...

-Tôi rất ghét nghe thấy hai tiếng em gái phát ra từ miệng cậu.

Cậu ta gắt hơn và bàn tay cũng bóp chặt cổ tay Vân My hơn như thể đang muốn “bóp nát quả cam” vậy.
==

Vân My vẫn chưa dừng lại.

-Dù thế nào thì tôi vẫn sẽ là em gái...

Một nụ hôn.

Những nụ hôn trong lúc thế này thường là bộc phát do quá phần nộ khi người ta ko chịu hiểu tình cảm của mình. Nhưng nhìn cái kiểu như của cậu ta thì lại giống như là đang muốn trừng phạt Vân My vậy. Thì đúng là cậu ta luôn làm những trò tương tự thế này để gây ức chế cho cô ấy.

Tuy nhiên, với cậu ta thì nó lại có một ý nghĩa rất khác.

Ko chỉ là bộc phát thôi mà nụ hôn này dường như còn hoá giải cho cậu ta toàn bộ những khúc mắc dạo gần đây. Đồng thời quan trọng hơn đã chứng tỏ cậu ta thực sự thích Vân My rồi.

Quá bất ngờ nên Vân My cũng ko biết mình nên làm gì, đôi mắt mở to, rồi ko hiểu vì gì mà cứ dần dần dịu trở lại.

Tuy nhiên tâm trạng đang có chút ko tốt nên cô ấy ko cảm nhận được cảm giác của lúc này đang thế nào. Mọi thứ thật mơ hồ và mờ ảo.

Một nụ hôn cấp độ I đơn thuần trong sáng giữa cảnh hoàng hôn thắm đượm chất trữ tình.

Giờ cậu ta ko phải thiên thần, mà là đơn giản một con người đang dần trao tình cảm cho người con gái mà mình yêu.

Một giai điệu thần kì...

~Đã có được tất cả lời giải cho những câu hỏi của mình, cũng cảm nhận được cảm giác hoàn toàn khác với người con gái kì lạ khi nãy, cậu ta...muốn tiến thêm bước nữa. Ko phải là cấp độ III nhưng ít nhất cũng ko thể là I.

Với ý định đó, một cách hết sức nhẹ nhàng bàn tay cậu ta buông ra khỏi cổ tay Vân My và di chuyển đến cổ của cô ấy. +_+

Vừa lúc đang tính thực hiện ý định thì Vân My đã phản kháng bằng một phát tát thứ hai.

Cô gái kia lại giật mình nhìn hai người hơi cười.

Ánh mắt cậu ta còn ngỡ ngàng hơn cả phát tát trước.

Và vì quá ngỡ ngàng như thế nên đã nhanh chóng để Vân My bỏ chạy.

Cậu ta đứng đó bần thần.

Một lúc sau, khi tinh thần đã tỉnh táo hơn, cậu ta quay lại ghế thì thấy cô gái kì lạ đang nhìn mình với một nụ cười gian y như lúc cô ta vừa xuất hiện.

Hiện tại cậu ta đang bức tức với kiểu hành động chẳng hiểu nghĩa lí gì của Vân My nên cũng ko tính việc vì sự xuất hiện của cô ta gây ra mọi chuyện rắc rối.

Lại gần ghế để lấy cái Ipad thì cô gái kia cũng đứng lên và đưa nó cho cậu ta.

Vẫn nụ cười bình thản vô cùng.

-Xem ra cậu thích Hà Vân My, nhưng hình như cô ta giận mất rồi.

-Giận gì? Ai mới là người bị xúc phạm ở đây mà đòi giận tôi?

-Cậu thực sự ko biết lí do tại sao cô ta lại như thế à?

-Ko quan tâm.

Nụ cười của cô này thật bí hiểm và sắc sảo như lưỡi dao vậy.

Nhất là đôi mắt sắc với Mascara đen dày.

Cậu ta tính bỏ đi thì cô gái đó liền lên tiếng.

-Ko có ai muốn học cách hôn mà lại đi coi sex đâu cậu nhóc ạ.

Thiệt hả? Cậu ta như thế sao??? -_____ -

Cậu ta quay lại cũng cười khẩy đáp trả.

-Nhưng ít nhất khi như thế còn bớt cảm giác vô vị hơn với bà chị đấy.

Ko tức giận mà chỉ cười và chủ động bỏ đi trước.

“Chị ta là loại người gì vậy trời?”

...

Ko khí trong nhà hôm nay thật khác biệt. Cả cậu ta và Vân My đều ko ai nói gì. Cứ như thể cả căn nhà đã được yểm bùa đeo đá ấy.

Vân My thì cảm thấy thực sự ko thoải mái chút nào khi chuyện hôm nay xảy ra. Cổ cảm thấy bản thân như thể đã bị xúc phạm. Và cổ thì ko hề biết cảm giác của cậu ta của lúc đó.

Cậu ta ko những ko cảm thấy bối rối khi mình đã làm Vân My giận mà đơn giản là còn cảm thấy bức mình và giận cổ hơn vì ko biết lí do tại sao khi cậu ta làm thế cô ấy lại phản ứng quá đáng như vậy.

Nói chung hai người này gốc ko tương nổi. Đều là những kẻ gốc ko hiểu được tâm lí của nhau.

Vừa về nhà ko khí đã nặng nề thế này rồi. Nhất là khi trong nhà lại chỉ có mỗi chị giúp việc và hai người. Ông lão đã đi tiệc tùng với mọi người ở trường.

Ko khí thế này thật là căng thẳng hen!

Mọi thứ cứ như thế cho đến tận sau bữa tối vẫn ko thấy có gì khả quan, nghĩa là ko có thấy biểu hiện gì của việc một trong hai sẽ nêu vấn đề khúc mắc hiện tại.

Sao đến giờ phút này rồi mấy người còn giở trò câu giờ với tôi hả? Có biết bao nhiêu trang rồi ko??? >”

Lỗi cũng tại mình cả. T_____T

Thôi thì phải lặp lại sai lầm mới được á chết, làm lại sai lầm. Hi! J

Đáng lí ra cậu ta vẫn sẽ nằm trong phòng và chuẩn bị đánh một giấc dài tới sáng mai mà ko thêm suy nghĩ gì về việc của Vân My, coi như ko có gì luôn muốn ra sao thì ra nhưng thật ko may đã bị tác giả khai quật dậy bắt phải đi làm rõ ngọn ngành với Vân My nên cậu ta hiện giờ mới đứng ngay trước cửa phòng cô ấy thế này.

Đùa đấy, là ý của cậu ta mà.

Ko chịu được sự dằn vặt nữa nên cậu ta mới gác hết mọi lòng tự trọng khi bị tát hai phát mà dẫn xác sang chỗ Vân My làm rõ mọi chuyện. Mà với Hoàng Nam Nam chuyện ko quan tâm đến lòng tự trọng của bản thân là vô cùng shock đấy.

Hình như cậu ta luôn biết lúc nào thì Vân My ra ngoài thì phải.

Mở cửa và nhìn thấy cậu ta nhưng Vân My lại làm như ko nhìn thấy gì và có ý muốn lách qua bên cạnh cậu ta để đi việc của mình.

Biết Vân My luôn có những phản ứng lạnh lùng như thế nên cậu ta dùng cả hai tay chặn hai bên cửa.

Cô ấy hơi khó chịu ngẩng lên nhìn cậu ta với thái độ ko được dễ chịu.

-Muốn gì?

Cái câu này lúc nào cũng được cô ấy nói ra với một giọng lạnh đến thấu băng.

-Vô trong nói!

Cậu ta ra lệnh, và cô ấy thì ghét nhất bị ra lệnh.

Lần này đến lượt Vân My dùng hai tay chặn cửa.

-Cậu ko biết là tôi rất ghét cái kiểu cậu tự tiện vô phòng tôi hả?

-Tôi ko biết, tôi chỉ biết cậu thích tôi thôi.

Ô hô, câu này đã khiến hai tay Vân My dễ dàng bị đẩy ra.

Khi cậu ta bước vô phòng, Vân My liền đóng cửa phòng lại.

Cậu ta giật mình.

-Làm cái gì vậy?

Nhìn cái mặt cậu ta như thể sợ bị làm nhục vậy. ^.^

-Có gì nói mau đi!

-Sao cậu đóng cửa?

-Thế sao ko nói ngoài?

Hai người đã hiểu ý nhau, hiếm khi thấy họ cùng chung suy nghĩ như vậy. Mọi người có hiểu ko? Ko muốn làm kinh động đến chị giúp việc chứ sao? Dù có là người lúc nào ngủ say thì cũng có những trường hợp hi hữu xảy ra.

Bỗng nhiên ko gian lại im lặng đến ngột ngạt.

-Sao cậu ko nói gì?

-Giờ cậu muốn tôi nói gì?

-Cậu bị điên à? Có chuyện nói thì cậu biết chứ sao hỏi tôi. Nếu muốn gây chuyện với tôi thì đừng có chọn những lúc thế này.

-Ai muốn gây chuyện với cậu chứ? Bộ cậu nghĩ tôi lúc nào cũng chỉ biết làm thế với cậu chắc.

-Đúng thế, trong mắt tôi cậu lúc nào cũng chỉ như thế thôi.

-Cậu đang giận tôi sao?

-Giận gì?

-Đúng, có gì mà cậu giận tôi được chứ?

+__+

Gã này thiệt là điên mà.

-Ra ngoài!

Vân My bắt đầu thấy bức.

-Tôi hôn cậu mà cậu thấy khó chịu đến thế sao?

-Đúng, rất khó chịu, cậu vừa lòng chưa?

-Sao tôi phải vừa lòng?

Cậu ta ko hiểu ý Vân My mấy.

-Chỉ vì tôi tát cậu mà cậu trả thù tôi bằng cách xúc phạm đến tôi như thế, cậu là một kẻ biến thái xấu xa.

Bỗng nhiên Vân My quay mặt đi.

Tự nhiên làm người ta tò mò.

-Cậu lại sao thế?

Cậu ta tiến lại gần Vân My.

-Đừng có lại gần tôi!

Cô ấy quên mất là càng ra lệnh cậu ta càng làm trái lệnh sao?

Hai người này giống nhau quá còn gì, nhớ lần TD trước cậu ta nói cổ thở bằng mũi cổ lại chống đối bằng cách ra sức thở bằng miệng. Thú vị thật!

Cậu ta tiến gần Vân My hơn, hơi cúi xuống để nhìn thấy bộ mặt của cô ấy lúc này, để coi có gì mà phải quay đi như thế.

Vân My lại quay đi, nhưng cậu ta đã nhanh tay áp chảo gương mặt của cô ấy, áp chảo tức là dùng hai tay giữ lấy mặt cô ấy đấy, thì nó giống như áp chảo nên ví thể cho dễ hình dung (dạo này hay coi Master Chef quá nên bị bội nhiễm mấy cái phương thức nấu nướng, thông cảm).

Cậu ta nhìn sâu vô mắt của Vân My, hình như bên trong hơi sáng sảng như mặt hồ. Ko lẽ...

-Khóc hả?

Chưa khóc, mà là sắp khóc thôi. =_=_

Quá nhục nhã cho bản thân rồi nên Vân My cố thoát ra khỏi bàn tay của cậu ta.

-Cậu thực sự giận vì tôi đã hôn người con gái khác sao?

-Ko!

“Trả lời nhanh thế?”

-Ko phải nói dối.

-Đã nói là ko!

“Quả quyết thế?”

-Ko một chút nào?

Im lặng một hồi mới trả lời.

-Có ai ko khó chịu khi thấy người mình thích hôn người con gái khác chứ, lại là một người ko tốt đẹp gì.

“Nói thật ấy hả?”

Vân My luôn nói thẳng nói thật. Đáng khen!

-Ko tốt đẹp, người đó hả?

-...

-Tôi đâu có biết đó là ai.

- O_O

- O_O???

-Đồ biến thái, ko biết là ai mà cũng hôn

Vân My nổi cáu, rồi hất ngay tay cậu ta ra, ánh mắt cũng ko còn như mặt hồ nữa.

-Được rồi, cho qua chuyện tôi đã hôn người khác, nếu vì thế mà cậu tát tôi thì cái tát thứ hai là vì sao? Cậu nghĩ vì tôi muốn chọc tức cậu như mọi khi nên mới làm như thế sao?

-Ko phải thế thì là vì gì?

Đến đây cậu ta tự nhiên thấy khó khăn.

-Vì...

Đến nước này rồi ko thể nói dối hay nguy biện chi được đâu, nhìn thử sổ trang thì biết.

-Đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng đừng có mang cái lí do sổ trang này nọ ra với người ta đi!!! >”

Đồ quá đáng! Tôi cũng chỉ vì nghĩ cho tâm huyết của mình thôi mà, mà tâm huyết thì có cả mấy cậu đấy.
>”

Vân My đang chờ câu trả lời kia kìa.

-Ko phải vì muốn chọc tức tôi, ko phải vì muốn tôi khó chịu khi bị như thế thì vì cái gì mà cậu lại làm việc đó?

-Con mèo điên ngu ngốc này, bình thường cậu thông minh lắm cơ mà, sao có chuyện đó cũng ko nghĩ ra nổi lí do mà giận này giận nọ hả? >_

Cậu mất bình tĩnh khi cứ bị thúc ép.

Vân My hơi ngơ ngác.

-Ko hiểu.

Đúng là cô ấy ngốc hơn thường ngày.

-Ko hiểu thôi.

Ko thể tự mình nói ra cái chuyện tế nhị đó được, cậu ta cũng chưa tỏ tình với ai bao giờ. Vì thế cổ ko hiểu tốt nhất là cho ko hiểu luôn, khỏi nói mà làm gì.

= =”

Và rồi cậu ta bỏ đi để lại Vân My thực sự ko hiểu gì.

Cứ đứng yên nghĩ coi cậu ta đang bị sao và nụ hôn ko phải có ý xấu của cậu ta nghĩa là gì.

Bỗng nhiên cậu ta lại xông vô.

Làm cô ấy giật mình.

-Tôi...

-...???

-Sao cậu ngốc thế hả, con mèo xấu xí này???

Cậu ta vò vò cái đầu của mình về bối rối.

Vân My vẫn mở to mắt nhìn những hành động kì cục của cậu ta.

“Cậu ta kì thế nhĩ???”

Cố gắng lắm cậu ta mới đủ dũng khí để nói ra.

-Tôi bị cậu bắt cóc mất rồi biết ko hả?

Vô cùng sửng sốt, giọng nói cũng trở nên ngập ngừng.

-Sao...sao lại là bắt cóc?

-Chẳng có Hoàng Nam Nam nào của trước kia lại thế này với con mèo Vân My cậu đâu nếu ko phải là đã bị bắt cóc và tẩy não.

-Tôi vẫn ko hiểu.

Cố tấn công cho đến khi cậu ta chịu thú nhận rõ ràng mới thôi.

Cậu ta tự nhiên nắm hai tay vô và giơ lên trước mặt như để cầu nguyện.

-Thượng Đế, tại sao con lại thích cái con mèo điên khùng này chứ?

Ko như cậu ta khi nghe thấy Vân My nói câu đại loại như thế thì tức giận rồi ngạc nhiên, cô ấy ngược lại chỉ có một cảm giác duy nhất là hạnh phúc.

Đôi mắt giờ mở to với đầy ánh hào quang trong đó. Ánh hào quang của một bữa tiệc.

Cậu ta nhìn thẳng vô mắt của Vân My và ko cười.

-Đừng có nói với tôi là ko nghe thấy, nếu ko nghe thấy thì đừng có trách tôi thay đổi. Mà tôi đâu có nói với cậu nhĩ, là nói với Chúa mà.

-Ừ, nghe thấy rồi, tất nhiên là nghe thấy, câu đó nói với tôi, là nói với tôi.

Như thể cô ấy đang sợ cậu ta lật lọng vậy.

Cậu ta bật cười.

-Có nhất thiết phải lặp lại như thế ko?

Vân My đang định nói thì cậu ta đã ôm lấy cổ, hết sức bất ngờ làm cổ cũng hết mực sưng sờ.

-Tôi muốn thế này hơn là phải hôn cậu.

-Phải?

Nghe như là việc hôn cô ấy khiến cậu ta mệt mỏi và chán nản vậy.

Lập tức lòng tự trọng bị đả kích khiến Vân My đẩy ngay cậu ta và trừng mắt lên.

-Hôn tôi với cậu khó khăn như thế vậy mà với một kẻ ko quen biết cậu lại dễ dàng đến mức khó coi.

Cậu hơi thở dài.

-Lại giận hả?

-Cậu có biết lí do tại sao tôi lại cảm thấy bị xúc phạm, cảm thấy giận đến nỗi phải dùng hành động với cậu ko hả?

-Ko phải là vì tôi hôn người khác trước mặt cậu sao?

-Đã nói là ko phải cái đó.

-Thế là vì cái gì?

-Là vì...

Tính nói nhưng lại chợt nhận ra lí do đó mà cậu ta biết được sẽ bị chọc là trẻ con. Thế nên lại hơi lập lờ.

-Vì cái gì?

Giờ đã đến lúc cậu ta vận vẹo lại cô ấy.

Ko nói cũng mất mặt mà nói cũng mất mặt. Nan giải đấy nhỉ?

Thôi thì anh hùng một chút.

-Cậu hôn tôi ngay sau khi vừa mới hôn thăm thiết một người con gái khác. Như thế ko phải tôi đã quá bị coi thường rồi sao? Dù có là thích cậu thì tôi cũng vẫn là Vân My – là người ko để bất kì ai phải coi thường mình.

-Thì ra đó là lòng tự trọng của con gái sao?

-Đúng thế.

-Mà cậu nói cái gì...thăm – thiết??? Bộ hết từ để dùng rồi hả?

-Bộ tôi dùng sai?

Đúng quá rồi còn gì. Tại sao cậu ta có thể như thế với một người xa lạ được chứ? Tệ thật!

Biết là ko sai nên đành ngậm ngùi im lặng. ^.^

-Nhưng mà...có thể thôi mà cậu giận đến mức phải đánh tôi hả?

-Có – thế – thôi???

-Ko thì còn có gì?

-Nụ hôn đầu tiên mà cậu lại dành cho người con gái khác ngay trước khi dành cho tôi vài phút, vậy mà nói là có thể thôi được hả?

-Ý là đang tiếc nụ hôn đầu tiên chứ gì? Và cũng vì tôi hôn cậu ngay sau khi vừa hôn người con gái khác nên cậu cảm thấy mình bị xúc phạm và coi thường, đúng ko?

-Đúng thế.

Lại ngoan ngoãn trả lời.

-Cậu cảm thấy giận dữ như thế chắc vì nộ hôn với tôi hôm sinh nhật tôi là đầu tiên của cậu chứ gì?

-Đúng...

-Cậu cứ thử nói đúng thế coi tôi có cắt cái lưỡi của cậu ko hả?

Giọng nói lạnh lạnh làm người ta lạnh cả xương sườn.

Vân My cảm giác như cậu ta biết được gì đó vì...

-Nộ hôn đầu tiên của cậu đâu có phải là cho tôi.

“Mình biết mà, cậu ta biết chuyện đó rồi.”

-Ko ngờ cái tên Hà Gia Bảo đáng ghét đó lại là người có cái thứ quý giá đó của cậu trước tiên.

-Quý giá?

-Ko phải cậu đã nói cái đó đối với cậu rất quý giá sao? Còn quý hơn cả cái mà người ta thường nghĩ.

Người ta thường nghĩ hay cậu ta đã nghĩ?

Hôm đó sau khi Gia Bảo tỏ tình với Vân My và dành cho cô ấy một nộ hôn nhanh lúc về thì cậu ta đã nhìn thấy, tất nhiên là ko phải cậu ta thích cô ấy từ lúc đó.

-Giờ nghĩ lại mới thấy đáng lẽ ra hôm sinh nhật tôi phải tát cậu mới phải với tâm lí của mình.

-Sao?

Cậu ta nói cái gì mà bạo lực thế?

-Thì cậu tát tôi vì tôi hôn cậu sau khi đã hôn người khác thì lúc cậu hôn tôi cũng là khi đã hôn một tên khác tôi cũng phải làm theo hành động đó chứ?

-Ngớ ngẩn!

-Còn cậu thì vớ vẩn. Tát tôi hai cái mà tôi ko những ko trả thù còn làm chuyện đó vì thế cậu phải đền bù thiệt hại cho tôi.

-Đền bù gì? Cậu vừa ôm tôi đó thôi.

-Nói là ôm thích hơn hôn nhưng dẫu sao tôi cũng là con trai, ôm thôi thì lại quá nhàm chán.

-Đồ biến thái, cậu coi sex nhiều quá nên bị vấn đề rồi đấy, biết ko hả? Tốt hết là nên về phòng và ngủ đi, tôi cũng buồn ngủ quá rồi.

Vân My đẩy cậu ta ra khỏi phòng mình nhưng bỗng nhiên cậu ta quay lại phản công bằng cách ôm ngay lấy eo của cô ấy.

Thót tim!

-Tôi ghét bị thế này...

-Ngay cả khi tôi đã thích cậu và làm thế sao?

Ko nói được gì. Thì đúng rồi, với người mình thích mà cũng ghét như thế thì thật là chẳng ra sao.

Lần thứ hai bàn tay cậu ta đưa lên môi của Vân My, nhưng lần này thì ngọt ngào hơn rất nhiều và cảm giác tất nhiên là hoàn toàn thay đổi.

-Cậu có biết là...

-...???

Nhịp tim của Vân My thực sự ko thể làm chủ được trong hoàn cảnh này.

-Trên thế giới này, tôi sẽ ko...hôn bất kì một người con gái nào...ngoài cậu ra.

-Tại sao?

-Đồ mèo ngốc, ai kêu cậu hỏi lại chứ?

-Tôi...chỉ là...tò mò.

-Đừng tò mò cái lúc tôi đang có hứng thú chứ?

-Cái gì???

Đôi mắt Vân My căng ra hết mức nhìn cậu ta. May sao cố gắng kiềm chế nếu ko như bình thường cậu ta đã say giấc rồi.

-Tôi đùa đấy!

- >”

-Con mèo ngốc thật nhàm chán nếu ko biết đùa. ^__^

Ồi cái nụ cười cửa gái! *_____# _____#

Hiện tại nhờ nụ cười thiên thần của mình cậu ta đã tiến gần khoảng cách hơn với Vân My. Giờ cậu ta đã thấy được sự hấp dẫn khó cưỡng lại của cô ấy rồi, nhất là đôi môi hồng ko dùng bất kì một loại son môi hay son dưỡng nào. Thật kì diệu cho những sự thay đổi mới tốt đẹp.

Khoảng cách vừa gần đến mức sắp chạm vô đôi môi dịu dàng của Vân My thì...

-Sao ông nội lại về lúc này nhỉ? >__

Tiếng chuông cửa vang lên thật đúng lúc đấy chứ, ông lão khéo chọn thời điểm làm người khác cụt hứng thật.

Ko lẽ từ bỏ ý định của mình, cũng ko muốn ông nội sẽ làm ảnh hưởng, thế nên cậu ta đành.

-Cấp độ II trở nên thì mất thời gian quá, thôi thì đành cấp độ I vậy, tạm nhẫn nhịn để lần khác.

Rồi cậu ta dành cho Vân My một nụ hôn môi rất nhanh, một câu chúc ngủ ngon cực kì dịu dàng và một nụ cười hơn cả thiên thần sau đó bỏ đi. Chỉ cần như thế thôi cũng đủ làm cho ai đó tan chảy như kem mùa hè rồi. Tuy nhiên cô ấy ko hiểu những lời cậu ta nói trước khi bỏ đi cho lắm. Cô ấy ko hiểu nhưng tác giả và bạn đọc thì đều hiểu đã man luôn. Cậu ta thật khủng khiếpppppppppppp!!! Và hội chứng sex thì thật kinh khủng!!!

Lát sau xuống mở cửa cho ông lão vô nhà, khi về phòng đi ngang qua phòng Vân My cậu ta lại ghé vô và hỏi đều.

-Ngày mai làm em gái tôi hả?

-Cũng được.

-Gi???

-Nhưng tôi ko muốn làm em gái của một người tôi thích.

- ^__^

Chắc chưa nghe câu chuyện ngày mai chớ làm hôn nay.

62. Chương 62

-Vân My, con đã suy nghĩ kĩ về việc đổi họ chưa?

-Đang giờ ăn cơm ông nội đừng nhắc đến việc đó mà làm gì. >__

Cậu ta tự nhiên nổi cáu. Ông lão bực mình gõ nhẹ cây đũa vô đầu cậu ta làm cậu ta la oai oái.

-Việc cậu ăn thì cứ ăn, ta nói chuyện với cậu sao?

-Ông ko nói với con nhưng cái tai con nó cũng sẽ bị ảnh hưởng. >”

-Cậu ăn bằng tai hả thằng nhóc này?

-Đã nói ông đừng kêu con là thằng nhóc mà. >”

-Ngồi yên làm việc của mình đi.

Tự nhiên cậu ta chợt thấy cảnh này quen quen, cứ như là...ở trong giấc mơ!!! Đúng là hôm nay cậu ta phải thú nhận việc mình và Vân My đang thích nhau để phản đối chuyện ông lão muốn chính thức cho cô ấy làm cháu gái mình.

Để tránh lòng vòng nhiều chuyện như trong giấc mơ, cậu ta nói luôn.

-Ông ko cần hỏi cậu ta mà làm gì, cậu ta nhất định sẽ ko đồng ý đâu.

-Cậu biết cái gì mà nói, lượn đi!

- >”

Ông lão quay sang nhìn Vân My để chứng thực những lời cậu ta nói là linh tinh. Nhưng đúng là Vân My đã từ chối.

-Tại sao chứ?

Ko tin được nên chỉ biết tru lên.

-Con và cậu ta đang hẹn hò.

-Cái gì???

Đến Vân My cũng giật mình. Hẹn hò cái gì chứ? Hơi quá!

-Chị Hoa!

-Dạ.

Cậu ta tròn mắt khi đang nói chuyện tự nhiên ông lão lại gọi chị giúp việc làm chi.

-Coi thử lịch dùm tôi hôm nay có phải ngày cá tháng tư ko vậy?

-Ông chủ khéo đùa, bây giờ mới có tháng 10.

Cậu ta thì nổ bong bóng mắt (nổ đom đóm mắt đã lỗi thời rồi). Rồi ông lão lại quay sang nhìn cậu ta.

-Có nhiều cái để nói dối, nói cái đó nghĩ sao mà người bình thường lại tin.

-Người bình thường? Ý ông là gì vậy?

-Rõ ràng thế còn hỏi, ý ta là chỉ có người thiếu năng hoặc có vấn đề về đầu óc mới tin lời nói dối của cậu thôi, mà cũng chắc gì họ đã tin.

^0^ Nói mà như đám cho cậu ta cả tá vậy.

-Ông ko tin sao? Con mèo, nói gì đi chứ?

Sao cách đối nhân xử thế của cậu ta vẫn tồi như thế vậy? Mọi người đều đang đợi câu nói của Vân My để sáng tỏ mọi việc. Sức nặng có vẻ đè nén nhỉ?

-Dạ...cậu ta...nói đúng đấy ạ.

-Thấy chưa, con đã nói rồi, cái đó mà ông bảo ko ai thêm tin thì chỉ có thể là người đó...

-Người đó sao?

Giọng ông lão như từ âm tào địa phủ chui lên, ánh mắt cũng thâm quầng như trúng tà.

-Bỏ qua chuyện đó, tiện thể con nói cho ông biết điều đặc biệt là người có tình cảm trước...

Ackk, đang nói thì nín bật luôn vì tự nhiên chân mình đau nhói như có ai đó vụng cho quả. Cậu ta ngắt quãng và quay sang nhìn Vân My đầy thù hận.

“Cậu làm cái quái gì thế hả, con mèo?”

Cô ấy cũng nhìn đáp lại.

“Ai mới là người phải nói câu đó? Cậu ko thể để cho tôi chút danh dự được sao?”

“Ko, tôi vẫn là Hoàng Nam Nam hay bắt nạt con mèo Vân My mà.”

Đấu nhãn lực mà nói được với nhau nhiều dữ nhỉ? Còn ông lão thì chẳng còn quan tâm cậu ta đang nói gì và nói dở cái gì. Rồi sau một hồi im lặng, ổng lên tiếng.

-Ta ko thể để hai đứa có gì đó với nhau, Vân My phải là cháu gái ta.

-Sao?

Cả hai sững sờ với cái phán quyết gây shock này. Cậu ta nổi điên.

-Làm cháu dâu thì có chết ai mà ông nội lại thế chứ?

Chưa gì đã cháu dâu. =_=_

-Đó ko phải là vấn đề của lúc này, tên tác giả đáng ghét thích gây chuyện ạ.

Cái gì??? >”

-Một người như Vân My mà lại phải đến với một kẻ như cậu thật tội nghiệp con bé, nó phải làm cháu gái ta để ta tìm cho nó một người tốt.

-Ông nội là thế này sao?

Đúng lúc đó, Vân My cũng lên tiếng.

-Ông đừng lo, lúc trước thì con thật tội nghiệp nhưng chắc giờ thì ko đâu ạ.

“Ackk, cậu ta đang nói cái gì thế? Đến cậu còn muốn hạ nhục tôi nữa sao, con mèo ngốc kia? Người yêu với nhau mà như thế đó hả???”

-Con nói tội nghiệp là sao?

-Là cậu ấy luôn muốn giúp đỡ con đến nỗi hơi quá khích, lại hay ghen này ghen nọ với mấy cậu bạn hay mấy cậu em khối dưới tiếp xúc với con. ^__^

“Thật ko ngờ...mình lại là người như thế. Sao đến mình còn ko biết nhỉ?”

Nói xong quá chừng Vân My ơi! Ông nội thì ngạc nhiên.

-Thằng nhóc đó...- Vừa nói vừa chỉ tay vô mặt cậu ta, lập tức lông gáy dựng lên như con mèo nhìn thấy kẻ thù – mà lại như thế sao???

Ông lão có vẻ ko tin nổi. Thì tất nhiên có phải sự thật đâu tin?

-Vì thế con rất cảm ơn ý tốt của ông nội nhưng con...

Hình như đang ngượng.

-Nhưng ta vẫn ko thể chấp nhận được.

-Sao ông nội lạ thiệt hen, dù con có xứng với cậu ta hay ko (mặc dù điều đó chẳng đúng tẹo nào) thì dẫu sao con cũng là người mà cậu ta thích, ông định chia rẽ tụi con sao? Ông chưa từng nghe câu...tách dẫu tách mỡ ai lỡ tách duyên à?

-Chưa. =_=_

-Làm gì có câu đó. = =”

Vân My cũng phải bo .

-Nhưng ý con nó là như thế đấy, tóm lại là dù ông có làm gì thì con cũng sẽ ko để ông biến người con thích thành em gái con đâu. Never!!!

Cậu ta thay đổi thật rồi, ai mà nghĩ người có trái tim băng lạnh như cậu ta lại nói ra những lời đó chứ. Trái tim băng lạnh đã tan ra vì một con người tuy lạnh lùng nhưng vẫn ấm áp – Vân My tiểu thư.

-Được rồi, nếu muốn tôi đồng ý cho hai đứa thì Hoàng Nam Nam, cậu phải làm gì để chứng minh mình xứng với Vân My chứ?

-Lúc nào con chẳng xứng với cậu ta, người phải chứng minh phải là cổ đó.

Lại ăn thêm một cú đập chân nữa dưới gầm bàn.

“Cậu dám như thế với tôi hả? Nói ai phải chứng minh?”

“Bộ ko đúng?”

“Tất nhiên là ko!”

“Hứ!”

+____+

-OK, ông muốn con chứng minh kiểu gì.

Cuối cùng cũng chịu nhượng bộ.

-Đậu một trường ĐH phù hợp với bản thân và sau này sẽ ko phải sống dựa dẫm vô gia tài của mình.

-Trời đất!

-Sao? Có gì ko ổn?

-Hơn năm nữa mới thi ĐH sao mà ông đã vội vàng...

-Nếu ko phải là nỗ lực từ bây giờ thì một cựu học sinh trường ** như cậu sẽ có thể đậu nổi ĐH sao?

-Thiếu gì trường.

-Đừng có giở trò đi!!! >”

-OK, con chấp nhận, học thì học, nhưng có điều kiện.

-Còn dám đặt điều kiện nữa ấy à?

-Con cần gia sư.

-Tốt thôi.

-Nhưng ko phải gia sư bình thường đâu.

-Có gì thì nói hết đi. >_

-Gia sư chính là cậu ta.

Cậu ta hướng ánh nhìn về phía Vân My làm cổ hơi giật mình.

-Vớ vẩn, cái thằng này...

-Tiện thể con sẽ giúp cậu ta luyện tập thể thao luôn. ^-^

-Nooooooooo!!!

Vân My tru lên. Ông lão nhân đó chớp lấy ngay điểm đó.

-Con nhỏ nói ko đó.

Giờ thì đến lượt Vân My ăn đá ngầm.

“Sao tru lên làm gì?”

“Tôi ko cần cậu huấn luyện thể thao.”

“Đồ lười, hèn!”

“Còn hơn là chết trong tay cậu.”

“Đã thế cậu sẽ biết tay tôi.”

#_____#

-Con sẽ giúp cậu ta học hành ạ.

Và cũng là đến lượt Vân My phải nhượng bộ.

Ko ai nói gì nữa, cậu ta liền vỗ tay cái độp.

-OK, thế là giải quyết xong rồi nhé! ^-^

Cậu ta vui vẻ nhỉ?

63. Chương 63

-Sao lại thế?

Vân My tròn to mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc xe phân khối của cậu ta trước mặt mình.

-Sao lại ko?

Cậu ta nhún vai nhìn đáp lại vẻ thản nhiên vô cùng. Vân My bực mình.

-Đừng có bày trò ngớ ngẩn đó đi.

-Có gì ngớ ngẩn đâu, tôi muốn đi xe phân khối thay vì ô tô mà ngớ ngẩn sao?

-Vậy thì cậu cứ đi một mình đi, gọi tôi chi, tôi phải đi kéo bác tài xế đờ.

Vân My bỏ đi thì cậu ta kéo tay giữ lại.

-Cậu có biết là...

Cậu ta đang tính gắt lên gì đó nhưng rồi lại thôi.

-Nói chung là cậu phải đi với tôi!

-Tất nhiên là có thể đi với cậu nhưng ko phải là xe này.

-Xe này thì có gì?

-Ko thích.

-Thôi khỏi lằng nhằng, lên xe mau đi!

Rồi cậu ta kéo Vân My về phía chiếc xe, nhưng cổ vẫn kiên quyết phản kháng lại.

-Tôi đã nói là ko rồi mà.

-Sao ko?

-Cậu muốn mọi người biết mối quan hệ của chúng ta sao?

-Dù sao cũng phải biết.

-Cậu ko lo lắng là mình sẽ bị mất mặt à?

-Tất nhiên là lo, nhưng tôi ko thích cái kiểu giấu giếm ai đó điều gì. Nếu như tôi lo cái đó hơn thì thà tôi chẳng nói ra là mình thích cậu mà cứ coi như mình ko có biết mình đang bị sao còn hơn.

-Nhưng tôi lo.

-Cậu lo cái gì?

-Mọi người sẽ nghĩ tôi bị điên mới chọn cậu.

-Gi???

Cậu ta đỏ mắt lên. Vân My hơi cười láu cá.

-Cậu dám nói thế hả?

-Thôi thì lên xe vậy.

Vân My than vãn như thể mình đang đi con đường mà mọi người đều cho rằng sai trái càng khiến cho cậu ta thấy lòng tự trọng bị chà đạp hơn.

Ông lão nhìn hai người cháu của mình từ xa và chỉ cười.

“Thằng nhóc đó thay đổi thật rồi!”

Một sự thay đổi tuyệt vời.

...

Cách trường một đoạn, Vân My đã buông ngay tay ra khỏi eo của cậu ta (cậu ta ép cổ làm thế đấy).

-Gi thế?

Cậu ta cúi kinh hãi.

-Gần tới trường rồi, như thế lố quá chớ.

-Cậu...

-Nói trước là dù cậu có nói hay làm gì thì tôi cũng ko làm cái việc đó trước mọi người đâu.

Đành nhượng bộ tiếp.

Nơi cậu ta dựng xe là...lán xe giáo viên. -_____ - Ko phải là điểm đó thu hút sự chú ý của hàng trăm học sinh mà chính là việc người ngồi trên chiếc xe trong lán giáo viên đó là ai. Mọi thứ lại bùng nổ tung lung phèng cả lên, ầm ĩ vô cùng. Biết trước điều này nhưng Vân My vẫn thấy shock. Còn cậu ta trong lúc này mới thấy bộ mặt cậu ta dày đến như thế nào.

Bước ra khỏi lán xe, Hà Gia Bảo đã đứng chặn ngay trước mặt hai người. Cậu ta cười đều và cúi xuống thì thầm với Vân My.

-Cậu giải quyết hay là tôi đây?

-Đã nói đừng xen vô chuyện của tôi và cậu ta rồi.

-Nhưng nếu là tôi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh hơn đấy. J

-No!

Cậu ta nhả mặt rồi bỏ đi, cũng ko thèm cười chọc tức Gia Bảo nữa. Gia Bảo lại gần Vân My, vẻ mặt thực sự ko thể bình thường được.

-Chị...thích anh ta rồi sao?

-Ừ.

Một câu trả lời vô tình đến vô cảm. Gia Bảo cười trong đau khổ.

-Chị trả lời dễ dàng thật.

-...

-Có thể ko là em, có thể là bất kì một người con trai nào khác, nhưng...sao lại là Hoàng Nam Nam. Chị đã nói sẽ ko bao giờ đến ý người đó cơ mà.

-Những lời nói thì đâu có giá trị lâu, cũng giống như bây giờ em nói thích chị nhưng đến một lúc nào đó lời nói đó lại trở nên thật ngớ ngẩn và em thấy hối hận khi đã nói ra câu đó với chị mà ko phải với người em thích hơn sau này.

-Chị đừng nói như thế hiểu em sẽ như thế nào, nếu chị nói lời nói ko có giá trị lâu thì đến một lúc nào đó những lời chị nói là chị đã thích Hoàng Nam Nam cũng sẽ làm chị hối hận thôi.

-Sẽ ko hối hận nếu mình ko phải đơn phương.

“Ý chị là vì em là người đơn phương, vì em gốc gác cố chạy theo những thứ ko thể đuổi theo được nên mới là người phải hối hận? Ý chị là như thế phải ko?”

Ánh mắt buồn vô hạn của một người con trai luôn làm người ta cảm thấy tâm trạng thật nặng nề và xót xa. Và sẽ càng xót xa hơn khi đó là một người con trai có trái tim đang bị tổn thương bởi chính tình cảm đơn phương của mình. Trước khi bỏ đi, Vân My còn nói một câu khiến Hà Gia Bảo càng đau lòng hơn.

-Đâu phải chỉ có một lựa chọn.

Mọi người lại có chuyện để bàn tán ác liệt hơn.

-Bị đá rồi!

-Đáng thương quá chừng!

-Thật bất công!

-Tại sao lại chọn cái tên Hoàng Nam Nam đó mà ko phải là Hà Gia Bảo?

-Có khối bị gì ko vậy?

-Hoàng Nam Nam thực sự ko có xứng.

Kết quả sẽ coi thường cậu ta là rất khả quan đấy. Bộ ba phát tài của trường Chuyên * thật đáng chú ý thì phải.

Tại B1 thì có nhiều thứ để nhắc đến hơn, mọi sự chú ý đều dồn về phía hai nhân vật chính của chúng ta. Ko cần nghe cũng biết là cậu ta thể nào cũng bị nói kháy cho coi.

-Ai đã từng nói là nhất định ko để ý đến Vân My của chúng ta chứ?

“Đến nước này rồi mình phải giữ lại dù chỉ là một chút danh dự.”

-Tất nhiên là tôi đã nói thế.

Cậu ta thản nhiên đáp làm mọi người ngạc nhiên vô cùng.

-Nhưng chỉ vì Vân My của mọi người để ý tôi trước nên tôi cũng ko thể ko thương hoa tiếc ngọc được, tôi cũng là con trai mà.

Ăn nói khó nghe quá điiiiiiiiiiii!!! >”

Vân My thì giật mình quay sang nhìn cậu ta, như ko tin mình vừa nghe thấy gì. Vân My còn như thế thì mọi người con cũng sốt đến cỡ nào chứ.

-Thiệt hả, Vân My?

-Cậu mà lại thế sao?

-Ko tin đâu nha.

-Cậu ấy có vấn đề mới thế.

Mọi người vẫn cố gắng bênh vực và minh oan cho cô ấy. Nhưng Vân My lại đành cúi đầu nhận tội.

-Đúng là tớ có vấn đề thật đấy.

-Sao???

Còn sững sờ hơn ấy chứ. Cậu bạn nói tớ có vấn đề mới thể thì cắn móng tay ăn năn.

-Tớ xin lỗi. ^__^

-Ừ, thì đúng là tớ có vấn đề nên mới thể thật mà. ^__^

Cậu ta sững sờ. Rồi lấy uy của một lớp trưởng cậu ta ra lệnh.

-Giải tán hết đi, sắp đến kì thi học sinh giỏi rồi nên tập trung học hành hơn là tám chuyện linh tinh đấy.

-Nghe cậu ta nói kìa.

Mọi người nhả mặt với vẻ ko tin cậu ta lại có suy nghĩ tốt đẹp đó. Sau khi mọi người đã giải tán hết cậu ta ngồi xuống nhưng ko quên bắn một viên đạn về phía Vân My. Cô ấy cười tươi đáp lại.

...

Các giáo viên cũng đang túi bụi với việc mọi người đang đồn đại ngày hôm nay, đồng thời họ cũng tin chuyện đó là có thật khi tận mắt thấy xe cậu ta đậu trong lán của mình.

Buổi họp hội đồng biến thành buổi bàn tán về vấn đề tin đồn. +__+

-Vân My và Nam Nam như thế với nhau thật sao ngài chủ tịch.

-Tôi mới biết hôm nay thôi nên mọi người cũng đừng lo mình là người đi chậm thời đại.

-Là thật???

Tin này với ai cũng có vẻ shock nhỉ?

-Các người đang có ý coi thường cháu trai tôi ko xứng với con bé Vân My hả? >__

Ông lão nổi cáu khi nhận ra ý nghĩ đó của mọi người.

-Đâu có, ngài chủ tịch. ^__^

-Cứ nói thật, tôi có mắng hay trừ lương đâu, vì tôi cũng giống mọi người cả mà.

-Chủ tịch!!!

Lại bày trò lừa mọi người một vố lo lắng.

-Ko phải ngài đang chuẩn bị làm thủ tục đổi họ cho Vân My sao?

-Đúng thế.

-Nhưng mà cùng họ mà lấy nhau...

-Có gì chứ, cùng họ chứ có cùng cha mẹ đâu.

Một người phản bác lại.

-Nhưng ko phải chủ tịch rất quý Vân My và muốn cô bé làm cháu gái của mình sao? Vả lại để cô bé đến với Nam Nam ko phải là thiệt thòi cho nó à?

Một người khác lại lên tiếng. Mấy cái người này thiệt tình, chuyện người ta mà trong giờ hành chính cứ bàn hoài. =__=

-Tất nhiên là tôi muốn có một cô cháu gái đáng yêu và lễ phép như Vân My rồi, nhưng dù nó làm cháu dâu hay cháu gái ta đều có lợi cả mà.

-Sao???

-Ta đã nêu điều kiện cho hai đứa nó là nếu muốn đến với nhau thì phải học hành hăng hái và đậu ĐH phù hợp, ko phải lợi cả đôi đường à? ^-^

Mọi người ồ lên với cái trí óc của ông lão lắm trò này. Bái phục ông lão, té ra chỉ là bày trò lừa phỉnh cậu ta mà thôi. = =”

Cậu ta mà biết thì thật thú vị.

Buổi họp hôm nay bỗng nhiên nhờ có hai người mà trở nên vui vẻ nhộn nhịp hơn rất nhiều.

^ _ ^

...

Hà Gia Bảo tiếp tục chặn Vân My và cậu ta.

-Cậu nhóc lại muốn gì đây?

Cậu ấy ko để ý mà chỉ nhìn Vân My.

“Cái thằng cha này... >”<>

-Ngày hôm nay hãy để em giải quyết tất cả với chị đi.

Vân My thấy hơi khó xử chút chút.

-Giải quyết cái nỗi gì, chúng tôi phải về ăn trưa, đói quá rồi.

-Anh nghĩ ai cũng háu thắng và háu ăn như anh hả?

-Cái gì??? >”

Cậu ấy nói đúng rồi còn gì. ^0^ Vân My quay sang nhìn cậu ta.

-Cậu cứ về trước đi, tôi sẽ về sớm thôi.

-Ko!

Đến lượt cậu ta cứng đầu cứng cổ.

-Nếu mà muốn nói gì thì cứ nói luôn tại đây đi.

-Anh ko biết thế nào là sĩ diện à?

-Sao?

-Có những cái ko phải lúc nào cũng nói trước mặt người khác được.

-Nếu muốn sĩ diện thì cố mà nói những gì có thể nói được trước mặt người khác ấy.

-Trước mặt ai cũng được chứ trước mặt anh thì khó chịu lắm, nhìn cái mặt anh thấy bực mình à.

-Cái thằng ranh này, muốn ăn đấm chứ gì? >”

Cậu ta đang định xông lại chỗ Gia Bảo thì Vân My cản lại và nhìn cậu ta nghiêm mặt với ý “cậu cứ về đi!”. Và kết quả cuối cùng là...cậu ta dắt theo xe đút từ xa ko ngót chú ý về phía Vân My và Gia Bảo đang đứng nói chuyện. ^.^

-Chị nói đâu chỉ có một lựa chọn, em đã nghĩ rất nhiều, và em sẽ trả lời cho chị hiểu...

-...

-Với em chỉ có một lựa chọn mà thôi.

-Đồ ngốc, em quên chị đã nói đồ ngốc như em sẽ như thế nào...

-Em tất nhiên vẫn nhớ, chẳng có lời nói nào của chị là em ko nhớ cả. Chị nói em đừng cố làm những việc ko có kết quả, cũng nói là những kẻ ngốc như em thì chỉ gặp thiệt thòi mà thôi và em ko nên tin vô điều kiện vào chị như thế.

-Nhớ như thế thì sao ko làm theo.

-Chị nghĩ em mới chỉ thích chị thôi *? Em đã như thế này 5 năm rồi, vậy mà thời gian tên Hoàng Nam Nam đó thích chị được bao lâu mà chị lại đối xử với em như thế?

Vân My hơi ngờ ngàng trước con số mà Gia Bảo mang đến. 5 năm cho tình cảm với cô ấy, trong khi mới chỉ hôm qua thôi cô mới biết được tình cảm của cậu ta. Chênh lệch quá đáng rồi.

Nhưng Vân My lại nói một câu đau lòng khác.

-Thời gian là quan trọng sao?

-...???

-Dù em có thích chị 5 năm hay là cả thế kỉ mà chỉ là tình cảm đơn phương thì cũng ko thể đem ra so sánh được với tình cảm của cả hai người dù chỉ là trong một ngày ngắn ngủi.

Câu này đúng quá!

-Nếu thích chị nhiều như thế thì nghĩ cho chị đi!

-Em...

-Đừng vì ai mà làm tổn thương đến trái tim mình nữa.

-Em ko thể, nhất định sẽ có một ngày em giành lại chị từ tay Hoàng Nam Nam, chị hãy kêu anh ta chờ đến ngày đó đi.

Rồi cậu ấy bỏ đi.

Một lời thách thức ko ngọt ngào chút nào, nó khiến cho S.A của chúng ta ko thể kết thúc nổi rồi.

Khung cảnh hạnh phúc ko thể tồn tại lâu

Nếu ko phải là những thách thức hay sóng gió, sẽ ko phải là cuộc sống.

64. Chương 64

-Ông nộiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!

Lại tiếng tru tréo nứt điều đồ tường trong căn nhà này rồi.

Nhưng vấn đề là tại sao lại luôn có chuyện xảy ra vào...bữa cơm. =__=

Rất may đã ko sự đột phá của đội quân da trắng.

Ông lão lại như thường lệ bực bội gắt.

-Có nhỏ tiếng một chút hơn được ko hả, thằng ranh này? >__

-Con ko biết!!! >”

Chuyện gì đã khiến cậu ta trở nên thế này nhỉ?

-Tại sao ông lại lừa tụi con? Tại sao chứ???

-Ai lừa?

-Ông còn nói được, thế cái này là cái gì?

Cậu ta giờ tập hồ sơ trong tay mình lên, đôi mắt trông đầy lửa.

-Hoàng – Vân – My.

Cậu ta nhấn mạnh từng từ một.

-Cái đẹp đấy chứ? ^__^

Ông lão cười thân mật.

-Vâng. ^__^

Cậu ta được như thế trong duy nhất một giây, ngay sau đó thì...

-Họ Hoàng, sao lại là họ Hoàng???

Nạn nhân của vụ này là Vân My còn chưa kịp phản kháng gì mà cậu ta đã nổi đóa ra thế.

-Sao ông ko giải thích đi! >__

-Để yên coi, cứ gắt lên thế thì ai nói được hả?

Và cậu ta im lặng lắng nghe.

-Ko phải là ta lật lọng mà chỉ đơn giản là Vân My cần một cái họ mà con bé cảm thấy tốt nhất, nếu ko có họ hoặc là họ Hà thì làm sao con bé có thể đi thi cử cái gì được nữa hả?

-Ko lật lọng?

Sao cậu ta lại chỉ chú ý đến mấy từ đó nhỉ? ==

-Đúng, ko lật lọng, nhưng cậu cũng đừng quên nhiệm vụ của mình.

-Ko lật lọng là tốt rồi. ^-^

Tự nhiên lại vui hơn hở trở lại.

-Có nghe thấy ta nói gì ko đấy? >__

Cậu ta lúc nào cũng có kiểu chỉ nghe 1 tai, & vì thế mà chỉ nghe được nửa câu. ==” Vân My thì nhìn ông nội cảm kích. Bắt đầu từ bây giờ cô ấy đã có một họ mới, một cái họ rất đẹp và có lẽ sẽ là họ cuối cùng của cô ấy. Sẽ ko bao giờ có chuyện xảy ra đổi họ nữa. Như thế thì thật tốt.

Mọi thứ đã thực sự tốt chưa nhỉ?

...

-Lại sai rồi!

Một cái búng lên trán. Nhìn kĩ thì trán cậu ta đã đỏ lên kha khá rồi. Ko phải buổi học đầu tiên nhưng sao cảm giác vẫn chưa thể quen được hoàn cảnh khắc nghiệt này. Nếu như cậu ta là một huấn luyện viên ác độc với những trò hành hạ người khác và thâm hiểm với những trò lừa người thì Vân My lại là một gia sư vô cùng khó tính trong cách giảng dạy và trừng phạt. Ông sáu lạng bà nửa cân đâu có sai.

Cậu ta lại tru lên.

-Sao đau thế hả? Nhẹ tay một chút thì cậu thiệt gì à? >__

-Đừng có cãi lời!

Một cú nữa.

-Đau!!!

Cậu ta sùng sộ lên nhìn Vân My, thấy vẻ mặt cố cứ bình thản như thế, cậu ta nhăn mặt rồi gục đầu xuống bàn.

-Ủa, sao vậy?

Ngạc nhiên với điệu bộ trẻ con của cậu ta. Cậu ta hình như giận dỗi nên ko có nói gì hết. Vân My lay người cậu ta.

-Nè, có thể mà giận à? Trẻ con ko tưởng nổi à nha.

-Ko biết!

Vân My bật cười vì cậu ta thực sự trẻ con quá đỗi.

-Nam Nam thế này mới đáng yêu làm sao!

Cậu ta bật ngay dậy.

-Đáng yêu???

-Đúng thế.

-Sao ko phải nam tính mà lại là đáng yêu?

-Vì từ cái tên cho tới ngoại hình rồi cả tính cách nữa tất thấy đều đáng yêu. ^-^

-Vớ vẩn, cái tên ko phải vớ vẩn, ngoại hình thì ko thể nào mà đáng yêu được, còn tính cách thì cực kì manly à. Đáng yêu cái nỗi gì? >_

-Hết giận rồi à? ^-^

-Ai thèm giận. Hứ!

-Cậu nhóc Nam Nam, đáng yêu như một đứa trẻ.

-Vân My ác ôn!

Cậu ta bực bội hoặc là tự ái nên quay mặt đi. Vân My cũng ko để ý việc đó nữa mà quay sang hỏi cậu ta.

-Tại sao cậu lại thích tôi?

Giọng nói nhẹ nhàng khiến cậu ta cũng quên luôn việc mình đang giả bộ giận dỗi mà quay ngay sang nhìn Vân My.

-Tại sao?

Vẫn nhẹ nhàng hỏi.

-Vì...cậu...rất giống...

-...???

-Mẹ tôi.

-Cái gì???

Phản ứng dữ dội.

-Sao phản ứng ghê vậy?

-Nhìn thấy tôi cậu lại liên tưởng đến mẹ cậu sao?

-Tưởng được nói là giống mẹ tôi mà dễ à, phải là người như thế nào mới được thế đấy, đừng có coi thường.

Vân My bĩu môi.

-Thế còn bài hát của cậu, Like a star?

-Vì bài hát mà cậu ngộ nhận tôi thích cậu đúng ko?

Cậu ta cười đều.

-Là bài hát mẹ tôi sáng tác, chắc là cảm xúc với ba tôi. Ai mà ngờ nó lại có ý nghĩa giống tôi với cậu đến thế, làm cho ai cũng hiểu lầm hết.

-Mẹ cậu thật tình tể khi sáng tác ra bài hát đó.

Vân My có vẻ hơi buồn đời, chắc vì nghĩ đến hoàn cảnh ** le trước kia của mình và về việc mình “may mắn” được lọt vô mắt đen của cậu ta.

-Mà...cậu đang ghen với mẹ tôi sao?

-Gi?

-Vì tôi thích cậu ko phải vì cậu khiến tôi chú ý mà vì cậu giống mẹ tôi?

-Điên!

Lại đến lượt Vân My quay mặt đi.

-Mẹ là người tôi rất quý trọng và yêu thương, hơn ba một chút thôi, vì mẹ là một người dịu dàng, luôn chăm sóc tôi cẩn thận và ấm áp. Mẹ là người quan trọng nhất đối với tôi, cậu có biết ko chứ?

Khi nhắc về mẹ cậu ta tự nhiên biến thành một người khác hẳn.

-Tôi mà giống với mẹ cậu sao?

-Chẳng giống tẹo nào.

-Gi nữa? >_

Lại làm cổ nổi cáu rồi.

-Làm sao mà một người kiêu căng rồi xấu tính như cậu lại có thể giống mẹ tôi được chứ.

-Sao cậu kêu giống? >”

-Vì cậu ko có dùng son môi.

-Sao?

Hơi ngờ ngàng với lí do đó.

-Sao cậu biết tôi ko dùng son?

-Thế mà cũng phải hỏi, làm gì rồi mà ko biết chứ.

Bỗng nhiên mặt Vân My đỏ bừng. Nhưng cậu ta lại ko để ý, may thật.

-Vẻ đẹp của mẹ là vẻ tự nhiên, cậu cũng thế.

Trông cậu ta thật giống thiên thần buổi đêm mà. Lòng người dễ xao xuyến với gương mặt lúc này của cậu ta lắm.

-Cậu có muốn biết một sự thật ko?

-Sự thật gì?

-Đến khi hôn cậu rồi tôi mới dám chắc chắn là mình đã ko sai lầm.

-Nếu lúc đó cậu nhận ra tôi ko như cậu nghĩ thì sao? Thì ko thích tôi nữa phải ko?

Vẻ mặt của Vân My hơi buồn.

-Ko, tôi vẫn sẽ thích cậu.

Câu trả lời này thật tuyệt nha, cậu ta cũng ko đến nổi tệ mà.

-Vì tôi đã phát hiện ra mẹ ko phải vốn luôn là một người phụ nữ dịu dàng và nhẹ nhàng như tôi vẫn nghĩ, trước khi sinh ra tôi, mẹ có lẽ cũng chẳng khác cậu là mấy.

-Dẫu sao thì vẫn là vì mẹ cậu nên cậu mới thích tôi.

Lòng tự trọng con gái nổi lên rồi. Đã thế cậu ta còn ko biết cách xoa dịu.

-Thế cậu còn muốn sao nữa, nếu ko phải là vì mẹ tôi thì đúng là sẽ chẳng bao giờ có chuyện tôi thích người tôi coi là đối thủ như cậu đâu, con mèo điên ngốc nghếch.

“Thật bực mình với cậu!”

Làm cổ cáu rồi đấy.

-Ko học nữa, hôm nay như thế đủ rồi, cậu về phòng đi!

Giọng nói nghe thật lạnh lùng. Cậu ta nhìn cổ cười đều.

-Ha, giận rồi!

Vẻ mặt còn lạnh lùng hơn.

-Về mau đi!

Vân My đứng lên để tiễn cậu ta về, nhưng cậu ta vẫn mặt dày ngồi yên.

-Ngồi xuống học tiếp đi, ko nhắc đến mấy chuyện đó nữa. ^__^

-Tôi ko nói giận đâu, về đi, tôi cũng buồn ngủ rồi.

Thái độ ý như hồi mới gặp cổ vậy. Cậu ta bắt đầu thấy khó chịu.

-Đuổi tôi thật hả? >__

-Đúng thế, tôi ko nói giận bao giờ cả.

-Cậu có biết là...

Lại một lần nữa câu nói này được phát ra nhưng bị ngắt mạch. Vân My thì vẫn đứng yên.

-Cậu có biết là tôi thấy khó chịu nhất điều gì ở cậu ko hả?

-Ko quan tâm.

-Đó là với người mình thích hay ko thích cũng đều có một thái độ và cách ứng xử y như nhau, ko có gì khác biệt hết.

-Tôi là Vân My, và ko điều gì có thể dễ dàng làm thay đổi tôi được.

-Thật đáng ghét!

Cậu ta vò vò cái đầu bực bội.

-Được rồi, cho xin lỗi, ngồi xuống đi được ko? Nể mặt tôi chút đi!

-Ko phải để ép buộc cậu phải nhún nhường nên tôi mới làm thế đâu.

-Thiệt tình à nha, kêu ngồi thì ngồi đi, kéo tôi nổi cáu thì ko xong với tôi đâu.

Dẫu sao Vân My cũng biết đôi lúc cần phải loại bỏ quy tắc.

65. Chương 65

Thế là lại ngồi học tiếp. Nhưng rồi...

-Cái này mà cũng sai được à? >__

Chết này!

-Áaaaaa!!!

Bao nhiêu bực bội cô ấy đều dồn hết vô cú búng lần này thì phải. Đôi mắt cậu ta căng ra.

-Tôi cáu rồi ghen! >”

-Là do cậu mà.

Vân My thản nhiên.

-Đồ con mèo xấu xa, độc ác, cậu rõ là đang trả thù tôi.

-Nghĩ sao cũng được.

-Với tư cách là một người bạn trai của cậu, tôi yêu cầu được nhận sự đền bù.

-Sao cũng...

-Sao cũng được?

-Ko!

Xém chút trúng bẫy. Hú hồn!

-Tôi muốn được đền bù, cậu nhìn trán tôi coi, sưng đỏ lên cả rồi. T_____T

-Con nít!

- >”

Tự nhiên Vân My lại để ý đến chiếc khăn cậu ta đeo trên cổ.

-Thôi được rồi, tôi sẽ đền bù.

-Thiệt hả? ^-^

Như mắt điện gặp ánh sáng. =__=

-Nhắm mắt lại đi.

-Nhắm mắt?

-Đúng thế.

Cậu ta cười thâm trong bụng.

“Ko lẽ lại giống hôm sinh nhật? ”

Nhưng sau một hồi nhắm mắt, cái mà cậu ta nhận được lại là...

-Khăn của tôi???

-Ko lẽ của tôi?

-Sao cậu có được?

-Cái mà lần đó cậu kêu tôi đục vô thùng rác đó.

-Cái gì?

Cậu ta nhăn nhéo với câu trả lời của Vân My.

-Cậu lượm đồ đã đục vô thùng rác để làm quà đền bù cho tôi đó hả? >__

Sao cậu ta ko chịu hiểu theo những cách thông thoáng hơn nhỉ? = =”

-Ko phải với cậu mấy chiếc khăn đó rất quan trọng sao? Mỗi lần tôi đụng đến chúng là cậu đều nổi điên lên còn gì. Nên tôi nghĩ dẫu sao cũng là một thứ quan trọng với cậu ko nên đục đi như thế.

Ngẫm nghĩ một hồi cậu ta mới ớ ra mấu chốt của vấn đề.

-Đừng có nói là suốt từ bấy giờ cậu luôn cất giữ khăn của tôi nhen!

-Ừ.

Những câu trả lời của Vân My thường thật là thẳng thắn. Đúng là hiếm có người con gái nào lại được như Vân My hết.

“Cũng nhờ nó mà tôi nhận ra là mình đơn phương với cậu.”

Thấy điệu bộ ko được bình thường lắm của Vân My khi cứ cúi xuống mấy quyển tập, cậu ta hơi cười và thật nhẹ nắm lấy tay Vân My. Hơi giật mình ngẩng lên nhìn cậu ta. Nụ cười của cậu ta lúc nào cũng đẹp hết. Tất nhiên là trừ mấy điều cười xấu xa ma quái của cậu ta ra. Hình như đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau một cách bình yên thế này.

-Có muốn biết một sự thật nữa ko?

-...

-Thực ra số phận đã sắp đặt tôi nhất định sẽ thích cậu.

-...?

Tôi cũng ko hiểu.

-Vì đơn giản mẹ tôi đã có mặt trên đời này và sinh ra tôi, để tôi có thể gặp được con mèo như cậu – một con mèo rất giống mẹ tôi. ^__^

-...

Ko nói được lời nào vì quá cảm động.

-Nếu ko có mẹ tôi thì tôi sẽ ko bao giờ thích cậu, nhưng biết sao được, mẹ tôi lại có mặt trên đời này mất rồi. ^__^

So sweet luôn!!!

Im lặng một hồi, cả hai ko nói gì, chỉ nắm tay nhau như thế, cũng ko nhìn nhau. Gì vậy cà? Cũng thấy có chút bối rối và hơi mất tự nhiên, Vân My quyết định chuyển chủ đề.

-Tôi...có thể...biết về vết sẹo trên cổ cậu...?

Cậu ta đã định sẽ ko kể chuyện đó ra với bất kì ai nữa, nhưng mà trước sự dụ dỗ của Vân My tự nhiên cậu ta lại ko kiềm chế nổi mà nói hết thảy mọi thứ. Ánh mắt Vân My hơi xa xăm khi nghe về câu chuyện của cậu ta. Rồi bàn tay cô ấy khẽ đưa lên xoa nhẹ vết sẹo.

-Làm gì thế? Nhột! >_

^.^ Làm người ta mắc cười quá đi, Nam Nam ơi, Nam Nam à! ^o^

-Tôi đã nói nó là một vết sẹo đẹp mà.

-Nói vớ vẩn gì thế?

-Chỉ có con người cậu là xấu thôi.

-Gì? >”

-Đừng vì một chuyện do con gái gây ra mà lại đóng cửa trái tim mình với tất cả những người con gái khác quan tâm đến mình.

-Cậu quan tâm đến tôi sao?

-Ko.

-Ko thì đừng nói linh tinh triết lí này nọ đi, khó chịu...

Bỗng nhiên Vân My ghé sát mặt lại phía cậu ta, giật mình, nuốt nước bọt.

-Làm trò...gì thế hả?

Coi cậu ta mất bình tĩnh kìa. Haha! ^0^ Rồi ko nói gì mà nhẹ nhàng đáp lại vết sẹo trên cổ của cậu ta một nụ hôn. Tim cậu ta đập liên hồi, trông về mặt thì *****. Lần thứ hai cô gái của chúng ta chủ động làm những việc như thế này rồi, thật anh hùng ko tưởng nổi. Nhưng dấu sao vẫn phải nói thật, nhìn cái cảnh này ko đúng góc độ thì lại tưởng Vân My là ma cà rồng đang hút máu người. Chính tôi cũng nuốt nước bọt luôn.

Vân My nhìn cậu ta và cũng nở một nụ cười thiên thần.

-Tôi...tôi hỏi cậu...đang làm cái gì thế hả? >_

-Hi vọng nó sẽ giúp cậu quên đi cảm giác khó chịu của quá khứ. ^__^

Tim cậu ta vẫn đập nhanh nhẹn như đang chạy marathon. Rất lâu sau cậu ta mới nói được lên lời.

-Cậu có biết mình vừa làm một hành động ngu ngốc như thế nào ko hả? >”

Nổi cáu rồi!

-Tôi chỉ là...

Nhanh chóng, Vân My biến thành con cá trong tay của cậu ta. Vẫn là hành động ôm lấy eo quen thuộc.

-Cậu có biết tôi đã phải cố gắng kiềm chế như thế nào ko mà còn châm lửa vô tổ ong như thế hả?

Ackk!!! Ra là thế!

Lần này lại làm Vân My nuốt nước bọt khiếp sợ rồi.

-Giờ thì tôi sẽ ko cho qua hành động ngớ ngẩn đó của cậu đâu.

-Tôi biết mình sai rồi, từ nay sẽ ko dám như thế nữa.

Khổ thân cô bé!

-Ko, sao phải thế chứ, từ nay cậu cứ nên như khi nãy là được, là con trai tôi cũng chán phải kiềm chế lắm rồi.

Vân My đỏ mặt lên vì tức tối, rồi đánh cho cậu ta vài cái vô người. Đó cũng là lúc cậu ta ko thể kìm nén được việc một người con trai muốn làm trước người con gái mình thích. Nụ hôn cấp độ I nhẹ nhàng đó đã nhanh chóng làm tiêu tan mọi ý nghĩ trong đầu của Vân My, bằng chứng là cổ buông xuôi mọi hành động đang dang dở của mình, mọi giác quan cũng như ngừng hoạt động.

Nhận thấy Vân My đã bình tĩnh hơn, cậu ta cũng ko ôm chặt cô ấy như trước nữa. Phải tạo một tư thế thoải mái khi hôn mà. Hơi dừng lại nửa chừng để nhìn biểu hiện của Vân My. Đúng như cậu ta đoán, mặt cổ đang đỏ ửng vì ngượng, mỗi lần cậu ta hành động như thế đều nhìn thấy vẻ mặt rất chi là đáng yêu đến mức cười của cô.

Cậu ta tiếp tục nở một nụ cười để giúp Vân My bớt ngượng hơn. Và Vân My cũng hơi cười đáp lại. Trong những câu chuyện của tôi luôn có những nụ hôn chia hai vì tôi rất thích như thế, thật là ngọt ngào mà.

Và chẳng có gì lạ khi S.A lại ko thể kết thúc bằng một sự ngọt ngào quen thuộc như thế cả.

Nụ hôn này dù là cấp độ mấy thì cũng đủ sức khiến trái tim ai đó thực sự tan chảy thôi. Tôi chắc đấy.

Một bầu trời đêm đầy sao, sáng lung linh, dịu dàng nhưng thật tuyệt vời.

Tình yêu của ai đó cũng giống như những vì sao như thế...

* * *

Giống như một ngôi sao...trong trái tim tôi

Bạn cứ như thế suốt những ngày tháng dài

Cả tôi và bạn đều cần sự tự do

Giống như một ngôi sao trên bầu trời kia vậy

Thứ ánh sáng mà bạn mang đến trong cuộc đời tôi, nó đã làm tôi cảm thấy thật mơ hồ, ôi ko!

Ôi...tôi đã yêu bạn mất rồi

~Tôi vẫn không hiểu điều đó có nghĩa là gì

Tôi chưa khi nào tranh cãi với một ai đó ngoài bạn ra

Chúng ta dường như có thể làm tất cả mọi thứ cùng nhau
Tâm trí tôi đang rối ren...
Giống như một bài hát...trong tâm trí tôi
Bạn cứ như thể một khoảng thời gian rất dài
Cả tôi và bạn đều cần một sự bình yên
Giống như những giai điệu trong một bài hát vậy
Thứ âm thanh mà bạn mang đến cho tâm hồn tôi, nó đã làm tôi như được sống thêm lần nữa
Ôi, tình yêu của tôi
~Tôi vẫn không hiểu điều đó có nghĩa là gì
Tôi chưa khi nào tranh cãi với một ai đó ngoài bạn ra
Chúng ta dường như có thể làm tất cả mọi thứ cùng nhau
Tâm trí tôi đang rối ren...
Yeah~ yeah~ lalala...
~Tình yêu của chúng ta giống như một ngôi sao, cứ lấp lánh dù là bất cứ khi nào
Chúng ta có thể lạc lối sau đó quay trở lại như những ngôi sao lên rồi lại lặn...lên rồi lại lặn
~...
* * *
S.A will e back!
All is still over yet!
***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/s-a>